

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

ФИЛИП ШЕЛБИ

АВТОРА НА „ОПАСНИ МУЦУНИ“ И „ДНИ НА УБИЙСТВА“

РАЗПЛАТА

Прецизен
и убедителен,
Шелби
ни предлага
новата си
гореща творба.

БАРД
ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА

ФИЛИП ШЕЛБИ РАЗПЛАТА

Превод: Диана Кутева, Стамен Стойчев

chitanka.info

Прецизен и убедителен, Шелби ни предлага новата си гореща творба.

Разплата

1. Генерал Грифин Норт, кандидат за президент, загива при самолетна катастрофа.
2. Комисията е категорична — грешка на пилота.
3. Следователката майор Моли Смит е изпълнена с подозрения...
4. ... и е намерена мъртва!
5. Заместничката ѝ Рейчъл Колинс обещава да открие убиеца.
6. Разследването я довежда до ужасяващи улики.
7. Ако оцелее, Рейчъл Колинс има какво да разкаже!

БЛАГОДАРНОСТИ

Чувствам се задължен да изкажа своята благодарност на господин Пол Бойс, шеф на Отдела за връзки с обществеността в Управлението на Военната прокуратура към Въоръжените сили на САЩ, който щедро сподели своите експертни познания, за да подпомогне написването на този роман.

Благодарности заслужава и Рей Кангас, главен военен следовател, за уточняването на специфичните детайли относно организацията и стила на работа на Военната прокуратура.

Но все пак тази творба си остава плод на авторовото въображение. Някои подробности около действията на снайперистите, както и за използваните експлозиви или за правилата на работа на военните следователи бяха изменени поради съображения за сигурност.

Филип Шелби

ПЪРВА ЧАСТ

1.

Рейчъл Колинс, младши офицер следовател от Военната полиция към армията на САЩ, нервно се размърда. От продължителното дебнене върху покрива от гофрирана ламарина краката ѝ, стегнати в ботуши, бяха изтръпнали. Както всяка година в средата на септември ураганите вече бяха отминали и сега небето над Северна и Южна Каролина беше скрито от дъждовни облаци. Но тази вечер металната конструкция и ламаринените стени на складовете, пръснати сред просторните докове в пристанището на Балтимор, скърцаха и се поклащаха под напора на внезапно засилилия се вятър след рязкото спадане на температурите.

Операцията беше изпипана до последната подробност. До слуха ѝ долиташе откъслечният, напрегнат шепот на мъжете, разпръснати в мрака, облечени в черни маскировъчни костюми и противокуршумни жилетки. Сред приглушеното прашене на радиостанциите, нарушавано от кратките позивни и още по-кратките отговори, се прокрадваха лаконични въпроси, следвани от дълги паузи. Голяма част от въпросите оставаха без отговор.

— Джейфоу^[1]? Чуваш ли ме? Как е при теб?

Думите на Робърт Бърнс, командирът на местния ОБР^[2], прозвучаха в слушалката накъсани и приглушени. На Рейчъл ѝ се стори, че дори долавя дъха му, примесен с аромата на любимите му ментови бонбони.

— Всичко е наред.

— Настроихме приемника. Записваме разговора им и получавате разрешение да атакувате склада.

От време на време някой от приемниците внезапно замлъкваше. ОБР винаги се застраховаше с резервни приемници. Но когато и резервният апарат излизаше от строя, за свързочниците настъпваха горещи моменти. Понякога причината се оказваше само една прекъсната спойка...

Рейчъл прекрасно знаеше коя беше истинската причина за трудностите — егоистичното отношение на полицейското управление

в Балтимор, ревниво пазещо периметъра си.

Ситуацията се беше усложнила още в началото на този безкраен ден, когато дежурният офицер бе получил анонимно обаждане. Безименният информатор бе споменал един от военните интенданти — сержант Чарли Дън — който държал ключовете за един от големите складове край доковете, отдадени под наем на военните от градската управа. За Дън се носели слухове, че въртял незаконен бизнес. Тази вечер се готвел да измъкне няколко сандъка с автомати М-16, ракетомети и противопехотни мини. Осведомителят не знаел колко ще бъдат сандъците — всичко зависело от това до какво количество ще успее да се докопа сержант Дън. Купувачът бил новоизлюпен богаташ от западните щати, шеф на местното подразделение на Бялата гвардия. Името му не беше споменато, но по всичко личеше, че сержант Дън отдавна върти контрабандна търговия с Бялата гвардия. В доноса се посочваше, че следите водят към заговор за атентат, пред който бомбената експлозия в Оклахома Сити и Руби Ридж ще изглежда като детска забава. Това сравнение се оказа достатъчно, за да настръхнат косите на шефовете на балтиморското полицейско управление.

Но въпреки заплахата, те не докладваха информацията нито на ФБР, нито на щатската полиция. Заместникът на областния прокурор на своя глава реши, че не било необходимо да се паникьосват чак толкова. В края на краищата, пристанищният комплекс беше притежание на градските власти. Военните бяха само наематели и нищо повече. А обаждането беше регистрирано от уличен автомат, следователно не беше извън границите на суверенния щат Мериленд, така че федералните нямаше за какво да си навират носовете там. Те бяха принудени да съгласуват операциите си с градското полицейско управление само за да могат да проверят данните относно местонахождението на сержант Дън. Следата водеше към Федералната армейска регистратура в град Александрия, щата Вирджиния, а оттам — до щабквартирата на Военната прокуратура във Форт Белвоар край Вашингтон.

Рейчъл си припомни какво й беше наредил майор Джесъп, началникът на военните следователи във Форт Белвоар:

— Полицията в Балтимор отдавна следи този сержант Дън. Но засега няма никакви улики срещу него. Какво може да означава това? Или информаторът греша, или се опитва да натопи сержанта. Утре

заминават за Балтимор, следовател Колинс, за да изясните кой е прав и кой не в цялата тази бъркотия. Незабавно трябва да ми докладвате, ако се окаже, че наши офицери са замесени в незаконни сделки с оръжие и муниции.

— Но какви ще бъдат моите правомощия пред полицията в Балтимор, сър?

— Ти си военен следовател, Колинс. Нищо повече.

— Но, сър... ако ситуацията там се усложни?

— Тогава незабавно трябва да се свържеш с мен. Ще получиш нови инструкции съобразно обстановката.

— Слушам, сър.

Не можеше да се каже, че местните полицаи я посрещнаха възторжено. Може би бяха очаквали някой едър, внушителен лейтенант, а не блондинка, метър шестдесет и пет, с небесносини очи и лунички по носа, изпъкващи още повече от тена, който ѝ бе останал от екзотичните калифорнийски плажове. Посрещнаха я подсмиввайки се, със закачливи подмятания, без да скриват съмненията си, че няма да успее да задържи и с две ръце своя зиг зауер, когато нещата опрат до стрелба от упор.

Един от снайперистите се изпречи пред нея и я измери с поглед от глава до пети. Рейчъл се досещаше какви мисли се въртят в късо остриганата му глава, но нямаше намерение да си хаби времето с обяснения, че пристигаше от десетдневен сбор за бойна преподготовка в школата в Санта Барбара.

— Ти си Джейфоу, нали?

Рейчъл не обърна внимание на предизвикателния му тон.

— Точно така, сър, но съм изпратена само като наблюдател.

— Тогава гледай да не те взема на мушката, сладурче.

Командирът на отряда чу ехидната забележка на снайпериста, но я остави без коментар.

— Госпожице Колинс, аз съм капитан Бърнс — представи се той, като се приближи към тях. — Готова ли сте да се присъедините към нас?

Сега — два часа след този кратък встъпителен разговор — Рейчъл лежеше върху ламаринения покрив. За нещастие, нощта се случи безлунна, небето — забулено в облаци, а въздухът влажен и душно топъл. Яката на камуфлажното ѝ яке вече беше пропита от пот.

Мишената отстоеше само на тридесет метра, точно отсреща, отвъд павираната алея, осеяна с петна от маслото, изпускано от тежкотоварните камиони. Складът — грозна метална конструкция — беше наследство от вьетнамската война. Стените му бяха изпъстрени с ръждиви петна, напомнящи белези от едра шарка. Товарните рампи пустееха. Високите плъзгащи се врати бяха плътно затворени. До тях се виждаше по-ниска врата — подобно на гаражна — заключена с катинар. Над нея сивееха мътни прозорци, скрити зад решетки. Складът тънеше в мрак. Не просветваше дори огънче на цигара.

— Според информатора, кога би трябвало да се появи сержант Дън?

Капитан Бърнс, заел позиция на покрива до нея, шумно изсумтя. Звукът изсвистя отривисто в надвисналата тишина, като че ли някой беше изпуснал въздуха от напумпан балон. Той притисна бинокъла за нощно гледане към очите си.

— Някъде към полунощ. Тези работи не стават по часовник, Джейфоу. Случвало се е да ги дебнем с часове, без да посмеем да гъкнем.

Рейчъл благоразумно не бе споменала, че вече има опит с подобни разследвания. През юни ѝ се наложи да вземе участие в двадесетчасова акция край Флагстаф. Тогава температурата беше достигнала четиридесет и два градуса по Целзий.

Досега Отрядът за бързо реагиране действаше като по учебник. Най-отпред се движеше специалистът по проникване в опасни зони, за да отключи катинара и да излезне в мрака зад вратата на склада. След две минути той сигнализира с уговорения код по радиотелефона, че се е справил с алармената система, след което монтира вътре микрофоните и радиопредавателя. С това задачата му приключваше. На излизане той не забрави отново да заключи катинара. В това време всички от осемчленния специализиран отряд за бързо реагиране заеха позиции: двамата снайперисти залегнаха на покрива точно срещу прозорците, а останалите се скриха зад военните камиони. Рейчъл последва капитан Бърнс. Той беше възнисьък, но набит, с лек тик на дясната буза, прикриван умело чрез непрестанното дъвчане на желирани ментови бонбони за освежаване на дъха. За команден пункт капитанът избра покрива от гофрирана ламарина на бараката от другата страна на алеята. Щом се настаниха, той я стисна за рамото, за

да ѝ даде да разбере, че очаква от нея да лежи послушно и да не проявява самоинициатива.

Приемникът, настроен на честотата на скрития в склада предавател, съскаше до нея, смущаван от статичното електричество. Звукът напомняше на Рейчъл змия, плъзгаща се към плячката си. Единствените други звуци, нарушаващи тишината, бяха от водните капки, капещи в притихналия склад. Рейчъл нямаше представа къде бяха укрити микрофоните, но те явно бяха свръхчувствителни. Или пък някаква корозирала тръба се намираще много близо до тях.

— Ягода-Четворка.

Бърнс притисна слушалката към ухото си.

— Докладвай, Четворка.

— Засякохме един камион, идващ по алеята от запад. Шевролет, от най-тежкотоварните, от онези, които използват тиловите служби. Шофьорът е мъж. Но до него има някакъв пътник... Да, жена е. Повтарям: в кабината има и жена. Да го изчакаме, за да разберем какво ще предприеме.

Рейчъл съзря камиона в дъното на алеята — той бавно зави и се насочи към заключената с катинар врата на склада. Под навеса пред товарната рампа бяха монтирани няколко лампи, достатъчно силни, за да бъде разпознато лицето на шофьора.

— Според мен, това е сержант Дън — промърмори капитан Бърнс.

Лицето, напомнящо типичните физиономии на третокласните боксьори, съвпаднаше с образа, който се бе набил в съзнанието на Рейчъл, докато преглеждаше компютърния файл с досието на сержанта. Но сега той беше облечен с джинси, изпоцапана фланелка и кубинки.

Вратата от другата страна на кабината се отвори и от нея се показва някаква жена, с изпито, мършаво лице.

До слуха на Рейчъл достигна сърдитото мърморене на сержант Дън:

— По дяволите! Нали ти казах да не си подаваш носа от шибаната кабина!

Жената веднага се прибра обратно и внимателно затвори вратата.

Рейчъл проследи действията на сержанта — той отключи катинара, отвори вратата на склада и натисна няколко бутона, за да

деблокира алармената система. После се върна, седна зад волана и подкара тежкия камион към склада. След две-три минути вътре светнаха лампите.

— Не вярвам да откара открадната стока с този камион — прошепна Рейчъл. — И защо е помъкнал жената със себе си...

— Стоката няма да бъде откарана от сержант Дън — прекъсна я капитан Бърнс. — Купувачът още не е пристигнал.

— Но защо е довел и жена си? Или приятелката си?

— Знам ли? — сви рамене Бърнс. — Нищо чудно досега да го е вършил десетки пъти. Ще я остави в кабината на камиона, докато натоварят стоката. Няма да им отнеме повече от половин час. После той ще поеме в своята посока, а купувачът — в неговата.

Но думите му не успокоиха Рейчъл. Присъствието на онази жена в кабината можеше да обърка плановете им за залавянето на сержанта. Сепна я гневният порой, уловен от монтираната в склада подслушвателна апаратура:

— Нали ти казах да не напускаш шибания камион!

Последва звучна плесница. Жената изкрещя, после още веднъж, а накрая се чу глух звук, като че ли някой удари с бейзболна бухалка говежди труп, окачен на кука в месарница.

Нов писък разцепи тишината, последван от сподавен детски плач.

Рейчъл нервно се размърда.

— Той е помъкнал не само жена си, но и хлапето със себе си!

Капитан Бърнс се извърна към нея, изглежда я недоумяващо и вдигна бинокъла за нощно гледане. До Рейчъл достигна накъсаният шепот на полицаите:

— Никой да не стреля! Семейните скандали не ни засягат. Останете по местата си. Всеки момент трябва да се появи купувачът...

— За миг капитан Бърнс млъкна и отново обърна глава към залегналата до него Рейчъл. — След като щракнем белезниците на този кучи син, можеш да му дадеш някой и друг урок по добри обноски.

Викове и крясъци заглъхнаха, заменени от хлипане и детинско скимтене. Вероятно плачеше жената. Рейчъл си я представи сгушена на седалката, обгърнала тресящите се раменца на детето,

опитваща се да го успокои, въпреки самата тя да бе изплашена до смърт.

— Стига си се занимавала с това разциврено хлапе! Слизай!

Докато продължи да ругае, сержант Дън спусна задния капак на камиона. В слушалките на полицаите се чу запъхтяното му дишане — очевидно той влачеше нещо тежко. След минута се чу как някакъв дървен сандък се стовари върху пода на каросерията.

Рейчъл погледна към капитан Бърнс — дясната му буза потреперваше по-бързо от обичайното. В този миг някой затръшна вратата на кабината. Тръпки полазиха по гърба ѝ, когато в слушалката се прокрадна жалното скимтене на жената. Детският плач не закъсна да го последва — навярно онзи тип беше измъкнал жената от кабината и хлапето беше останало самичко вътре. Рейчъл притвори очи, представяйки си как якият сержант обсипва беззащитната си половинка с удари. Долавяше откъслечните му ругатни — Дън явно се бе разбеснял, защото си бе пийнал, но се нуждаеше от помощта на жената при товаренето на стоката, защото явно искаше по-бързо да се омете от склада.

— Никакъв купувач няма да дойде — машинално изрече Рейчъл. — Той е решил сам да откара стоката.

— Колинс!

— Може би, за да я продаде на купувача по-късно. И на по-добра цена. Не знам... И пет пари не давам за този загадъчен купувач. Ясно е едно — попаднали сме на крадец от тиловите служби. Така че, редно е аз да се заема с него.

— Колинс, престани да мърмориш!

Бърнс се надигна, за да я сграбчи за ръката, но не можа да я достигне. Рейчъл гъвкаво се извъртя и запълзя към ръба на покрива.

— Май искаш да си имаш разпавии с моите шефове, капитане? Чудесно. Но преди това ще щракна няколко снимки на жената и хлапето. А ти се приготви да даваш обяснения в щаба защо си гледал безучастно, когато онзи негодник ги е пребил до смърт!

Рейчъл скочи и се удари зле, подхлъзвайки се върху прясно петно от автомобилно масло. Надигна се, опря гръб на вратата и си пое дълбоко дъх, за да събере сили. Измъкна пистолета и провери пълнителя.

Прилепи се към стената и застина като статуя. Само косите ѝ се развяваха над яката на камуфлажното яке. Някъде в мрака наоколо осем чифта очи следяха всяка нейна стъпка, осем предпазителя бяха вдигнати безшумно, осем пръста докоснаха спусъците. Тя си припомни, че във Форт Белвоар ѝ бяха обяснявали, че Отрядът за бързо реагиране в Балтимор е съставен изцяло от професионалисти, а не от ентузиастични, зелени хлапаци. Дано се окажеше истина.

Ако отместеше вратата, щеше да изгуби прекалено много време. И със сигурност щеше да вдигне шум. Спотаеният вътре сержант Дън притежаваше солиден арсенал от автоматично оръжие.

Оставаха прозорците.

Рейчъл се покатери на рампата и улови най-долната скоба, зациментирана в стената. С ловко движение тя се изтегли нагоре и чевръсто се добра до корниза на прозореца. Надзърна през него, ала не видя почти нищо през праха, наслоен по стъклата. Стори ѝ се, че се визира през предното стъкло на автомобил в гъста ноемврийска мъгла.

Камионът беше паркиран в средата на халето между сандъците. И двете странични врати на кабината на камиона зееха широко отворени. Задният капак беше спуснат.

Момчето седеше сгушено на седалката — облечено със син джинсов костюм, нахлупило бейзболна шапка. Нямаше повече от седем-осем години. Рейчъл успя да зърне за миг дори устните му, потръпващи неспокойно, по начина, по който реагират децата на всяко насилие, срещу което се оказват безпомощни.

Тогава в полезрението ѝ попадна яката фигура на сержант Чарли Дън — плувнал в пот, напрегнал мишци, той тътреше някакъв сандък по бетонния под. Рейчъл си даде сметка, че с този тип трябва да се действа бързо и безкомпромисно.

Дън довлече сандъка до задния капак на камиона и изръмжа нещо на жената. Тя се наведе и хвана с двете си ръце въжето, което ѝ подаде. Той стисна другия край, плавно повдигна сандъка и сърдито кресна, когато тя се олюля под тежестта.

Сержантът не прецени положението, пускайки сандъка върху задния капак на камиона. Жената не притежаваше неговата сила и не можа да го задържи. Макар и само за броени секунди, цялата му тежест се стовари върху нея. Въжето се врязва в дланите ѝ, тя простена, изпусна го и уплашено отскочи назад. Сандъкът рухна на бетонния

под. Капакът отхвъркна и по пода се разпиляха автомати М-16, блестящи от обилно нанесената оръжейна смазка.

Дън се нахвърли с юмруци върху нея. Тя се опита със сетни сили да закрие лице, но побеснелият мъж я заблъска в ребрата.

Сержантът продължаваше да налага нещастната жена, когато високо над него изтрещя прозорец.

Стъклото се разби на дребни парчета. Прикрила с ръце главата си, Рейчъл скочи и успя да се приземи едновременно на двата си крака върху купчината сандъци — на около седем метра под нивото на прозореца. Остра болка прониза глезените ѝ, когато се изправи, миг преди да се претърколи настрани. Погледна ръцете си и видя, че кървяха.

Секунди по-късно сержант Дън вече беше преодолял шока от изненадващото нахлуване и посегна със светкавична бързина към купчината автомати М-16. Беше толкова добре трениран, че първо провери пълнителя на автомата със заучени движения и чак тогава се озърна, за да открие къде се е спотаил нападателят.

Рейчъл се отърси от парченцата стъкло, след което се спусна по мотокара, оставен до палетата. Успя да се добере до седалката и оттам скочи на пода. Залегна зад солидния корпус и изкрещя:

— Военна полиция! Горے ръцете! Подчинете се, сержант Дън!

Рейчъл се послуша, но до слуха ѝ достигна само ехото от собствения ѝ вик. Пропълзя до високата над метър задна гума на мотокара и в този миг в просторното складово хале отекна оглушителният грохот на първия откос. По гърба и раменете ѝ се посипаха късчета от гумата на мотокара, яростно раздробена от куршумите.

— Ей ти, кучко проклета! Ако още не си го разбрала, знай, че не съм сам!

Грубият глас на сержант Дън проряза въздуха, наситен с острия мирис на бездимен барут. Рейчъл изпълзя покрай гумата и надникна по посока на гласа. Видя, че Дън беше сграбчил жената през гърлото и я притискаше към себе си като жив щит.

— Чуй ме! — извика Рейчъл. — Отвън чакат момчетата от специалния полицейски отряд. Няма да можеш да се измъкнеш, Дън.

Прехапа устни, за да спре треперенето им. Ако я видеше, щеше да я убие като куче още със следващия куршум.

— Може и да са там, но може и да ме будалкаш, сестричке — отвърна Дън. — Ако аварийната група беше тук, нямаше да пусне камиона в склада.

Рейчъл чу шум от каучукови подметки по бетонния под.

— Ей сега ще те докопам и ще ти пръсна шибания череп. Щом толкова ти стиска, иди и повикай ченгетата на помощ.

Нов откос куршуми рикошираха по бетона, заоравайки вихрушки прах. За секунди сержантът изпразни пълнителя, захвърли го на пода и веднага зареди втори. Залегнала зад мотокара, Рейчъл не можеше да отвърне на стрелбата. Дън ѝ беше отрязал пътя и тя не знаеше докога ще остане там в тази неудобна позиция.

Така и не чу изстрела на снайпериста, заглушен от пукотевицата. Той изсвистя глухо като далечна кашлица. Разбра обаче, че някой е сразил сержанта, защото куршумите от автомата му внезапно промениха траекторията си, забивайки се в покрива на склада. Тя надникна предпазливо от прикритието си и видя Дън да се свлича безпомощно на колене, все още стискайки автомата. Вдигна пистолета си и пусна два куршума в гърдите му. Едва третият изстрел изби оръжието от сгърчените му конвулсивно пръсти.

Рейчъл остана на пода, стиснала с две ръце верния си зиг зауер, държейки на прицел сержанта. Ушите ѝ бяха заглъхнали, затова не успя веднага да долови звука, когато бликащата кръв започна да клокочи в гърлото на жертвата.

„Ще му пусна още един куршум в гърдите. За да е сигурно, че е мъртъв“, помисли си тя.

Надигна се и се извърна към камиона. Детето се беше свряло в седалката в кабината, парализирано от страх. Само устните му беззвучно мърдаха. Жената лежеше на бетона с прегънати крака, на два-три метра от сержант Дън, но около нея нямаше кръв. Рейчъл реши, че не е ранена, а само уплашена или припаднала.

В мига, в който Рейчъл запристъпва предпазливо към тялото на сержанта, малката врата на склада се разби с трясък и вътре нахлуха мъжете от Отряда за бързо реагиране. В склада екнаха изстрели и вратата се скри в кълба дим.

Но тя не им обърна внимание. Коленичи до сержанта, вдигна главата му и се вслуша в откъслечните му предсмъртни думи. Той

шепнеше нещо, примесено с хриптене, докато жилавият му организъм се бореше със смъртта. Ала погледът му вече беше замъглен.

— Шибани ченгета... — загъргори Дън и в ъгълчето на устните му се стече струйка кръв. — Защото... защото не можахте нищо да... да разкриете за Норт...

Рейчъл се вцепени. Тя знаеше за кого говори сержантът. Но думите му ѝ се сториха напълно лишени от смисъл. Дън потрепери, сгърчи се конвулсивно в ръцете ѝ и простена. „Той е луд, обезумял от болките...“ Но въпросът вече се беше изплъзнал от устните ѝ:

— Какво за Норт? Какво знаеш за него? Какво?

Дън се закашля и от това кървавото петно на гърдите му се увеличи. Главата му безпомощно клюмна назад, а устните му се изкривиха в зловеща усмивка. От гърлото му се процеди едва чуто гъргорене, примесено с накъсан, трескав шепот:

— Ех, сестричке... поне ще си умра щастлив... че помогнах да пукне онази чернилка...

Мъжете зад гърба ѝ извикаха нещо и заглушиха последните думи на умирация. Рейчъл понечи да им кресне да млъкнат, но още не можеше да дойде на себе си от шока, предизвикан от предсмъртното признание на сержант Дън. Остана вцепенена, приведена над него, напрегнала слух да чуе още нещо.

Но останалото беше само неясен брътвеж, удавен в бликналата кръв. Тялото на сержанта се отпусна след последното мъчително издихание, странно напомнящо въздишка на облекчение. Очите му останаха широко отворени, изцъклени, смаяни от срещата с вечността.

Рейчъл не помнеше колко стоя така вцепенена, приклепнала до мъртвеца. Най-после вдигна очи и първото, което видя, бяха ботушите на капитан Бърнс. Думите му бяха пропити със съчувствие, но на нея ѝ прозвучаха някак фалшиво.

— Колинс, не можеш да си представиш, че преди минута ти се размина на косъм със смъртта.

Скрит на покрива, заслушан в стрелбата, отекваща в мрачната нощ, Инженера следеше внимателно последната фаза на полицейската операция.

Позицията, която беше избрал, се оказа много изгодна — на покрива на най-високата сграда в складовата зона, на около шестдесет метра от най-близко залегналия полицейски снайперист. Оттук — през оптичeskия мерник на снайпера — можеше да наблюдава сцената през счупените стъкла на склада.

Долу, като по учебник, се разиграваше един от вариантите за нахлуване в сгради. Очевидно маньовърът беше отлично усвоен от Отряда за бързо реагиране. Стремително нахлуване, придружено с ожесточена стрелба и гранати със сълзотворен и нервнопаралитичен газ. Но всичко това не би прекършило лесно съпротивата на опитния и съобразителен сержант. Освен това там, вътре, Дън разполагаше с богат арсенал от оръжия, с които боравеше с лекота. Рано или късно, нахлулите вътре ченгетата щяха да го пипнат и да го измъкнат на рампата пред склада, където го дебнеха снайперистите от отсрещните покриви.

Ако обаче — колкото и да изглеждаше невероятно — сержант Дън успееше по някакъв начин да се измъкне от засадата, Инженера щеше да го ликвидира. За отличен стрелец като него не беше никакъв проблем да поразии целта само с един изстрел от сто и десет — сто и двадесет метра.

Но тогава възникна една непредвидена пречка — момичето.

Инженера нямаше представа коя беше тя, нито очакваше появата ѝ. Очевидно не беше от местния отряд за бързо реагиране. По дяволите, какво търсеше тук и коя всъщност беше тя? Беше добре тренирана — пролича си от проникването ѝ през прозореца. Момичето умело избягна откосите, сипещи се от автомата на Дън. Да, биваше си я, но беше доста дръзка и смела. Шефът на отряда за бързо реагиране едва ли е останал очарован, когато тя изпревари хората му.

Най-обезпокоителното в цялата история беше фактът, че тя успя да стигне до Дън, преди той да издъхне. Инженера видя през окуляра на оптичeskия прибор как тя беше коленичила до главата на умирация, заслушана в предсмъртните му думи.

„Какво ѝ призна, Чарли? Успя ли да се похвалиш пред нея с някой от подвизите си? Трябваше по-бързо да умреш“, каза си наум той.

Инженера продължи да следи действията на полицаите. Те извикаха подкрепление, а след това и техниците от лабораторията.

Появи се и една линейка. Вътрешността на склада се освети от блясъка на силните фотосветкавици, докато ченгетата заснемаха сцената от всички възможни ъгли. Капитан Бърнс вече се беше разпоредил да отведат жената и вкопченото в нея разплакано момче. Инженера предварително я беше проучил и знаеше, че тя е съпругата на сержант Дън, вече вдовица.

Той отново монтира оптическия мерник върху снайпера и го насочи към счупения прозорец на склада. Кръстчето на мерника са закова върху русокосата глава на Рейчъл, но после плавно се спусна надолу — точно върху челото ѝ. Позицията за стрелба беше чудесна. Нямаше вятър, така че изстрелът щеше да бъде безпогрешен. Но той не натисна спусъка. Не, не че го притесняваха дребните фигури там долу. Причината да се откаже беше друга, при това съвсем неочаквана — в небето над него се появи полицейски хеликоптер, чийто мощен прожектор започна да опипва с лъча си безлюдните складове.

„Колко дълго ѝ шепнеше, Чарли? Шест секунди? Или седем-осем? Дали тя е успяла да проумее нещо от предсмъртното ти хъркане?“

Инженера реши да отложи екзекуцията на младата жена. За по-късно... Трябваше му време, за да научи нещо повече за нея, да разбере коя е тя и как се е озовала тук. Разбира се, най-важното щеше да бъде да провери какво е изпял пред нея агонизиращият сержант. Ако се наложеше, щеше да я посети.

Инженера прибра оръжието и напусна покрива, бесен, като всеки професионалист, който се е натъкнал на неочаквано усложнение — на пръв поглед незначително, но достатъчно да предизвика сериозни последици. Цялата каша беше забъркал сержант Дън. И на всичкото отгоре, в играта се беше намесила още една досадна пионка.

---

[1] Джейфоу — военен следовател (Justice Army Officer или JaFo). — Б.пр. ↑

[2] ОБР — Отряд за бързо реагиране (QRT или Quick Response Team). — Б.пр. ↑

2.

Това си беше убийство и тя много добре го знаеше. Но те упорито настояваха да го наричат другояче. С всякакви други наименования, само и само да избегнат думата убийство.

Майор Моли Смит, главен следовател във Военната прокуратура на САЩ, седеше на един от столовете на последния ред в заседателната зала на сенатската комисия. Арената, където се очакваше най-после истината да възтържествува. Залата беше доста прохладна — стените бяха облицовани с мрамор от Тенеси, с разноцветни жилки, ярко контрастиращи с мебелировката от секвоя. Под разкошните кристални полилеи се издигаше подиумът, където се бяха настанали сенаторите, водещи разследването. Пред подиума се виждаше дълга маса от орехово дърво, край която се изреждаха свидетелите. Обикновено залата се използваше за изслушване на специалните пълномощници на президента. Но за днес не бяха предвидени сенатски питания, нито реплики, нито дебати. Този път бяха решили да използват великолепно обзаведената заседателна зала с едничкото намерение да се придаде повече тържественост на заседанията и да се внуши респект към обсъжданата тема.

„Истински фарс“, каза си тя.

Моли Смит беше наполовина скрита зад една колона, ала въпреки това виждаше ясно какво става около подиума — само на петнадесетина метра бяха ложите на репортерите. Зеленият килим пред тях беше осеян с дебелите черни кабели и триножните стативи за камерите. Официалните лица не бяха повече от двадесет: представители на Пентагона и на Съвета по националната сигурност. Присъстваха още президентският съветник по въпросите на националната сигурност, както и трима представители на Военната прокуратура.

Преди да се появи в залата, Моли прегледа списъка на заседаващите. Сигурна беше, че нито един от тримата служители на Военната прокуратура не я познаваше лично и имаше опасност да възникне недоразумение от появата на майор Смит като главен военен

следовател на това заседание, което не беше посветено на някакво конкретно престъпление. Защото никой в залата не си позволи дори да спомене думи като „престъпление“, „заговор“ или „убийство“.

Настъпи дългоочакваният миг, когато се отвориха вратите от двете страни на подиума. В залата влязоха петимата членове на сенатската комисия. Камерите веднага започнаха да жужат като пчели посред лято.

Моли отправи поглед към мъжа, който се настани в председателското кресло — съдията Саймън Естърхаус, от единадесети състав на Федералния апелативен съд. Днес той щеше да ръководи работата на комисията. С набитата си фигура и решителното си изражение, отдалеч внушаващо идеята за неподкупността на съдебната власт, той смътно напомняше на Моли Смит за генерал Шварцкопф^[1].

През последните седмици Моли се беше запознала с всички достъпни сведения от биографията на съдията Естърхаус. Той вече се беше превърнал в политическа фигура от национален мащаб. Подобно на Линкълн, съдията беше започнал юридическата си кариера в глух фермерски район — в щата Охайо — но това не му беше попретило да се издигне стремглаво до върховете на правната система. Блестящ студент и усърден младши съдия във Върховния съд, по-късно той бе постъпил като партньор в престижната юридическа кантора „Бел енд Робъртсън“ във Вашингтон. Оттам се бе преместил в щатската юриспруденция на Мериленд, за да се добере най-после до длъжността федерален съдия. Бил на служба при няколко президента, участвал в безчет сенатски комисии, сега Саймън Естърхаус явно беше в зенита на кариерата си. Всички знаеха, че президентът го беше одобрил, макар и засега само неофициално, като кандидат за наскоро овакантеното кресло на Върховния съд. Според опитните политически наблюдатели — така наречените „инсайдъри“, за които във Вашингтон нямаше тайни — назначаването му било чиста формалност, въпрос на време.

„Чиста формалност“, едва чуто повтори майор Моли Смит.

Съдията Естърхаус удари с чукчето, за да въдвори тишина и огледа залата. Гласът му напомни на Моли буен поток, заливащ речните камъни и помитащ всичко по пътя си.

— Комисията преразглежда уликите, както и допълнителните сведения по случая. Вече разполагаме с окончателното съдийско становище. Но преди това ще ви помоля да се запознаете с един видеозапис.

Осветлението постепенно загасна. От тавана на залата се спусна огромен екран, заемащ свободната част от стената вляво от подиума. Моли притвори очи. Беше гледала стотици пъти тези кадри, сама, пред видеоапаратурата в кабинета си. И още толкова пъти в нощните си кошмари. В материала за нея вече не съществуваха неизвестни величини. Облегна се на колоната и допря лице до хладния мрамор, без да обръща внимание на бликналите сълзи.

На пистата в базата на ВВС „Андрюс“ първо се появи военният самолет С-12, приличащ донякъде на „Лиърджет“. Към него със стегната стъпка се приближи генерал Грифин Норт — висок и снажен, с безукорна военна стойка, отривисто отдаващ чест на униформените изпращачи — до един офицери от неговия щаб.

Ето, той се обърна, за да размени няколко думи с адютантите си и накрая се сети за камерите. Изразът на лицето му се смекчи, сякаш беше зърнал нещо скъпо на сърцето му. Слънчевите отблясъци от тъмните му очила заиграха върху гладката му черна кожа. За миг генералът се поколеба, но после се обърна и енергично тръгна нагоре по стъпалата. Приведе се само преди да потъне в полумрака на самолетната врата.

Видеозаписът свърши. Екранът избледня.

На следващия запис се появи същият самолет, но този път като далечен, миниатюрен силует на фона на планинския масив Санта Роза, на изток от Палм Спрингс, Калифорния. Елегантна, крехка на вид сребриста птица, насочваща се към пистата.

Всеки път, когато гледаше тези кадри, Моли стигаше до една и съща мисъл — армейският кинооператор, комуто бяха възложили да документира пристигането на генерал Норт на Западното крайбрежие, явно си бе разбирал от работата. Беше проследил прецизно кацането, защото камерата не трепна дори за миг, дори и когато носът на стоманената птица се заби в бетонната писта и крилете ѝ се прекършиха, за да изчезнат в ослепително огнено кълбо.

Тази камера очевидно е била определена за панорамни снимки, докато втората камера показваше самолета в по-едър план. Сега на

екрана се заредиха кадри с моментни, накъсани изображения. При забавен каданс ясно пролича как се прекърши основата на носовия отсек. После се откъсна единият от колесниците на фона на внушителната сянка на разтърсения от удара самолет.

Моли беше благодарна на кинооператорите в залата само за едно — този път бяха изключили звука. Защото нейното видео копие беше озвучено. Понякога, по време на поредното гледане на ужасяващите кадри, ѝ идеше да закрещи с все сила, докато си представяше предсмъртните стенания на задушаващия се в пламъците екипаж.

Отново включиха светлините в залата. Сега на Естърхаус не му се наложи да прибягва до чукчето. Моли огледа потъналата в гробно мълчание публика. Погледът ѝ попадна върху дебелия папка, оставена на масата пред съдията Естърхаус. Това беше докладът на сенатската комисия по разследване на трагичния инцидент.

„Започва се. Най-последно...“

Стори ѝ се, че забеляза леко изопване в раменете на Естърхаус. Но въпреки стегнатата му стойка, първите му фрази прозвучаха меко, приглушено, както баща говори на заспало дете:

— Според окончателното решение на сенатската комисия, упълномощена да проведе разследване относно смъртта на генерал Грифин Норт, на 2 август тази година, случаят се оценява като злополука с трагичен изход. Комисията разгледа обстойно всички предоставени доказателства...

„Не всички, съдия Естърхаус!“

— ... и потвърди заключенията на експертите към Съвета по национална сигурност, както и изводите в доклада на отряда, изпратен на мястото на катастрофата. Този отряд беше съставен изцяло от представители на военното разузнаване. Катастрофата на самолета, с който са пътували генерал Грифин Норт и адютантите му, е била причинена от авария на сервизната система в носовия отсек, блокирала непосредствено преди приземяването. Пилотът не е получил сигнала за аварията в системата, защото не се е задействала аварийната сигнализация в пилотската кабина. Достоеен за съжаление е печалният факт, че поради престъпна небрежност на наземния обслужващ персонал е бил разрешен полет със самолет с неизправна сервизна система, вследствие на което ние изгубихме един достоен мъж, който без съмнение щеше да даде още много на нашата нация, тъй като бяха

налице всички изгледи генерал Грифин Норт да бъде следващият наш вицепрезидент.

„Наистина, щеше да стигне до креслото на вицепрезидента — помисли си Моли. — И то, въпреки политическите интриги, въпреки опасенията му, че ако се раздели с униформата, ще се озове в непозната за него територия, сред враждебно настроени цивилни плъхове...“

Вярно е, че не можеше да се очаква промяна в политическата система, така че тя с всички сили щеше да се стреми да прекърши волята на генерала, за да го превърне в послушна креатура. Но въпреки всичко Моли не вярваше, че ще се стигне до такъв жалък финал. Норт имаше силен дух. С годините към непреклонната му воля се прибавиха опитът и мъдростта. И то в такава степен, каквато можеше да се срещне само при чернокожите, издигнали се със собствени сили от социалните низини до най-високите върхове на политическата кариера. Преди четири години може би е имало колебания сред партийните лидери, когато се бяха осмелили да предложат героя от войната в Персийския залив за кандидат за вицепрезидент в следващата избирателна кампания. Но през тези четири години Грифин Норт успя да усъвършенства уменията си, необходими за политическите схватки.

Оставаше висящ само въпросът — ще приеме ли населението на Щатите един негър за вицепрезидент пред прага на новото хилядолетие?

— С тези заключения обявявам разследването за приключено.

Моли усети как ѝ се повдигна от отвращение. Стана от стола и се отправи към вратите на залата, преди да е заглъхнало ехото от чукчето на председателя на сенатската комисия. Блъсна вратите толкова силно, че те отскочиха рязко след удара в гумените ограничители, завинтени в пода. Тълпата, струпана пред изхода, я изпрати със смаяни погледи.

Моли сви зад тъгла и забърза към фойето с миниатюрния фонтан. Не искаше да мисли за бъдещето. Съзнанието ѝ беше изцяло обсебено от спомена за погребението на генерал Грифин Норт. Не можеше да забрави самотната фуражка, положена върху гроба. Наведе се, за да бъде по-близо до освежаващата струя на фонтана, без да трепне, когато студената вода докосна устните ѝ.

Едва след като напълно дойде на себе си, тя се отдръпна, извади кърпичката от чантата си, избърса се и се обърна към залата. Наоколо гъмжеше от хора — секретарки, куриери, съветници на сенаторите, лобисти. В преддверието се изсипа шумната група репортери, току-що приключили с импровизираните интервюта, от което навалицата още повече се сгъсти. Моли въздъхна примирено и си запробива път. Защото имаше още една задача, нетърпяща отлагане.

По рождение майор Моли Смит беше необичайно енергична и будна натура. Допълнителното обучение, което беше получила след постъпването си във Военната прокуратура само беше подсилило и шлифовало вродените ѝ качества. Но този път, измъчвана от спомените за генерал Норт, тя пропусна да забележи стоящия наблизо мъж, който я следеше с поглед. И без това в блъсканицата пред вратите тя се размина с него за няколко секунди.

Непознатият беше облечен като всички останали фоторепортери и телевизионни оператори, неуморно сновящи наоколо: маратонки последен модел, леко протрити джинси, кафяво яке с индиански ресни по ръкавите, а под него — светъл пуловер и служебна карта със снимка, провесена на гърдите му. През рамото му висеше камера „Яшика“, тридесет и пет милиметрова.

Мъжът, отличаващ се от околните с необичайно младоликото си лице и стегната фигура, последва Моли, като внимаваше да поддържа безопасна дистанция, за да не може тя да го забележи с периферното си зрение.

Очите му не я изпускаха. Тя беше много лесен за проследяване обект, с кичурите от двете страни на скулите си, с цвят на ясен, пожълтял рано наесен. Под униформената ѝ пола се очертаваха съблазнително стройните ѝ бедра. Припомни си очите ѝ, които беше зърнал, макар и само за миг, когато се разминаха в тълпата — зелени, вгълбени, искрящи. Стаените в тях сълзи напомняха за капчици пролетна роса, поръсили два блестящи изумруда.

На Инженера не му беше нужно повече, за да повярва, че скръбта на Моли Смит е искрена, скътана в сърцето ѝ до тайната, известна само на нея. Защото, ако не беше така сломена от скръбта, тя щеше да се владее много по-добре, като запази тайната си недосегаема. Макар че всъщност това вече нямаше значение. Инженера знаеше какво крие тя. Знаеше също докога да ѝ позволи да живее с илюзията,

че никой не подозира какво таи. Знаеше как да изтръгне признанията ѝ.

Скоро щеше да настъпи моментът за действие...

Сега обаче беше длъжен да ѝ остави някакъв спомен от първата им среща, въпреки че тя не подозираше каква роля ще изиграе в живота ѝ този непознат мъж, напомнящ на пръв поглед досадните телевизионни репортери. Инженера не знаеше какво чувство ще предизвика у нея подаръка му — дали щеше да я оскърби, или щеше да ѝ донесе поне малко утеха. Той се зарече при първа възможност да я попита за мнението ѝ.

Моли зави зад ъгъла на коридора, но там внезапно се спря и рязко се извърна. Секунда преди това я бе докоснал с рамото си един от минувачите... висок мъж с къдрава коса и спортно яке, забързан към заседателната зала.

Моли остана прикована на място, с поглед, втренчен в гърба на бързо отдалечаващия се непознат мъж. Не можеше да помръдне, нито да извика. Въздухът около нея беше натежал от познатия до болка фин одеколон... Същото ухание, което помнеше от всяко докосване на любимия си Грифин, дори от дъха му, когато се притискаше към нея в нощния мрак. Лично тя му беше избрала одеколон от тази безбожно скъпа марка, за да го отдели от всички останали мъже, за да го маркира като своя собственост.

— Моли? Моли Смит?

Гласът ѝ беше познат, макар че не успя веднага да го идентифицира. Тя още гледаше безмълвно застинала към чезнещия силует на загадъчния непознат, когато потръпна от ласкавото докосване по лакътя, интимно и леко небрежно, както е прието само между стари познати.

— Моли, ти ли си? Какво става с теб?

Моли Смит чак сега я забеляза. Като че ли изпод земята беше изскочила стройната красавица с пепеляворуса коса, отметната назад и прихваната с диадема. Не личеше, че вече беше прехвърлила четиридесетте, макар и най-много с една-две години. Лицето ѝ не беше толкова загоряло — както я помнеше Моли от последната им среща — но и сега жената изглеждаше в цветущо здраве. Вероятно посвещаваше

почивните си дни само на разходки с яхта. Или на тенискортовете. Бежовата пола, избраното в тон сако със спортна, дори младежка кройка, допълнено с ярко шалче — целият ѝ тоалет издаваше, че никога не е страдала от недостиг на пари. Но това отдавна беше публична тайна — всички знаеха, че Памела Естърхаус беше не само много богата, но и притежаваше рядко изтънчен вкус.

— Памела... извинявай, че не ти се обадох. Но въобще не очаквах, че ще се срещнем тук.

— О, за миг ми се стори, че съм се припознала. — Памела нямаше навик да присъства на всички публични изяви на амбициозния си съпруг, съдията Саймън Естърхаус. Тя погледна в посоката, в която допреди малко се беше взирала Моли. — Чакаш ли някого?

— Не. Току-що напуснах заседателната зала.

— Прослушването за Норт?

— От Военната прокуратура ми наредиха да се явя като наблюдател по разследването.

Моли не можеше да си обясни как се изплъзна лъжата от устните ѝ. Вече беше късно да си върне думите назад.

— Лично аз съм довольна, че най-после се приключи с тази тягостна история — кимна Памела. — Не мога да ти опиша как се измъчваше Саймън. — Тя млъкна, когато очите ѝ се спряха върху лицето на Моли. — Прощавай, изглеждаш ми разстроена.

— Норт беше един от нас — побърза да отклони въпроса Моли. — Най-добрият сред днешните военни. Да не говорим за политиците...

Памела Естърхаус се огледа, преди да въздъхне примирено.

— Да не би да съм засегнала забранена за непосветените тема? Е, щом е така... извинявай още веднъж. Но дори и аз се досещам каква загуба за армията е била смъртта на генерала... — Памела се замисли за миг, преди да продължи: — Ти познаваше ли го? Искам да кажа... по-отблизо?

Въпросът ѝ едва не накара Моли да се задави.

— Не. Не бяхме близки.

Когато отново вдигна глава, тя видя първо визитната картичка в ръката на Памела.

— Бих се радвала да седнем някъде на чаша кафе, да си побъбрим и прочее. Но сега може би моментът не е подходящ.

Отгатнах ли?

Моли поклати глава, но взе визитната картичка. Памела работеше в Министерството на правосъдието. На картичката не беше вписана длъжността ѝ. Напечатано беше само: „Управление за подбор на кадрите“. Моли веднага схвана какво може да се крие зад този неясен статус.

— И аз ще се радвам да се срещнем и да си поговорим — рече тя, като се постара гласът ѝ да прозвучи искрено.

Преди шест години, в разгара на войната в Залива, тя се беше запознала с Памела Естърхаус в Риад, столицата на Саудитска Арабия. Военновременните запознанства по традиция се осъществяват много по-лесно. Онази паметна нощ двете жени бяха прекарвали на терасата на покрива на Риад Интернешънъл Хотел, пред бутилката „Джак Даниълс“, загледани в арабската нощ, озарявана от огнените дири на ракетите „Пейтриът“, летящи срещу руските „Скът“, изстреляни от Ирак. На зазоряване вече си бяха разменили адресите и телефоните, с обещанието да се видят отново при първа възможност. Но това намерение, както и повечето обещания, давани във всяка война през паузите между две поредни сражения, така и си остана неосъществено.

— Сега съм във Форт Белвоар — уточни Моли Смит.

— А ние, Саймън и аз, живеем в Джорджтаун, на Кукс Роу. Така че и двете нямаме оправдание да отлагаме срещата. Нали?

— Да.

Моли побърза да се отдалечи. Памела Естърхаус ѝ се нравеше, но точно днес нямаше желание да си уговаря срещи с изтъкнати светски личности.

Памела ѝ махна с ръка на раздяла, обърна се и продължи към заседателната зала. Усещаше как всички наоколо се извърщат, за да я огледат — мъжете с алчни, жените с критични погледи. Вече беше свикнала с подобни реакции, съпътстващи всяка нейна поява сред обществото, въпреки че в началото на кариерата ѝ беше трудно да реши кое я вълнуваше повече — неприкритото мъжко възхищение или завистливите искрици в женските очи. Но днес специално я тласкаше подчертаният интерес на околните, независимо от пола.

Прекося просторната заседателна зала, вече напълно опразнена, открихна вратата зад подиума и влезе. В луксозно обзаведения кабинет, в който съдиите се подготвяха за обявяването на присъдите (понякога

след бурни дебати), цареше тишина, също както в залата. Зад масата от орехово дърво се виждаше само една мъжка фигура.

— Здравей, скъпи.

Саймън Естърхаус беше вдигнал глава в мига, в който съпругата му беше прекрачила прага на кабинета.

— Памела... не те очаквах днес. — Съдията стана, за да затвори вратата зад нея.

— Искаш да кажеш, че въобще не си ме забелязал в залата?! Никак не звучи ласкаво, Саймън.

Той не отвърна и тя разбра, че се бе опитал да я излъже. Никога досега не беше успял да я заблуди, въпреки искрения му поглед.

Саймън се обърна към нея, очарован от съблазнителната ѝ усмивка и от предизвикателното поклащане на бедрата. Напомняше му на хищна женска, чиито сексуални апетити едновременно го зашеметяваха и ужасяваха. За щастие, Памела умееше отлично да се прикрива и никой от колегите ѝ не подозираше, че под елегантната външност и маската на сдържаност се крие неукротима пантера. Тази роля тя пазеше само за специални случаи, когато искаше да завладее някой мъж.

Саймън Естърхаус я познаваше както никой друг на този свят. Непрекъснато носеше белезите от ноктите ѝ по гърба си. Ала въпреки обсебващото ѝ влияние върху него, въпреки всичките страдания, които му бе причинила, той не можеше да се раздели с нея. Усещаше се завинаги обвързан. Ето, и сега не посмя да ѝ възрази, когато тя погали бузата му с безупречно поддържаните си ръце.

— Още ли ми се сърдиш?

— Трябва да се отбия при зъболекаря. Очаквам днес най-после да ми смени горната протеза.

Памела се настани на ръба на масата, кръстосала крака. Огледа съпругата си с онзи критичен поглед, към който прибегват търговците на скъпоценни камъни, когато търсят някакви дефекти в нешлифованите диаманти. Държането му по време на заседанието на сенатската комисия беше напълно задоволително — според нейните изисквания — но все пак тя успя да открие пропуски във вида му. Ето, например яката на ризата му не беше закопчана, а левият му клепач нервно потрепваше.

— Нали вече всичко свърши? — меко изрече тя. — Искam да кажа, че разследването приключи точно така, както го желаехме.

Той остана със сведена глава, загледан в пръстите си, потропващи върху масата.

— Утре президентът ще получи доклада на комисията... С моя подпис.

Памела отметна глава назад и тихо се изсмя.

— Ето, скъпи, видя ли, че всичко се уреди? Нали ти казвах, че за няколко седмици суматоката ще утихне и случаят ще потъне в забрава? В края на краищата, фактите са достатъчно красноречиви. А пред фактите дори и президентите мълчат.

Сега той не се сдържа и я изгледа укорително, като че ли съпругата му беше изрекла някакво непростимо богохулство.

Тя слезе от масата, заобиколи я и застана зад него. Плътна ръце по раменете му и надолу по гърдите.

— Време е да се прибираме у дома — прошепна Памела. — И да се опитаме да забравим този кошмар.

---

[1] Генерал Норман Шварцкопф (1934), командващ американските войски по време на войната в Персийския залив (операция „Пустинна буря“, 1991). Завършил Военната академия в Уест Пойнт, специалност Ракетни войски. Сражавал се във Виетнам. Командир на десанта на о-в Гренада (1983). — Б.пр. ↑

3.

Щабът на специалния отряд за бързо реагиране се намираше в сградата на градското полицейско управление на Балтимор, на Ийст Файет, 611.

Купчините строителни материали и още несглобеното скеле подсказваха на минувачите, че предстои сериозен ремонт на сградата. Рейчъл Колинс си помисли — още при първото посещение в Управлението — че строителите са съборили половината стена между поста зад външната врата и коридора, водещ към кабинетите на началниците. Опростеното пространство заблуждаваше посетителите. Така в коридорите на Управлението по погрешка се озоваха трима бездомни скитници, една изплашена домакиня, излязла да напазарува, и някакъв доставчик на хранителни стоки. Петимата бяха спрени веднага от охраната и отведени при дежурния офицер.

Рейчъл се подсмихна и си каза, че на този офицер сигурно му е дошло до гуша от такива безобидни, но досадни нарушители на реда. Той съумя да прикрие раздразнението си и да разпита хората, без да повишава тон, след което ги изпрати чак до улицата.

Рейчъл наблюдаваше сцената през широкия прозорец. Стаята, в която се намираше, беше боядисана в дразнещо тъмножълто. Може би нарочно бяха избрали тъкмо този нюанс, защото се случваше да я използват за разпити на заподозрените.

Върху завинтеното за пода бюро бяха оставени бележник и писалка. До тях бяха подредени шест листа, откъснати от бележник, изпълнени със собствения ѝ дребен, четлив почерк. Капитан Бърнс беше поискал от Рейчъл веднага да напише рапорт за участието ѝ в среднощната операция в района на пристанищните складове. Тя пък го беше помолила за преносим компютър или поне за репортажен касетофон, за да продиктува рапорта си, ала той беше вдигнал рамене, сумтейки недоволно.

— Не може ли поне да взема един душ, преди да напиша рапорта?

— Тук нямаме отделна баня за жени. Разполагаме всичко на всичко с два душа, но в момента и двата са заети.

Половин час по-късно душовете още не бяха свободни. Рейчъл бе принудена да се задоволи с умивалника в приемната. Изтърка грижливо лицето и ръцете си, без да обръща внимание на драскотините от стъклата, посипали се върху главата ѝ при нахлуването през прозореца на склада.

След това тя се обади във Форт Белвоар. Дежурният офицер, майор Джесъп, ѝ съобщи, че началникът — генерал-майор Ричард Холингсуърт — в момента отсъствал, но от Балтимор някой си капитан Бърнс вече три пъти звънял до Форт Белвоар.

— Ще ми обясниш ли, Колинс, какво се случило там при теб, в Балтимор, та този капитан още не е на себе си?

Рейчъл накратко му описа как беше протекла операцията.

— Господи, каква бъркотия!

Най-после гласът на дежурния офицер заглъхна. В слушалката се чуваше само астматичното му дишане.

— Мисля, че... че добре си се справила — изрече той след дълга пауза. — Но е необходимо да напишеш още един рапорт, само че този път за нас, за архивите в Белвоар.

За миг Рейчъл се изкуши да се оплаче, че в банята в Балтимор нямат дори душ за жени полицаи. Ще напише проклетия рапорт и ще го тръсне на бюрото на капитан Бърнс, а после ще подкара колата към Форт Белвоар... С пълна скорост, въпреки строгите ограничения за скоростта на полицията по магистралите на Мериленд и Вирджиния. Искаше час по-скоро да се прибере в своя апартамент, в своята баня.

Вече привършваше рапорта, но сега пък капитан Бърнс беше изчезнал някъде. Наистина ли беше толкова натоварен, или само имитираше заетост?

Тя грабна листата и гневно ги тръсна върху масата, за да ги подравни. Въобще не ѝ хрумна, след като се подписа най-отдолу, още веднъж да изчете написаното, въпреки изискванията в инструкциите. Повече нищо не можеше да добави, за да облекчи съдбата на онази жена, така внезапно овдовяла... Нито пък на момчето, останало сирак. За щастие, състоянието на жената бързо се подобряваше. Рейчъл се отби при нея в болницата, след като лекарите, успокоени от липсата на счупени кости и наранявания, бяха разрешили пациентката да бъде

разпитана. Рейчъл ѝ съобщи, че съпругът ѝ, сержант Чарлс Дън, е мъртъв. Кенди Дън се опита да надигне глава от възглавницата. В очите ѝ просветна искрица живот, а по устните ѝ пробяга бледо подобие на усмивка. За Кенди Дън свободата сякаш имаше вкус на сладостен, но забранен нектар от екзотичен чуждоземен плод.

Рейчъл я прегърна, пожела ѝ да се възстанови скоро и излезе от стаята, замислена върху поредната загадка — с какво тази невзрачна жена беше привлякла вниманието на груб мъж като сержант Дън?

Сцената отново изплува в съзнанието ѝ, докато подреждаше листата върху бюрото. Загледана през прозореца, тя проследи смяната на дежурните полицаи пред входа на Управлението, последвана от появата на групата строители с работни комбинезони в сигнални цветове. В първия миг високият мъж с кафяво кожено яке с ресни на ръкавите като на индиански воини — изобщо не привлече вниманието ѝ. Едва след няколко минути погледът ѝ неволно попадна на него — когато непознатият вече се беше обърнал, за да се отдалечи към отсрещния тротоар. На гърба на якето наистина се виждаше изображение на индиански воин. Преди да си тръгне, високият мъж беше разменил няколко думи с дежурния офицер, който проведе след това кратък разговор по вътрешния телефон от постовата будка. От сградата излезе друг полицай и взе от дежурния малък пакет, оставен от високия мъж с коженото яке. Дежурният измъкна някакво листче и написа нещо върху него.

„Записа името му — помисли си Рейчъл. — Навярно онзи е бил куриер.“

Тя вдигна очи към внушителния старомоден стенен часовник над бюрото. Десет и половина. Беше гладна, изтощена и мръсна. Когато отново надникна през прозореца, куриерът беше изчезнал.

Арлингтън Мемориал Бридж е една от забележителностите на Вашингтон. Това е внушителен мост, стиснал като в челюсти двата бряга на Потомак. Движението по този мост е постоянно натоварено — от магистралата Джордж Вашингтон Мемориал Паркуей към центъра на столицата. В пиковите часове всяка минута повече от триста автомобила прекосяват моста. Повечето от водачите са снабдени с клетъчни телефони и всеки втори предпочита да проведе

разговора си точно когато преминава по моста, където няма нито светофари, нито завои.

Под най-високата точка на последната дъговидна мостова секция (откъм центъра на Вашингтон) е монтирана приемна апаратура за засичане на разговорите. Куб от подсилено фибростъкло — 30 на 30 на 30 см, залепен към носещата греда със свръхводоустойчиво лепило, все още на разположение единствено на военните, и боядисан със защитна пепелява боя, наричана „конопена“ от специалистите, за да се слива с фона на носещата метална конструкция. Откъм горната стена са пробити два отвора, с диаметър колкото монета от десет цента, за да се улесни улавянето на сигналите.

Захранвани от олекотените, но мощни литиеви акумулатори, приемниците се активират за един час при сутрешния пик и за два часа по време на следобедния, когато приключва работното време на административните ведомства. През всекидневното тричасово дежурство приемниците прехващат разговори средно от двеста и двадесет клетъчни телефона. Регистрира се серийния номер на всеки повикващ абонат. Собствениците им въобще не подозират за тази невидима намеса в личния им живот — изрично забранена от поправките към Конституцията. По команда от диспечерския пулт тези номера се записват от микрочип, откъдето след шифроване се излъчват заедно с кодовете за междуградските разговори до клетъчния телефон на Инженера.

Той беше монтирал тази хитроумна система за следене още на втората седмица, откакто бе назначен на поста, който и досега заемаше. Системата функционираше задоволително и вероятно щеше да изпълни предназначението си доста преди да се изчерпят акумулаторите. Но както и останалото оборудване, използвано от Инженера — независимо дали ставаше дума за механични, електронни или човешки ресурси — тази електронна система щеше бъде отстранена веднага след като изпълни предназначението си.

Инженера се отдалечи от сградата на балтиморското полицейско управление и закрачи надолу по тротоара, покрай редицата от улични телефонни кабинки. Въпреки че вече приближаваше средата на септември, по обяд слънцето все още напичаше. Но това въобще не

оказваше влияние върху тена му — кожата на лицето му отдавна беше добила солиден загар, напомнящ кожата на старо, излъскано от езда седло.

Инженера набра номера на комуникационния пулт, след което въведе кода за достъп до системата за автоматично подслушване на разговорите, провеждани от водачите, докато преминаваха по моста Арлингтън Мемориал. Сега трябваше да изчака, докато компютърът провери базите с данни за номерата на клетъчните телефони. Генерираният от компютъра глас безпристрастно, но вежливо го помоли да изчака. Инженера измъкна списание от джоба си и за да убие времето, се зачете в първата попаднала му статия. Оказа се, че е посветена на последните открития относно марсианските канали. Тъкмо обръщаше страницата, когато се обади компютърно синтезирания глас. Търсеният номер принадлежал на д-р Стенли Уайсбърг, Медоу Хил Лейн, 3672, Чевис Чейс, Мериленд. Докторът притежавал абонаментна карта за междуградски разговори, закупена от „Американ Телефон енд Телеграф Къмпани“, което още повече облекчаваше задачата на Инженера.

Той прекъсна връзката. Щом като д-р Уайсбърг може да си позволи жилище в толкова престижен квартал, то той си беше заслужил поне едно посещение.

Инженера отново набра кода за достъп до базата данни, после въведе номера на фонокартата на д-р Уайсбърг. На няколко километра разстояние иззвъня един телефонен апарат. Първото позвъняване се оказа достатъчно — отсреща веднага вдигнаха слушалката.

— Обажда се Инженера. Операцията за прочистването продължава по график.

Рейчъл се прибра в апартамента си чак в дванадесет и половина. Вътре беше прохладно, защото тя предвидливо беше затворила всички прозорци преди заминаването си за Балтимор. Сега първата ѝ задача беше отново да ги разтвори и да проветри стаите. После влезе в банята и смъкна дрехите си.

Струята от душа я освежи и успокои, отмивайки тягостния спомен за неприязненото отношение на капитан Бърнс. След като беше дописала рапорта си, тя се бе облегнала на стола, с крака върху

бюрото, и така бе останала в продължение на цял час — до идването на капитана. Той бе хвърлил само един бегъл поглед върху творението ѝ и веднага я бе освободил, без да удостои с някакъв коментар представянето ѝ.

Докато пътуваше към апартамента си в Александрия, Рейчъл се опитваше да се самозалъгва с мисълта, че операцията в Балтимор вече няма значение за нея — капитан Бърнс повече никога няма да се изпречи на пътя ѝ. Но надеждите ѝ щяха да се окажат илюзия. Рапортите на капитана относно участието ѝ в акцията по обезвреждането на сержант Дън щяха да я преследват още дълго... Докато накрая случаят не бъдеше обявен за приключен и изпратен в архива.

Рейчъл излезе от банята, увита в плътната си зелена хавлия — скъп подарък, който си беше направила за последния си рожден ден. През високите френски прозорци на всекидневната проникваха уличните светлини. Паркетът под краката ѝ, от върмонтски дъб, беше още топъл — слънцето неуморно беше огрявало помещението през големите прозорци, докато тя беше отсъствала от града. В ъгъла, върху стереоуредбата, примигваха сигналните лампи на автоматичния секретар, свързан с телефона ѝ.

Рейчъл превключи касетата със съобщения в режим на прослушване и се приближи до гардероба, за да се преоблече. Макар че никак не ѝ се искаше, длъжна бе да напусне уютния си апартамент в Александрия и да се яви за оперативния рапорт в централната сграда на Военната прокуратура във Форт Белвоар.

На излизане от Александрия тя подкара седана по Федералната магистрала номер едно, покрай автосалона на „Риб Барн енд Денис“. На изхода от магистралата отби колата по шосето за Форт Белвоар, покрай Пенсгейт авеню и игрището за голф „Белвоар Саут-9“. След това зави по Девета улица, а после по Гънстън стрийт, за да излезе на кръстовището с Шеста улица.

Рейчъл остави седана на паркинга пред сивата сграда на Военната прокуратура. Показа служебната си карта на дежурния сержант и влезе през централния вход. Асансьорът я понесе към третия етаж. Тя реши да се възползва от паузата и се обърна към огледалото в кабината. Синята ѝ блуза с къс ръкав хармонираше приятно със сивите панталони. Нямахше нито грим, нито бижута по

себе си — само водонепроницаемия часовник на китката. Чувстваше се освежена и си мислеше, че всичко е наред. Но защо сърцето ѝ биеше така ускорено?

Рейчъл прекоси коридора, водещ към празната зала на приемната. Никой от колегите ѝ не се виждаше по бюрата. Обедна почивка. Ако внезапно се получи спешно съобщение, кой щеше да го приеме? Тя се спря пред вратата на кабинета в дъното, пое си дълбоко дъх, за да успокои биенето на сърцето си, и почука два пъти, решително и отривисто.

— Влез.

Кабинетът беше тесен и неуютен. Бюрото очевидно беше ново, но металните шкафове, оловносиви и натъпкани с папки, бяха доста стари. На перваза край прозореца се мъдреше само една прашна бегония. Пред бюрото имаше два стола от зацапан синтетичен материал. Майор Моли Смит седеше пред компютъра в края на бюрото. Рейчъл зърна синята метална кутийка с хапчета миг преди Моли да я пхне в джоба си с припрян жест.

— Какво, по дяволите, стана там, в Балтимор? — попита я Моли вместо поздрав.

— Изпратих рапорта си по факса — отвърна Рейчъл. — Написан на ръка, така както ми беше заповядал капитан Бърнс.

Моли се облегна назад, нервно почуквайки с молив. Рейчъл си каза, че Моли Смит не само изглеждаше много уморена, а дори имаше вид на болна и изтощена до смърт. Сякаш нещо вътре в нея изсмукваше жизнените ѝ сокове.

— Седни, Рейчъл — разпореди се Моли. — Хайде, разказвай какво точно се случи в Балтимор.

Без да чака втора покана, Рейчъл започна доклада си. За щастие, този път успя да се овладее и не даде воля на емоциите си. Изреждаше фактите, сухо и сдържан, дори когато стигна до сцената с побоя, който сержант Дън беше нанесъл на жена си.

— Нямаше друг начин да го спрем, освен да го ликвидираме — завърши Рейчъл. — Ако снайперистът от местния отряд за бързо реагиране не го беше застрелял, сержант Дън щеше да ме убие със следващия откос. — Тя млъкна, замислена върху последните си думи. Едва сега призна пред себе си, че през онази кошмарна нощ в склада в Балтимор се беше разминала на косъм от смъртта.

— Дори след попадението на снайпериста, сержант Дън не падна на пода — добави Рейчъл. — Тогава вдигнах пистолета и го застрелях от упор.

— Тогава излиза, че твоят изстрел е бил решаващият.

— Точно така.

— Но дори и след него Дън не е издъхнал веднага?

— Да, въпреки че вече береше душа.

Моли посегна към листата с рапорта на Рейчъл Колинс, получен сутринта по факса. Рейчъл веднага позна почерка си.

— Капитан Бърнс е много ядосан от лекомисленото ти втурване в онзи склад. Но все пак не посмя да докладва по-нагоре, преди да узнае решението ми. Вярно ли е, че си го заплашила с думите, че ще покажеш в щаба видеозапис от операцията в склада?

— През цялото времетраене на операцията беше включена ТВ камера „Стедикем“, от онзи модел, който е пригоден специално за нощни снимки. Невъзможно е операторът да не е уловил сцената с жената на сержант Дън. При толкова мощен телеобектив на кадрите ще се види много ясно как я малтретира.

— И това те извади от равновесие? Така ли?

Рейчъл долови във въпроса й признак на скрито одобрение.

— Да.

— И то до такава степен, че си пренебрегнала всички правила на отрядите за бързо реагиране относно насилствено проникване в опасни обекти. Хвърлила си се към прозореца, без да се съобразяваш със заповедта на капитан Бърнс. Той не ти е пряк началник, но тогава, в онзи склад, не е имало по-висш офицер от него. Необмислено си изложила на опасност целия отряд.

— Ако някой е бил изложен на опасност, това бяха аз! — ядосано възрази Рейчъл.

— Именно това мнение поддържа и капитан Бърнс. Но с това историята не приключва, Рейчъл. Бърнс има право да негодува, загдето си изложила подчинените му на ненужен риск. На всичкото отгоре си дала възможност на сержант Дън да разбере, че е попаднал в засада. И така, противно на очакванията, момчетата от Отряда за бързо реагиране са се оказали изложени на ожесточен обстрел.

Рейчъл усети как гърбът ѝ се схваща от напрежение.

— Как така „противно на очакванията“? Ако колегите от Балтимор притежаваха поне капка разум, редно би било да се досетят как ще реагира един изненадан войник, заобиколен от заредени автомати. — Тя замълча, преди да прибегне до решителния довод: — Там имаше и едно дете, Моли...

— Да, знам. Но ако аз ръководех операцията и ти действаше по този начин, още на следващата сутрин щеше да се разделиш с пагоните! Този път ти се размина, военен следовател Рейчъл Колинс. И ти, и останалите сте имали късмет, щом сте оцелели в онази канонада. Но най-доброто в тази история е фактът, че жената и детето са невредими. Не ти ли хрумна, Колинс, че Дън може да насочи оръжието срещу тях, да ги използва като заложници?

— Ами... — въздъхна Рейчъл и сведе глава.

— Не е зле да запомниш този урок.

Моли събра листата от рапорта.

— Този рапорт трябва да се вкара в компютъра. — Погледна към Рейчъл. — Да не си пропуснала нещо съществено? Например... нещо, което си скрила, заради опасенията, че ще стане достояние не само на мен, но и на капитан Бърнс?

„Може би... Може би сега е моментът да ѝ го кажа.“

— Да, майор Смит.

Рейчъл взе листата. Опита се да отклони погледа си от веждите на Моли, въпросително извити в израз на безмълвно окуражаване.

— Миг преди да издъхне, сержант Дън сподели нещо с мен. Нещо... озадачаващо. Държах главата му в ръце. Не споменах за това предсмъртно признание, защото не бях сигурна какво се крие зад думите му. Пък и защо трябваше да занимавам капитан Бърнс с нещо, което не е негова работа?

— И какво каза той, преди да умре? — предпазливо попита Моли.

— Дън ме нарече „сестричке“. Каза ми още, че умираше щастлив, защото помогнал да пукне онази „чернилка“... Става дума за генерал Грифин Норт... — Рейчъл се запъна. Изглежда куражът не ѝ достигна. — Дън беше ударен зле, много зле. Вероятно е изпаднал в делириум. Но да говори така по повод смъртта на генерал Норт? Това просто не мога да си го обясня.

— Разкажи ми го още веднъж. Дума по дума — тихо изрече Моли, вцепенена на стола си.

Рейчъл побърза да изпълни молбата ѝ. Лицето на Моли внезапно бе пребледняло като платно. В един миг тя така се изплаши за нея, че прекъсна разказа си и попита:

— За бога, какво става с теб?

Но Моли въобще не обърна внимание на въпроса ѝ, а продължи да ѝ задава въпроси:

— Сигурна ли си, че това бяха последните думи на сержант Дън? Да не би да грешиш?

— Не, не греша.

— Някой друг чу ли ги?

— Не. Онези от Отряда за бързо реагиране тъкмо се бяха втурнали към вратата на склада. Когато стигнаха до мен, Дън вече беше издъхнал. — Рейчъл протегна ръка към Моли и докосна китката ѝ. Кожата ѝ бе настръхнала. — Няма ли да ми кажеш какво толкова те стресна?

Моли инстинктивно отблъсна ръката ѝ. Само преглътна сухо и заговори трескаво, но гласът ѝ беше спаднал с цяла октава. Рейчъл не помнеше някога да бе виждала друго така напрегнато и разстроено лице.

— Слушай ме много внимателно, Рейчъл. Все още ли твърдиш, че в онези последни мигове само ти си била до сержант Дън?

— Да, разбира се.

— А къде бяха жената и детето?

— Момчето беше останало в кабината на камиона. Прозорците на кабината бяха затворени, така че детето нищо не е могло да чуе. Освен това беше изпаднало в шок. — Тя млъкна, когато жестоката гледка отново изплува пред очите ѝ. — А жената на Дън беше на десетина метра от нас, просната на пода. Нали той се беше нахвърлил върху нея точно преди аз да проникна в склада. Сигурна съм, че и тя не е чула нашия разговор.

— Спомена, че в Отряда за бързо реагиране е бил включен и видеооператор — напомни ѝ Моли.

— Точно тогава те щурмуваха вратата. Дори и да не са били изключили камерата, надали са успели да запишат нещо ясно. Защото все още бяха далеч от мен и сержант Дън.

Моли нервно се надигна и пристъпи към прозореца.

— Така... значи не разполагат със запис на звука — замислено промърмори тя и дъхът ѝ замъгли стъклото. — Но нали отрядът предварително е монтирал микрофони в склада? Още преди пристигането на сержант Дън, за да подслушат разговора му с купувача...

— Да. Спомням си, че ясно чувах в слушалката шум от капеща вода.

Моли се обърна към нея.

— Значи не е изключено с помощта на тези микрофони да е бил записан разговорът между теб и Дън...

— Но самата аз едва чувах шепота му!

— Това обаче не означава, че полицията в Балтимор не разполага със запис и след като го обработят техниците от лабораторията по акустика...

— Да, да, не е изключено да...

— Налага се да изискаме тази касета.

Докато Моли набираше номера по телефона, Рейчъл пристъпи към нея и леко я стисна за лакътя.

— Няма ли да узная какво толкова е станало? — тихо помоли тя. — Мисля, че след като рискувах живота си, заслужавам да чуя истината.

Моли долови напрежението в погледа на Рейчъл и разбра, че трябва да отстъпи пред молбата ѝ. Такива поверителни сведения не трябваше да стават достояние на младши офицери като Рейчъл Колинс, но вече нищо не можеше да се промени — Рейчъл вече знаеше твърде много.

— Добре. Но това, което сега ще чуеш от мен, не бива да излиза от този кабинет. Ясно ли е?

— Това заповед ли е?

— Много лесно мога да го оформя като заповед! — В гласа на Моли внезапно прозвуча стоманена нотка.

— Не, не е нужна заповед, само ми кажи.

Моли се огледа безпомощно. В гърдите ѝ се надигаше гняв срещу Рейчъл, защото я принуждаваше да сподели с нея тайната, която никой друг не биваше да знае. Но в същото време разбираше, че Рейчъл всъщност няма вина. Когато са ѝ възложили да вземе участие в

операцията срещу сержант Дън, майор Моли Смит не е била в сградата и Рейчъл не е могла да се посъветва с нея. Просто се беше случило така, че името на Рейчъл Колинс е било следващото в списъка на свободните служители. Явно се беше намесила сляпата воля на Съдбата.

— Смъртта на Норт не беше причинена от злополука. — В първия миг Моли не позна собствения си глас, толкова беше променен от вълнението. — Той е бил убит. Разполагам с двама информатори, които могат да предоставят необорими доказателства срещу организатора на заговора срещу генерала.

Рейчъл се вцепени. Катастрофата със самолета на генерал Грифин Норт беше потресла целия армейски състав — от Съвета на началник-щабовете до простите редници. През изминалите седмици нищо друго не се коментираше така оживено, както разследването на инцидента, поверено на специално сформирания отряд от военното контраразузнаване, изпратен от Форт Рукър, Алабама. Но дори тези опитни специалисти не успяха да открият нищо съществено. А пък сенатската комисия начело със съдията Естърхаус...

— За какви доказателства говориш? — тихо запита Рейчъл. — Нима твоите информатори са знаели, че самолетът на Норт ще бъде взривен?

— Казаха ми, че е било въввлечено поне едно лице, което познава отлично техническите системи на самолета. Но не успяха да се доберат до името му.

— И защо го пазиш в тайна? — озадачи се Рейчъл. — Тези двама свидетели незабавно трябва да бъдат разпитани от експерти, от авиоинженери...

Преглътна останалите думи, изплашена от суровия поглед на Моли Смит, вперен в лицето ѝ. Нима Моли искаше нещо да ѝ подсказе? И в този миг ѝ проблесна:

— Дън... — Рейчъл едва не се задави. — Това ли е името, което си търсила? — Младата жена отчаяно отпусна ръце. — Но той ме нарече „сестричке“, преди да признае, че е помогнал да изпратят Норт на онзи свят... Той беше на косъм от смъртта. Помислих си, че бълнува. Говореше несвързано.

— Може би е истина. Или... или пък го е казал просто така, от злоба, защото е вярвал, че никога нищо няма да се разкрие.

— Но кой е бил той, Моли? Кой всъщност е бил Чарли Дън?
— Ще узная повече за него, но след като прослушам онзи запис.

На север от международното летище „Дълес“ край Вашингтон — между Магистрали 606 и 846 — се простираше обширна промишлена зона, заета от проспериращи компании като „Лаудън“, „Стърлинг Парк“, „Текнолъджи Трейдинг“ и други.

Край Сали Ридж Драйв, в близост до „Транс Дълес Сентър“, се издигаше елегантна триетажна сграда, изцяло остъклена, но всъщност напълно непрозрачна за външните наблюдатели. До главния вход бе поставена идеално полирана плоча от бял мрамор, върху която с едри черни букви бе изписано:

„УАНДЪРЛЕНД ТОЙС“

Компанията не бе производител, а само посредник между азиатските индустриалци и търговските мрежи в Съединените щати. Затова не притежаваше фабрики, а само складове и офиси. И още нещо, изключително важно — на покрива на сградата бе монтирана апаратура за сателитна връзка, от най-нов модел, пряко свързана със супермощни компютри, натъпкани в офисите на трите етажа. На летище „Нешънъл“ на разположение на директорите винаги чакаше реактивен самолет, собственост на компанията, а в акваторията на Маунт Върнън Яхт Клуб се поклащаше луксозна спортна яхта, последен модел на прочутата фирма „Райкър“, дълга почти осемнадесет метра.

Ако по случайност някое външно лице се озове пред вратите на „Уандърленд Тойс“ без покана, ще го посрещне учтиво служителят от храната — първият от четирите бодигарда, който се окаже най-близо до неканения гост.

Но преди да го изпратят до оградата, посетителят може би ще успее да схване, че тази американска компания буквално гъмжи от азиатци. Всъщност, те бяха само китайци, и то от Хонконг.

Жълтоликите служители бяха така погълнати от финансовите операции на компанията, че всякакви контакти с мъжа, който понякога се появяваше без предизвестие, за да се отправи директно към просторния кабинет в ъгъла на третия етаж, бяха изключени на практика.

Всички запитвания на представители на пресата относно дейността на компанията или относно нейното финансово състояние биваха отклонявани вежливо, но твърдо, с довода, че „Уандърленд Тойс“ е изцяло частна собственост и нейните директори са длъжни да дават отчет само на заседанията на управителния съвет. Защото никъде, на нито една борса не се предлагаха акции, което пък автоматично изключваше компанията от обсега на юрисдикцията на Комисията за контрол на обмена на ценни книжа. На всичкото отгоре и банките не разполагаха със сведения за „Уандърленд Тойс“, тъй като компанията беше обслужвана само от една банка — клонът във Вашингтон на „Банк ъф Хонконг енд Каулун“, която грижливо криеше в своите компютри данните за сделките на компанията.

В много отношения „Уандърленд Тойс“ напомняше непроницаем, херметично затворен съд, не разкриващ нищо пред външния наблюдател.

Инженера седна на стола до огромната кръгла маса с диаметър почти три метра, изработена от един-единствен гигантски ствол от тиково дърво, докаран чак от остров Суматра. В масивния плот беше монтирана система за директна сателитна връзка и пулт за управление на супермодерната система за видеоконтрол на цялата защитена зона около сградата на „Уандърленд Тойс“, както и свръхмодерен компютър с факс апарат и речев синтезатор. На стената зад масата бяха монтирани шест монитора, свързани с камерите на охранителната система.

Инженера огледа касетата, която държеше. Преди няколко минути я беше получил от модерно обзаведената лаборатория по електроника, намираща се на първия етаж под земята. Нито за миг не го осени тревожно подозрение, че някой от техниците може да е проявил интерес какво е записано върху касетата. Най-хубавото в царството на „Уандърленд Тойс“ беше това, че нейният президент изцяло зависеше от решенията на Инженера. Защото преди години именно Инженера го беше измъкнал от низините — когато настоящият

президент на компанията беше само един жалък пласъор на хероин, без пряк достъп до богатите плантации в Златния триъгълник. Агентите от тайландската полиция и от американската служба за борба с наркотиците вече дишаха във врата му. Инженера се погрижи да го снабдят със зелена карта, с нови документи за самоличност и с тлъста банкова сметка. По-късно, когато Инженера се убеди, че китаецът ще се справи добре с ролята на преуспяващ бизнесмен, от Хонконг бяха доведени всички членове на многолюдното семейство на китаеца.

А той никога не забрави колко беше задължен на Инженера. Естествено, винаги му предоставяше всички помещения в централата на „Уандърленд Тойс“, при най-малкото желание за това. А персоналът в цялата сграда пък беше задължен на китайския бизнесмен. Никой не задаваше въпроси, касаещи белокожия непознат мъж — просто им беше казано, че неговата безопасност и спокойствие са пряко свързани с благополучието на компанията и с щастливото бъдеще на децата им.

Именно затова Инженера въобще не се тревожеше дали техниците в лабораторията няма да проявят любопитство. Най-важното за него беше качеството на работата им — разбира се, китайските специалисти по електроника се справяха чудесно с всички задачи. Толкова добре, че качеството, което гарантираше лабораторията, сега му създаваше проблем, който би предпочел да не бе възниквал.

Инженера постави касетата в касетофона и изслуша последните думи на Чарли Дън. Проблемът беше в това, че от престараване техниците бяха изолирали всички шумови фонове и бяха усилили гласа на сержанта. Инженера много добре чуваше зададения говор на Дън. Ненужни предсмъртни признания. И то пред някаква неизвестна нему жена в камуфлажно облекло, която въобще не трябваше да научава за „славните подвизи“ на сержант Дън.

Още преди да се заеме с прослушването на записа, Инженера вече разполагаше с всички налични сведения относно младата жена, която се беше озовала в склада до умиращия Дън. Преди месеци той беше наредил да му направят пълни копия на файловете, съдържащи персонални данни за всички служители във Военната прокуратура, съхранявани в Хофман Билдинг, в Александрия, на няколко преки от хотел „Холидей Ин“. Сега той знаеше толкова много за нея, че не му оставаше нищо друго, освен да я ликвидира.

Инженера натисна един от бутоните на клавиатурата и на компютърния екран се появи файлът, в който бе описано цялото ѝ житие-битие.

Рейчъл Колинс, младши офицер следовател, втора степен, от Военната полиция към Сухопътните сили на САЩ. Двадесет и девет годишна, родена в Оушънсайд, Калифорния.

Баща ѝ, професионален военен, стигнал до чин полковник, служил в повече от десетина гарнизона, пръснати по всичките краища на Съединените щати, както и във военните бази в Европа. От многобройните премествания полковник Колинс беше спечелил само едно — проблеми в брака, приключили с развод. Подобно на много жени от седемдесетте, повлияна от модната тогава тенденция да „намерят себе си“, Пени Колинс беше решила, че повече не може да „живее в армейски фургони“. След яростен скандал се разделила завинаги с огорчения си съпруг и с наскърбената си дъщеря.

Но Рейчъл Колинс се съвзела доста бързо. Освен това се оказала доста интелигентна — макар и само шестнадесетгодишна, тя вече говорела френски, немски и дори малко руски. Когато баща ѝ починал от сърдечен удар (само на четиридесет и две години), тя прекъснала следването си и постъпила в армията — останала сама, за нея военната служба била по-скоро убежище, отколкото призвание.

Колинс доказала, че е издръжлива и упорита — почти по всички дисциплини в Школата за военни полицаи във Форт Макклелан, Алабама, получавала най-високите оценки. Но особено умела била в стрелбата и дори спечелила няколко дивизионни състезания, въпреки яростната конкуренция на мъжете.

Завършила школата трета по успех от целия випуск — незапомнено постижение за курсант от нежния пол! Според инструкторите, тя спазвала стриктно строгата военна дисциплина — дневен режим, тренировки, занятия и така нататък, но понякога имала проблеми със спазването на устава. Например, при една тренировка тя „арестувала“ един генерал, който изненадващо решил да провери поста, на който тя дежурела.

Дежурният офицер, принуден да ѝ наложи наказание, също бил жена — нейното име било майор Моли Смит.

Ето как се бяха пресекли в миналото жизнените пътища на двете жени, с които сега Инженера трябваше да се справи.

По това време Моли Смит била инструктор в школата. Преди това служела като патрулен детектив, по-късно била повишена в чин военен следовател втора степен. За следващото повишение се налагало да изкара курсовете в школата във Форт Макклелан, но по-късно я оставили там на постоянна длъжност като инструктор. Именно тогава ѝ направила впечатление младата Рейчъл Колинс — не само с владеенето на чужди езици и с умелото боравене с оръжието. Рейчъл ѝ напомняла нейната собствена младост — с интелигентността си, с проникателността си, с чувството си за дълг, просмукано сякаш в кръвта ѝ.

Моли Смит започнала да обръща повече внимание на саможивата и недоверчива, дори непокорна Рейчъл Колинс. Вероятно е успяла да спечели доверието ѝ, като започнала да споделя с нея богатия си опит, натрупан след годините служба във Военната прокуратура. Съветите на майор Моли Смит се оказали безценни за младата Рейчъл. Никой от униформените полицаи и военни, независимо дали мъже или жени, не бил проявявал досега към нея толкова топлота и човечност. От друга страна Моли Смит се оказала много полезна за Рейчъл Колинс, защото за майор Смит нямало тайни в професията. Тя веднага спечелила признателността на Рейчъл, защото именно сред обкръжението на военните прокурори и следователи новациите нерядко се натъквали на студено, надменно или пренебрежително отношение.

Всичко това напълно се потвърждаваше от ласкавата характеристика, изготвена за курсант Рейчъл Колинс от майор Моли Смит.

Благодарение на съветите на Смит, само една година след завършването на школата, Колинс вече била повишена в чин сержант към Военната полиция. Напредвала бързо, успешно завършила курсовете за подготовка на военни следователи във Форт Рукър. Този път с най-високи оценки в целия випуск!

Близостта между двете жени се задълбочила още повече и прераснала в приятелство, за което Инженера предполагаше, че вече не се влияе от разликата в чиновете — засега Смит беше майор, докато Колинс беше само сержант. Наистина рапортите на Моли Смит относно службата на Колинс си оставаха изпъстрени с шаблонните

армейски характеристики, но за проникателен ум като този на Инженера не беше никак трудно да чете между редовете.

И двете жени бяха претърпели по някое и друго интимно разочарование. Инженера не се изненада от провалите им в тази насока — животът на военните следователи с нищо не беше по-лек от живота на цивилните ченгета, белязан с трудности и тежки мигове. Естествено е, при такава обстановка, да се цени високо искреното приятелство. Всеки новак, попаднал във Форт Белвоар, независимо дали е мъж, или жена, е принуден да се адаптира по някакъв начин, но дори и да успее, пак няма да бъде приет радушно в затворената общност на следователите с пагони. Особено ако е жена, още повече неомъжена, защото не може да разчита на подкрепата на своя съпруг.

Инженера отклони поглед от екрана и се замисли. „Те явно са като две сестри. Всяка от тях се доверява напълно на другата.“

Очевидно Колинс е готова да влезе в огъня заради Моли Смит, да я брани, ако се наложи, дори и с цената на живота си. Всяка от тях познава превъзходно силните страни на другата, знае и слабите ѝ места. Споделят всичките си тайни, всичко...

Инженера се сепна. Не, това не е точно така. Той знаеше нещо за Моли Смит, нещо, за което Рейчъл Колинс дори не подозираше. Но по-добре, че Рейчъл не го знаеше, защото точно тук не можеше да помогне на любимата си наставница. Тези сведения дори можеха да се окажат опасни за Колинс, ако отнякъде научеше за тях.

Като онзи Чарли Дън, например... Само с това, че умиращият сержант беше избрал Рейчъл Колинс за свой изповедник, вече я поставяше под заплаха.

Инженера замислено потропа с пръсти по касетата.

„Колко си споделила с нея, Моли? Колинс няма да е очарована, ако разбере, че си ѝ спестила част от истината. Ще се почувства засегната, като всеки, на когото са отказали пълно доверие. Но ти вероятно не си ѝ разказала всичко. Да, звучи логично. Само че бих искал да съм напълно сигурен.“

Инженера въздъхна. Не, Моли Смит не може да изтрие фактите от паметта на младата Колинс. Вместо това, тя вероятно е решила да включи Рейчъл Колинс в плановите си.

Най-после Инженера си позволи да се усмихне. Сега задачата му безкрайно се облекчаваше.

4.

— Да, да, не съм забравила, че ми нареди да не ти задавам излишни въпроси, но... — предпазливо изрече Рейчъл, като рибар, замятащ въдицата със стръвта в неподвижната вода на някое закътано езеро.

Пътуваха по Балтимор Паркуей. Моли шофираше, без да намалява нито за миг скоростта, редувайки педалите за газта и спирачките. Преди малко колата беше напуснала междуцатската магистрала на североизток от Вашингтон, за да се насочи към вътрешното пристанище и да продължи нагоре по Чарлс стрийт.

Седанът едва си пробиваше път сред трафика по оживените улици на Балтимор. Печеше безмилостно. Климатичната инсталация в купето работеше на максимална степен. Рейчъл се намръщи, сякаш измъчвана от главоболие. За втори път през последното денонощие трябваше да пропътува разстоянието между Балтимор и столицата.

Помисли си, че мълчанието на Моли е израз на съгласие.

— Знае ли някой друг, освен теб, че още разследваш обстоятелствата около смъртта на генерал Норт?

Моли не отклоняваше поглед от микробуса на службата за пътна помощ, който се движеше пред тях. Притесняваше се, че микробусът може внезапно да спре и тогава щеше да се наложи рязко да извие волана, за да избегне сблъсъка.

— Не.

— Няма ли да докладваш на Холингсуърт?

Генерал-майор Ричард Холингсуърт оглавяваше Военната прокуратура на САЩ. Като главен следовател във Форт Белвоар, майор Моли Смит имаше право на пряк достъп до генерала по всяко време на денонощието. Но, от друга страна, беше задължена да му докладва за всяка промяна в текущите разследвания.

— Това зависи от два въпроса, до чиито отговори още не съм се добрала.

Тя намали за миг, за да вземе острия завой, но веднага след това отново настъпи газта. Прекосиха почти цялото Прат авеню, но никъде

не откриха място за паркиране. Накрая Моли беше принудена да паркира колата в червената зона на Ийст Файет.

— Стой тук — нареди тя, когато Рейчъл понечи да отвори предната дясна врата. — Трябва да успокоя малко капитан Бърнс. Ако те види, веднага ще се намръщи и всичко ще отиде по дяволите...

Рейчъл изпрати с поглед Моли, която прекоси платното и влезе в сградата на полицейското управление. Рейчъл се премести зад волана, облегна се назад и затвори очи. Но въпросите, оставащи все още без отговор, не й даваха покой.

В този миг някой почука на страничното стъкло.

Рейчъл се наведе към прозореца. Пред уморения ѝ поглед изплува простодушната физиономия на служител от общинската пътна служба.

— Паркирали сте в червената зона.

— Знам. — Рейчъл му показва служебната си карта, но той изсумтя:

— Тия номера пред мен не минават!

Мъжът мина отзад, за да запише номера на седана. В огледалото за обратно гледане Рейчъл видя как той напльончи с език върха на химическия си молив. Не предполагаше, че някой все още си служи с толкова примитивни средства.

Десет минути след като служителят ѝ беше връчил отрязъка от квитанцията, Рейчъл все още продължаваше да се оглежда — не искаше да отнесе още една глоба. Това ѝ помогна да зърне с периферното си зрение как Моли слезе по стъпалата пред сградата на Управлението и се затича към отсрещния тротоар. Две коли удариха спирачки, за да не я прегазят. Шофьорите я изпратиха с гръмки ругатни и яростно натискане на клаксоните. Но Рейчъл вече бе успяла да обърне седана и Моли затръшна вратата. След секунди колата потегли.

Моли чу виковете на общинския служител, останал зад тях на бордюра, размахвайки ръце, но по лицето ѝ не трепна нито мускулче.

— Връщаме ли се в твоя кабинет? — запита Рейчъл.

— Не. Ти се прибираш в апартамента си. Трябва да си събереш багажа. А аз ще взема такси, за да се върна в Белвоар и да опаковам нещата си.

— Но за къде заминаваме?

Моли се размърда неспокойно на седалката.

— Сега ме изслушай внимателно, Рейчъл. Нали спомена, че балтиморският отряд за бързо реагиране е монтирал микрофони в онзи склад?

— Да, така беше.

— Е, да, но не знаеш, че касетата със записа е изчезнала!

Рейчъл моментално прерязва пътя на градския автобус, който ги следваше плътно през последните пет минути, за да отбие в страничното платно.

— Какво? Какво означава това „изчезнала“?

— Някъде по обяд, точно когато се сменят дежурните, до гишето в приемната се приближил някакъв куриер. Показал служебно писмо и сержантът на входа решил, че идва от лабораторията. В писмото се споменавало, че касетата със записа трябва да бъде отнесена в лабораторията за отстраняване на шумовия фон. Сержантът позвънил в кабинета на Бърнс и капитанът потвърдил, че има такова нареждане.

— Някой се е престорил на куриер! — гневно извика Рейчъл.

Моли кимна и продължи:

— Така че касетата въобще не стигнала до лабораторията. Преди аз да позвъня в лабораторията, Бърнс дори не знаеше, че е изгубена. Дежурният лаборант призна, че още не са изпращали свой куриер до Управлението.

— А онзи сержант, дежурният, не е ли запомнил външността на куриера?

— Каза ми, че наоколо имало прекалено много хора, за да му обърне внимание. Освен това трябвало да попълва някакви документи, после да изчете написаното, така че напълно забравил за куриера. — Моли спря, за да си поеме дъх. — Но все пак е запомнил, че онзи тип е носел кожено яко с ресни, от онези, индианските.

Пръстите на Рейчъл се впиха до побеляване в кожената обвивка на волана.

— Той е! Виждала съм го! Още тогава ми направи впечатление коженото му яке. Ако не се лъжа, косата му беше кестенява, леко къдрава. — Тя хвърли загрижен, бърз поглед към Моли. — Но кой може да е той? И защо му е притрябвала касетата?

— Същите въпроси ми зададе и капитан Бърнс. — Моли отклони поглед към страничното стъкло. — Казах му, че нямам представа.

— Но това не е цялата истина, нали?

— Ако знаех лицето му или името му, веднага щях да започна издирване.

— Да не би да е свързан с Дън? — Рейчъл неусетно бе започнала да мисли гласно. — Нещо във връзка с убийството на генерал Норт...

— Някой... може би същият този куриер... е дебнел там, в онзи склад, в нощта на акцията — уморено въздъхна Моли. — И е наблюдавал цялата сцена по залавянето на сержант Дън. Нищо чудно да е разбрал, че момчетата от Отряда за бързо реагиране са монтирали микрофони. Следователно е знаел, че операцията ще бъде записана. Ако не с картина, то поне със звук. И на всичкото отгоре е проявил завидно хладнокръвие. Нищо чудно да е запазил пълно присъствие на духа, когато ти си се втурнала в склада и стрелбата е започнала... Но защо е бил там? Какво е искал да узнае?

Рейчъл насочи седана към скоростното платно и се лепна зад някакво БМВ. Беше по-разумно да не се обажда. Моли говореше не толкова на нея, колкото на себе си. Това ѝ помагаше да се ориентира по-бързо в главоблъсканицата. Рейчъл неведнъж беше ставала свидетел на подобни сцени. В повечето случаи монолозите помагаша на Моли Смит да достигне по най-бързия начин до вярна хипотеза.

— Знаел е, че има касета със запис. И това е било много важно за него — продължаваше Моли. — Но защо? Защо? Не е било заради стрелбата в склада. Не. Тук се крие нещо друго. И то не защото Дън се е разприказвал в последните секунди преди да умре. От Дън се е очаквало да измъкне автоматите и гранатите, а не да държи речи. — Тя се обърна към Рейчъл: — Дън е споменал нещо пред теб. Нещо, свързано с тайната около смъртта на Норт.

— И защо куриерът се е притеснил от предсмъртното признание на сержант Дън?

— Защото... — Моли снижи тон, — защото не е трябвало Дън да се разприказва, при никакви обстоятелства, пред никого. Или поне така мисля. Очевидно куриерът не е бил уверен дали Дън не се е изпуснал пред теб. — Моли притвори клепачи. — Но може би целта му не е била само да наблюдава развоя на събитията. Не е изключено да е имал за задача да застреля Дън. Капитан Бърнс спомена, че Отрядът за бързо реагиране е получил няколко анонимни обаждания срещу сержант Чарлс Дън. Забрави ли? Какво би станало, ако тези сигнали са

били съзнателно инсценирани, така че да принудят сержант Дън да се размърда, обезпокоен, че някой е надушил оръжейните му далавери? За да го подтикнат сам да изпадне в ситуация, в която ще е много вероятно да получи куршум в главата?

— Ала онзи куриер... може би авторът на анонимните сигнали... не е очаквал, че Дън ще окаже съпротива — възрази Рейчъл. — Никой не е предполагал, че Отрядът за бързо реагиране няма да успее да му щракне белезниците.

— Да! Именно затова той е бил там и е дебнел из засада... Мога да се обзаложа, че ако момчетата от отряда го бяха извели на рампата пред склада с белезници на ръцете, сержантът нямаше да живее повече от две-три минути. — Тя отново се обърна към Рейчъл. — Изясни ли ти се сега ситуацията? Той е знаел, че Дън ти е доверил нещо, и то нещо толкова важно, че си е заслужавало да държи Дън на мерника си. Ама че бъркотия, Рейчъл.

На Рейчъл ѝ се стори, че усети земен трус. Но този път не ѝ се обърна стомахът, както тогава в Калифорния, когато тектоничните пластове, някъде дълбоко в земните недра, се бяха сблъскали и нагънали. Не, сега сърцето ѝ се сви от предчувствието за нещо тревожно, макар и още тлеещо под повърхността, нещо не по-малко коварно и опасно от кошмарното земетресение. И всичко беше започнало от случайното разкритие по време на операцията по залавянето на сержант Чарлс Дън, която изглеждаше толкова рутинна.

— Тази нощ ще преместя всичките си хора — процеди Моли. — Заповедта се отнася и за теб.

Рейчъл не можеше да си позволи да откъсне поглед от претоварения трафик, но с периферното си зрение продължаваше да следи Моли, макар и само от време на време. Много отдавна, още преди да срещне Моли Смит, тя се бе научила, инстинктивно да предусеща, когато човекът до нея се измъчва от нещо, скрито дълбоко в сърцето му, невидимо за останалите. Като че ли беше надарена с шесто чувство. И тъй като усетът ѝ беше много по-фин и от най-прецизните детектори на лъжата, тя никога не оставаше изненадана от разкритията си.

Ето и сега Рейчъл беше сигурна, че Моли крие нещо от нея. А това подкопаваше както доверието между тях, така и готовността на Рейчъл да се подчинява безпрекословно на заповедите на Моли. Нима

ще прибегне до увещания, до припомняне на дългогодишното им приятелство, за да я принуди да изпълни нарежданията на доверие, без да е наясно какво става. Това напомняше на изнудване, само че беше много по-перфидна манипулация.

— Моли, не мога ли да ти помогна с нещо? — предложи Рейчъл.

— Ако не си ме разбрала, ще ти го кажа направо — ти трябва час по-скоро да се махнеш оттук!

— Нима предполагаш, че куриерът ще се разтревожи дотолкова, че да реши да ликвидира твоите двама информатори? Разбира се, при условие, че ги открие.

— Той не знае имената им. Поне в това съм сигурна. Но не мога да рискувам да попадне на следите им.

— Може би този куриер работи за някой, който е организиран убийството на генерал Норт. И сержант Дън е бил една от пионките в играта. Но сега, след като Дън е мъртъв, куриерът може да реши, че е разчистил терена. — Рейчъл продължи, едва прикривайки раздразнението си: — Не мога да разбера защо не желаш да ти помогна в разследването!

— Ние двете сме длъжни да се погрижим за информаторите, да ги измъкнем от града — отговори Моли. — Обмислила съм план за извънредни ситуации. Двамата свидетели ще бъдат в безопасност, само ако ги скрием някъде по-далеч от Балтимор.

— Какъв е този план? Може би си решила да ги включиш във Федералната програма за защита на свидетелите?

— Не, нямаме време за губене с попълване на формуляри и други подобни глупости.

Рейчъл се замисли за миг, преди да се съгласи с доводите на Моли.

— Ако не са кореняци балтиморци, най-вероятно ще ги върнеш там, откъдето са дошли. По родните им места — замислено изрече Рейчъл. — Но това ще бъдат първите убежища, където ще ги потърси куриерът.

Моли поклати глава.

— Не си запозната със ситуацията, Рейчъл. Двамата ми информатори са лесни за откриване, тъй като са пряко свързани с тази афера. Така че всеки, който се усъмни, че има изтичане на поверителни сведения, бързо ще ги надуши. Ако куриерът подозираше, че не вярвам

на официалната версия за смъртта на генерала, моите информатори отдавна щяха да бъдат ликвидирани. Затова съм съставила план как да ги измъкна от града до убежището, където ще се чувстват защитени. Поне няколко дни. Само това ми е необходимо! Да ги опазя в близките няколко дни.

— Чудесно. Нека ние двете да се заемем с охраната им...

— Но после ще продължиш до Калифорния. Ще се върнеш в Кармел. Нали мястото ти е познато? Там можеш да се укриеш и да изчакаш, докато те потърся.

Рейчъл видя напред пътния знак за изход от магистралата, напусна най-дясното платно, намали скоростта и направи плавен завой. Пред сградата от червени тухли, окичена със знаци за крайпътен ресторант и тоалетна, бяха струпани десетина автомобила. Млади бащи, пушейки цигари, се разтъпкваха по алеите и по тревата наоколо. Рейчъл паркира до една каравана, чийто собственик грижливо бършеше предното стъкло. Младата жена изключи двигателя, спусна страничното стъкло и се обърна към Моли:

— Ако твоите информатори наистина са толкова застрашени, защо не се обърнеш за помощ към Холингсуърт?

Моли се беше загледала в една от майките, която преди минута се бе появила иззад ъгъла на тоалетната заедно с двама малчугани. Едно от момчетата видя баща си и се затича към него с разперени ръце.

— Заради сержант Дън. Не вярвах, че това... това, което се случи с Норт, има пряка връзка с военните. Сега обаче не съм толкова сигурна. Не зная колко нагоре се простират пипалата на този заговор. Не зная кой е замесен.

— Какво означава това, Моли?

Моли се извърна и отново втренчи поглед през прозореца.

— Хайде да потегляме, Рейчъл.

— Мога да ти помогна да разплетеш историята около сержант Дън, Моли — добави Рейчъл.

Моли видя отражението ѝ в стъклото. Внезапно ѝ се стори непоносимо млада, свежа, преливаща от здраве и енергия. Да, Рейчъл беше прекалено млада, за да я забърква в такива зловещи игри.

— Не, не можеш — уморено въздъхна тя, но в следващия миг изпита съжаление за бездушната нотка в гласа си. — Гледай само по-

бързо да се приберем.

Стивън Коупланд се вторачи в куфара, разтворен върху леглото. Съдържанието му изглеждаше съвсем обикновено: бельо, чорапи, отдясно несесер с тоалетни принадлежности, ризи за преобличане, две вратовръзки, а отляво — непретенциозно сгънатите му панталони. Най-отдолу беше поставил найлонова торба с маратонки и втора торба с пантофи. Двата костюма, заедно със закачалките, останали от ателието за химическо чистене, бяха най-старателно сгънати отгоре, над вътрешната преграда.

Стивън обичаше реда — вдъхваше му чувство за сигурност. Преди тридесет минути майор Смит му беше позвънила, за да го предупреди да се приготви за заминаване. Припомни си как навремето беше опаковал багажа си. Тогава пътуваше с по-голям куфар, който побира повече дрехи. По-официални, по-изискани: тогава копчетата за ръкавелите му бяха златни, чорапите — копринени, а електронният му часовник — от „Тифани“.

Повечето от дрехите му бяха купени още преди три години. От проникателния му поглед не убягнаха първите признаци за износване около яките и маншетите на ръкавите. Стивън не мразеше нищо повече от оръфани яки на ризи. Съвсем ново беше само бельото, което той редовно подменяше след всяко отбиване в престижния „Бетесда Кеймарт“.

Коупланд затвори капака на куфара, превъртя ключето в двете ключалки и го сложи на синджира, закачен на колана на панталона му. После огледа скромната си унила спалня в малката къща в Джорджтаун. Запита се дали някога ще се върне отново... Дано никога повече кракът му не стъпи тук! Цялото обзавеждане беше безнадеждно овехтяло — личеше си, че беше купувано още през тридесетте. Той нищо не беше добавил, освен завивките и кърпите в банята... защото не го бе напускала мисълта, че за него тази дупка е само временна спирка по пътя. Тази вечер най-после долетя дългоочакваното повикване. Сега вече можеше да се махне.

Грабна куфара с лявата си ръка и се втурна надолу по стръмните стъпалата. Висок, с добре тренирани мускули, той имаше вид на атлет. Напоследък беше отслабнал. Лицето му беше сухо, с изпъкнали скули

и ясно очертана челюст. Така очите му изглеждаха по-големи. Общо взето беше приятен на вид. В миналото често го бяха взимали за преподавател. Но сега хората го отбягваха, изпращаха го с подозрителни погледи, стреснати от напрегнатия поглед на черните му очи, от израза на негодувание и ярост, който невинаги успяваше да прикрие.

Коупланд беше паркирал синия си фолксваген отвън на улицата, точно пред сградата. Понякога, още с влизането в купето, си въобразяваше, че доловя онази приятна и специфична миризма на скъпа, прецизно обработена кожа, позната на всеки собственик на ягуар. Не, това беше само халюцинация, защото компанията за автомобили под наем беше му отнела ягуара още преди година. Това всъщност се оказа разумно решение, защото такава скъпа кола нямаше да остане непокътната на Олив стрийт, където гъмжеше от крадци и хулигани. Случваше се дори да откриват на сутринта бездомници, спящи на задните седалки. Веднъж Коупланд дори беше станал свидетел на раждане на седалките на един джип чероки, само на две пресечки от невзрачната къща, в която живееше под фалшиво име.

Настани се зад волана, включи двигателя, после фаровете и едва тогава посегна към клетъчния телефон — само от този лукс не беше намерил сили да се откаже. Майор Смит му беше наредила да потегли направо към летището, без никакви придружители и без да се обажда на никого. Но той имаше един приятел в този вълчи свят, само един, и той не се наричаше Моли Смит.

Когато чу тихия, плах женски глас, той изрече само пет думи:
— Аз съм. Потеглям на път.

Наклонът нагоре по Двадесет и четвърта улица, покрай парка „Хайят“, му отне не повече от петнадесет минути, но този четвърт час се оказа достатъчен за Коупланд, за да си припомни какво се бе случило през последните месеци, най-кошмарните в живота му...

Преди това — беше в най-хубавите му години, точно след дипломирането му в Юридическия факултет към Университета в Джорджтаун — той получи няколко обещаващи предложения за работа от могъщи правни кантори в Чикаго, Вашингтон и Уолстрийт. Дори се опитаха да го съблазнят с предложение за младши съдружник. Ала

Коупланд не бързаше с избора си. По време на следването си в Джорджтаун той бе разбрал къде е меката на властта. Младият юрист твърдо бе решил да започне кариерата си в някой от кабинетите във Вашингтон, през чиито прозорци се разкрива гледка към Потомак. Стремглавото издигане беше мечта на всички новоизлюпени юристи от неговия випуск, ала за повечето от тях тази мечта така и си остана несбъдната. Но не и за Стивън Коупланд. Защото той предвидливо избра да започне стажа си в „Бел енд Робъртсън“ — престижна кантора за правни консултации, обслужваща само фирми, включени в списъка на списание „Форчън“ за петстотинте водещи компании. Кантората имаше директен достъп до всички правителствени ведомства, които касаеха интересите на нейните клиенти. Коупланд, чиято специалност бяха сливанията на компании, придобиването на контролни пакети акции и трансакции с ценни книжа, веднага получи право да оперира с тези могъщи финансови лостове.

Той обичаше работата си, със същата страст, с която презираше колегите си. Старшите партньори в кантората доста бързо напипаха слабостите му и не закъсняха да затрупат бюрото му с обемисти папки с най-заплетените случаи. Но той се нахвърли със стръв върху тях, жаден да спечели похвалите на шефовете си и нови, още по-сложни и отговорни казуси.

След три години къртовски труд, при дванадесетчасов работен ден, дългоочакваният миг най-после настъпи. Възложиха му да поеме един от най-важните клиенти на кантората — „Рейлроудс“, превозвач на аграрна продукция от национален мащаб. Корпорацията желаше да разшири дейността си в Средния Запад до доходоносните петролни полета на Тексас, Луизиана и Калифорния. Но за да се подобри фирмената инфраструктура, за да се построят новите петролопроводи, бяха необходими около половин милиард долара. За целта вече се водеха преговори за включването на финансовата групировка „Фишър Брадърс“ като водещ инвеститор на проекта. Юристите на „Бел енд Робъртсън“ бяха закъснели с подготовката на правните книжа, затова побързаха да включат в сложната операция най-способния си млад сътрудник.

По-късно Коупланд разполагаше с доста време, за да осмисли събитията от онези дни, останали незабравими за него. И за кантората, естествено. Първият проблем беше как да се справи с неவிждания

обем от третостепенни детайли, съпътстващи всяка сделка от подобен мащаб. Работата му се стори толкова много, че реши да се заеме с най-неотложните справки, което обаче не му позволи да проучи общото финансово състояние на клиента, както изискваше обичайната юридическа практика. Времето, с което разполагаше, беше неимоверно ограничено... Дори и ако му бяха осигурили пълен отряд от технически помощници, едва ли би успял да подготви необходимите документи до деня преди указания срок, от който капризният клиент в никакъв случай не искаше да отстъпи.

Така че не му остана време да се задълбочи и да разбере, че привидно могъщата корпорация „Рейлроудс“ всъщност е пред прага на банкрута. Никой не спомена нито дума за това — нито преките му шефове, нито въвличените в сделката трети компании като групировката „Фишър Брадърс“, нито тримата старши сътрудници, ръководещи дейността на „Бел енд Робъртсън“. Макар по-късно да се оказа, че всички са били наясно с истинските намерения на клиента — чрез тази крупна сделка да замаскира плана за източване на тлъстия пенсионен фонд на „Рейлроудс“ заедно с други мощни активи, преди директорите да се оттеглят в сянка и да се обяви фалитът на корпорацията.

Но още на следващия ден инспекторите от Министерството на финансите, от Министерството на правосъдието и от Комисията за контрол на търговията с ценни книжа не закъсняха да почукат на вратата на Стивън Коупланд. Във влажните сутерени под сградите на тези федерални институции той с изненада установи, че под всички документи фигурира само неговият подпис. Ловките хитреци от борда на „Рейлроудс“ се бяха погрижили здравата да го наакиснат.

Коупланд се обърна за съвет към тримата старши сътрудници, но само за да узнае, че те не само нямат намерение да го спасяват, но дори застават изцяло на страната на директорския борд на „Рейлроудс“, които пък не закъсняха да обвинят набедения юрист, че възнамерявал да ограби една почтена железопътна компания чрез ловки юридически машинации.

След като от Министерството на правосъдието го обвиниха в опит за измама, Коупланд беше принуден да се яви пред Висшата адвокатска колегия във Вашингтон, където го застрашаваше лишаване от право да упражнява професията си. Това беше равностойно на крах,

защото вече нямаше да се намери юридическа кантора, която да го наеме на работа. Банките му отказваха кредит, а луксозният му ягуар на бърза ръка беше прибран в гаража на „Бел енд Робъртсън“.

Стивън се зае с подготовката на защитната си реч пред адвокатската колегия, не изгубил докрай надеждата да бъде оправдан. Все още имаше един съюзник, досега грижливо пазен в тайна, чието влияние беше толкова голямо, че бяха достатъчни само две-три негови реплики, за да бъде възстановена репутацията на Коупланд.

Този мъж от години беше негов наставник и пример за подражание. Когато всички врати бяха затръшнати пред Стивън Коупланд, той оставаше единственият, на чиято подкрепа все още можеше да разчита. Стивън сподели с него стратегията, която беше избрал за защита си, дори му остави да прегледа всичките доказателства около скандала с „Рейлроудс“, които бе успял да опazi — записки, ксерокопия на документи, компютърни данни.

Но в последния момент, когато пред журито с представители на адвокатската колегия Коупланд трябваше да представи документацията, която би могла да изтрие позора му, неговият наставник го предаде — безшумно и безмилостно.

През тесния процеп между завесите във всекидневната на Бети Ъндъруд проникваше тесен сноп слънчева светлина. Жената стоеше до прозореца, загледана към улицата.

Не притежаваше достатъчно опит, за да се досети, че може да бъде забелязана и дори фотографирана през пролуката между завесите, ако възложат на някой професионалист да открие следите ѝ.

Тя беше висока, но не и кльощава. Изглеждаше добре за жена на тридесет и пет, макар строгите последователи на модата да биха оценили бюста и бедрата ѝ като прекалено налети. В гимназията един от ухажорите ѝ я наричаше „моето слънчево момиче“. Тогава Бети го приемаше като комплимент. Но това беше, преди да прекара пет години във Вашингтон.

Столицата за нея си остана главозамайващо притегателно място. Родена в малко ранчо в щата Аризона, в изостаналия Югозапад, Бети от малка се отдаваше на блянове. След като се озова във Вашингтон, отначало изглеждаше, че всичките ѝ мечти един ден ще се сбъднат —

новата служба, първият ѝ самостоятелен апартамент, ласкаещите самочувствието ѝ похотливи мъжки погледи по тротоарите — всичко това можеше да замае главата на много по-умни от нея. Не след дълго тя откри, че за да направи кариера в столицата, всяка жена трябва да избере единия от двата пътя: да се превърне в сътрудник на някой от силните на деня (и то в толкова ценен сътрудник, че шефът вече да не може да се справя без нейна помощ) или да успее да му завърти главата и да му стане метреса.

Бети знаеше, че е харесвана, макар и да не беше най-бляскавата, най-ослепителната и неотразима красавица сред стотиците млади момичета, пристигнали във Вашингтон с твърдото намерение никога да не го напуснат. Никога нямаше да се нареди сред първокласните секретарки и асистентки, заради които шефовете си правеха отделни кредитни карти, грижливо укривани от съпругите. Да, никога не се свършваха кандидатите да я вкарат в леглото си, но никога не го правеха както ѝ се искаше — катереха се върху нея като че ли беше надуваема женска кукла, от онези, с естествени размери. Само след две-три седмици ѝ се обаждаше някой от най-близките приятели на поредния ѝ ухажор. Ясно беше, че последният от тях се бе опитал да я изтъргува при поредната запивка в бара на някой от престижните клубове, пред водката с тоник. Повдигаше ѝ се, като си представяше самодоволните им физиономии и нецензурните описания на части от тялото ѝ, на уменията ѝ в леглото.

Докато чакаше обаждането на Стивън, тя си мислеше колко лесно се беше озовала в списъка на „незаменимите асистентки“. Помогна ѝ обстоятелството, че тогава тя боготвореше шефа си. Помогна ѝ също фактът, че Стивън внезапно се беше втурнал в живота ѝ, за да помете с един замах всичките ѝ заблуди — накрая тя започна да изпитва ужас от мъжа, който ѝ поднасяше подаръци за всеки рожден ден, който не пропускаше да я покани у дома си, за да отпразнува Деня на благодарността заедно със семейството му.

Пийчис се отърка в краката ѝ. Бети се наведе, за да вдигне ангорската котка. Погали я по гърба. Замисли се дали, докато в апартамента няма да има никой, щеше да ѝ стигне водата и храната. Моли ѝ бе наредила да си приготви нещата за три-четири дневно отсъствие. Бети не трябваше да съобщава за заминаването, но въпреки това не издържа и позвъни на неколцина познати с въпроса дали могат

да приютят Пийчис за няколко дни. За нейно огорчение, никой не пожела да поеме грижите за котката.

На Стивън също му беше забранено да се обажда по телефона. Нарезданията на Моли Смит бяха много точни: такси до летището и никакъв багаж, освен чанта с най-необходимото. На гишето на авиокомпания „Делта“ ги очаквали билети, предварително платени, и то на чужди имена. Резервациите били кодирани — само с кодови номера, така че служителите на гишето нямало да поискат паспортите.

Бети се извърна към багажа, напълно готов, до външната врата — малкият куфар, сивата пътна чанта и черната ѝ дамска чантичка. Опита се намали багажа, но не успя. Обиколи всяко кътче на апартамента — добре поддържан, с десетина пъстроцветни бродерии, поставени върху старите мебели — с порцеланови статуетки, подредени по средните рафтове на библиотеката. Пръстите ѝ погалиха мидичките, събирани по плажовете на Вирджиния и Флорида. Всяка вещ беше свързана за нея с някакво преживяване и присъстваше в спомените ѝ.

Бети беше опаковала багажа в спалнята, защото там беше най-удобно. На леглото, направо върху завивките, които си носеше още от Аризона, тя беше нахвърляла всичките си по-ценни вещи. Искаше ѝ се да притежава магическа торба, от онези, бездънните, за да натъпче всичко вътре, всичките скъпи на сърцето и полезни неща, неотменима част от живота ѝ, за да ги отнесе със себе си.

Младата жена си припомни онзи ден, преди по-малко от месец, когато майор Моли Смит ѝ съобщи, че може да се наложи да замине някъде, в познат на Бети град, където щяла да бъде в безопасност. Тогава Бети не беше си помислила, че се налага да търси скривалище. Но после... всъщност само преди два часа... дойде онова телефонно обаждане, което тя не очакваше, защото вече беше започнала да се самозалъгва, че всичко ще се размине. По телефона Моли Смит ѝ повтори инструкциите, които беше продиктувала преди месец в кабинета си на Бети и на Коупланд. Тогава на Бети ѝ се беше сторило, че цялата тази предпазливост е излишна. Тогава Моли Смит се беше намръщила и беше добавила нова заповед — Бети да запише инструкциите, да скрие листата и да ги извади в решителния момент. Да ги прочете и да си припомни инструкциите. И да не забравя да изгори страниците.

Бети сведе очи към дланите си. Още миришеха на пепел, макар два пъти да беше си измила ръцете, след като бе изгорила страниците.

Привечер трафикът по Двадесет и четвърта улица намаляваше. Бети позна фолксвагена на Коупланд веднага след като колата зави зад ъгъла на сградата, в която се намираше апартаментът ѝ. Вдигна за последен път Пийчис, погали я и ѝ прошепна на ухото:

— Да бъдеш послушна. И да ме чакаш. Скоро ще се върна.

Котката измяука жално, когато външната врата се захлопна. Но бързо се извърна, затича се и скочи на перваза на прозореца, изви се на дъга до стопленото от слънцето стъкло и се сгуши там, загледана в подарката си, която там, долу, се приближи към мъжа, изскочил от колата, остави багажа на тротоара и го целуна.

5.

Доста отдавна Рейчъл беше открила, че когато е разгневена, най-доброто лекарство е да се залови за работа — тогава всичко вършеше по-бързо. Ето че и сега стана така. Думите на Моли я бяха уязвили, но тя не се отпусна. Веднага се залови с първото, което ѝ хрумна: наблъска дрехите в пералнята, а после, докато чакаше да приключи цикълът на автомата за изсушаване, се обади в яхтклуба в Монтерей, за да научи прогнозата за времето. После внимателно опакова багажа си — събра летните си дрехи в два сака, но добави предвидливо и двата пуловера. Накрая взе и якето. Защото дори и в Северна Калифорния понякога се случваше нощите да са хладни.

Обу джинсите, нахлузи първата фланелка, която ѝ попадна пред очите, после нагласи каишките на кобура на служебния си револвер — „Булдог“, 44-ти калибър, с барабан. След това вдигна една секция, 30 на 30 см, от паркета на пода. Отдолу беше скривалището, където държеше кутиите със специалните патрони.

Тези патрони бяха изобретени от един химик в Алабама. При проникване в тялото прорязваха като бръснач плътта на жертвата, след което разкъсваха вътрешните органи като шрапнел. Опитите с месо от кланиците и болни овце, преди да ги изпратят в екарисажа, доказаха опустошителния им ефект.

Рейчъл седна на леглото. В ръката си държеше пластмасовата кутия с патроните. Следобедното слънце галеше гърба ѝ. Остана неподвижна и замислена. Само ръцете ѝ потръпваха неспокойно. Той беше някъде там, навън, онзи загадъчен куриер. В коженото си яке, с ресни по ръкавите, като индианец. С поло с висока яка, стегната около врата му... Виждаше го как нахлузва полото през лицето си — лице без физиономия. Струваше ѝ се, че е знаела някога името му, дори миризмата на тялото му, но сега ги е забравила. Той се е движил безшумно тогава, скрит в сянката, готов да убие сержант Дън. Може би именно той бе организиран покушението срещу генерал Норт? А сега е посветил цялото си внимание на нея и на Моли Смит. Да, и на двамата свидетели на Моли. Не станаха ли прекалено много мишените за един

убиец? Не, каза си Рейчъл. Не са много за професионалист, способен да дебне из засада, в непосредствена близост до зоната, в която специализиран отряд за бързо реагиране провежда акция по обезвреждане на опасен престъпник. На броени крачки от смъртоносните снайперисти на балтиморското полицейско управление, готови да натиснат спусъците. Нищо чудно да е изпълнен с презрение към полицаите от отряда, да прелива от чувство за превъзходство и недосегаемост.

„Аз съм невидим — сякаш заявяваше той. — Недосегаем, недостижим! Мога да се прокрадна съвсем близо до теб, без въобще да подозираш. Ще изпълня мисията си и отново ще потъна в небитието.“

Както в онази нощ, в пристанищните складове на Балтимор. Или на следващата сутрин, пред сградата на Управлението, когато беше успял ловко да изиграе дежурния офицер на входа и да вземе касетата със записа с последните мигове на сержант Дън.

Самата тя е била само на десетина метра от него, но нищо не е заподозряла, докато той най-спокойно се отдалечавал от сградата.

„Каква полза от специалните патрони?“

Преди да напусне Форт Белвоар, Рейчъл се отби при най-възрастния от колегите. Той беше ветеран от Виетнам, служил преди това във флота. Загубил лявата си ръка при поредния рейд на катера си нагоре по течението на река Меконг. Когато Рейчъл му обясни, че ще отсъства няколко дни, той обеща да се погрижи за кореспонденцията ѝ, а накрая ѝ пожела късмет и я изпрати със загрижен поглед. Опитен офицер като него не би се заблудил. Веднага бе разбрал, че тя не излиза във ваканция.

Рейчъл остави саковете в багажника и се настани зад волана. Потегли и нито веднъж не се обърна назад. Беше суеверна в подобни случаи. Вярваше, че ще успее да се върне отново в уютния си апартамент, ако спази условието, което сама си бе наложила...

Заради нескончаемите реконструкции на летище „Нешънъл“, дори и през нощта залите бяха претъпкани с пътници, изпращачи и посрещачи. Все пак имаше някаква полза — така по-лесно можеш да проследиш някого или да се срещнеш необезпокоявано с човека, с когото имаш уговорка. Рейчъл реши да изчака в седана, паркиран до

високия строителен кран, на двадесет метра зад входа откъм багажното отделение.

До отлитането на самолета оставаха час и половина. След четиридесет минути Моли пристигна с такси. Рейчъл видя как тя влезе в салона и се облегна на най-близката колона, до един от огромните контейнери за смет. Вероятно искаше да се скрие зад него, за да не бъде забелязана през стъклената стена от някой в преминаващите отвън автомобили. Или просто за да има къде да тръска пепелта от цигарата си. Пушачите често използваха този трик, за да не ги зърне някой от охраната на летището и да ги помоли да излязат навън, на нагорещения бетон, сред паркиращите коли и автобуси.

Зоната беше добре осветена и Рейчъл я виждаше като на длан. През вратите на терминала преминаха поне десетина мъже, високи колкото куриера, при това с осанки, напомнящи неговата. Всичките без придружители. Повечето от тях бяха с костюми и вратовръзки.

Най-после се появи фолксвагенът, за който Моли я беше предупредила. Автомобилът се отклони от потока коли. Рейчъл лесно позна Стивън Коупланд и Бети Ъндъруд (Моли ѝ беше показала снимките им). В този миг дъхът ѝ секна — те бяха нарушили една от заповедите на Моли — да пристигнат поотделно на летището. Защо дойдоха заедно? Ъндъруд седеше на дясната седалка, поне с половин глава стърчаща над Коупланд. Лампите под бетонната козирка осветяваха чудесно физиономииите им.

Рейчъл отмести поглед към шефката си, която се размърда преди фолксвагенът да мине покрай нея. Когато Моли разговаря по телефона от кабинета си с двамата информатори, Рейчъл също беше там. Моли им разясни всички подробности, за да ги облекчи в максимална степен — както се обяснява нова игра на малки деца. Дори повтори най-важното.

— Да видим дали куриерът ще се опита да ни попречи — беше промърморила Рейчъл тогава.

Коупланд изтегли фолксвагена към зоната за паркиране и излезе от купето, последван от Ъндъруд. И сега още бяха там, до отворения капак на багажника, суеящи се около багажа. Прекалено близо бяха един до друг, докато изваждаха куфарите и чантите. Разговаряха оживено, дори на няколко пъти ръцете им се докоснаха... Един професионалист лесно може да се промъкне до тях със стилет в

ръкава. Ще ги прониже и ще изчезне, преди да осъзнаят, че е настъпил последният им час. Ако обаче наоколо има голяма навалица, безопасно ще бъде да ги ликвидира с два изстрела от снайпер със заглушител.

Коупланд остави Ъндъруд сама с багажа — напълно открита мишена, и се настани отново зад волана. Подкара колата на заден ход, прекоси червената зона, паркира там и излезе от колата.

„Добре. Така е по-добре.“

Рейчъл си спомни как Моли я беше научила на този трик. Да скрие колата така, че никой да не може да я открие — за целта трябва само да я паркираш в забранената, в червената зона, а после се обаждаш на полицията. Зарадвани от възможността да ти тръснат глоба от триста долара, те веднага я вдигат с „паяка“ и я преместват в напълно безопасния полицейски паркинг.

Рейчъл подкара своя седан право към зоната за служебни автомобили. От там до терминала се стигаше за седем минути пеша. Щом влезе вътре, тя видя как Коупланд товари багажа на лентата. После се върна в тълпата заедно с Ъндъруд, за да продължат към пункта за паспортна проверка. Малко по-назад Моли също си проправяше път през тълпата.

Рейчъл избра противоположната посока, покрай временната преграда, зад която продължаваше ремонтът на останалата част от терминала. После тръгна по коридора, водещ към помещенията на полицейската служба на летището.

Дежурният офицер от охраната, наскоро застъпил вечерна смяна, провери картата ѝ, специалното пълномощно и билета ѝ.

— Имахте ли досега някакви проблеми? — запита той.

— Не, поне аз не съм забелязала нищо — успокои го Рейчъл.

Офицерът се намръщи, но в следващия миг навярно си каза, че не може да очаква по-ясен отговор от една жена, която, макар да има армейски чин, все пак си остава жена. На всичкото отгоре, навярно беше постъпила в армията доброволно.

— Попълнете тези документи.

Рейчъл му подаде бланка, която предварително бе попълнила, още преди да напусне апартамента си.

Офицерът я изгледа кисело:

— Имате ли оръжие?

Рейчъл дръпна ципа на сака си и му показа револвера.

— Знаете ли как да стигнете дотам?

— Направо надолу до голямата зала, после завой наляво към пункта за паспортни проверки и през вратите.

Когато Рейчъл се появи в предполетната зала, поне дузина мъже извърнаха погледи към нея. Тя огледа лицата им, като се взираше най-вече в очите, за да провери дали някой от тях не я следи с напрегнат поглед. Недоволни от този втренчен оглед, мъжете бързо отклоняваха вниманието си и се зазяпваха в рекламите на стената, предлагащи нови модели клетъчни телефони, кредитни карти и други удобства за съвременния мъж.

Рейчъл забеляза Моли, седнала на един стол, разтворила някакво списание върху скута си. Два реда по-назад Коупланд и Ъндъруд седяха на съседни столове. Главите им едва не се докосваха.

„Лошо. Много лошо.“

Стюардесата зад стъклената преграда на кабината наведе глава към микрофона и обяви по уредбата първо повикване на пътниците.

Рейчъл изчака Моли да подаде своята бордна карта, след което се обърна и премина през вратата. Трябваше да огледа не само пасажерите пред подвижния ръкав, но и всички служители с униформи от персонала на летището, а после и в салоните в самолета. Трябваше да надникне и в тоалетните, за да е сигурна, че няма човек, скрит зад някоя заключена врата. Когато Коупланд и Ъндъруд се качат на самолета, тя трябваше да ги пресрещне на пътеката, като се престори, че не ги познава. Местата им бяха избрани в двата противоположни края на салона, за да не заподозре някой, че имат нещо общо помежду си. А Моли ще бъде наблизно, от другата страна на пътеката, без да затяга колана на седалката си по време на полета.

Рейчъл доближи края на опашката. Не вярваше куриерът да е успял да се промъкне незабелязано покрай нея. Наистина имаше много възможности някой непознат да се приближи към Коупланд и Ъндъруд, но никой не бе направил опит за това.

Тя се настани на седалката, шест реда пред местата на двамата информатори. Все пак продължаваше да си задава въпроса дали куриерът не беше успял да се промъкне сред пътниците в самолета. Най-после затвори вратите и тя се успокои.

Стивън Коупланд се изненада, когато видя, че Бети стиска с все сила дръжките на креслото, изопната назад на облегалката със стиснати зъби, едва процеждайки дъх през тях. Никога не му бе минавало през ума, че спътницата му се страхува да пътува със самолет.

Сложи ръка върху нейната.

— Стив, ох, Стив, много ми е зле... — прошепна Бети.

За беда, точно в този момент самолетът силно се наклони наляво. Косата ѝ се люшна настрани и докосна челото му.

— Стига, Бети! Всичко ще бъде наред. Повярвай ми.

Самият той го вярваше, макар че също се беше изплашил, но същевременно и развълнувал, когато Моли Смит го беше потърсила по телефона. Вярваше също, че с всеки изминат час следователите, начело с майор Моли Смит, стягат все по-плътно обръча около мишената. Мишената, която им беше посочил той. И скоро, много скоро всичко щеше да се разкрие.

В бляновете си Коупланд се виждаше как се явява за изслушване пред сенатската комисия. Въздухът в залата ще бъде наелектризиран от жуженето на камерите, от ослепителните светкавици на фоторепортерите. Всички глави ще бъдат обърнати към него, готови да уловят всяка негова мимика. Креслата на подиума ще бъдат заети от съдии с мрачни лица, протегнали вратове в очакване на следващите му думи.

А обвиняемият... да, той ще седи скован и съкрушен на съседната маса, опитвайки се да избегне унищожителния поглед на Коупланд. Докато самият Коупланд няма да злорадства от победата си, защото за него ще е от значение да възтържествува истината и само истината.

Ще дойде денят, когато този блян ще се сбъдне. Сигурен беше в това. Дори може да публикува мемоарите си, да издаде бестселър, а защо не да напише и сценарий за касов филм? Може пък да предприеме обиколка из страната, за да говори пред изискана аудитория, платила скъпи билети, за да може да го слуша... Той виждаше всичко това съвсем ясно във въображението си — славата, богатството, престижа. Ще бъде напълно реабилитиран, дори може да забогатее. И накрая ще се ожени за Бети, ще ѝ купи разкошна къща...

Коупланд погледна към спътницата си. Чакаше ги дълъг път. От него в този момент се искаше единствено да издържи до края на пътя.

Освен това трябваше да се грижи за Бети, да бди над нея. Затова си бе позволил да пристигнат на летището заедно. Затова реши да се настани на свободното място до нея, въпреки предварителната уговорка с Моли Смит. Пътниците не бяха много, така че стюардесите нямаше да негодуват.

Когато самолетът престана да се накланя, Коупланд се надигна и се огледа. Видя Моли отзад, усмихна ѝ се предпазливо, но за негова изненада, тя сърдито извърна глава.

— Виждаш ли я? — прошепна Бети.

— Майор Смит? Ето я там, на два реда зад нас, от другата страна.

Коупланд усети как ръката на Бети стисна неговата.

— Видях я веднага щом влязохме в терминала — самоуверено заяви той, макар че се постара гласът му да прозвучи леко небрежно.

Коупланд не сподели с нея, че докато беше оглеждал напрегнато тълпата в залата, се бе натъкнал случайно на тревожния поглед на майор Моли Смит.

— А видя ли някой друг? — попита го Бети. — Някой да ти се стори подозрителен?

— Не. Сега сме в безопасност, скъпа. Никой не ни следи. Никой не знае накъде летим.

Коупланд спусна масичката пред себе си, за да остави двете пластмасови чаши с ябълков сок, които им подаде стюардесата.

Бети го изпи на един дъх. Коупланд ѝ подаде своята чаша. И в това отношение вкусовете им съвпадаха — и двамата не обичаха алкохол.

— Искаше ми се да ни бяха разрешили да отседнем някъде заедно — промълви Бети. — Толкова ли е трудно да ни скрият двамата?

— Да. Но понеже още не провеждат официално разследване — търпеливо се зае да ѝ обяснява той, — госпожица Смит е преценила, че за нашата безопасност ще е по-добре да бъдем на места, които познаваме отдавна, където всеки новодошъл веднага ще направи впечатление на местните жители.

Бети се премести по-близо до него.

— Да... Сега разбирам. Но никак не ми се иска да съм далеч от теб.

Прииска му се да я целуне, още сега, дълго и страстно, както когато бяха насаме. И да я прегърне...

Но вместо това бръкна в джоба на самото си и с два пръста измъкна лъскава кибритена кутийка. Плъзна я в дланта на Бети, но същевременно се изхитри да погали гърдта ѝ с opakото на ръката си.

Очите на Бети се разшириха от изненада, когато видя името на прочут хотел върху етикета на кибритената кутийка.

Стивън не сметна, че си заслужава да сподели с Бети за дългите си и разгорещени спорове с Моли Смит относно избора на убежище. Според него, беше възразил той в кабинета на майор Смит, този петзвезден хотел ще е последното място, където биха търсили един провален юрист по фирмени дела, наскоро лишен от право да упражнява професията си. Щом се налага да се укрива, нека поне е в някоя по-люксовна бърлога — точно така се беше изразил. Освен това, там не би трябвало да се тревожи за безопасността — хотелът разполага с добре обучена охрана.

Детинска усмивка разцъфна на устните на Бети. В очите ѝ заиграха предизвикателни искрици, докато мачкаше салфетката в ръка.

— За теб, скъпа. Не... не гледай повече този етикет. Нека изчакаме всичко да свърши.

Притиснаха се един към друг, доколкото им позволяваха седалките, шепнейки си как след броени дни ще бъдат отново заедно. Какви радостни, безметежни дни ще бъдат... И така до края.

Коупланд случайно зърна една млада жена в джинси на няколко седалки пред тях от другата страна на пътеката, която се изправи, за да потърси нещо в сака си на мястото за багаж над нея. Рейчъл побърза да отклони поглед, като се престори, че търси съсредоточено нещо. Въпреки бученето на двигателите в салона беше тихо — навярно повечето пътници бяха бизнесмени, уморени от визитите си в столицата — така че успя да долови част от шепота на влюбените и мълчаливо прокле глупостта им, характерна за всички влюбени.

Първото кацане беше в Атланта, Джорджия, три минути преди предвиденото по разписание. Рейчъл видя как Коупланд се надигна

колебливо от мястото си. После се наведе към Бети и на раздяла я целуна по бузата, преди да тръгне по пътеката. След малко и Моли стана от мястото си.

Рейчъл се изправи, протегна се бавно, но в същото време леко изви глава, за да хвърли бегъл поглед към пътниците, оставащи в самолета и продължаващи за Финикс. Неколцина от тях се решиха да последват примера ѝ и да се поразтъпчат. Но не и Бети Ъндъруд. Тя остана на мястото си, леко навела глава, разтворила някакъв роман върху скута си. Погледът ѝ разсеяно пробягваше по страниците.

Още с влизането си Моли огледа пътниците в залата. Нямаше повече от двадесет човека, от тях няколко семейства, но повечето бяха младежи, решили да се възползват от по-евтините тарифи на нощните полети.

Коупланд я чакаше в дъното на залата, до барчето в ъгъла. Моли се приближи, готова да се нахвърли яростно върху него, но я спря предизвикателният блясък в очите му. Вече беше разбрала, че когато е влюбен, Коупланд става още по-избухлив и здравият разум напълно му изневерява. Стори ѝ се дори, че сега той съзнателно търси повод за скарване.

— Предполагам, че вече всичко е наред — подхвърли Коупланд, когато тя се приближи към него.

Моли не отговори. Само махна с ръка, за да я последва в отделението за пушачи, в момента напълно безлюдно със стандартните си пластмасови столове и препълните с угарки пепелници. Пред вратата преминаващите пътници я изгледаха с недоумение, сякаш беше някакъв рядък, изчезващ животински вид, или опитно зайче.

— Добре се справи — започна тя и издуха струя тютюнев дим.
— Как се държа Бети?

— Истинска актриса.

Моли се усмихна скептично на изтърканото клише.

Той побърза да вземе думата:

— Сигурна ли си, че безпроблемно ще стигне дотам, накъдето се е отправила?

Така Моли узна за още едно нарушение на Стивън Коупланд — той и Бети си бяха разменили адресите и телефоните, което тя изрично

бе забранила. И то още при първия разговор в нейния кабинет във Форт Белвоар! Не можа да се сдържи и го прониза с унищожителен поглед.

— Нали помниш накъде трябва да потеглиш оттук? — хладно процеди Моли.

— Разбира се. Стотици пъти съм повтарял адреса, за да не го забравя дори и на сън.

„Дано не е само поредното му самохвалство...“

— Първото нещо, което ще направя утре, е да ти се обадя по телефона. Очаквам да те заваря там, Коупланд.

Флуоресцентното осветление я дразнеше. Някъде от долния етаж прозвуча металически глас, обявяващ последното повикване на пътниците за втората част от дългия полет.

— Майор Смит?

— Какво?

— Нали ще спрете всеки, който се опита да ни проследи? Искам да кажа... нали всичко ще приключи до няколко дни...

— Когато всичко приключи, ще бъдеш свободен. И нито ти, нито Бети няма да имате поводи за тревога. А сега е време да тръгваш.

Тя го изпрати със замислен поглед. Стивън Коупланд крачеше самоуверено, като че ли светът беше негов. Може би не беше чак толкова зле, че Коупланд беше влюбен в Бети Ъндъруд. По-добре, отколкото да трепери от страх за кожата си. Бети Ъндъруд поне му беше помогнала да се измъкне от лепкавото и опасно блато на страха. И докато съзнанието му е обсебено от мисълта за нея, той няма да се предаде лесно. Сега наново си припомняше младежките мечти, отново откриваше, че надеждата може да бъде по-сладка и по-възбуждаща дори и от мисълта за отмъщение.

Четири часа по-късно, в полунощ местно време, колесниците на самолета, изпълняващ полет 1410 на авиокомпанията „Делта“ от Вашингтон през Атланта до Финикс, докоснаха пистата на „Скай Харбър“^[1]. Промениха номера на полета от 1410 на 1066. Тук Бети Ъндъруд трябваше да се прехвърли на друг самолет, заедно с оставащите до крайната точка на полета пътници.

Полет 1066 започваше след броени минути, но на пътниците се наложи да изчакат още малко заради смяната на екипажа. Моли и Бети слязоха от самолета, за да се поразтъпчат в горещата нощ, докато чакаха смяната.

— Сигурна ли си, че искаш още тази нощ да продължиш към Кеърфрий? — попита я Моли. — Мога да ти уредя стая в някой местен хотел. Ще тръгнеш рано сутринта.

— Не, по-добре е по-бързо да приключа с пътуването — отговори Бети. — По пътя ще намеря денонощен магазин и ще купя най-необходимото, за да нямам грижа на сутринта.

Моли си каза, че това хрумване е съвсем разумно.

— Ще се справиш, Бети. Всичко ще бъде наред.

— Зная. Нали ми каза, че скоро ще настъпи краят на този кошмар. Тогава ти повярвах, макар че нищо още не беше сигурно. А сега съм уверена, че всичко ще стане както си го предвидила.

За миг Моли изпита неудобство от искреното доверие на Бети. Очевидно нямаше представа какви притеснения очакваха всеки информатор, особено пък ако е жена, когато се изправи пред съдиите. Надяваше се Коупланд да не се огъне, да не се окаже страхлив негодник, да не повлече след себе си и Бети, и то в мига, когато тя най-силно се нуждае от подкрепата му.

— Утре ще ти се обадя — каза Моли. — Ще ти звъня всеки ден, докато не настъпи моментът за връщането.

— Това означава ли, че за нищо не трябва да се тревожа? Искам да кажа, заминаването беше така внезапно... Ако някой ни преследва, той няма как да разбере накъде сме тръгнали Стивън и аз, нали?

— Не, Бети, няма как да разбере — успокои я Моли. — Предполагам, че четири дни ще се окажат достатъчни. Това означава, че следващия понеделник ще ти позвъня, за да си стегнеш багажа. Можеш да разчиташ на думата ми.

Водачът на летищния автобус не прояви желание да помогне при товаренето на багажа, затова Моли беше принудена да вземе по-тежкия куфар. Бети тръгна след нея с втория куфар и чантата.

— Довиждане, майор Смит. И много ви благодаря.

Моли се усмихна и ѝ махна с ръка, когато Бети приближи стъпалата.

— Хайде, Моли. Пътниците вече заемат местата си. Самолетът отлита след петнадесет минути.

Моли се обърна и видя зад себе си Рейчъл. Двете жени мълчаливо тръгнаха обратно към терминала.

Общото време на пътуването, включително и престоите, не надвиши единадесет часа, но на пътниците, естествено, се стори доста по-дълго.

Макар че още беше само дванадесет и половина на обяд, жегата в Лос Анджелис беше непоносима. Моли, отраснала по Източното крайбрежие, не подозираше, че понякога най-горещият сезон в Южна Калифорния може да се окаже не лятото, а ранната есен.

— Край брега е малко по-хладно — успокои я Рейчъл, докато вървяха към стоянката за таксита.

Моли беше решила да съпроводи Рейчъл до летището.

— Съжалявам, че се спречкахме тогава, напускайки Балтимор — промърмори Моли.

— Стига, всичко е наред. Имаш предостатъчно грижи. Всеки на твоє място може да си изпусне нервите — отговори Рейчъл. — Понякога дори се питам как издържаш.

Моли се усмихна. Но Рейчъл видя как усмивката ѝ помръкна, щом видя двама младежи, облечени по последна мода, които ѝ се ухилиха предизвикателно, след което лениво продължиха напред.

— Чувствам се като глупачка — въздъхна Моли. — Знам какво може да очаквам там, във Вашингтон, но не и тук. Тук всичко ми е чуждо.

— Моли, ти избра най-разумната тактика, единствено възможната, като ни измъкна от Вашингтон. Сега вече наистина всичко е наред.

— Може би имаш право...

— Ще ти се обадя веднага щом пристигна в Кармел. Ще ми съобщиш ли резултата от разследването относно сержант Дън?

— Да. Не мисля, че ще ми отнеме много време. Зная къде да търся и на кого да се обадя.

Наоколо се виждаха още няколко от последните пътници — явно за пръв път пристигащи на Западното крайбрежие, защото се озъртаха

като изоставени деца. Те се усмихнаха и кимнаха на Рейчъл и на Моли. Зарадваха се, че не бяха единствените пришълци, изпаднали в затруднение.

— Сигурна ли си, че бързо ще приключиш разследването? — попита Рейчъл.

— Ако не възникнат никакви усложняващи ситуацията обстоятелства около случая със сержант Дън, всичко ще се изясни до седмица, най-много две. Но ако се наложи да се търси по-надълбоко, може да се забавя с още няколко дни. Ала това не е най-важното. Предполагам, че към края на следващата седмица вече ще имам отговорите на най-важните въпроси.

— Да, разбирам, че нямаш търпение да приключиш разследването — кимна Рейчъл. — Но който и да е преследвачът, няма да успее да те заблуди, защото е очевидно, че си решена на всяка цена да го разкриеш.

— Разбира се, че го искам — тихо добави Моли. — И кълна се, ще го направя.

— Но няма ли да ти коства прекалено много?

— Естествено, но без това няма да мине...

Рейчъл я докосна по ръката, което накара Моли да се обърне към нея.

— И докъде предполагаш, че може да стигне разследването, Моли?

— Кой знае? Може би чак до Белия дом.

Моли неочаквано прегърна Рейчъл, отривисто, може би, за да възпре следващия ѝ въпрос.

— Ето го твоят автобус.

Опашката от чакащи нервно помръдна. Моли за последен път потупа Рейчъл по рамото. После застана на тротоара и изчака потеглянето на автобуса.

Рейчъл нагласи сака си в багажника и се настани на едно от местата до прозорците. През стъклото видя как Моли отвън ѝ махна с ръка, преди да изчезне от погледа ѝ.

Моли се върна в терминала, бързо премина през гишетата за проверка и се нареди пред подвижния ръкав, заедно с останалите

пътници за обратния полет до Вашингтон. Заобиколи спокойно редицата пред паспортното гише, без да оглежда чакащите. Беше премного уморена от виждане в десетки непознати лица.

Погледът ѝ машинално попадна на дрипаво момиченце, може би нямаше повече от десет години, което обхождаше телефонните автомати, с надеждата да намери някоя забравена монета от двадесет и пет цента. Моли измъкна портмонето от чантата си, отвори го и се взря в снимката, поставена под прозрачната преграда.

Беше отпреди три години, през онази прекрасна пролет във Вашингтон, когато цъфтяха черешите. Мъжът, който ѝ се усмихваше от снимката, изглеждаше малко над четиридесет, но в засмяното му лице имаше нещо много младежко. Вятърът, рошещ косата му, беше запратил един немирен кичур на челото му. Моли бръкна в портмонето си, за да намери монета за телефон. Трябваше да се обади в града, а тъкмо сега беше най-удобният момент. Припомни си гласа му. Радостта му щеше да е примесена с изненада, със загриженост за нея и с много, много топлина, на каквато е способна само искрената безрезервна любов. Само една-единствена усмивка, само няколко негови думи като магическа пръчка бяха в състояние да изличат умората от лицето ѝ и напрежението от тялото ѝ.

„Не, не мога. Ще иска да разбере защо се обаждам, след като няма да мога да остана при него. Освен това, пак ще си измисли нов повод за тревоги и накрая отново ще бъда принудена да го излъжа.“

Моли върна монетата в портмонето си и се обърна с гръб към телефонните кабинки, за да избяга от изкушението. Повече не биваше да позволява на когото и да било да я разсейва и да отвлеча вниманието ѝ. Много нерви ѝ костваше да отведе Коупланд и Ъндъруд до тайните квартири и да им осигури безопасност. Усещаше, че силите ѝ са на изчерпване. Затова бе длъжна да ги пази за последните стъпки, водещи до крайната цел. Двамата информатори бяха споделили с нея всичко, което знаеха, но никой друг не беше в течение на разкритията ѝ. Ако обаче се окаже, че двамата информатори са я подвели с нещо, а междувременно Естърхаус открие липсващите документи, веднага ще побързат да я обвинят. Тогава сигурността на Коупланд и Ъндъруд ще бъде застрашена и не е изключено да бъдат изложени на смъртна опасност. За Моли не беше толкова трудно отсега да предвиди реакцията на достопочтения съдия Саймън Естърхаус.

Ако не беше толкова уморена, може би щеше да забележи мъжа, който мълчаливо се нареди на опашката на няколко крачки зад нея. Ако Рейчъл беше наблизо, сигурно щеше да го познае, ако не беше изтрила образа му от паметта си. Но Инженера много добре знаеше, че нищо не го заплашва. Поне не и в този момент. Беше видял как Рейчъл се качва на автобуса. Сега Моли беше съвсем сама.

---

[1] „Скай Харбър“ (букв. „Небесно пристанище“) — летището на Финикс, столицата на щата Аризона. — Б.пр. ↑

6.

Инженера всъщност не беше изгубил следите на Моли Смит. Нейните информатори бяха постъпили твърде аматьорски, като бяха издали местонахождението ѝ.

Предположи, че след като е узнала за изчезването на касетата със записа, Моли Смит ще се отправи към Управлението на Отряда за бързо реагиране в Балтимор. Следователно, тъкмо там трябваше да я причака. Но въпреки това, Инженера реши да следва Моли и Рейчъл до Александрия, а после да проследи таксито, отвеждащо Моли обратно към Форт Белвоар — съвсем лесна задача за професионалист като него. Просто ще следи неотстъпно всяка крачка на Моли Смит и тя сама ще го отведе до адресите, където се укриват нейните информатори. По-късно ще състави оптимален план за елиминирането им.

Но и на този план не бе съдено да се осъществи, защото Моли се отправи към летището, без да спира някъде по пътя. Което можеше да означава само едно — или нейните информатори се укриват някъде наблизо, или...

Да, тук нещо не беше наред. Инженера го усети веднага щом зърна изражението на Моли в залата за заминаващи пътници на „Нешънъл“. Логично беше нейните информатори да бъдат нащрек, разтревожени, панически озъртащи се, очакващи час по-скоро да се измъкнат от града. Редно беше също да пристигнат на летището сами, без охрана. Резервациите им би трябвало да са уредени предварително и да са снабдени с всичко необходимо за евакуирането им — билети, пари, резервни паспорти и така нататък. Най-накрая Инженера осъзна грешката си — при тези обстоятелства Моли в никакъв случай нямаше да се приближи към своите информатори, за да не ги издаде. По-скоро ще се нагърби с ролята на мишена, чието единствено предназначение ще бъде да отвлича вниманието на евентуалните преследвачи.

Инженера се отказа от намерението си да търси информаторите — щеше да бъде прекалено наивно, тъй като наоколо гъмжеше от стотици пътници и изпращачи. Освен това не разполагаше нито с

описанията им, нито дори с приблизителни характеристики. Така че нямаше друг изход, освен да продължи да наблюдава майор Моли Смит.

Точно това направи и не след дълго усилията му се увенчаха с успех — той забеляза сред тълпата Рейчъл Колинс, младши военния следовател втора степен. Инженера веднага я позна и мълчаливо одобри предпазливостта на младата жена — тя се държеше на безопасна дистанция от Моли Смит. Веднага изостави наблюдението на Моли и се зае изцяло със следенето на Рейчъл — с надеждата, че по-младата и по-неопитна служителка ще издаде с нещо намеренията на Моли Смит. Ала Рейчъл с нищо не подсказа какво е замислила майор Смит — просто се отдалечи по коридора към терминала и след по-малко от две минути вече беше заела мястото си в салона на самолета.

Но на него му беше достатъчен фактът, че в същия самолет пътуваше и Моли Смит. Той изчака търпеливо отделянето на внушителното туловище от подвижния ръкав и изтеглянето на самолета към стартова позиция на пистата. Избра точно този момент да се втурне към стюардесата, която броеше бордните карти на пасажерите. Постара се да изглежда сериозен и искрено разтревожен. Обясни й задъхано, че е забравил да изпрати някакво много важно съобщение на сестра си, госпожица Моли Смит, на която вчера спешно се наложило да замине и нямала време да му се обади. След секунди стюардесата вече му обясняваше делово, че госпожица Смит ще лети през Атланта до Финикс с полет 1066, след което ще продължи към Лос Анджелис, но вече с полет номер 1410.

Инженера й благодари сърдечно и побърза да напусне терминала. Насочи се към офисите на компаниите за чартърни полети. След тридесет минути той вече беше на борда на „Гълфстрийм III“ — самолет, доста по-малък от боинга на Моли, но с мощни реактивни двигатели. Представителят на компанията, а след него и пилотът на самолета, които го взеха за важна клечка от някое холивудско студио, се заклеха, че преди полунощ ще бъдат в Лос Анджелис.

Веднага след излитането, зарадван и изпълнен с благодарност, Инженера им кимна сърдечно, след което се подкрепи с чаша бренди и побърза да затвори очи.

Сънят му се отрази добре. Сега, отпочинал и напълно спокоен, Инженера се връщаше във Вашингтон, в салона за първа класа. Убиваше времето с четене на „Майстора и Маргарита“ от Булгаков. Но все още не му даваше покой въпросът какъв маршрут ще избере Моли Смит на връщане.

Самолетът се приземи във Вашингтон в 6 часа и 5 минути. Утрото се оказа дъждовно и мрачно. Инженера си проби път през навалищата от пътници, очакващи транзитните полети. Той знаеше, че вчера Моли беше пристигнала с такси на летището, но Рейчъл беше оставила своя служебен седан на паркинга, в зоната за краткотрайно паркиране. Така че сега той беше готов да се обзаложи, че Моли държи в някой от джобовете си резервния ключ на седана.

Оказа се, че и този път е познал. Връзката с ключовете се полюшваше на левия ѝ показалец. Двата ключа се поклащаха едва-едва, докато тя чакаше под навеса на автобусната спирка. Инженера знаеше, че ако беше по-топло, Моли би поела пеша към паркинга. Именно по време на тази разходка би било най-удобно за него да я отвлече. Но днес, заради снега, тя беше принудена да изчака служебния микробус.

Най-после микробусът се появи на завоя — тъмнозелен, ловко маневриращ сред оживения трафик. Инженера застана зад нея малко преди тя да прекрачи локвата от разтопен сняг, изпратена с намръщени погледи от измокрените граждани, чакащи редовния автобус от градската линия. На предното стъкло на микробуса ясно се виждаше знакът, забраняващ достъпа на неупълномощени лица.

— Моля, показвайте служебните си карти... Вашата карта, госпожо — подвижна ѝ шофьорът.

Инженера видя колко бързо Моли му подаде служебната си карта. Очевидно я беше извадила от чантата си, още преди микробусът да се приближи към спирката.

— Окей. Следващият...

Шофьорът затвори вратите. Непрозрачните отвън прозорци и дъждът, примесен със сняг, бяха причината вътре да цари полумрак като в гробница.

— Вашата служебна карта, господине?

— Извинете. Сега ще я извадя.

Но вместо нея извади колт, 22-ри калибър, със заглушител. В лявото слепоочие на шофьора цъфна дупка, не по-голяма от ловна сачма.

Шумът от изстрела едва се чу, макар Инженера да очакваше, че ще привлече вниманието на Моли, чийто слух вероятно беше достатъчно обигран на тренировъчното стрелбище. Така и стана. Но понеже беше прекалено изтощена от пътуването, тя не успя да реагира достатъчно бързо. Юмрукът на Инженера улучи челюстта ѝ и тя се стовари върху стоманения стелаж за багажа и мигновено изгуби съзнание.

Инженера избута трупа на шофьора на пода, намести се зад волана и предпазливо потегли по натоварената магистрала. Спря микробуса едва когато стигна до седана с военна маркировка. Чак тогава измъкна връзката с ключовете от пръста на Моли, отвори багажника и напъха в него трупа на шофьора.

Върна се в микробуса, за да завърже ръцете ѝ с въже, а после облепи устата и очите ѝ с лейкопласта, който откри в аптекката. Пипаше чевръсто, но същевременно извънредно внимателно — очакваше го доста дълъг маршрут, без възможност за никакво спиране.

На другия край на континента, в наетия под наем форд мустанг Рейчъл Колинс пътуваше на север по Федерална магистрала номер 101. Преди да се премести на Източното крайбрежие, на нея често ѝ се налагаше да пресича границата между Северна и Южна Калифорния. Още не беше забравила къде бяха любимите места за засади с радари на патрулите от пътната полиция — сега, в един през нощта, пътят беше чист и безопасен, затова си позволи да вдигне до сто и шестдесет километра в час.

Измина шестстотинте километра до Кармел за малко повече от четири часа. През целия път слушаше разсеяно местните радиостанции. Оказа се, че още помнеше честотите им. Рейчъл се беше насочила към дома или поне към това, което някога беше неин дом. Испитваше смесени чувства — беше щастлива, изпълнена с радостно очакване, но същевременно примесено с горчивина и раздразнение. Получи се доста интересен коктейл. Ползата от него беше, че нито за миг не ѝ позволи да задреме на волана.

Щом отби от Магистрала 101, Рейчъл се насочи нагоре към хълмовете, надвиснали над океана, за да пресече крайбрежната магистрала и да навлезе в тънещите в мрак стръмни улички на Кармел.

Една патрулна полицейска кола я засече на Оушън авеню и не я изпусна чак до Фрейзър. Рейчъл спря пред къщата, излезе от колата, обърна се назад и видя как припламна цигарата на водача в полицейския автомобил. Нямаше светлини на предната веранда. Отключи вратата и протегна ръка, за да напипа ключа за осветлението. После се върна на верандата, застана под лампата и махна с ръка на полица в автомобила, който се отдалечи безшумно, но чак след като я огледа внимателно на светлината.

Къщата принадлежеше на майка ѝ. След дългогодишно скитане сред артистичните поселища по крайбрежието, Пени Колинс най-после се бе върнала в родния Кармел. Двете спални ѝ бяха предостатъчни — едната тя преустрои в ателие, за да се занимава със своите фигурки от цветно стъкло. Рейчъл вече беше постъпила във Военната прокуратура и двете поддържаха връзка единствено с писма. Иначе Рейчъл рядко посещаваше майка си. Никой не можеше да разубеди Пени, че дъщеря ѝ беше постъпила подло с нея, избирайки военната кариера, като че не ѝ стигаха собствените ѝ проблеми и усещането за провален живот. Всъщност, Рейчъл научаваше много повече за постиженията на майка си не от писмата ѝ, а от витрините на скъпите бутици по Оушън авеню. Веднъж се престраши да влезе в един от тях и да попита продавача имат ли от прословутите статуетки на майка ѝ. Остана доста изненадана и дори изпита гордост, когато мъжът зад щанда заговори с възторг за творбите „Пени К.“ — така я знаеха в артистичната общност. Почти във всяко от разкошните имения по склоновете над Пебъл Бийч можело да се намерят нейни работи. Търсели ги колекционерите от цяла Калифорния, та чак до Сан Франциско.

Рейчъл изтръпна от ужас, когато научи, че госпожа Пени К. била неизлечимо болна от рак — тайна, която тя навярно беше решила да скрие от дъщеря си и да я отнесе в гроба.

Къщата леко миришеше на влага, дори на плесен. Рейчъл отвори клапата на отдушника над камината, стъкна цепениците и подпалките, след което драсна кибритена клечка. После отиде в банята да се измие, след което домъкна от леглото в спалнята стария юрган. Сгуши се на

ъгловия диван, загледана в пламъците. Заспа неусетно, без да разбере, че огнените езици се бяха пренесли в сънищата ѝ.

Моли помръдна, преди да дойде в съзнание в студеното тъмно помещение. Когато зрението ѝ постепенно се адаптира, тя откри, че може да вижда. Всичко наоколо тънеше в лека мъгла.

Усети някаква опора зад гърба си. Нещо като маса, покрита с дебела и гладка изкуствена материя.

„Нима това е хирургическа маса?“

Ръцете ѝ бяха опънати настрани, а краката ѝ — разтворени, притиснати върху масата.

Китките и глезените ѝ бяха завързани с дебело въже, което за щастие, поне не беше много кораво. И не беше пристегнато докрай, така че ѝ оставяше малко свобода на движение. Но съвсем малко.

„Какво е това въже? Да не е кабел с гумена изолация?“

Обувките ѝ бяха свалени, но усещаше познатия допир на дрехите си по кожата. Не беше изнасилена — доколкото може да прецени, лежаща завързана върху масата, все още не успяла да се окопити докрай.

Но в същия миг я прониза нетърпима болка. В долната челюст. Езикът ѝ предпазливо опипа венеца — липсваха три от долните ѝ кътници. Костта под венеца пулсираше болезнено. Тя притвори очи, омаломощена от болката. И си спомни юмрука, вдигнат срещу лицето, удара, от който главата ѝ се бе отметнала назад... и хрущенето на изкъртените ѝ зъби.

Припомни си юмрукът, но не и лицето зад него. Ала Моли знаеше кой можеше да бъде — само куриерът. Сега най-важното за него беше дали бе успяла да зърне физиономията му.

— Шофьорът на микробуса е мъртъв.

Изрече думите, може би само за да чуе собствения си глас. Оказа се леко издрезгавял заради пресъхналото ѝ гърло. Но това, което не очакваше, беше отговорът, долетял някъде отзад, над главата ѝ:

— Да. Мъртъв е.

Тя извъртя глава надясно и едва тогава го видя — седнал в удобно кресло, с някаква книга в скута си. Лицето му беше скрито зад

блестяща маска, в сребристо и зелено, изящно изрисувана, покриваща цялото му лице — носа, скулите и дори очите.

Той се надигна и Моли видя, че беше облечен в черно поло и тъмносини панталони. Не успя да забележи никакви отличителни знаци — брадавици, бенки или белези по брадичката и врата. Нямаше часовник на китката си, нито пръстени по ръцете си. Нищо, което да може да бъде запомнено, за да бъде използвано по-късно за разпознаването му.

Изглежда, че той веднага схвана какво целеше тя с огледа. Но гласът му остана спокоен, дори леко загрижен, като на пастор, повел паството си на пикник в чест на църковен празник.

— Добре. Успя да ме огледаш. И разбра, че не откри нищо забележително, нали? Така че вече можем да приключим. — Непознатият додаде след кратка пауза: — Ако те интересува каква е тази маска, поне по този въпрос мога да задоволя любопитството ти. Маската е венецианска. Не знам дали си присъствала на зимен карнавал във Венеция. Забележително зрелище. Можеш да ми имаш доверие.

Инженера дръпна завесата от бял плат, окачена на ролки към паравана от неръждаема стомана. Моли видя, че зад завесата е скрита количка със санитарен поднос, върху който грижливо бяха подредени няколко спринцовки и ампули с плътни гумени запушалки.

В този миг я сепна миризмата, която се излъчваше от него, въпреки плътното поло, вдигнато до адамовата му ябълка. Тя познаваше отнякъде този аромат, помнеше колко ѝ беше скъп навремето... Но не и излъчван от този мъж. И тогава я осени прозрението — в залата, където заседаваше сенатската комисия! Същият парфюм я бе облъхнал тогава... Малко преди да излезе в коридора...

— Можеш да ме наричаш просто Джим, Моли.

Той повдигна чантата, нейната чанта, така че тя да може да я види.

— Изглеждаш забележително добре за жена, която на два пъти е прекосила за едно денонощие цялата страна. Но след като не си възнамерявала да спиращ никъде, за къде се бе запътила, всъщност?

Моли дори и не искаше да мисли, че той през цялото време е дебнел всяка нейна стъпка. Не искаше да слуша какво точно ѝ говори.

По-важното беше как изговаря фразите. Търсеше нещо индивидуално, неповторимо в интонацията му — следи от акцент, фъфлене или някакъв друг говорен дефект. Обаче гласът на Джим звучеше гладко и плавно като на коментаторите по телевизията.

— Тук е пълно с безинтересни дреболии — изрече той, докато ровеше в чантата ѝ. — Освен това.

Измъкна отвътре синя метална кутийка и я разклати така, че Моли чу как вътре хапчетата издрънчаха. С другата си ръка непознатият размаха някаква кафява папка. Моли не успя веднага да се досети, че в такива папки се съхраняваха медицинските картони на всички членове на Военната прокуратура.

— Според данните от последните ти прегледи, някъде преди една година, тогава ти въобще не си се нуждаела от лекарства. Какво се промени оттогава, Моли?

— Мигрена... — едва чуто прошепна тя.

— Аха... Истинска напаст, признавам. И докторът ти предписа кафергот?

— Не. Имитрекс.

Инженера се замисли.

— Да-а. Разбирам, че сега не си в настроение за разговор.

Моли с тревога проследи движенията на ръката му. Той изсипа съдържанието на кутийката в дланта си. Нямаше съмнение, че вече е проверил какви са тези хапчета. Липсваше името на производителя — беше нанесен само фармацевтичният сериен номер. Ако той е имал време да извърши проверка, сигурно е разбрал, че го бе излъгала.

Мъжът, който се представи с името Джим, остави кутийката с хапчетата върху санитарния поднос и пхна ръце в джобовете на панталоните си.

— Е, Моли, какво ще кажеш да започваме? Зная за Дън. Зная и за информаторите. Зная дори и за младшия военен следовател Рейчъл Колинс. Дън вече е мъртъв и това е добре. Но това, което не е добре, е, че информаторите все още са живи. Трябва да ми помогнеш да го уредя. Не е зле да започнем с имената им и с адресите на убежищата им.

— Ти ли уби Норт? Дън ли беше твоят агент?

Инженера въздъхна уморено.

— Съжалявам. Трябваше да те предупредя още в началото. Налага се да проведем еднопосочен разговор, както му казват специалистите по комуникации. Или казано по-просто, въпросите ще задавам само аз. За теб остават отговорите.

— След което ще ме ликвидираш!

— Не е задължително. Нали не си видяла лицето ми. Не знаеш нищо за мен. Естествено, ще бъда принуден да те задържа тук, докато приключа нещата. И ако сега се опиташ да ме излъжеш, ще се върна и ще бъдем принудени двамата с теб да започнем всичко отначало...

— Къде се намираме? — прекъсна го Моли.

— Ако се надигнеш, макар и малко, ще успееш да се огледаш и да разбереш къде си попаднала. Моля, нали си мой гост.

Моли притвори очи. Искаше ѝ се да престане тази непоносима болка в челюстта, причинена от удара му. Надигна се с усилие, доколкото ѝ позволяваше въжето, пристегнато около китките ѝ.

Джим се отмести и тя видя зад гърба му висока стена, облицована с бял мрамор. По цялата ѝ дължина бяха опънати лавици с подредени върху тях бутилки вино. Стори ѝ се, че бяха стотици. Но прекаленото напъгане на мускулите я измори и тя се отпусна безпомощно.

— Не е зле за първи опит — похвали я Инженера. — Но ако искаш да постигнеш нещо, трябва да си в по-добра форма.

— Изба за вино... — прошепна тя.

— Казват, че тук имало повече от три хиляди бутилки. Може би, преди да те оставя сама, ще отпусна една бутилка специално за теб. Просто така, за да не скучаеш, докато ме няма.

Тази идея му се стори толкова забавна, че той се засмя. Моли се огледа с надеждата, че ще успее да забележи нещо, което ще ѝ помогне да открие мястото по-късно. Може би онзи ъгъл, със зелените петна по пода. Или онази маса там, покрита с нещо като зебло, с оставените върху нея бели латексови ръкавици.

Но в този миг неочаквано прозрение блесна в съзнанието ѝ. Имаше ли надежда някога да се измъкне жива от това подземие? Или тук ще намери смъртта си? Колко ли щеше да се наложи да чака? Защо си бе направил труда да се добере до медицинския ѝ картон? И как беше успял да го измъкне? Какво лекарство ще сложи в спринцовката?

— Може би ще одобриш избора ми, ако ти предложи „Корто-Шарлеман“.

— Извинявай, но не разбрах...

— Ще ти оставя една бутилка „Корто-Шарлеман“. — Той отново се засмя, възгордян от хрумването си. — Но при едно условие: ако си много, много послушна.

Надигна се, приближи се до нея, смъкна панталоните ѝ и с внимателен жест изви коляното ѝ. Тя усети хлад по кожата си, когато той изми със спирт вдлъбнатината отзад.

Смъртта сякаш се усмихна на Моли, нашепвайки ѝ, че е в сигурните ръце на професионалист. Той явно знаеше много добре, че следата от проникването на иглата на спринцовката в тази зона доста трудно се открива при аутопсия.

Мъжът вече държеше спринцовката в дясната си ръка, а ампулата — в лявата, като леко я разклащаше. Моли видя как иглата проби гумената запушалка, видя как буталото бавно, но неумолимо се изтегля нагоре.

— Нямам време за изтезания, а освен това подобни методи понякога не дават задоволителни резултати — обясни той. — Така че, налага се да прибегнем до помощта на тази специална смес — мое изобретение. Съдържа амфетамини, натриев пентотал с висока степен на чистота и още една-две съставки, но тях вече не мога да ти спомена, защото са професионална тайна.

Когато чу обясненията му, Моли се вцепени от ужас. Трескавите ѝ мисли бяха изпълнени с несекващата болка в челюстта, с вида на иглата на спринцовката, приближаваща се като жило към крака ѝ, с думите му... Защо ѝ обещавахе, че повече няма да ѝ причинява страдания?

Неочаквано тя си спомни за Лос Анджелис, за телефонните кабинки на летището, за мъжа на фотографията. Сякаш още усещаше монетите, които бе стискала в дланта си. Защо не ги беше използвала тогава? Дрън-дрън... И гласът от другия край на линията... Гласът, който никога повече нямаше да чуе.

Смъртоносният коктейл вече проникваше в кръвта ѝ, нахлуващ из вените ѝ като приливна вълна. Джим продължаваше да ѝ говори нещо с нежен глас, май че я увещавахе да не плаче. Защото две едри сълзи се отрониха изпод клепачите ѝ и се плъзнаха надолу по страните

й. Той бързо измъкна от джоба си кърпа, наведе се над нея и ги избърса.

Питаше я за информаторите, споменавахе и името на Рейчъл. Моли отвори уста, но думите отказваха да излизат. Преглътна мъчително, усетила соления привкус на кръвта. Видя как Джим рязко се изправи. Но не можа да зърне върха на езика си, изскочил от устните, голям колкото нокътя на палеца й.

Задави се. Вече виждаше кръвта, бликаща между треперещите й устни. Опита се пак да преглътне, ала не успя. Коктейлът от спринцовката кипеше в артериите й, устремен към сърцето, за да го наpomпа и пръсне.

Последното, което Моли Смит видя — преди черната пелена завинаги да се спусне пред очите й — беше ужасът, изписан върху лицето му, примесен с недоумение. Стори й се, че чува смеха, надигащ се в гърдите й, дори за миг повярва, че не сънува — радостна, че беше успяла да го измами миг преди смъртта да я отнесе.

Училището за децата на служителите от дипломатическия корпус в Джорджтаун беше основано през 1938 година. Сега, почти шестдесет години по-късно, канадският посланик вдигна голям шум, когато узна, че още не е отстранена старата мазилка, съдържаща азбестови влакна — заради старата противопожарна технология на строителство. Никой не успя да разубеди посланика, че може да има друга причина за астматичните пристъпи на сина му (ученик в това училище). Резултатът беше поредица от гневни статии в пресата.

Най-после училището беше затворено и дългоочакваният ремонт започна. Очакваше се да приключи преди началото на следващата учебна година, през есента. Ала закъсненията в доставките на някои материали и особено непредвидената от никого стачка на превозвачите провали графика на строителите. Така че сега една трета от сградата, източното крило, остана запечатана и недостъпна за учениците.

Запечатана, но не и недостъпна за Шон Флин, осемгодишният син на първия секретар на ирландското посолство. Майката на Шон беше останала в Белфаст и момчето, за разлика от съучениците си, разполагаше с повече свободно време, за да скита из опразнените помещения с изпокъртена мазилка. Строителните компании в Америка

не бяха толкова стриктни като например тези в Англия, където всяка порутена сграда се обявяваше като опасна за живота. На малкия Шон изоставената химическа лаборатория изглеждаше като командна кабина на извънземен космически кораб — с разнебитен покрив, с купчини отломъци от мазилка и бетон по пода, с показващите се по стените летви под изпадалия хоросан. Само тук Шон можеше да остане на спокойствие, скрит от всички, за да смукне набързо от цигарата и да пофантазира на воля как лети в космоса, увлечен в преследването на зли чуждоземни същества.

Отекна звънецът за края на междучасието. Шон моментално хвърли цигарата на мръсния под и я стъпка. Огледа се и едва сега видя, че нещо тук не беше както преди. Вратата на стария хладилник, използван някога за съхраняване на стъклениците с реактивите, беше леко открехната. Съвсем малко, но момчето отлично си спомняше, че досега бе била плътно затворена.

Шон беше гледал много телевизионни сериали, в които хлапета използват изоставени хладилници като скривалища, но след като се напъхат лекомислено в тях, тежката врата се захлопва зад гърба им и те остават завинаги заключени в тях, защото никой не може да чуе писъците им. Върховно!

Масивната стоманена верига, стягаща скобата на стената и ръкохватката на вратата на хладилника, доскоро беше заключена с голям жълт катинар. Но сега катинарът беше свален, а веригата висеше до пода. Вратата на хладилника не беше затворена.

Шон винаги беше гледал на лабораторията като на свое убежище, недостъпно за останалите. С никого не беше споделил за откритието си. Винаги когато се прокрадваше насам, внимаваше някой да не го проследи. Не искаше никой да узнае за тайната му. Но ето че някой друг е бил тук. Някой от строителите може би?

Той се огледа предпазливо. Всичко останало си беше на мястото. Защо строителите ще се интересуват само от хладилника?

Трябваше да провери какво има в него.

Шон си проправи път през празните, покрити с прах шкафове и лабораторни маси. Пристъпи внимателно, привел глава. Изведнъж съгледа следи от стъпки по прашния под. Веднага се насочи по тях, без въобще да му хрумне, че унищожава ценни улики.

Първото, което го озадачи, беше отвратителната воня като от развалени яйца. Притисна длан към носа си и се извърна настрани, за да си поеме дъх. Щом се добра до масивната врата на високия хладилник, той я побутна с ръка. Очакваше да не се помръдне, ала за негова изненада, тя изскърца и се оттласна към близкия шкаф. След това се върна обратно, но не можа да се затвори, защото ѝ попречи човешка ръка, внезапно изскочила от вътрешността на хладилника.

Шон остана вцепенен за секунди, парализиран от страх. Отвътре се показва рамо. След това и най-ужасното — главата. Безжизненото тяло се строполи на мръсния под в краката му и червата му сякаш се обърнаха. Ужасеното момче леко извика и усети топла урина да се стича по бедрата му. Едва тогава му проблесна, че може да тича. И да крещи с все сила.

7.

Полицейският отряд от отдел „Убийства“ във Вашингтон успя да разпознае трупа на тридесет и седмата минута след кошмарната находка на Шон Флин. Един от детективите, пристигнали за огледа, откри дамска чанта, захвърлена в ъгъла. В нея намериха шофьорска книжка на името на майор Моли Смит.

Съгласно инструкциите при подобни ситуации, лейтенантът, ръководещ разследването, веднага позвъни в Управлението на Военната прокуратура във Форт Белвоар. От самото начало беше ясно, че случаят няма да бъде оставен само на местната полиция. Полицаяте и детективите от Военната прокуратура ще се надпреварват кой пръв да разкрие убиеца, но дано поне се държат по-цивилизовано. До голяма степен това щеше да зависи от заключенията на експертите, натоварени с аутопсията.

Лейтенантът не очакваше, че големите шефове ще проявят особен интерес към случая.

Дежурният офицер във Форт Белвоар, лейтенант Бил Джесъп, регистрира обаждането от Вашингтон и реагира както при стандартно полицейско съобщение. Полицаят от отдел „Убийства“ още говореше по телефона, когато Джесъп натисна бутона, за да сигнализира по спешност аварийната група от четирима следователи към Военната прокуратура. Не беше изтекла и минута, когато в кабинета се втурна майор Кенет Дейвс. За да съкрати обясненията, Джесъп направо му пусна записа от разговора с Вашингтон. Дейвс го изслуша докрай и посегна към телефона на бюрото, за да вдигне на крак хората си.

— Да се обадя ли на Холингсуърт? — предпазливо попита Джесъп.

Дейвс се замисли за миг.

— По-добре е да му докладваш още сега. Замесено е онова момче от училището с особен статут. Знаеш, че тези дипломатски

синчета са любимци на журналистите. Да, няма как да се оправим без помощта на Холингсуърт.

— Имам предчувствието, че онези от Вашингтон ще решат, че е редно сами да поемат случая.

— Да бяха само те... Учениците в онова училище до едно са деца на чужди дипломати и Държавния департамент ще вдигне голям шум. Ще видиш, че работата ще опре чак до ФБР.

— Тогава какво ще предприемеш?

Дейвс извади цигара и почукна с нея по табакерата си, преди да щракне запалката.

— Първо ще я прибера тук — тихо процеди той. — Тук, където служеше и където можем да й осигурим последни грижи. — Замълча за миг-два, преди да продължи: — А ти предай на Холингсуърт, че не искам никой да ми се пречка, докато си върша работата.

Д-р Скот Керъл, главен съдебен лекар към вашингтонското полицейско управление, навремето беше служил като полеви хирург. Във Виетнам се беше нагледал на ранени войници и офицери, заловени в плен и жестоко измъчвани от неприятеля. Сега, като хвърли още един поглед върху масата, на която беше положен трупът на майор Моли Смит, отново го завладяха спомени от фронта. В онези дни, в жабката на арматурното табло на полковата катафалка, използвана и за аутопсии, поне можеше да се намери плоска манерка уиски.

— Колко време е изминало от момента на смъртта?

Д-р Керъл, възрастен, но все още строен мъж, наскоро прехвърлил шестдесетте, примигна уморено. Майор Кенет Дейвс си каза, че лекарят смътно прилича на проскубан щъркел.

— Не много. Не повече от пет часа.

Дейвс учудено вдигна вежди — лекарят държеше ламаринена кутийка. Той внимателно отвори капака. Вътре имаше пет бледосини хапчета.

— Имала е проблеми със сърцето.

— Да, така е — кимна Дейвс. — Поставиха й диагноза миналия месец. Съставиха й допълнителен медицински картон. Затова шефовете я товареха предимно с канцеларска работа.

— Но този, който я е отвлякъл, е знаел много добре какво върши — продължи Керъл и посочи голия труп. — Има следи само от убождаване с игла от спринцовка, но не и от удари. Това не е садистично спонтанно убийство, защото всичко е било подчинено на строга методичност. За тази цел се изисква да разполагаш с някое усамотено място. Твоят човек е успял да си го осигури.

Той обърна дясното коляно на Моли, а после и лявото.

— Не са много хората, които знаят, че при убождаване в тази зона болката може да е много силна. Но той го е знаел.

Лицето на Дейвс остана сковано, обаче от погледа на опитния патоанатом не убягнаха леките признаци за повишен приток на кръв към лицето.

— Искам да знаеш всичко това, защото може да ти бъде от помощ при разследването. Въпреки мястото на поставянето на инжекцията, тя не е страдала дълго, сърцето ѝ просто не е издържало. Сигурен съм в това.

Дейвс настръхна и напрегнато сведе глава към събеседника си.

— Макар да изглежда ужасно, ти твърдиш, че не се е мъчила, нали?

— Цялата работа е в начина, по който кръвта се е съсирвала. Убиецът очевидно не е знаел, че жертвата му е имала слабо сърце. Мога да си представя какъв ужас е изпитала, когато пулсът ѝ се е ускорил рязко и кръвното ѝ налягане се е повишило. Дори не е усетила убождането. Защото сърцето ѝ е спряло, още преди да усети действието на инжектирания препарат.

Керъл отпусна ръка върху рамото на лекаря.

— Следователно, каквото и да се е опитвал да изтръгне от нея, нищо не е постигнал.

Дейвс беше застанал в ъгъла на залата за аутопсии, наблюдавайки как подготвяха трупа за изнасяне, когато клетъчният му телефон извъня.

— Холингсуърт нареди да ти предам, че си длъжен веднага да му докладваш, ако някой се опита да ти пречи — докладва Джесъп. — Каза още, че е готов да им смаже топките.

— Добре, значи всичко е наред — успокои го майор Дейвс. — Ще остана още малко в залата. Сега ме слушай внимателно: искам да зная с какви случаи се е занимавала през последните месеци. И кого е разследвала. Струва ми се, че... че е била подложена на особено жесток разпит.

Дейвс чу в слушалката как на другия край на линията Джесъп яростно изсумтя.

— Искаш да кажеш, че след отвлечането е била измъчвана? — Думите му обаче не прозвучаха като въпрос.

— Да, но е умряла прекалено бързо, за да узнаят нещо от нея — уточни Дейвс. — Така че съм длъжен да проуча с какво се е занимавала. Какъв е бил последният ѝ случай? И кой младши военен следовател е бил прикрепен към нея като оперативен помощник?

— Това вече го проверих. С нея е работила Рейчъл Колинс, младши военен следовател втора степен. Колкото до текущите ѝ дела... нищо не можах да открия. Графикът ѝ е бил добре прочистен.

— Да не би да е криела нещо?

— Не ми се вярва. Сега претърсваме кабинета ѝ, както и апартамента. Ще видим дали ще се натъкнем на нещо съмнително.

— Искам да разпитам Колинс.

— Естествено, че ще поискаш — глухо отвърна Джесъп. — Работата е там, че е изчезнала. Шефът ѝ ми съобщи, че вчера е напуснала Управлението с багаж.

— Има ли депозирана молба за напускане?

— Не.

— Домашен адрес? Или телефон?

— Единственото, което знаем, е, че има наследствена недвижима собственост в Кармел, Калифорния. Още не съм звънил там, защото тя може наистина да е там. Ти да не искаш да я подплашим, като ѝ се обадим?

— Не може ли да се разбере със сигурност къде е заминала? Защо не провери в досието ѝ?

— Няма нищо, което да ни насочи. Но има нещо любопитно — двете с Моли Смит са се познавали отдавна, още от школата за военни следователи. Смит е била наставник на Колинс. Били са много близки, дори едната е вписала другата като наследник в завещанието си и обратно.

— Да не са били лесбийки?

— Не. Поне според данните от проверките с детектора на лъжата. Между другото всички сведения сочат, че са се виждали само по служебни въпроси.

Дейвс си спомни за казаното преди малко от лейтенант Джесъп.

— Нещо не ми харесва с тези заветания. На колко може да се оцени апартаментът на майор Моли Смит? На петдесет хиляди?

— Да. Обаче имотът на Рейчъл Колинс в Калифорния вероятно струва половин милион долара. Не мисля, че тази версия ще ни бъде от полза.

— Непременно трябва да открия тази Колинс и лично да я разпитам.

— Да, това е твое право — съгласи се Джесъп. — Но ако се окаже, че е дезертирала, всеки военен полицаи на изток от Мисисипи ще разполага със снимката ѝ. Няма да успее да изтрие петното от досието си, дори и да представи най-правдоподобно обяснение.

— Онези лешояди от медиите вече надушиха ли мършата?

— Още не са.

— Предлагам ти засега нищо да не им съобщаваме. Да ги оставим да си поблъскат главите. Опитай се да се свържеш с Колинс. Ако не успеем да я открием до полунощ, веднага ще обявим национално издирване.

Инженера се върна в „Уандърленд Тойс“. Като изпълнителен директор той имаше право на луксозно обзаведена баня в съседство с кабинета, в която душкабината и седалката бяха облицовани с гранит. След освежителен горещ душ той се приближи до внушителния вграден гардероб от кедрово дърво, за да прибере в него черното поло, светлокафявите панталони и кашмиреното сако.

Сега, разположил се пред бюрото, той запали пура и включи телевизора, за да проследи обедната новинарска емисия.

Досега никога не бе се сблъсквал с майор Кенет Дейвс, когото в момента една от водещите репортерки интервюираше. Тя очевидно му беше много ядосана, защото едва не натика микрофона в лицето му, но Дейвс се възползва от любимия прием на опитните футболни полузащитници, като се извърна с рамото си към нея и леко я изтика

встрани, макар да изглеждаше, че журналистката е виновна за сблъсъка.

Инженера познаваше този тип мъже. Сега, след откриването на трупа на Моли Смит, трябваше да се очаква, че майор Дейвс ще израсне в служебната йерархия. Следователно, Инженера беше длъжен час по-скоро лично да посети Форт Белвоар.

По пътя към Форт Белвоар той улови няколко от местните радиостанции. Водещата новина беше ужасяващото разкритие в училището в Джорджтаун. Инженера остана доволен, че в репортажите не споменаха за предмети, които той евентуално може да е пропуснал, претърсвайки апартамента на Моли Смит.

Сградата във Форт Белвоар, в която се намираше апартаментът ѝ, имаше вид на общежитие със скромни гарсонieri за несемейни офицери. На семейните военни обикновено предоставяха жилища в четириетажни тухлени сгради. Инженера беше пристигнал с мотоциклет. Никъде не видя пропускателен пункт, където да му поискат документите. Всъщност, през целия жилищен комплекс минаваше една от градските автобусни линии.

Преди да потегли, той се постара да подбере облеклото си така, че да прилича на цивилно лице — като онези, които често бяха призовавани в армейските служби за справки около поредната мобилизационна кампания. За целта избра от богатия си гардероб старо кожено яке — модел, който навремето носеха всички американски летци. Спортното яке отлично си пасваше с мотоциклета — така изглеждаше като запален, но самотен любител на високите скорости.

Ключалката на апартамента на Моли не му създаде никакви проблеми. Още от входното антре той разбра, че майор Моли Смит е била спретната личност, която не е обичала досадни сувенири и дреболии. Това много го улесни при огледа на помещенията. Инженера намери скривалището ѝ за ценни документи точно там, където би трябвало да се очаква — в малка, грижливо заключена метална кутия под дъските на пода в кухнята.

Вътре имаше обичайните любовни писма, писма от близките ѝ, няколко стари снимки, свидетелството ѝ за раждане, копие от

завещанието й... и бележките, заради които Инженера се бе решил да проникне с взлом в апартамента й.

Той отлично разбираше, че му бе провървяло дяволски с бележките. Защото днес едва ли не всичко вече се съхраняваше в паметта на компютрите. Но Моли очевидно не се бе числяла към компютърното поколение. Инженера реши, че тя е умеела да борави с компютър само доколкото й е било необходимо в службата. Но може би не е искала тези сведения да станат достояние на някой компютърен хакер. Нямаше трети вариант, с който да бъде намерено обяснение на странния факт, че Моли Смит е криела в дома си записките относно разследването си около загадъчната смърт на генерал Норт.

Докато разглеждаше съдържанието на металната кутия му хрумна още нещо. Отново се взря в листата, изписани с прилежния почерк на Моли. Възможно ли е тя да е укрила някъде ксерокопия на тези записки?

Разбира се, че се е погрижила за това. А копията е съхранявала в някой трезор, който за нея е изглеждал достатъчно надежден — например, в личен сейф в подземията на банка „Ригс Нешънъл“. Иначе за къде другаде може да е този ключ, който той намери в металната кутия?

Находката беше не по-малко ценна за него от първата, която бе открил в металната кутия. Оставаше да се добере и до копие, и то с помощта на лицето, което единствено притежаваше право на достъп до сейфа на Моли Смит в онази банка.

Той върна металната кутия в скривалището, провери дали не е оставил никакви следи и побърза да напусне апартамента.

Инженера тръсна пепелта от пурата си в кристалния пепелник, остави я там и се извърна към екрана на телевизора. Историята около убийството на майор Моли Смит се развиваше точно така, както беше очаквал — отряд от Военната прокуратура щеше да проведе собствено, паралелно разследване — независимо от това на отдел „Убийства“ към полицията във Вашингтон — което само щеше да увеличи бъркотията. Досега никой не беше обелил и дума за двамата информатори на Моли по простата причина, че никой не подозираше за тяхното съществуване.

Все пак Инженера беше принуден да признае, че Моли беше оставила след себе си истинска главоблъсканица. Колко умело успя да го заблуди, че онези хапчета били против мигрената ѝ! И колко наивно беше постъпил той, като не бе проверил какво всъщност беше лекарството! Достатъчно беше само да потърси кода, щампиран на опаковката, във фармацевтичния наричник.

Беше убеден, че Моли е пожелала да умре, за да го заблуди и да скрие от него информацията, която му беше необходима. Но на практика именно опитите ѝ да опази тайната си го бяха подтикнали да замине за Форт Белвоар, за да открие грижливо скритата метална кутия.

Той още веднъж посегна към пурата и разгърна листата с бележките на майор Моли Смит. В тях Стивън Коупланд беше означен като господин Х, а съучастничката му, прелестната Бет Ъндъруд — като госпожица У. Инженера лесно си спомни имената им. Този, който му беше възложил задачата, веднъж ги споменал — в деня, когато Инженера бе приел поръчката и бе попитал кои са най-подозрителните субекти, замесени в историята. Тогава тези имена бяха мимоходом споменати, като двамата мъже не им бяха отдали особено значение. Възлагателят бе махнал с ръка, успокоявайки Инженера, че е пълна глупост да се очаква именно Коупланд и Ъндъруд да се окажат в дъното на аферата. Доста по-късно пролича, че е била допуснатата сериозна грешка, ала тогава вече нищо не можеше да се направи. Моли ги бе взела под крилото си като важни свидетели.

Инженера прочете внимателно записките на Моли и мълчаливо я поздрави за прецизното отсяване на истината от лъжливите следи, лекомислените догадки и глупавите внушения. Дори може да се каже, че е била прекалено умна... Докато препрочиташе страниците, той се запита дали е записала всичко, до което е успяла да се добере. Ето например истинските имена на Коупланд и Ъндъруд не се споменаваха никъде в записките ѝ. Както и местата, където се укриваха. Кое то всъщност беше най-важното на сегашния етап.

„Доста благоразумна се оказа ти, Моли...“

Но и с това затруднение той можеше да се справи. Наистина, ще му отнеме малко време, с което ще се вдигне за кратко кръвното налягане на възложителя, но нали в края на краищата всичко щеше да бъде наред?

Протегна ръка към телефона през гъстия дим, без да отделя поглед от визитната картичка на толкова полезния д-р Уайсбърг.

Когато вестта за неочакваната смърт на майор Моли Смит беше разпространена от медиите, Бети Ъндъруд спеше в къщата в Кеърфрий, щата Аризона.

А в Кармел Рейчъл Колинс се мяташе неспокойно в завивките си, легнала на мекия диван. Отблясъкът на тлеещите въглени в камината озаряваше с великолепен златист загар лицето ѝ, сякаш се опитваше да прогони мрачните демони, обсебили съня ѝ.

Само Стивън Коупланд в Атланта, вече станал от леглото и приключил със сутрешното бръснене, би могъл да хване най-ранната сутрешна емисия — заради разликата в часовите зони. Но за съжаление точно в този час той излизаше от хотела, придружен от една жена агент по недвижими имоти — която бързаше да му покаже един особено привлекателен обект.

8.

Принуден да изчака началото на срещата, израелският министър-председател седеше в салона за високопоставени гости, преструвайки се, че слуша внимателно безобидното бърборене на първата дама.

В Овалния кабинет беше включена конферентната линия — по нея звучеше поредното, изпълнено с надути фрази изявление на говорителя на Камарата на представителите относно наложените ограничения в правителствените разходи, с оглед предстоящите корекции на предвидените в бюджета на страната дотации за фермерите. Президентът го слушаше с половин ухо, като използваше всяка възможност, за да хвърли бегъл поглед на шестте страници, оставени на бюрото му.

Когато най-после изчете всичко, той погледна към Саймън Естърхаус, наведе се напред и понечи да изключи бутона на интеркома.

— Франк, запомних всичко по-важно от твоя доклад — хладнокръвно излъга той. — Но сега очаквам разговор с Москва. Ще се чуем отново след тридесет минути — обеща президентът и натисна бутона.

Сега можеше най-после да завърти високия си стол по посока на дивана, където чакаше съдията.

— Този тип е способен да ме довърши с дърдоренето си!

— Съжалявам, господин президент, но предположих, че е разумно да докладвам лично на вас.

— Да, да, така е, но сега въпросът е дали още някой знае? — Президентът кимна към документа на бюрото. — Колко копия има от тези бележки?

— Това е оригиналът. Ако майор Смит е била толкова предпазлива, колкото ми я описаха, би трябвало да се е погрижила за резервно копие. Но не го намериха нито в нейния компютър, нито в апартамента ѝ.

— А в някой банков трезор?

— Сега проверяват банковия ѝ сейф. До един час ще знаем резултата.

— Ти лично ли извърши проверките?

— От записките й личи, че става дума за въпрос, свързан с националната сигурност. Готов съм да подпиша постановление за съдебно дирене.

— Искам да не се протака, Саймън.

— Ще направим всичко, което е по силите ни, сър. Но сега най-важното е да демонстрираме, че разследваме енергично и решително обстоятелствата около смъртта на майор Моли Смит. Не бива да се оставим да ни изненадат неприятно — ако някой успее да се добере до нейните бележки и ги публикува...

Президентът нервно прокара ръка през косата си. Макар че наскоро беше навършил шестдесет и две, тя все още беше гъста и лъскава. Подчинените му често го ласкаеха, като я сравняваха с буйната коса на Линкълн.

— Енергично и решително... За бога, Саймън, да не би тази жена да е по-опасна и от чумата?

— Все още не знаем това, сър. Или поне не можем да го твърдим категорично.

Естърхаус рядко повишаваше тон. Може би защото беше сред онези благодетелствани от съдбата мъже, които умеят да привличат всеобщото внимание, въпреки че не притежават нито красив външен вид, нито внушителна фигура, нито изразително лице. Наистина дрехите му бяха подбрани с безупречен вкус, ала това все пак бе само една обвивка. Петдесет и пет годишен, той изглеждаше чудесно и с лекота можеше да мине за десет години по-млад. Ала тайната на силата му се криеше другаде — може би в тъмносините му, почти виолетови очи, които никога не трепваха. Или в непоколебимата увереност, която излъчваше, сякаш си бе осигурил свише невидимо, тайнствено покровителство, което го правеше неуязвим. Може би именно затова изпитваха респект към него. И страх.

Президентът, син на фермер от Луизиана, отрасъл сред фъстъчената плантация на баща си, беше един от малкото, които оценяваха по достойнство влиянието на съдията Естърхаус, макар че винаги бе избягвал да се съобразява сляпо с препоръките му. Искаше му се това могъщо влияние да бъде впрегнато за подобряване дейността на Върховния съд. Президентът бе твърдо убеден, че там

напоследък цари пълен хаос и ненужни търкания. Именно Естърхаус би могъл да внесе ред, като оглави тази толкова важна институция.

— Знаем със сигурност, че Моли Смит е била убита — натъртено произнесе президентът. — От неизвестен убиец. Или убийци. Въпросът е дали е изпратила този пакет, защото се е опасявала за живота си? И ако е така, защо го е изпратила тъкмо на теб.

Естърхаус уморено кръстоса крака.

— Сър, никога не съм се срещал с майор Смит. Не бях чувал дори името й до тази сутрин, когато това — посочи той големия бял плик — беше оставено на бюрото ми в кабинета.

— От кого?

— Моята секретарка ми каза, че бил някакъв куриер. Той не се е подписал за доставката на пакета, но тя успя да си припомни името на компанията за куриерски услуги. Моите хора веднага разучиха, че става дума за малко известна компания със седалище в Александрия. Тамошният служител помни само, че пакетът е бил предаден от някаква жена. Платила в брой, така че не можем да я проследим чрез кредитната й карта. Показали му снимка на майор Моли Смит, обаче служителят от гишето в Александрия не посмял да гарантира, че е била тя. Така че се налага да приема единственото правдоподобно обяснение, господин президент — майор Моли Смит е избрала тъкмо мен като получател на този пакет, защото аз оглавявах сенатската комисия по разследването около смъртта на генерал Грифин Норт.

— И ето, сега тя е мъртва — глухо заключи президентът. — Без никакви следи, че е била заплашвана или измъчвана... Хм, не ти ли се струва, че тук има нещо странно? Една жена ти изпраща подробно описание на резултатите от своето разследване, проведено тайно, без никой друг да знае за него, а после загива. И то точно в деня, в който си получил бележките й?

— Напълно сте прав, сър. Моли Смит не е била жертва на случайно покушение. Може би думите ми ще прозвучат прекалено коравосърдечно, но за нас е добре, че медиите поддържат тъкмо тази версия.

— Само защото засега не разполагат с нищо по-добро. Но в момента, в който се доберат до някаква информация, ще започнат като хрътки да душат наоколо!

— Не е необходимо да се стига дотам, сър. Разполагаме с няколко алтернативни варианта за действие.

— Тогава да се заемем с тях. Но не мога да разбера защо тя говори за някакви информатори, без да посочва имената им, щом е била толкова изплашена, че е решила да ти изпрати бележките си за съхранение?

— Майор Смит е била доста опитна, неведнъж награждавана, един от най-добрите ни военни следователи. Не вярвам да се е подплашила от сянката си. Може би не е осъзнавала напълно размера на заплахата. Не е изключено да е надценила опасността. — Съдията въздъхна замислено. — Може би не е имала време да добави последните, най-важните подробности. Няма да се изненадам, ако последното нейно действие се окаже изпращането на този плик.

— Да не допуснем някой гаф, Саймън? Можем ли да очакваме, че двамата информатори на тази Смит също са застрашени? Но нали не знаем имената им...

— Няма да допуснем сериозна грешка, сър.

Президентът се надигна от стола си зад масивното писалище, прекалено рязко и нервно, но Естърхаус не помръдна от мястото си. Само изчака президента да направи няколко крачки към високия прозорец с бронирани стъкла. Следобедното слънце осветяваше Пенсилвания авеню и хвърляше отблясъци от немигащите очи на охранителните камери.

— Трябва да се разровиш, Саймън, преди да са го сторили противниците ни. Те само това чакат — някакъв повод, за да ме изритат завинаги от този кабинет — недоволно изръмжа президентът, внезапно заговорил с позабравения си южняшки акцент. — Когато Грифин Норт умря, чернокожите граждани на нашата страна проляха реки от сълзи, дори и онези, които преди това го упрекваха, че се е продал на белите. Възвеличиха го, като че ли беше някакво езическо божество, макар с нищо да не беше заслужил тази чест. — Той се замисли за миг. — Знаеш колко лесно става това. Мъртвият герой не е принуден повече да се бори за идеалите си, да доказва, че е съвършен. И никого повече не може да разочарова. Примерът на Кенеди е достатъчно убедителен.

С нервни крачки президентът се върна до писалището.

— А сега, тъкмо когато започна да затихва истерията по Норт и твоята комисия обяви, че всичко е само един злощастен инцидент, изневиделица изскочи тази... да, майор Смит. И то защо? За да се опита да ни внуши, че всичко е било лъжа. Лъжа и заблуда. На всичкото отгоре тя настоятелно поддържа хипотезата, че Норт е бил ликвидиран от заговорници, макар да не посочва имената им. Разполагала с доказателства, за които твоята комисия въобще не подозирала. Имала и информатори, които никой не познава. Нищо не разбирам...

Президентът се изпъна назад и столът леко се завъртя.

— Знаеш ли какво според мен се крие на дъното на цялата тази история? Някой иска да раздуха огромен пожар, който може да погълне цялата нация. Чернокожите ще престанат да се надяват на интеграция и ще се ориентират към сепаратизма. Няма да ни стигнат затворите, за да приберем непокорните. Вече нямаме под ръка водач като Мартин Лутър Кинг, който да им въздейства и ги обуздае. Генерал Норт беше единствената им надежда. Така че ако сега узнаят, че някой е заговорничил, за да го отстрани от политическата сцена, и на всичкото отгоре е успял, мисля, че ни очакват сериозни проблеми. Всички бели мъже в нашата страна могат да станат мишена на черните. Защото поне едно е ясно в цялата тази бъркотия — този краен акт не може да е дело на чернокож!

— Ще ми позволите ли един наивен въпрос, господин президент?

— Ти да задаваш наивни въпроси? Не мога да повярвам на ушите си, Саймън!

— Наистина ли смятате, че на някой бял мъж може да му хрумне да убие Норт, след като той може да стигне до същите изводи? Защото генерал Грифин Норт беше републиканец, а не някакъв дърдорещ либерал от Източното крайбрежие. И следваше доста прагматична политика, ако се съди по публичните му изяви. В тях нямаше никаква заплаха за статуквото.

Президентът се подсмихна.

— Ако въобще имаш някакви слабости, Саймън, може би най-голямата сред тях е вярата ти, че и другите, също като теб, са способни да се съмняват във всяко твърдение, преди да бъде необоримо доказано. За съжаление, повечето хора съвсем не са като теб.

Президентът се замисли и отново вдигна глава.

— Ако наистина е имало заговор за убийството на Норт, той е бил организиран и заплатен от могъщи политически кръгове. Защо са се страхували от него — ето, това е загадката, която навярно няма да узнаем, докато не ги разкрием. Но има една подробност — списъкът на заподозрените няма да е много дълъг.

— Защо?

— Защото те са се опитали да те използват, Саймън. Нали ти си подписал доклада на комисията по разследването? Колко са хората, които могат да те заблудят, а? Отговори ми откровенно, без да се притесняваш.

Естърхаус се замисли и сбърчи чело.

— Не са много.

— Което означава, че ако тази Смит не ни заблуждава — а заради факта, че е била убита, съм склонен да го вярвам — излиза, че сред нас действат невидими, мрачни сили на злото!

Естърхаус не реагира на избухването на президента, защото съсредоточено обмисляше кой може да стои в дъното на тази толкова мистериозна афера.

Президентът отново се загледа през прозорците.

— С изявлението си за изгубените спестявания и за провалените кредити вицепрезидентът само наля масло в огъня — рече той. — Принуден бях да поискам от Пит да се оттегли от преговорите по този въпрос, за да ми бъдат развързани ръцете за преговори с Грифин Норт. Двамата с него седнахме тук, в този кабинет, както сега сме ти и аз, за да разменим мнения относно това какво може да спечели той, и какво аз, ако обединим усилията си. Някой може да ме упрекне, че съм отишъл твърде далеч, че съм предпочел да защитавам обеднелите длъжници, а не богатите заемодатели. Но само така можех да си осигуря още четири години в този кабинет. За целта обаче Грифин трябваше да овладее перфектно тънкостите на висшата политика. И да подготви своя администрация. А за това винаги се изискват месеци.

Той бе вперил очи като хипнотизиран в мигащата лампа на пулта с телефоните. Естърхаус предположи, че се обажда шефът на протокола, притеснен от факта, че израелският министър-председател чака вече доста дълго в салона за гости.

И точно в този миг президентът неочаквано смени тона:

— Аз го харесвах, Саймън. Не само го ценях и одобрявах, но дори смятах, че е един от най-способните политици, които съм виждал. В някои отношения дори ме превъзхождаше.

Той отново се настани на стола си и погледна напрегнато към съдията Естърхаус.

— Затова трябва да се провери има ли някаква истина в твърденията на майор Смит. Не е изключено да е била убита именно защото е знаела прекалено много. Искам ти да се заемеш с разследването, Саймън. Ще разполагаш с неограничени пълномощия. Но особено много държа всичко да остане в тайна. Ако някой те запита защо още се занимаваш с генерал Грифин Норт, отговори му, че си изпълнен с уважение към делото му. По дяволите, ако искаш, кажи им, че си решил да опишеш живота му! А сега искам да чуя за какви алтернативни варианти ми спомена преди малко.

Естърхаус изгледа предпазливо президента.

— Имах предвид възможностите ни да контролираме разследването — тихо започна той. — Длъжен съм да го заявя още сега, сър — аз бях този, който нареди да се приключи с проверката на уликите, предоставени на сенатската комисия. Ако се натъкнем на нови сведения, ще се наложи отново да свикаме комисията, но този път заседанията ще бъдат посветени на търсенето на загадъчните конспиратори. Тогава ще бъда длъжен да поема цялата вина за пропуските в досегашното разследване. Нямам друг изход, освен да помоля да бъде оттеглена кандидатурата ми за член на Върховния съд.

— Никой не иска да си слагаш главата на дръвника! — сръза го президентът. — Това не е игра на криеница. Ти не си виновен, че следователите не са забелязали някаква си дребна улика или каквото и да е там, по дяволите! Няма да приема оставката ти.

— Благодаря ви, господин президент. — От притеснение Естърхаус облиза пресъхналата си горна устна. — Тогава мога да ви предложа само едно решение — да поискате от ФБР да изпратят на помощ Отряда за борба с тероризма. Ще говоря още днес с неговия шеф. Ще го задължа да ми обещае под клетва, че ще пази пълна тайна и че ще докладва само на мен. — Естърхаус млъкна за миг. — Ще има само един ръководител на операцията, от съображения за максимална сигурност. Информацията ще бъде предназначена само за двама

получатели — за вас и за мен. По-надеждна схема не мога да ви предложа, сър.

— Звучи ми разумно. Но защо избра тъкмо шефа на антитерористите?

След като изслуша обяснението на Естърхаус, президентът поклати глава и заяви:

— Хм, изглежда, че по-добро решение няма да намерим. Но сигурен ли си, че по-късно той няма да се обърне против теб?

— Абсолютно. Освен че е професионално задължен, той има и личен интерес да се заеме с това разследване. Да намери убиеца, за него ще означава да открие истината за убийството на Моли Смит. А в момента той не би желал нищо по-силно. Дали става дума за заговор или само за непредумишлено насилие — това ще бъде главния въпрос за него — въпрос, чийто отговор повече не бива да бъде отлаган. Макар че за нас е ясно какъв ще бъде този отговор.

— Тогава действай! — нервно заповяда президентът. — Когато свършиш предварителните разговори с него, доведи ми го. Искam лично да му обясня какво се иска от него. Аз сам ще му разясня заповедите.

— При тези обстоятелства, господин президент, няма друг изход, освен той да получава заповедите директно от вас.

На излизане Естърхаус видя през откритата врата как израелският министър-председател енергично разтърси ръката на президента. Съдията продължи по коридора, покрай агентите от специалните служби, за да се озове в приемната. Кимна още от прага и веднага повикаха по радиотелефона шофьора на лимузината му.

Докато чакаше колата, Саймън Естърхаус се опита да потисне пристъпа на прилошаване. Нервният му стомах и този път му погоди коварен номер. Представянето на доклада на сенатската комисия беше заключителният акт от дългото, неприятно и досадно разследване. Ала съдбата сякаш беше решила да му се подиграе, като отново протягаше ръце към него, за да го дръпне обратно в пропастта. Опасенията, които го бяха измъчвали месеци наред, отново го налегнаха, тежки като надгробни плочи.

Изтръпнал, Естърхаус започна да си повтаря: „Можеш, все още можеш да овладееш ситуацията. И няма да загубиш позициите си. Ето, днес успя да се справиш. Като по чудо“.

Знаеше, че откъслечните сведения, които беше поднесъл в Овалния кабинет, действаха на президента като наркотик. Така се стигна до трагикомедия, достойна за епохата на Борджиите^[1] — заговорникът беше натоварен да се заеме с разследването, а на помощ му се притичваше самият убиец.

Поканите за приемите на Памела Естърхаус бяха чест за мнозина. Менюто беше винаги подбрано и пълно с екзотични изненади, а публиката — изискана. В салоните на госпожа Естърхаус можеха да се чуят най-новите и пикантни клюки от живота на висшето общество.

Тази вечер сред поканените бяха посланикът на САЩ в ООН, един от най-нашумелите телевизионни коментатори, изпълнителният директор на водеща автомобилна корпорация, както и авторът на последната пиеса, пожънала шумен успех на Бродуей. Памела Естърхаус огледа изпитателно подредбата на дългата маса, с всичко необходимо за дванадесет души. Масивните сребърни прибори топло проблясваха.

— Памела, къде си скрила Саймън? Нали ни обеща, че ще го заварим тук — подхвърли Дуейн Гарет, шефът на автомобилната корпорация.

Памела знаеше, че дребният Гарет беше доста чувствителен към всичко, което според него можеше да го засегне. В кабинета си беше наредил да монтират специален подиум, така че всеки посетител беше длъжен да гледа отдолу към грамадното писалище и високия стол, на който се пъчеше изпълнителният директор. Тя знаеше защо Саймън задържа в сейфа си няколко преписки по дела срещу тази автомобилна корпорация и не ги възлага на подчинените си съдии. Естествено, Гарет изгаряше от нетърпение час по-скоро да узнае имената им.

Памела реши да изясни този въпрос.

— Предполагам, че още беседва с президента, Дуейн. Трябва да решат кой ще поеме мястото на Саймън, след като той получи

назначение във Върховния съд. Но се надявам скоро да се появи. Нали и президентът трябва да седне на масата за вечеря.

— Да. Но не съм сигурен, че Саймън все пак ще седне на масата.

Шумен смях обиколи масата. Не се засмя само посланикът на САЩ в ООН, Ленор Кан.

— Смяташ ли още да го чакаш да се присъедини към нас, Пам?

— попита тя. — Да не би да има някакви проблеми около преназначаването на Саймън?

— Ако имаше проблеми, щях да бъда уведомена — отвърна Памела с леден тон. — Отивам до телефона, за да проверя кога ще се появи съпругът ми.

— Защо ми се струва, че някои от нас не са много желани тук? — подхвърли коментаторът.

— Всеки е добре дошъл, Артър — не му остана дължна Кан. — Съвсем друго е положението с неандерталците.

Така започна поредният рунд от вечните спорове между либерали и консерватори. Памела отдавна беше усвоила изкуството да мисли за едно, докато разговаря вежливо за нещо съвсем различно. В момента се наслаждаваше на изненадата, предизвикана от новото назначение на съпруга си. Нямаше нищо по-приятно за нея от това да бъде заобиколена от свои хора. Някои от присъстващите познаваше още от колежа, други бяха грижливо подбрани и опитомени с течение на годините. Всички бяха галеници на съдбата и отлично помнеха двете неписани, но най-важни правила за особи от техния ранг: първо — протягай ръка за помощ само когато си сигурен, че няма да се наложи да затънеш до колене в чуждите проблеми; и второ — ако се налага да предприемеш мерки, за да спасиш кожата си, удрай бързо, здраво и точно.

Дъщеря на дългогодишен висш правителствен служител, Памела Естърхаус беше наясно с тези правила още от детските си години, засукани едва ли не с майчиното й мляко. Благодарение на стриктното им спазване, сега тя можеше да се радва на всеобщо уважение. Неведнъж беше ставала свидетел — без да се трогва от това — на провалите на мъже и жени, по-способни от нея, които си бяха позволили да ги нарушат. Светът, обичаше да повтаря баща й, винаги се е подчинявал само на едно — тежестта на дадена личност в обществото. Памела Естърхаус превърна този извод в свой ръководен

принцип и не беше престанала да се учудва и да се разочарова, когато познатите ѝ, колкото и да бяха умни и надарени, не съумяваха да разберат тази проста истина. Кое то, разбира се, ѝ позволяваше така лесно да ги манипулира и да ги използва за целите си. Докато не срещна един мъж, който се различаваше от всички останали...

Инстинктивно усети, че някой е застанал зад гърба ѝ. Може би уханието на одеколona издаде чуждото присъствие. Отпусна глава назад, така че икономът да може да прошепне на ухото ѝ:

— Съпругът ви пристигна, госпожо.

Памела се надигна и се извини пред гостите си. Озова се в преддверието тъкмо когато Саймън затваряше външната врата. Тя не пропусна да забележи приведените му рамене и лекия тик в левия му клепач. Много добре познаваше тези признаци, знаеше и как да се справи с тях.

— Скъпи...

Но не го целуна. От години беше изоставила този ритуал. Кожата по бузите му винаги беше прекалено груба за нежните ѝ устни.

— Как мина с президента?

Не откъсваше поглед от него, докато той хапеше изпръхналите си устни — навик от ученическите години, когато се беше налагало да признае, че не си е научил урока.

— Всичко ще се уреди — чу тя дрезгавия му шепот. — Ще има разследване, но президентът натовари именно мен да го ръководя. Никой няма да пострада. Гарантирам ти.

— Но това е чудесно! — въздъхна успокоена Памела. — Хайде, ела с мен.

Хвана го под ръка, без да обръща внимание, че Саймън леко тътри крака. Искаше да го качи на горния етаж, за да премахне следите от страха и опасенията му. Умееше го чудесно.

— Приятели мои, искам да ви представя следващия нов член на Върховния съд!

Гласът ѝ заглъхна сред шумните ръкопляскания и викове на гостите, станали на крака. Памела поведе съпруга си към отредения за него стол на почетното място на масата. Докато той с усмивка приемаше поздравленията, тя пристъпи към бара с напитките. Пригответи си едно питие с повече уиски и с по-малко лед. Не забрави и

чаша за Саймън — няколко глътки щяха да му помогнат да се отпусне. Но ако сложеше повече, щеше да извика сама демоните в къщата.

---

[1] Борджиите — италианска фамилия от края на XV век, прочута с коварните си престъпления. Чезаре Борджия, прототип на „Княза“ на Макиавели, незаконен син на безскрупулния папа Александър IV, прочут с изстребването на противниците си, заподозрян в убийство на собствения си брат Гуидо и Лукреция Борджия, незаконна дъщеря на същия папа, прелюбодействала с баща си и брат си, омъжвана четири пъти, отровила третия си съпруг по заповед на брат си. — Б.пр. ↑

9.

Люсил Паркър зави рязко надясно към паркинга пред Дорчестър Тауър на булевард Уилшър. Полицейският седан се раздруса от задействането на спирачките и се наклони наляво, когато Люсил отвори вратата и се надигна от седалката.

Със своя тридесет и две годишен стаж, петдесет и седем годишната Паркър беше сред най-опитните и най-суровите агенти на ФБР в Лос Анджелис. Всяка година новопостъпващите кандидати тръпнеха от страх да не попаднат в нейния отдел.

През 50-те и 60-те години ФБР не разполагаше със специална програма за обучение на жени агенти, още повече за чернокожи неомъжени жени. Навремето Люсил Паркър беше доволна, че я бяха приели на работа като секретарка. Всичко останало беше постигнала сама — благодарение на безсънните нощи над гражданския и наказателния кодекс, на вродената си смелост и прямота, интелигентност и решителност.

Тогава се запозна с Логан Смит. Като секретарка на директора на местното управление на ФБР, Люсил имаше достъп до всички отдели. Смит веднага оцени нейната експедитивност и умението ѝ да се справя дори и с най-сложните ситуации, след което предложи на директора да разкрият нов щат — специално за нея. Така Люсил Паркър стана специален агент за свръзка към Отдела за борба с тероризма, със задачата да осъществява координацията на всички по-отговорни операции. На практика това означаваше тя да поеме трудната роля на мозъчен център на цялото Управление.

Директорът посрещна с радост предложението на федерален агент Смит. Но ентусиазмът му спадна, когато услужливите подчинени му докладваха, че Логан Смит не беше дочакал заповедта на шефа, за да отмъкне госпожица Паркър от стаята на секретарките и да я настани в помещението, преустроено за кабинет на новия специален агент.

Дорчестър Тауър бе внушителна сграда, оборудвана по-добре дори от петзвезден хотел. Люсил Паркър помнеше имената и лицата на всички мъже и жени от обслужващия персонал. Повика най-близко стоящия младеж и му нареди да паркира колата ѝ. А тя се отправи с енергични стъпки към будката на портиера, кимна му мълчаливо и отвори вратата със замах.

Докато асансьорът се издигаше към осмия етаж, тя отново повтори мислено задачите си от списъка за деня. Всичко беше старателно подготвено. Люсил беше предвидила дори време за консултация с Логан, защото знаеше, че той ще я помоли за тази услуга. Рано тази сутрин той се беше завърнал от Айдахо. Последните три седмици Логан Смит беше посветил на издирването на Джон Майкъл Райт, водач на крайнодясната военизирана организация, който беше заплашил, че ще взриви Камбаната на свободата^[1], ако властите продължават да преследват привържениците на движението. Според Райт тази камбана — внушителен паметник на американската независимост — вече не символизира нищо, тъй като в Съединените щати отдавна няма свобода, нито на словото, нито на действията. Взривът трябвало да ознаменува началото на нов, апокалиптичен обрат в историята на страната. Райт лесно би могъл да бъде обявен за поредния смахнат, но за беда нещата не бяха толкова прости — неговите хора вече бяха задигнали от армейските складове цял камион с експлозиви (след като бяха убили двама часови). Екстремистката група беше потеглила към Скалистите планини в Айдахо.

Преследваха ги почти цял месец, но безуспешно, преди да се намеси Отделът за борба с тероризма. Логан Смит беше отраснал в глухите северозападни щати, затова беше напълно логично именно на него да възложат да ръководи операцията. Но през последната седмица връзката с Управлението в Лос Анджелис беше прекъсната. Дори и Паркър, която всички оценяваха като най-коравосърдечната личност сред персонала на Управлението, започна да се безпокои за съдбата на Логан. Но тогава се получи съобщение по радиостанцията: Райт бил заклещен в един каньон и дори имало шанс да го заловят жив. Отрядът на Логан искаше спешно да изпратят поне един хеликоптер подкрепление.

Забързана по коридора, Люсил погледна към часовника си. След краткия тричасов сън, Логан вече би трябвало да е в кабинета си.

Бръкна в джоба си и измъкна опаковка с амфетамин. Щом стигна до дъното на коридора, тя натисна два пъти звънеца, след което изчака да отзвучи приглушената мелодия. Но вратата не се отвори. Люсил реши да отключи със своя ключ, за да не го събуди.

Влезе във вестибюла, откряна вратите на кухнята и трапезарията — от високите прозорци се разкриваше възхитителна гледка към центъра на града. И този път Люсил не издържа на изкушението да ѝ се полюбува, макар и само за секунди. Но накрая тръсна глава и се запъти към потъналата в мрак спалня със спуснати плътни завеси.

— Така може би е по-добре.

Гласът, долетял от леглото, напомняше глас на жаба, страдаща от ларингит:

— Май има нещо твърдо върху завивките. Да не би да си опряла пистолет в гърдите ми?

— Нищо подобно.

Лежачият рязко помръдна и завивките се свлякоха на пода. Пред погледа на Люсил се изпъкна дългата, костелива фигура на прекия ѝ началник, само по бельо. На оскъдната светлина, процеждаща се през пролуката на вратата, блесна цевта на служебния му зиг зауер.

— Добро утро, Люсил.

— Добро утро, Логан. Най-добре ще е веднага да вземеш един душ.

Но той въобще не помръдна и тя продължи насмешливо:

— Хайде, ставай, не си първият гол мъж, който се е изпречвал пред погледа ми.

Логан Смит изсумтя недоволно, но все пак се измъкна от леглото. В притихналата спалня отчетливо отекна прещракването на спусъка на пистолета му. Мъжът се протегна и разтърси глава като мокро куче, изскочило от реката.

— Какво толкова спешно има?

— Първо душа! — заповяда Люсил.

Тя отиде в кухнята, за да стопли вода за чая в микровълновата печка. Предпочиташе да му поднесе чаша портокалов сок или нещо подобно, за да го ободри, но хладилникът беше празен. Е, поне беше грижливо почистен.

Когато се появи отново, Логан Смит вече беше облечен в джинси, наметнал тъмносиньо сако върху фланелката, обут в скъпи, чисто нови маратонки. Люсил реши, че вече е готов да се качи на хеликоптера. Небрежният рус перчем му придаваше по-младежки вид, отколкото на повечето мъже на четиридесет и една. Логан Смит беше загорял и отслабнал с няколко килограма след многодневното преследване на бандата на Джон Майкъл Райт из скалистите каньони. Но очите му, както и преди, гледаха зорко и изпитателно — той не пропусна да изпробва силата на погледа си върху Люсил. Това беше негов специалитет. Преди всяка нова задача, както кучето първо души следата, преди да се втурне напред, и той се мъчеше да добие предварителна информация.

Люсил пусна няколко кубчета лед, за да охлади чая, след което добави солидна доза мултивитамини, достатъчна да възстанови силите дори на състезателен кон. Той изпи чая, без да откъсва поглед от лицето ѝ.

Люсил взе празната чаша, остави я в умивалника, върна се на масата при него, предпазливо пое дланта му в своята и тихо промълви:

— Моли... Моли е била убита, Логан.

Люсил усети как ръката му се вледени. От гърлото му се изтръгна само неясен стон. Тя стана и го поведе към всекидневната. Логан съкрушено се отпусна на дивана.

— Трябва да прочетеш това — рече Люсил и му подаде някаква папка.

Докато той прелистваше листата вътре, Люсил подготви видеокасетофона, обърна глава и го изгледа през рамо, за да провери дали чете съдържанието на папката. После постави някаква видеокасата в плеъра и се приготви да натисне копчето.

Тя отново го погледна. Той беше застинал като камък, само в очите му блестяха още сълзи, стичащи се по следите на вече засъхналите. Клепачите му потрепваха неспокойно, скривайки две свръхдалечни звезди от незнайна галактика, готови всеки миг да избухнат.

— Включи го — едва чуто прошепна Логан Смит.

Записът беше изпратен от отдел „Убийства“ към полицейското управление във Вашингтон, с кадри от местопрестъплението в училището в Джорджтаун. Предния ден в сградата на ФБР в Лос

Анджелис се беше разгорял ожесточен спор — дали ще е разумно да се показва на Логан Смит пълния запис от убийството на сестра му. Надделя мнението на Люсил Паркър, която все пак го познаваше най-добре, че опитният детектив веднага щеше да открие корекциите в записа. И неминуемо ще се нахвърли с ярост върху Люсил. Най-вероятно беше Логан упорито да настоява да му покажат оригинала, за да се опита да открие някаква улика, останала незабелязана от колегите му.

Той изгледа безмълвно всички кадри, като накрая я помоли да му покаже още веднъж целия запис. Издържа до края на касетата, ала след последния кадър заклати глава, шепнейки отчаяно: „О, Моли, Моли...“.

Люсил разбра, че трябва да направи нещо, за да го извади от депресията.

— Имаш билет за полета до Вашингтон. Без междинни кацания. Поне това можем да направим за теб. От теб не се иска нищо, освен да се качиш на самолета. Уредих там да те посрещнат, на летище „Нешънъл“. Дори и костюм ще получиш...

— Костюм? За какво ми е костюм?

— За да те отведат направо в Белия дом.

— Защо?

— Моли е проникнала доста надълбоко, заради което именно е и била убита. Смъртта ѝ е разтревожила доста влиятелни личности. Но хайде, нямаме много време! Ще ти разкажа подробности, докато пътуваме към летището.

Логан се изправи и усети как стените се завъртяха пред очите му. Пое си дълбоко дъх, после още веднъж, за да се съвземе. В дясната си ръка още стискаше някакъв къс хартия.

Той погледна към пликчето в дланта си, напипа хапчетата вътре и в този миг чу шепота на Люсил: „Съжалявам, Логан, толкова съжалявам...“.

Тя проследи погледа му и прочете неизказаната мъка в очите му. Люсил се приближи до шкафа с книгите, протегна ръка към оставената отгоре снимка на Моли Смит в сребърна рамка — в парадна униформа, на брега на океана. Обърна портрета и прочете посвещението на гърба: „На моето братче, който никога не се отказва да ме следи. С любов, Моли“.

Люсил измъкна снимката и внимателно я остави върху шкафа с лицевата страна надолу.

Рейчъл се събуди към един следобед, тихоокеанско поясно време. Все още скована от дългото пътуване и от съня, тя се затътри към банята. Горещият душ забарабани по гърба ѝ и след минути успя да отпусне стегнатите ѝ мускули по раменете и врата. Когато излезе в коридора сред облака от пара, стомахът ѝ вече стържеше от глад.

Малкият ресторант на Оушън авеню беше само на десетина минути пеша — колкото за една кратка, но приятна разходка под полъха на свежия бриз. Вече бяха заети почти всички маси. Рейчъл се настани в едно сепаре, поръча си обяд и се загледа през прозореца. Навън, по тротоара, машинално отбеляза Рейчъл, беше пълно с туристи.

Първо ѝ поднесоха кафето, а после омлета. Почти четвърт час тя не вдигна очи от масата. Но салфетката ѝ внезапно падна от скута ѝ. Когато се наведе да я вдигне, тя зърна първата страница и водещото заглавие на „Сан Франциско Кроникъл“, оставен там от предишния посетител.

Този път имаше късмет — вече бе успяла да преполови омлета, преди погледът ѝ да попадне на колоната във вестника с последните новини от страната.

Статията за убита служителка, офицер от Военната прокуратура, беше в долния ляв ъгъл на първа страница. Погледът на Рейчъл се смрази, неспособен да се откъсне от миниатюрната фотография на Моли Смит, от онези снимки за документи, които се съхраняват в досиетата на офицерите при прессекретаря на прокуратурата.

Прочете заглавието два пъти, преди да повярва на очите си: „Убийство на майор от армията край Вашингтон“. Подзаглавието допълваше загадката: „Полицията не разполага нито с улики, нито с мотив за престъплението“.

Ръката ѝ сякаш сама пусна вестника на пода и плахо отмести чинията с омлета. Грабна салфетката, за да почисти покривката, макар че нямаше нужда от този жест, после вдигна вестника от пода и го остави върху масата.

— Привършихте ли с обяда?

Рейчъл учудено вдигна глава. Сервитьорката се беше надвесила над нея, с каната за кафе в ръка.

— Да... да, благодаря — сепна се Рейчъл. — Къде е тоалетната?

— Право надолу, втората врата вляво.

Успя да се добере до втората врата вляво точно навреме. Облегна се на приятно хладния порцелан, задъхана и зашеметена, и наплиска лицето си със студена вода.

„Моли е мъртва. Моли е мъртва. Моли е мъртва.“

Всичко наоколо се завъртя пред погледа ѝ. Стори ѝ се дори, че отнякъде се разнесе приглушена молитвена мелодия. Не, не, наоколо беше съвсем тихо. Навярно се беше излъгала. Посегна към кърпите и се зае яростно да търка лицето си. Когато се умори, вдигна очи и се погледна в огледалото — оттам я гледаше лице на непозната жена.

В този миг в съзнанието ѝ изплува коженото яке с индиански ресни по ръкавите и емблемата с червенокожия вожд на гърба. Ръката ѝ неволно опипа ребрата отляво, там, където сърцето ѝ биеше до пръсване, но пръстите ѝ сами продължиха към мишницата.

„Пистолетът ми! Къде ми е пистолетът?“

Беше го оставила в най-долното чекмедже на един от шкафовете в къщата.

„Не! Сега не ми трябва. Аз съм добре. Той не дебне навън, пред ресторанта...“

Поне в това Рейчъл беше сигурна. Нали куриерът се е добрал до Моли преди... преди колко? Според статията във вестника трябва да е било преди двадесет часа. Той не може толкова бързо да пристигне тук.

Сервитьорката я изгледа учудено, когато Рейчъл се върна на масата, хвърли банкнотата до чашата с кафето, грабна вестника и изтича навън. След седем минути, задъхана, тя се прибра в къщата. Веднага завъртя двата ключа отвътре, спусна стоманената верижка и се затича към шкафа в спалнята.

По пода се разпиляха дрехите от чекмеджето — тя го дръпна силно навън и изсипа съдържанието му. Грабна пистолета и веднага провери пълнителя. Успокои се чак когато усети тежестта му в дланта си.

После се върна във всекидневната и запали двете лампи, преди да дръпне завесите. Едва тогава си позволи да се отпусне на дивана и

да включи телевизора. Реши да прочете още веднъж съобщението във вестника. Погледът ѝ обходи редовете поне шест-седем пъти. Всичко беше събрано в тези няколко реда. Но нямаше нищо, което да ѝ помогне да се ориентира.

Погледна към телефона. Според правилника, беше длъжна веднага да се свърже с началниците си. Нищо чудно там, във Форт Белвоар да са убедени, че именно тя, Рейчъл Колинс, последна е видяла майор Моли Смит преди смъртта ѝ.

„С изключение на убиеца.“

Съобщението в „Сан Франциско Кроникъл“ приключваше със становището на Военната прокуратура: „Нямаме коментар“. Това означаваше, че във Форт Белвоар нямат представа кой е убиецът. Още една причина да търсят под дърво и камък Рейчъл Колинс, младши военен следовател втора степен.

„Ако се обадя във Форт Белвоар, какво ще им обясня? Че Моли е правела тайно разследване относно гибелта на генерал Норт?“

Внезапно тя си спомни думите на Моли: „Не вярвах, че това... това, което се случи с Норт, има пряка връзка с военните. Но сега не съм толкова сигурна. Не зная колко нагоре се простират нишките на този заговор. Не зная кой друг е замесен“.

Рейчъл стисна главата си с две ръце и притисна пръсти към слепоочията си, за да прогони пулсиращата болка.

„... колко нагоре се простират...“

Само с тези лаконични думи Моли беше пресякла опита на Рейчъл да ѝ помогне. Следователно, сега тя не трябваше да се свързва с отряда, който щеше да се заеме с разследването около смъртта на Моли. Нито можеше да се върне във Форт Белвоар — нали Моли подозираше, че тъкмо оттам започва веригата на заговора.

„Е, добре, но тогава... тогава какъв е изходът?“

Усети ледена тръпка да пронизва тялото ѝ. В спомените ѝ нахлуха откъслечни сцени от лекциите за начините на действие в критични ситуации. Първо беше длъжна да се заеме с анализа на всичко, случило се напоследък, да подреди фактите в стройна последователност, да съумее да изтласка емоциите от съзнанието си, за да не я застигне злокобната участ на Моли.

Но имаше още нещо важно, за което в никакъв случай не биваше да забравя. След смъртта на Моли Смит не само тя внезапно бе

осиротяла. Някъде там, далеч оттук, се укриваха още двамата свидетели, хора невинни и треперещи от страх за живота си, изгубили единствената си връзка със света.

„Разкри ли му имената им, Моли? За бога, дали е успял да ги изкопчи от теб?“

Рейчъл си припомни лицата на Коупланд и Ъндъруд — той, доста арогантен, а тя — примирена, сломена от коварството на хората около нея. Ако куриерът е държал достатъчно дълго Моли в плен, не е изключено да е успял да изтръгне от нея имената и адресите им. Нима вече пътува към Атланта или Финикс?

„Не бива винаги да си мислиш най-лошото, хлапе.“

Това обръщение — „хлапе“ — изскочи от спомените ѝ спонтанно, без въобще да го бе очаквала. Така я наричаше баща ѝ, дори и след като тя вече беше достатъчно голяма, за да се отнася с нея като с невръстно момиченце.

Веднъж баща ѝ се върна вкъщи късно през нощта, след като беше празнувал с колегите си в местния офицерски клуб. Рейчъл, тогава само на дванадесет години, едва не припадна от уплаха. Баща ѝ внезапно се наведе над нея и политна. Тя едва успя да го задържи и да му помогне да легне на дивана, задушавана от силния мирис на уиски. Рязко отвърна глава, когато се опита да я целуне по бузата, докато бърбеше несвързаните си благодарности...

„Хлапе... Да, хлапето трябва да предприеме нещо. И то веднага!“

Точно в този миг Рейчъл си спомни, че Моли имаше сърдечни проблеми. Мозъкът ѝ отново запулсира. Ако куриерът беше решил да я измъчва, за да узнае тайните ѝ, може би тя е издъхнала в ръцете му, без да каже нито дума. Да, навярно точно това се бе случило — заради слабото ѝ сърце той нищо не е успял да изтръгне от нея.

„Коупланд и Ъндъруд са в безопасност, докато не научат от журналистите за смъртта на Моли. Ако напуснат квартирите си, веднага ще привлекат нечие внимание. Ако вече не са го направили. Но аз... аз не бива да им позволя да постъпят така! Разбира се, че ще ги предупредя... ако той вече ме е изпреварил?“

Рейчъл отново се опита да анализира всичко, което ѝ беше известно. И неизвестно. Моли би трябвало да е укрила някъде бележките си относно разследването за гибелта на генерал Норт. Но къде може да е това място?

Не в компютъра. Но тогава къде? В някакъв сейф, укрит на сигурно място? Не, това би създадо доста усложнения, ако се наложи да ги премести другаде. Тогава в банков сейф? Прекалено очебийно.

Сепна я още една мисъл — всички възможни скривалища може би вече са проверени от отряда, който разследва обстоятелствата около смъртта ѝ.

Трябваше отново да прехвърли в паметта си всичко, казано при срещите и разговорите им. Те двете бяха толкова близки... В отряда, разследващ убийството, може би няма да включат жена. А тъкмо това щеше да бъде най-важното предимство. Мъжете не са способни да схванат особеностите на женския тип мислене. Ще претърсят старателно всяко кътче в кабинета ѝ, в апартамента ѝ, ще преровят всички шкафове и чекмеджета. Но може би ще пропуснат нещо наглед несъществено, докато търсят само очевидните улики.

Рейчъл беше запозната с немалко от тайните на Моли, дори и с такива, за които Моли мислеше, че Рейчъл не подозира.

„Сигурно си запазила някакви бележки. Нали винаги си била стриктна и загрижена и за най-дребните неща... Навярно си ги скрила някъде, където никой няма да се сети да търси. Далеч от местата, където си съхранявала останалите тайни сведения. Следователно, най-важният въпрос сега е кое скривалище, според теб, би било достатъчно надеждно?“

Рейчъл отиде до библиотеката отляво на камината и извади от него един дебел том с твърди корици. Разгърна го и се загледа в азбучния указател отзад, за да намери страницата, която я интересуваше.

Биографът на генерал Грифин Норт беше отделил твърде малко място на семейното положение на покойния генерал, тъй като Норт беше останал ерген до последния си ден. Но нали не е бил аскет или монах. Според клюкарските колони във вашингтонските вестници, името му е било свързвано с доста видни дами — някои от които били бели, а други — чернокожи. В книгата имаше фотографии от официални вечери и приеми в посолствата. На някои от тях генералът седеше до елегантни красавици, отрупани с бижута.

Ала никъде не се виждаше Моли Смит.

Моли, която е била любовница на Норт най-малко пет години. Може би и по-дълго, но поне от толкова Рейчъл бе узнала за връзката

им. Веднъж, малко преди поредното празнуване на Деня на благодарността, Рейчъл бе услужила на Моли с ключовете за къщата си в Кармел. Моли ѝ бе обяснила, че иска да се махне за малко от Форт Белвоар. Но внезапно планове на самата Рейчъл се бяха объркали и тя също бе заминала за Кармел. Когато пристигна, завари генерала по хавлия, седнал в шезлонга на верандата, с вестник в ръка. Рейчъл не посмя да навлезе с колата в алеята, нито призна после на Моли за неволното си разкритие. С никого не го сподели. Дори и когато покъсно стана свидетел на мъката на Моли след смъртта на генерала.

Дали Моли и генерал Норт са имали някъде свое тайно местенце, където са уреждали срещите си? Може да е било в пуста, усамотена местност. Но може и да е било в града, само че в квартал, където никой не им е обръщал внимание. Единственото съображение за избора на подобно убежище би било да се стига бързо до центъра. Защото и той, и тя бяха доста натоварени с ангажименти.

Сега вече Рейчъл знаеше къде трябва да търси следите на двамата информатори, за чиято безопасност Моли беше заплатила с живота си.

---

[1] Камбаната на свободата — камбаната в Индипендънс Хол, възвестила на 8 юли 1776 година подписването на Декларацията за независимостта и превърнала се оттогава в символ на свободата. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ

10.

Джесъп постави слушалката на телефона.

— Обадиха се от Сан Франциско.

— Сигурни ли са, че тя е там? — попита Дейвс.

— Съобщиха ми, че вчера е позвънила в яхтклуба в Монтерей, за да провери какво ще бъде времето в Северна Калифорния.

Дейвс и Джесъп се спогледаха замислено.

Накрая Дейвс наруши тишината:

— Може да уредим след един час излитане от базата „Андрюс“ с военен самолет, от онези, товарните С-5. Ще бъдем в Сан Франциско някъде към четири и половина следобед. А оттам до Кармел се стига само за час, час и десет минути. Но само при условие, че аз съм зад волана.

Рейчъл се спря до външната врата и се обърна. Телефонът в стаята зад гърба ѝ беше извънмял, но вероятно от другия край на линията прекъснаха връзката, защото не светна лампата на телефонния секретар. Очакваше да я потърсят от Форт Белвоар или да ѝ позвъни майор Джесъп. Или някой от помощниците в отряда, натоварен с разследването на смъртта на Моли Смит. Но тя нямаше намерение да им се обажда, нито да вдига слушалката. Защото не очакваше нищо добро за себе си от подобен разговор.

Но те не я потърсиха и тя започна да се безпокои, макар и поради съвсем друга причина. Вероятно вече са преровили всички данни за нея, във всички компютри и папки. Добрали са се и до информацията за къщата ѝ в Кармел. И са я взели за офицер, който си е позволил да се самоотлъчи. В подобни случаи незабавно се възлага на някой от подчинените да позвъни на домашния телефон на издирваното лице.

„Но защо досега не ми позвъниха?“

Рейчъл се опита да се постави на мястото на началниците си и да разсъждава като шефа на отряда, който ръководи разследването. Защо той не бе позвънил в дома на Рейчъл Колинс в Кармел, Калифорния?

„Защото въобще не му е до това да се опитва да ме открие... Не може да си пилее времето. Убит е старши офицер от Военната прокуратура. Никой от шефовете не е наясно каква е моята роля в този мистериозен случай. Може би е по-добре да се прекали с подозрителността, вместо да се позволи на виновните лица да прикрият следите си...“

Рейчъл знаеше, че шефовете ѝ във Форт Белвоар разсъждават точно по този начин. После си спомни за обаждането си в яхтклуба в Монтерей, за да се осведоми за прогнозата за времето. Следователно, началниците ѝ биха могли да научат къде е сега — нали търсените номера на всички обаждания от Форт Белвоар се записват автоматично. Какво ще им попречи да я издебнат тук, в къщата?

От тази мисъл косите ѝ настръхнаха. Ръката ѝ инстинктивно се протегна към кобура, скрит под лявата ѝ мишница. Допирът до пистолета я успокои. Веднага отиде до таблото на алармената система зад вратата. Промени кода и включи системата, убедена, че в близките дни няма да престъпи този праг.

Подкара наетия под наем форд мустанг към центъра на градчето. Успокои се, когато след последния завой пред нея се възправи сградата на библиотеката в Кармел от червени тухли и с дървени колони, проектирана от виден калифорнийски архитект. В нея имаше доста мощна компютърна система. Един млад библиотекар с очила и дълга руса коса, стегната в плитка, показа на Рейчъл кой терминал е свободен, попита я нуждае ли се от помощ, след което я остави сама пред екрана.

Рейчъл много добре знаеше как да се свърже с компютъра в кабинета на Моли във Форт Белвоар. Вероятно началниците вече бяха наредили на сътрудниците от компютърния отдел да прекъснат връзките отвън до файловете на Моли Смит, но на Рейчъл ѝ бе известен начин, по който да се добере до интересуващите я данни.

Първо набра компютърния адрес на базата данни на една от туристическите агенции, която неведнъж беше използвана и от военните за уреждане на пътувания по Източното крайбрежие. После въведе името и чина на майор Моли Смит. След броени секунди на екрана се появи списък с резервациите на името на Моли. Рейчъл не обърна внимание на служебните командировки. Интересуваха я само частните пътувания на Моли.

Компютърът ѝ предложи подробни данни за шест адреса. Рейчъл включи принтера, след което повтори търсенето, този път обаче с името на генерал Грифин Норт. Накрая се върна на данните за Моли и още веднъж ги провери. Намери три адреса, които ѝ бяха познати — всичките във Флорида — където Моли беше посещавала един от колегите си. Останалите три представляваха по-голям интерес. Защо Моли бе отсядала в тези три хотела: „Хоумстед“, Хот Спрингс, Източна Вирджиния, „Грийнбриър“, Уайт Сълфур Спрингс, Западна Вирджиния и накрая „Пайнхърст“, Северна Каролина.

Единствено благодарение на страстта на покойния си баща към голфа Рейчъл се досети, че има нещо общо между тези три адреса. И трите бяха прочути като любими места на почитателите на голфа.

Но Моли не играеше голф.

Рейчъл протегна ръка към втория лист, на който принтерът беше разпечатал адресите, посещавани от генерал Норт. Веднага я поразиха съвпадението — Норт беше пътувал до същите три места. Очевидно той, за разлика от Моли, се е увличал по голфа.

„Така... засега се справям добре. Но не бива да се вълнувам толкова. Още съм само в началото. Може да съм улучила право в целта, но може и да се окаже напразна надежда.“

Следващата проверка се отнасяше до датите. Но се оказа, че посещенията на Моли и Норт съвпадаха само частично. В някои от случаите Моли първа беше пристигала на резервирания адрес и последна беше отпътувала. Но имаше и обратният вариант: Норт пристига пръв и остава още ден-два след заминаването на Моли. Все пак имало е дни, когато и двамата са нощували в един и същ хотел.

Рейчъл се облегна на стола, затвори очи и се замисли. Може да са били случайни съвпадения. Но не ѝ се вярваше. Опитът я беше научил винаги да се съмнява в съвпаденията по време и място.

Защо все пак Моли и Норт са избирали тези доста скъпи и усамотени курорти? Рейчъл си спомни как Моли ѝ беше разказала с въодушевление за пътуването си до „Хоумстед“, където беше пълно със старинни сгради от XVIII век. Моли обичаше такива места.

А генерал Норт? Дали и той е обичал да обикаля историческите местности от периода преди Гражданската война? Местности, където обикновено гъмжи от туристически групи и екскурзоводи? Рейчъл внезапно осъзна, че за Норт навярно е било много по-приятно да се

усамоти в някой тих курорт, за да обикаля хълмовете в цивилни дрехи като един от многото преуспяващи чернокожи бизнесмени. Персоналът в тези хотели е добре обучен и хората там отдавна са забравили расовите предразсъдъци — в днешно време е от значение портфейлът на клиента, а не цветът на кожата му. Срещу подobaващо заплащане всеки посетител може да се наслаждава на басейните и тенискортовете, на сауните и на игрищата за голф. Да, най-вече на игрищата за голф.

Тъкмо там Норт би се чувствал най-добре. Но двамата с Моли заедно? Рейчъл се опита да си представи Моли и Норт, седнали в сепарето на някой коктейлбар, разговарящи оживено, като стари приятели, споделящи последните си преживявания. На пръв поглед не правят нищо особено. Но нито веднъж ръцете им не се докосват. Не ги издават дори погледите им, нито интонацията им. Защото и двамата бяха прекалено опитни, за да знаят как да се владеят. Да не разкриват пред околните чувствата, скрити в сърцата им. Сигурно е било цяло изпитание, каза си Рейчъл. Особено вечер, когато са се отправяли към едната от двете стаи, оглеждайки се крадешком, за да са сигурни, че никой не ги следи по коридорите. А на следващата сутрин единият от тях е бил длъжен да се измъкне много рано и много тихо през вратата, да се прокрадне до стаята си, да вземе един душ и да поразхвърля няколко влажни кърпи наоколо, колкото за пред персонала на хотела.

Рейчъл сгъна и напъха в джоба на джинсите си листата, разпечатани от принтера, след което отиде до телефонния автомат. Първо набра номера на хотел „Хоумстед“, Хот Спрингс, Вирджиния.

— Обажда се младши военен следовател втори ранг Рейчъл Колинс, от кабинета на майор Смит във Форт Белвоар. Майор Смит ме помоли да проверя нейните резервации, но забрави да ми запише датите.

— Няма проблем — отговори ѝ служителката на рецепцията. — Момент да проверя. Да, имаме записана резервация на името на майор Моли Смит.

По същия начин Рейчъл провери и в „Пайнхърст“, Северна Каролина. Моли е била там, но без резервация за връщане. С предусещането, че отново ще се разочарова, Рейчъл се обади на последния адрес — „Грийнбриър“, Западна Вирджиния.

Но сега попадна на по-словоохотлив събеседник. Младежкият глас за броени секунди я осведоми, че след десет дни очакват майор Моли Смит. Резервацията била потвърдена още през юли, при последното ѝ гостуване в хотела. Да не би майор Смит да е променила плановете си?

Този въпрос подежда на Рейчъл като убождане с игла. Но успя да се овладее и успокои служителя на хотела, че всичко е наред. Майорът ще пристигне точно в уговорения ден. Рейчъл не беше толкова наивна, за да си въобрази, че само тя може да се досети за пътуванията на Моли. Не трябваше да забравя за куриера, а също и за шефовете си във Форт Белвоар.

Сега започваше трудната част. Рейчъл реши, че служителят изглежда добродушен, изпълнителен и необикновено услужлив. Ако успее да изиграе ролята си както трябва, може би той няма да се паникьоса и няма да докладва веднага на шефа си.

— Майор Смит ми нареди да ви запitam пазите ли документите, които ви е оставила при предишната си визита? Става дума за документи, оставени на отговорно съхранение при управата на вашия хотел.

Тишината, настанала от другия край на линията, я накара да предположи, че връзката се е разпаднала. Но най-накрая чу почукването по клавиатурата на компютъра.

— Хм... да, има нещо оставено. Почакайте да проверя... Да, ето го. Майор Смит наистина е оставила при нас нещо на съхранение.

— О, чудесно. Много добре се справяте...

Рейчъл се замисли какъв подход да избере. Заговори припряно, сякаш наистина очакваше всеки момент майор Смит да ѝ потърси сметка как се е справила със задачата. Постара се в интонацията ѝ да прозвучи и леко небрежна нотка:

— Майор Смит ми нареди да ви посетя и да се погрижа за документите.

Рейчъл нямаше представа какви бяха документите. Навярно бяха оставени в плик, може би залепен, подпечатан, скрит в стара кутия.

— Опасявам се, че не е възможно да ги получите, госпожо. Относно ценните вещи имаме правило да ги връщаме само на лицето, което се е подписало при оставянето им на съхранение.

— Моля, не ви разбрах?

Служителят не разбра какво иска да чуе Рейчъл и затова още веднъж повтори добре заучената фраза.

— Слушайте! — кипна Рейчъл. — Аз съм най-доверения сътрудник на майор Моли Смит. Тя изрично ми заповяда още днес, щом поема дежурството в кабинета ѝ, да се погрижа за тези документи.

— Съжалявам, госпожо, но нашите правила по отношение на личните вещи на гостите ни са много строги.

— Тогава ще ви донеса писмо, с което ще ви докажа, че съм упълномощена от майор Смит да прибера книгата ѝ — продължи Рейчъл, малко разколебана.

Нямаше да има проблеми при подправянето на подписа на Моли.

— Хм, страхувам се, че и това няма да се окаже достатъчно. Желаете ли да разговаряте с нашия управител?

— Не, благодаря. Ще се опитам да се свържа майор Смит и да я помоля лично тя да ви се обади.

Рейчъл не искаше да настройва служителя на хотела срещу себе си. Не знаеше дали отново няма да ѝ се наложи да разговаря с него, затова беше по-разумно да не я запомнят с лошо.

— Все пак много ви благодаря за помощта, господин...

— Кларк. Кларк Стентън.

— Благодаря ви, Кларк. Ще ви потърся пак.

Рейчъл постави слушалката и слезе в барчето на долния етаж на библиотеката. Взе си чаша кафе без кофеин и се зае да обмисли следващите си ходове. Наближаваше пет следобед. Можеше да потегли за Сан Франциско и да върне колата на агенцията за автомобили под наем на летището. После да излети за Вашингтон. Ще изтегли пари от автоматите на аерогарата.

А от летище „Дълес“ ще вземе такси до най-близкия търговски център. Не може да се яви с тези дрехи в „Грийнбриър“, Западна Вирджиния. Най-добре ще е да спре за кратко в някой попътен мотел, за да вечеря, да вземе душ и да се освежи. И да обмисли плана как да действа по-нататък във Вирджиния.

Рейчъл допи кафето си и напусна библиотеката. Беше паднала есенна мъгла и бе станало по-хладно. Тя се огледа в двете посоки, за да провери за самотен мъж, който да се разхожда безцелно наоколо. Но не

забеляза нито едно подозрително лице по протежение на цялото Оушън авеню.

„Той няма да пристигне толкова скоро. Навярно още е някъде по Източното крайбрежие.“

Но въпреки това тя неволно ускори крачка. По-сигурно беше час по-скоро да се махне от Кармел. Реши да не използва кредитните си карти, за да не бъде открита с помощта на банковите компютри. Тя не знаеше колко далеч се простират възможностите на преследвача ѝ. Далеч не всеки можеше да разчита на достъп до банковите компютри, но с помощта на вътрешни хора по този начин можеше да се разбере от коя точка кое лице е изтеглило пари. Методът беше много полезен, ако ловецът не искаше преследваната жертва да разбере, че е вече по следите ѝ. Така можеше да я издебне в най-неочаквания момент.

— Не, няма да го допусна!

Рейчъл разбра, че неволно е заговорила на глас, едва когато един възрастен джентълмен се спря пред нея на тротоара и я изгледа изумено.

Логан Смит зае мястото си в салона първа класа в самолета на „Юнайтед Еърлайнс“. След като се издигнаха във въздуха, лампите в салона постепенно загаснаха и започна кинопрожекция. Логан светна малката лампа над седалката, спусна масичката, постави отгоре преносимия си компютър и се залови за работа.

Мъчителната болка в гърдите му не намаляваше. Струваше му се, че някой е пробил със свредел широк отвор право към сърцето му, и не спира да го остъргва, чак до кървящите нервни окончания. През раната струеше ужасяващо леден вятър, който не му даваше покой, както разяден зъб с оголен нерв. Именно затова се стараеше да не си позволява нито минута бездействие. Не можеше да си позволи да мисли непрекъснато за Моли, сега, когато нея вече я нямаше. Но как да изтрие от паметта си кошмарните кадри от онзи видеозапис? Докато не бъде абсолютно сигурен какво се е случило, няма да може да се успокои, за да се потопи в скръбта си като всеки опечален. Но след началния пристъп на мъка, Логан твърдо реши сам да се заеме с разкриването на убиеца. Защото само така ще може да застане лице в

лице с него. На всяка цена искаше да го залови жив, но само при условие, че дотогава още не е станало ясно защо е загинала Моли.

Логан Смит въведе кода за свързка с кабинета на Люсил Паркър. Зарадва се, когато разбра, че пръстите му вече бяха престанали да треперят и уверено намираха клавишите на компютъра. Наоколо цареше тишина. Само проблясъците на киноекрана в салона на самолета нарушаваха полумрака. И той се зае с това, което най-добре умееше да прави — да издирва и залавя престъпници.

Беше започнал кариерата си във ФБР преди двадесет години, веднага след колежа. За него онези времена си оставаха незабравими. Постепенно отмираще мрачната епоха на Хувър^[1], изпълнена с подозрителност и вътрешни интриги. Тогава пред Логан Смит се разкриха неочаквани възможности, особено когато той, за свое искрено удивление, откри у себе си талант на детектив.

Инструкторите в школата в Куонтико забелязаха необикновените способности на младежа и го посъветваха да постъпи в Криминалния отдел към ФБР. Логан прекара две години в Централата на Бюрото, в масивната сграда на Пенсилвания авеню, използван като дясна ръка на заместник-директора, което доста спомогна за възхода му. Тогава се случи онзи трагичен инцидент с опита за отвлечение на самолет на международното летище в Балтимор. Смит беше сред първите, пристигнали на пистата, изпреварил дори специалния отряд. Шефът на отряда нямаше право да се разпорежда в терени, които са федерална собственост, затова Логан Смит грабна първия снайпер, попаднал пред очите му, прицели се и простреля гумата на колесника под носа на самолета. След четиричасова обсада, след дълги и мъчителни преговори с похитителите, агентите на ФБР превзеха самолета и измъкнаха отвътре изплашения счетоводител, който беше задигнал половин милион долара от сметката на шефа си и отчаяно се опитваше да напусне страната.

Агентите, довели преговорите до успешен край, привлякоха вниманието на медиите, но героят на деня беше Логан Смит. Той започна бързо да се издига в служебната йерархия, като се специализира в изкуството да овладява кризисни ситуации, при които се изискваше пълна мобилизация на всички умствени и физически сили. През следващите седем години му се наложи да преследва десетки престъпници от най-различен калибър. Логан вече сам не

помнеше колко пъти беше кръстосал страната от Източното до Западното крайбрежие. Точно на тридесетия си рожден ден обаче, при поредната засада в Питсбърг, един куршум го улучи в гърдите и тогава за първи път се замисли за преходността на живота.

След раняването го повишиха с още един чин, връчиха му медал и го прехвърлиха към ЦРУ, в контраразузнаването.

Сега задачата на Логан Смит беше да залавя чужди шпиони. Предпочитаното средство срещу противниците вече не бяха пистолета и белезниците, а неколцината доверени лица в Министерството на финансите, по-специално — в управлението за държавни приходи. Той се зае да изучи всички съмнителни случаи още от 1919 година, когато е било учредено това управление. Особено интересни за него бяха разследванията срещу нацистките агенти през войната, а след нея — борбата с агентите на КГБ и с местните врагове като ку-клукс-клан и Бялата гвардия. В повечето от случаите решаващата роля при разкриването на престъпниците изиграваха документните улики, най-често банкови книжа.

„Тръгни по следите на парите“ — това правило беше станало ръководно в дейността на Логан Смит. Защо някой държавен служител внезапно се сдобива с луксозен ягуар? Защо решава да прехвърли децата си от скромната общинска гимназия в скъп частен колеж? Защо плаща огромна сума в брой за великолепно имение в околностите на столицата? Откъде има пари съпругата му да пазарува само в скъпите бутици на Неймън-Маркъс, а не в масово предпочитаните супермаркети на Мейсис, където за абонаментни покупки смъкват цените с 10 процента? И кой може да си позволи разходки посред зима до Карибските острови, в първокласни салони на чартърни самолети, до най-луксозните курорти на островите?

Логан упорито търсеше следите на парите, като се възползваше от слабостите и алчността на лицата, за които охолството винаги беше по-важно от всичко останало. С годините той разбираше все по-добре, че макар хората да бяха способни на удивителни по сложността си планове за ограбване на фирмите, в които работят, при най-строга тайна и безупречно алиби, накрая често се изкушават и допускат детински, банални грешки. Които понякога се оказват фатални. Например, да се полакомят и да си купят златен „Ролекс“. На няколко

пъти му се наложи да работи в един отряд със сестра си Моли, когато трябваше да се разследват крадци с пагони...

„Не, сега не трябва да мисля за това.“

С усилие на волята той отново се взря в екрана на компютъра. Люсил му изпращаше по електронната поща последните резултати от паралелните разследвания на вашингтонската полиция и на Военната прокуратура. За съжаление, всички сведения можеха да се резюмират с две думи: нищо ново. Но поне най-после разполагаше с копие от официалния доклад след аутопсията.

Той си пое дълбоко дъх. Ноздрите му се издуха като на жребец, надушил опасност. Сълзите замъглиха погледа му. Моли беше умряла бързо, без да се мъчи. Според фармакологичните изследвания в кръвоносните ѝ съдове били открити следи от опиати, така че по всяка вероятност е издъхнала петнадесет секунди след инжектирането им. Всички останали следи по тялото ѝ са резултат от въздействия след смъртта.

Смит за втори път прочете рапорта на фармаколога. Беше чувал, че са измислени какви ли не смъртоносни коктейли, но за пръв път — такава ефикасна разновидност. Но все пак не беше трудно да се досети, че толкова силни опиати се прилагат само с една цел — когато се налага да се изтръгнат показания от жертвата. Водещият разпита не е бил аматьор — успял е да дозира прецизно сместа, но не е подозирал, че сърцето на Моли няма да издържи.

„Дали не го познавам? Дали не е някой от старите врагове? Или от сегашните ми противници? Възможно ли е да е отвлякъл Моли само защото тя е знаела нещо... Например, за да разбере какво зная аз за него? От какво се е ръководел убиецът — от страх или е търсел отмъщение?“

Логан Смит се наведе напред и пръстите му започнаха яростно да удрят клавишите. Искаше да прочете имената от списъка на все още незаловените престъпници, а след него и списъка на вече заловените през последните две години. Два часа погледът му не се отдели от екрана на компютъра. Прегледаните досиета и фотографии на десетки мъже и три жени бяха предостатъчни, за да се отврати от човешкия род. Отличителен белег беше отчаянието, изписано по лицата им, въпреки опитите да го прикриват под подигравателно наглите си усмивки. На Логан му бяха познати техният гняв и презрение към

нормалните хора. Помнеше терористи, взривили обществени сгради, пълни с жени и деца. Знаеше колко бяха жертвите от откосите на автоматите на обезумели, подивели от злоба психопати.

Отново, за кой ли път вече, го завладя съмнението, което го мъчеше от години: „Защо все още има хора, които изпитват толкова дълбока, яростна омраза към себеподобните си?“.

Още дълго Логан Смит продължи с проверките на досиетата на престъпниците, които беше арестувал през многогодишния си стаж във ФБР. Люсил, останала в сградата на ФБР в Лос Анджелис, беше с една крачка пред него, защото именно тя трансферираше информацията към неговия преносим компютър, като черпеше сведения от компютърната зала в подземията на централната картотека на ФБР. Ровенето из стотиците архивни записи с телефонни заплахи за бомбени атентати причини на Люсил Паркър доста главоболия. Но най-много трудности създаде издирването на роднините и близките на заловени терористи — Логан не изключваше вероятността някой от тях да е причинил смъртта на сестра му, за да отмъсти за присъдата срещу своя брат, син или друг роднина. До началото на деветдесетте никой не обръщаше внимание на специалния отряд за борба с тероризма. Но после се заредиха заплахите от бомбени атентати — като Юнабомбър^[2] и Уейко^[3] — и отделът на Логан Смит внезапно стана по-популярен от моден шлагер. Тогава на Логан неведнъж му се налагаше да се среща не само с терористите, но и с техните роднини и близки.

Той отново прегледа списъка с подозрителните лица, като елиминира почти всички, с изключение на две имена, които му се струваха най-вероятни. На този първоначален етап от разследването Логан беше длъжен да проявява изключителна предпазливост, защото от опит знаеше до какви фатални заблуди може да доведе изграждането на невярна хипотеза за убиеца. Но имаше и факти, неподлежащи на съмнение — убиецът е притежавал някакви медицински познания, разбирал е от фармакология и е умее да комбинира лекарства, познавал е вътрешния служебен ред във Военната прокуратура. Най-важното обаче беше умението му да забърква смъртоносни коктейли от опиати и стимуланти.

Смит изпрати по електронната поща обратно на Люсил двете имена, след което стана и се отправи към кабината на летците. Пред входа на сервизните помещения той видя стюардесите, седнали около

масата с подносителите с напитки, готови да бъдат поднесени на пътниците в двата салона. Едно от момичетата го забеляза преди другите и веднага се надигна, за да го обслужи, но Логан поклати глава и сам си наля чаша сода. Взе чашата и бутилката сода и ги отнесе до мястото си.

Сега идваше по-трудното — да изчака два часа. Не можеше да се заеме с нещо друго, защото не знаеше какви вести ще му изпратят от Вашингтон.

Моли беше мъртва. Президентът беше пожелал да разговаря с него. Зад президента всъщност стоеше съдията Саймън Естърхаус. Смит не познаваше добре този съдия, наскоро предложен за член на Върховния съд. Помнеше само, че беше председател на сенатската комисия, разследваща загадъчната смърт на генерал Грифин Норт.

Връзката между Естърхаус и Норт беше очевидна за Логан Смит. Можеше да разбере и повишения интерес на президента към доклада на сенатската комисия. Но какво общо е имала сестра му с всичко това? Доколкото знаеше, тя никога не се беше срещала нито с Естърхаус, нито с Норт. Но очевидно е имало някаква връзка — и то толкова сериозна и опасна, че за нея не се споменава никъде нито дума. Освен зад плътно затворените и строго охранявани врати на Белия дом.

„В какво си се забъркала, Моли? Кога си се препънала в някакво заспало чудовище, толкова ужасно и кръвожадно, че щом си го събудила, то се е надигнало и те е погълнало?“

---

[1] Джон Едгар Хувър (1895 — 1972) — прочутият несменяем директор на ФБР (1925 — 1972). Служил при осем президента. Един от инициаторите за създаването на Националната система за пръстови отпечатащи. Яростен антикомунист и противник на Джон Кенеди. Автор на три книги. — Б.пр. ↑

[2] На 3 април 1996 г. в Монтана е арестуван Тиодор Качински, с прякор „Юнабомбър“, обвинен в убийството на трима души и заподозрян за още четири убийства в поредица от бомбени атентати. — Б.пр. ↑

[3] През 1993 г. след 51-дневна обсада в Уейко, Тексас, загиват четирима агенти на ФБР при щурма с бронирани коли и сълзотворен

газ срещу укрепения лагер на сектата „Клонка Давидова“. При атаката са убити седемдесет члена на сектата. — Б.пр. [↑](#)

11.

Стивън Коупланд се интересуваше как може да си купи вила край Атланта. Най-много му хареса квартала Бъкхед. Искаше да приключи до обяд обиколката, придружаван от елегантната служителка от бюро за продажба на недвижими имоти. Но те двамата така си паснаха, че не усетиха кога стана време за обяд. Да обядват заедно, беше съвсем естествено продължение на сутрешния делови оглед, преди да посетят след това следващите обекти от списъка.

Наближаваше четири следобед, когато тя най-после го замъкна до предпочитания от нея хотел — фамозния „Риц Карлтън“. Стивън се измъкна от колата ѝ и пооправи сакото си, чиито джобове бяха порядъчно натъпкани с рекламни брошури и информация за недвижими имоти от всички категории. Тя го накара да ѝ обещае, при това два пъти, че ще ѝ позвъни веднага щом вземе решение за сделката.

Коупланд се усмихна в отговор на сърдечния поздрав на портиера и кимна към администратора на хотела, който не бе забравил името му. Стивън Коупланд обожаваше хотелите от веригата „Риц Карлтън“. В този хотел специално най-много му харесваше апартаментът на последния етаж, от който се откриваше приказна гледка към центъра на Атланта. И сега не пропусна да се наслади на панорамата, докато освобождаваше джобовете на сакото си от брошурите. После отвори капака на шкафа с телевизора, за да хвърли един поглед на следобедните новини по Дабълю Екс Ай Ей — местният телевизионен канал, препредаващ емисиите на Ен Би Си. Водещият започна да чете новините, докато Стивън още не беше излязъл от банята, облицована в мрамор от пода до тавана.

Тъкмо посягаше да затвори плъзгащата се врата на душкабината, когато чу съобщението от Вашингтон за поредното убийство... Стивън грабна първата хавлия, попаднала пред очите му, уви я около кръста си и притича в хола — тъкмо навреме, за да хване началото на репортажа от кореспондента във Вашингтон, посветен на бруталното убийство на

жена офицер от Военната прокуратура, чийто труп бил открит в Джорджтаун, в изоставеното крило на Училището за деца на служители от дипломатическите мисии.

Очите на Коупланд зашариха диво из стаята, преди да се приковат върху телефона. Червената лампа на автоматичния секретар не мигаше, което означаваше, че днес никой не го беше търсил. Моли му беше обещала, че първото, което ще стори днес, ще бъде обаждането до тази стая, в този хотел, в този град.

В същия миг името на Моли беше изписано долу на екрана. До края на репортажа водещият непрекъснато го повтаряше, придружено с отвратителните детайли за начина, по който е била измъчвана, а накрая — и със заключението на патоанатомите след аутопсията...

Съобщението приключи със стандартната безсмислица: „Разследването продължава и компетентните власти се надяват в най-скоро време да могат да ви предоставят повече подробности по този трагичен инцидент, който...“.

Коупланд приседна на облегалката на фотьойла, грабна дистанционното и се зае трескаво да превключва каналите. Но по Си Ен Ен вече бяха приключили с новините и сега вървеше поредното шоу с въпроси и загадки, явно подбрани за малоумници.

Той моментално натисна копчето за спиране на звука и посегна към телефона. Телефонистката на хотела му обеща, че пиколото незабавно ще му донесе днешните броеве на „Уошингтън Поуст“ и „Ню Йорк Таймс“.

Ръката му трепереше така силно, че едва на третия път успя да постави слушалката върху плиткото гнездо на апарата. Изведнъж му стана много студено. Гол, той се втурна обратно към банята. Навлече плътен хавлиен халат, щедро предоставен от управата на хотела, и пристегна шнура около кръста си повече от необходимото. Не осъзнаваше, че причината за тези трескави движения е бясното препускане на десетките предположения в пламналия му мозък, преплитащи се с неясния образ на майор Смит — очите й блестяха от гняв, преди да се разделят в къта за пушачи в чакалнята на летището в Атланта. Тогава тя не беше споменала нищо, само гневният ѝ поглед я бе издал.

Очите му отново се насочиха към екрана. Все още нищо. Течеше спортна емисия.

Моли... майор Смит, която му беше дала искрен, разумен съвет. Препоръка на професионалист. Още виждаше напрегнатия ѝ поглед под ярката светлина на прожекторите.

„Каква полза сега от мъдрите ѝ съвети! Да ги беше запазила за себе си. Нещастница, да се остави да я убият като куче!“

Но кой беше убиецът? Същият невидим ексекUTOR, от когото тя се опита да укрие следите на Стивън и Бети? Не, Коупланд, не искаше да повярва на тази версия. По телевизията споменаха за жестоко убийство, след като жертвата е била измъчвана. Не, това е някакво съвпадение... Лош, по-скоро злочест късмет. Защо от колодата карти се беше обърнало точно асото спатия?

Коупланд прехапа устни. И докато червената пелена на гнева още замъгляваше погледа му, на вратата внезапно се почука. Той скочи, завтече се и я отвори. Видя изумената физиономия на пиколото — момчето гледаше смаяно почервенялото от гняв лице на Коупланд. Подаде му вестниците, Коупланд пхна няколко монети в шепата му и сърдито затръшна вратата, без да продума.

След няколко минути килимът в стаята беше осеян със страниците от вестниците. Настанил се с кръстосани крака върху дивана, Коупланд беше взел само страниците с двете статии, посветени на убийство на Моли Смит.

Единственото сигурно нещо беше смъртта на майор Моли Смит. Снимките го доказваха по категоричен начин. Коупланд знаеше, че ако заключението на съдебните лекари относно часа на смъртта не беше погрешна, то тя наистина не е имала време да му позвъни в Атланта. Според пресмятанията, едва ли е успяла да стигне много далеч от летище „Нешънъл“ край Вашингтон, преди да бъде отвлечена.

Коупланд нито пушеше, нито пиеше, но сега изпита непреодолима потребност от нещо отпусканщо. Бети... Да, нуждаеше се от Бети. Да поговори с нея, да чуе гласа ѝ. Трескаво се зае да пресмята колко може да бъде сега часът в Аризона според тамошното часово време. Три пъти повтори наум изчисленията, за да е сигурен, че няма да допусне грешка. Да, най-вероятно е сега тя да е още в леглото. Може би се е прибрала много уморена — нейният полет беше по-дълъг от неговия, после е пътувала с автобус поне два часа, а може и повече, ако е имало престои по пътя.

„Ами ако вече убиецът я е настигнал...“

Коупланд изтича до банята, за да повърне в тоалетната чиния. Извърна се към душа с хълцане и остана там, докато стичащата се вода най-после успя да отпусне нервните му тикове. После се наметна с още влажната хавлия и се довлече до спалнята. Приседна на ръба на леглото с поглед, втренчен в телефона.

Помнеше наизуст номера на Бети в Аризона. Но не можа да събере смелост да ѝ позвъни — не беше сигурен кой ще му отговори, ако въобще някой вдигне слушалката.

Все пак можеше да предприеме нещо, което да го успокои — нещо практично, което Моли навярно би одобрила — ако още беше жива. Той набра номера, който тя го бе накарала да запомни наизуст. Трябваше да го набере два пъти, понеже от вълнение първия път забрави да започне с „8“ — кода за междуградски разговори от Атланта.

Един телефон в зоната, избирана с код 703, започна да звъни. Коупланд може би подозираше, но не можеше да знае със сигурност, че това е номерът на домашния телефон на Моли Смит в апартамента ѝ във Форт Белвоар. Но не предполагаше, че всички разговори от този телефонен пост автоматично се записват от телефонната компания „Бел Атлантик“ по специалното настояване на Военната прокуратура.

Но дори и да знаеше всичко това, той нямаше откъде да научи, че към телефона в апартамента на Моли Смит е включено подслушвателно устройство. Не знаеха нито във Форт Белвоар, нито в телефонната компания. След като беше привършил с огледа на апартамента, Инженера беше отворил телефонния пост в сутерена на сградата, за да монтира устройството за електромагнитно засичане на разговорите. За да установи от кой номер е всяко външно повикване, на това устройство му бяха достатъчни само тридесет и пет секунди. При десетото позвъняване Коупланд задържа линията за двадесет и две секунди.

Можеше да изчака още, като остави линията включена, със слушалка, притиснатата към ухото си — отчаян дали въобще ще успее някога да се свърже. Обаче на единадесетия път отсреща се чу някакъв непознат глас:

— Ало?

Коупланд беше толкова изненадан, че за малко да отговори на непознатия. Но гласът беше мъжки, твърд и спокоен, а Моли му беше

гарантирала, че никой друг, освен нея, не знае този номер. „Полицията е там“, помисли си Коупланд и веднага затръшна слушалката.

Цифровият часовник на телефона беше замръзнал на 33 секунди.

Следващият път, когато се осмели да погледне към часовника, беше чак след половин час. Коупланд се надигна от леглото, отиде до хладилника, извади малка бутилка със студена минерална вода и я изпи на един дъх. Моли беше мъртва. Някой се беше добрал до номера на телефона, за който тя му бе казала, че никой друг няма да знае.

Разтвори плъзгащата се врата към балкона и излезе навън в полумрака. По залез Атланта бе много красива. Коупланд си спомни за Бети. Тя беше жива, той можеше да се закълне. Интуицията му не го лъжеше. Това, което се бе случило във Вашингтон, не я засягаше.

Нито сега, нито за в бъдеще.

Тази насока на разсъждение го зарадва. Ако Моли е разкрила пред някого къде се укриват двамата информатори, той вече щеше да е мъртъв. Или поне отвлечен. Самолетите поглъщаха разстоянието между Вашингтон и Атланта само за час и петдесет минути. Всеки преследвач отдавна щеше да е пред вратата на стаята му в хотела.

Но Моли вече беше мъртва и по всяка вероятност беше отнесла в гроба тайната си за двамата информатори — за него и за Бети. Те бяха в безопасност, поне засега. Разполагаха с достатъчно време, за да преодолеят първоначалната паника, да се окопитят и да обмислят изход от ситуацията, в която се бяха озовали. Не е възможно Моли Смит да е била единствената, която е знаела за тях. Навярно някъде във Военната прокуратура се съхраняват данни. Хората, ангажирани с разследването на убийството на Моли, може би ще се натъкнат на тези данни. Те са военни следователи, опитни и сериозни специалисти...

Тези мисли не го напуснаха, докато накрая не успя да убеди сам себе си, че нито той, нито Бети имат основания за паника. Всичко ще се уреди, само трябва да изчакат няколко дни. Все едно че временно са заседнали в повреден асансьор между етажите и се налага да изчакат спасителния отряд. Помощта ще дойде, рано или късно.

Стивън Коупланд посегна към телефона и набра номера в Аризона. От другата страна на линията Бети вдигна слушалката след третото позвъняване. Гласът ѝ, издаващ, че току-що става от леглото, му подежда успокояващо.

— Здравей, любов моя — тихо започна той.

— О, Стивън! Така ми липсваш... Отначало си помислих, че Моли се обажда. Още не ми е позвънила.

— Знам това, скъпа.

Служителят от охраната към Белия дом, който посрещна Логан Смит на летище „Дълес“, го поведе през залите на терминала и го покани да се качи в черния олдсмобил, паркиран до тротоара. Посрещачът отвори големия куфар и Логан Смит видя вътре един от костюмите си, грижливо изгладен и внимателно сгънат.

— Вашата секретарка ми препоръча да избира синия костюм. В гардероба ви намерихме още два костюма. Надявам се, че не съм сбъркал с избора.

— Ще свърши работа — успокои го Логан Смит.

Преди петнадесет години той беше купил просторна вила в Чеве Чейс, околностите на Вашингтон. Тогава си мислеше, че е направил разумна инвестиция. Наистина разумна беше, но вилата така и не се превърна в негов дом.

Служителят спусна капака на куфара и отвори задната врата на лимузината.

— Можете да се преоблечете в една от гардеробиерните на Белия дом. Разполагаме с достатъчно време.

— Не, нямаме време за губене — сръза го Логан и го изгледа недоволено.

Пътуването из столицата им отне по-малко от четири-пет минути. Смит не беше идвал във Вашингтон от времето, когато участъкът от Пенсилвания авеню, точно срещу Белия дом, беше затворен за движение и превърнат в пешеходна зона. Сега, докато оглеждаше променения пейзаж, той си повтаряше, че всичко наоколо изглежда по-приятно, по-празнично, макар поводът на посещението му да беше толкова тъжен.

Лимузината се плъзна покрай масивните колони на Източния портал и спря под колонадата пред служебния вход. Един агент от специалните служби провери документите му, след което го отведе през крилото за прислугата в тясно помещение, приличащо на стаите за почивка на учителите в гимназиите.

— Тук, на тези закачалки, оставяме шапките си — обясни му агентът от охраната. — Ако желаете, ще ви отведе до банята, до някоя от душкабините. При умивалниците има прибори за бръснене и кърпи. — Мъжът погледна часовника си. — Президентът има гост, но ми нареди да ви заведа веднага щом бъдете готов.

— След десет минути.

Смит набързо взе един душ и се избърса. Костюмът му, необличан от месеци, се оказа малко възширок, но нямаше време за колебание — агентът го чакаше в коридора.

Логан Смит не посещаваше за пръв път Белия дом — вече се бе срещал с президента два пъти, така че сега не изпитваше страхопочитанието, присъщо на групите от туристи и ученици, всекидневно обхождащи разрешените за посещения салони. Ако човек се огледаше по-внимателно, щеше да забележи тук-там следи от износване — оредели ресни по краищата на килимите, ожулена боя по корнизите и фризите. Както навсякъде във Вашингтон, и в Белия дом имаха проблем с плъховете. Една от предишните първи дами, Барбара Буш, веднъж се натъкнала на плъх, удавен във ваната.

За изненада на Смит, агентът не го поведе към Овалния кабинет през тържествената зала, а го покани да го последва в асансьора, макар че трябваше да стигнат само до втория етаж, където бяха апартаментите на президента и първата дама. Смит и агентът се озоваха в библиотеката, в непосредствена близост до спалнята на президента. Помещението беше приятно затоплено, облицовано с ламперия от кленово дърво, пропито с аромата на стара кожа и пергамент. Всички мебели бяха доста стари, от Нова Англия, удобни, макар и леко поизносени. Президентът, само по тъмносиня жилетка, риза и светлокафяви панталони, приличаше повече на средно заможен джентълмен от Средния Запад.

— Здравей, Логан. Много съжалявам за тежката загуба.

— Благодаря ви, господин президент.

Президентът му подаде един плик, затворен, но незапечатан.

— Искам да науча мнението ти за това, което е вътре. Прочети го.

В плика Логан намери документ, само от една страница, относно формалностите около погребението на Моли, описани от командира на церемониалната военна част във Форт Майер, Арлингтън, към Трета

пехотна дивизия, известна като „Старата гвардия“, уреждаща погребенията на геройски загиналите офицери.

— Ако се появят някакви проблеми или ако поискаш да направиш още нещо за нея, само ми се обади и всичко ще бъде уредено.

Смит сгъна листа и отново го постави в плика.

— Не, сър, всичко е предвидено точно така, както тя би пожелала.

Той усети върху лицето си напрегнатия, изпитателен поглед на президента.

— Съжалявам, че нарушавам траура ти, Логан, но има още неща, свързани с Моли, които трябва да узнаеш.

— Слушам, сър.

Президентът прокара ръка през косата си.

— За бога, просто не знам откъде да започна.

— Ако се отнася до причината, поради която сестра ми е била убита, моля ви, сър, кажете ми го направо, без заобикалки.

Президентът нервно потри ръце, като човек, току-що прибрал се от студа в топла стая и веднага приближил се към огъня, пламтящ в камината.

— Нека да започнем с това, в което сме напълно сигурни.

Докато го слушаше, Логан Смит си помисли, че президентът подбираше изразите си много грижливо. Нищо чудно дори да ги бе изрепетирал два-три пъти. Но Логан нямаше откъде да знае, че по-голямата част от това изказване президентът дължеше на съдията Саймън Естърхаус.

— Така че, скоро ще разкрием цялата истина около това ужасно престъпление. Знаеш, че когато се заема с нещо, винаги го довеждам до успешен край. — Президентът окуражаващо потупа Логан по рамото. — Сега трябва да се разделим, но ще оставя Саймън да ти прави компания. Той има грижата да те запознае с останалото.

— Слушам, сър — чинно отвърна Смит.

Президентът излезе от помещението и го остави сам.

Като че ли едва сега сетивата на Логан се пробудиха и той си спомни блясъка на обувките на президента, потъващи в дебелия килим, уханието на одеколona му, тихото прещракване на бравата на

вратата, внезапното смаляване на помещението в мига, в който остана сам в него.

— Аз съм Саймън Естърхаус. Моля ви, приемерте моите съболезнования.

Логан Смит го изглежда предпазливо. Мъжът пред него беше широкоплещест, но без излишни килограми. Очевидно костюмът му бе ушит по поръчка, защото му стоеше чудесно. Одеколонът му не беше като този на президента — вместо уханието на лавандула от Естърхаус се разнасяше някакъв по-фин аромат, макар че не успя да го разпознае.

Смит познаваше Естърхаус от Службата към специалния военен съд, създаден през 1978 година по силата на Закона за следене на агентурата на чуждите разузнавания. Към този съд бяха привлечени областни прокурори от всички щати, защото трябваше да се разглеждат дела, свързани с терористични актове, в които бяха замесени както чужденци, така и граждани на САЩ. Сред съдиите Саймън Естърхаус изпъкваше със своята решителност и компетентност. Логан Смит си припомни, че нито веднъж съдията Естърхаус не беше отклонявал молби за преразглеждане на присъдите.

— Предполагам, че е истински шок за вас — започна Естърхаус.

— Познавахте ли Моли? — попита Смит.

— Всъщност... аз никога не съм се срещал с нея... Не, не я познавах.

Естърхаус веднага пристъпи към следващия пункт, защото долови гнева, надигащ се в погледа на смълчания си събеседник.

— Ние ще направим всичко възможно, за да ви преместим от Лос Анджелис, защото такова е решението на президента. Но ако се окаже, че ще работя рамо до рамо с вас, необходимо е да съм наясно със следното: готов ли сте да се нагърбите с тази тежка отговорност? Защото в противен случай ще ви бъдат възложени други задачи, които не са свързани с разследване на причините за смъртта на сестра ви.

В погледа на Логан припламнаха гневни искри, но той съумя да ги прикрие доста бързо. Съдията си каза, че точно такава реакция би трябвало да се очаква според психологическия му профил, педантично приложен към служебното досие на федерален агент. Явно този Смит беше упорит и взискателен, при това взискателен преди всичко към

себе си. Очевидно нямаше да позволи някой да го измести от предстоящото разследване.

— Кажете ми с какви данни разполагаме досега — помоли Смит.

— Нищо извън това, което вече ви е известно. Но аз се надявах, че вие с Моли сте споделяли по някоя дума за следствените дела, с които е бил натоварен всеки от вас двамата. Напоследък тя е работела доста интензивно по един объркан случай. Помислих си, че не е изключено да се е консултирала с вас за някои свои предположения, хипотези, а може дори и да е търсила помощта ви.

— Очевидно не сте познавали Моли — въздъхна Логан. — Тя никога не би постъпила така. Почти не разговаряхме по служебни въпроси. — Той се поколеба за секунда. — Тя обичаше да установява дистанция между себе си и останалите, дори и да са сред най-близките ѝ хора. Това понякога ме вбесяваше, но тя си беше с особен характер, още от дете. Твърдеше, че след като напусне кабинета си, оставя там всичките си служебни проблеми.

Естърхаус подаде на Логан Смит шест прошнуровани листа от фотокопиран ръкопис. Съдията разбра, че Логан веднага позна почерка на Моли.

— Това е единственото, което намерихме като документация по последните ѝ разследвания. Поне засега не сме открили нищо друго.

— А къде точно го намерихте?

— В нейния банков сейф. Заедно със свидетелството ѝ за раждане и с други важни документи. Съжалявам, но не можехме да чакаме пристигането ви, за да поискаме вашето разрешение.

Логан само кимна, облегна се на стола и започна да чете. Всички подробности издаваха характерния стил на Моли — сбит, подреден, логически последователен. Единствената особеност в този текст беше прекалената употреба на въпросителните знаци. А също и кодираното означение с господин Х и госпожица У — явно Моли беше решила да бъде крайно предпазлива. Навсякъде, където ставаше дума за двамата информатори, понятията бяха така кодирани, че читателят да не може да се досети къде работят и живеят тези хора, как са се свързали с Моли, как е решила Моли да ги използва за целите на разследването.

— Нещо говорят ли ви тези редове? Можете ли да се досетите за имената им?

— Не.

Естърхаус не беше изненадан. Имената Коупланд и Ъндъруд нито веднъж не се споменаваха в записките на Моли, защото навсякъде бяха подменени с кодовите им означения. Инженера, който пръв беше прочел тези бележки, изрично беше настоявал да бъдат изтрети от страниците, защото не искаше Логан Смит да открие информаторите. Планът му беше да повикат на помощ Логан Смит и да му дадат широки пълномощия да разследва смъртта на сестра си. Инженера очакваше Логан Смит да открие следите на Рейчъл Колинс, която пък да го отведе до скривалищата на двамата информатори. Тогава Коупланд и Ъндъруд ще станат лесни мишени и ще бъде възможно да се пристъпи към финалната фаза.

— А какво ще ми кажете за това лице? — попита съдията Естърхаус и посочи към една от страниците.

— Рейчъл? Моли я въведе в професията. Не съм се срещал с нея, но съм я виждал на снимки с Моли.

— Много ли бяха близки?

— За нея Моли беше като по-голяма сестра. Доколкото си спомням, Рейчъл е доста своенравна личност. Предполагам, че са си приличали по характер с Моли.

— Като младши военен следовател Рейчъл Колинс е била пряк помощник на майор Моли Смит, но е действала почти винаги извън кабинета ѝ. Смятате ли, че покойната ви сестра се е доверявала на Колинс?

— Дотолкова, доколкото въобще се доверяваше на колегите си.

Логан Смит му върна листата. Не искаше повече да ги държи в ръцете си, защото разбираше, че написаното в тях може би бе довело до смъртта на Моли.

— А къде е сега Рейчъл Колинс? — попита той.

— Именно това се надявах да узная от вас — отвърна Естърхаус. — Но съм длъжен да ви информирам, че преди да ви задам този въпрос, се разпоредих да я търсят навсякъде, където има вероятност да бъде открита. Но от нея няма и следа. Тя не се обади, макар че е изключено да не е научила за гибелта на майор Смит, след като новината беше разпространена от всички медии.

— Но ако и тя е била убита?

— Не вярваме. Нека да разсъждаваме логично — убиецът е можел да скрие тялото на Моли Смит, но не го е направил. Оставил го

е там, където го открихме, и то доста бързо. Ако след това е тръгнал по следите на Колинс и е успял да я убие, защо още не е открито нейното тяло?

Логан Смит беше принуден да се съгласи с логиката на съдията.

— Следователно, искате от мен да открия Рейчъл Колинс — изрече той.

— Само тя би могла да знае имената на двамата информатори. Надяваме се да се досетите за нещо, за което ние и не подозираме. Някакви подробности, за които Моли може да ви е споменавала...

— Какво предприехте, за да я откриете?

— Специален отряд от Военната прокуратура от Форт Белвоар се занимава с кредитните ѝ карти. Имаме записи от разговорите, провеждани от кабинета на Моли Смит. Изпратихме един от най-опитните агенти в Кармел, Калифорния, където се намира къщата на Рейчъл Колинс. Но не вярваме, че ще успее да попадне на следите ѝ.

— Звучи ми така, сякаш сте завардили всички възможни изходи.

— Не съм привърженик на крайните оценки. Зная, че убиецът на Моли Смит не разсъждава по този начин. Очевидно всичко зависи от това дали вие пръв ще откриете следите ѝ.

Естърхаус придърпа стола си по-близо до стола на Логан Смит.

— Очаквах да науча много повече от този разговор. Но сега ми се струва, че е възможно да знаете нещо, за което дори и вие самият не си давате сметка. Ако прочетете още няколко пъти записките на Моли Смит, може би ще успеете да откриете нещо между редовете. Може би ще си спомните какво ви е споменала тя за Рейчъл Колинс, някакви третостепенни подробности, на които тогава не сте обърнали внимание. Или лични ваши наблюдения и впечатления, от които да извлечем указания къде може да се е укрила Колинс и как реагира в екстремни ситуации.

Логан Смит вече се беше опитал мислено да проследи тези нишки, но не спомена за това пред Естърхаус. Доста отдавна, още в началото на кариерата си, той беше научил една горчива, но полезна истина — висшестоящите, ако не успеят да те убедят с добро или със зло, често се улавят за всяка изпусната от теб дума, дори и най-незначителната, за да проникнат в мислите ти — ако си толкова неразумен, че да ги споделиш с тях. Освен това се стремят да използват дори и най-беглите предположения, като превръщат

хипотезите в доказани факти. Но ако усилията им не бъдат възнаградени, тогава разочарованието им прераства в гняв, който се стоварва върху главите на подчинените.

— Да поговорим още за тази Колинс, господин съдия — обади се Логан Смит. — Какво още можете да ми кажете за двамата информатори? Няма ли нищо за тяхната самоличност в записките на Моли?

— Нищо. Запечатахме кабинета ѝ във Форт Белвоар. Но вие можете да го посетите още утре, ако желаете. Може би ще успеете да откриете нещо, което се е изплъзнало от погледа ни.

Естърхаус млъкна, колебаейки се как да продължи разговора.

— Има още една причина, поради която ни е необходимо вашето съдействие за откриването на Рейчъл Колинс. Дори Моли да не е споделила с Колинс какво е успяла да разкрие във връзка със смъртта на генерал Норт, дори и да не е споменала пред нея имената на информаторите си, все пак може да е споменала нещо за тези така наречени господин Х и госпожица У. Кой знае... Не е изключено Моли Смит да е оставила някъде копие от документи, в случай, че нещата се объркат. Намерете Колинс, а ние после ще се погрижим да открием двамата информатори.

— Уведомихте ли моите началници, че се налага да се заема с тази непредвидена операция?

— Още не сме ги уведомили. Президентът иска да е напълно сигурен, че ще поемете задачата. Сега ще се свърже с Холингсуърт и ще му съобщи, че оставате на разположение на следователите от Военната прокуратура. Мога да ви обещаю, че никой няма да пречи на разследването ви.

— Ще се нуждая от първо ниво на достъп.

Това беше много по-широко ниво на достъп до секретната информация от това, с което досега бе разполагал федерален агент Логан Смит — в цялата държава не повече от двеста души притежаваха подобни пълномощия.

— Президентът ще подпише необходимия документ.

— Искам също да ми бъде разрешено да докладвам само на вас, господин съдия.

Естърхаус кимна.

— Президентът вече ви обясни, че при никакви обстоятелства не може да се допусне изтичане на информация по случая. Сега, когато само ние тримата ще знаем всички детайли, ще бъде по-лесно да се опазят тайните.

— Разбира се, ще ми е нужен секретен телефонен номер, чрез който да мога да се свързвам с вас.

— Ще ви дам два — един в кабинета ми и един в дома ми.

Логан Смит се реши да зададе още един въпрос, най-важният за него:

— След като намеря Рейчъл Колинс и двамата информатори, какво да предприема, ако случайно се натъкна на убиеца...

Естърхаус отмести поглед към стената, някъде над дясното рамо на Смит.

— Тогава ще имате право да постъпите според ситуацията — предпазливо процеди той. — Очевидно имате опит в обезвреждането на опасни престъпници. Ако не ви остава друг изход, искам да кажа ако се налага да се сражавате за живота си...

Тъкмо това искаше да чуе Логан Смит. Нито веднъж повече този въпрос не беше повдигнат от двамата събеседници.

След като изпрати Логан Смит, Естърхаус се върна в президентския апартамент. Наля си едно питие от бара и се загледа през прозореца към дърветата в парка, чиито листа проблясваха, мокри от дъжда. Утре или на следващия ден ветровете щяха да оголят короните на дърветата и листата да се разпилеят по земята като умиращи души. Всяка година тази тъжна картина се повтаряше.

Съдията потръпна леко, когато уискито парна гърлото му. Вихрите вече се бяха разфучали, по-студени и по-смъртоносни от очакванията на Саймън Естърхаус. Всичко започна от решението на Инженера да открие скривалището на Моли — той беше споделил за разкритието на Саймън Естърхаус, след което му беше предложил да подправят записките на Моли, за да ги използват като примамка.

Инженера, каза си Естърхаус, беше напълно прав по този въпрос. Логан Смит веднага ухапа примамката и се впусна по следите на Рейчъл Колинс и на двамата информатори. Инженера очакваше Смит да го отведе до убежището на Рейчъл и сега съдията не можеше да

отрече, че и този път се бе оказал по-прозорлив от всички останали. Логан Смит печелеше двойно от това преследване — имаше възможност да докаже лоялността си към президента и същевременно да смири яростта си, като отмъсти за убийството на сестра си. Инженера предполагаше и че Смит ще направи всичко възможно да надуши следите на убиеца, което в същото време щеше да бъде изпитание за пълномощията, които му беше обещал съдията Естърхаус.

Разбира се, след като Логан Смит откриеше Рейчъл Колинс и информаторите, той и Колинс не биваше да остават живи, защото първото, с което щяха да се заловят, щеше да бъде да отмъстят за Моли Смит. Инженера трябваше да се погрижи и за тях.

Едва тогава ще мога да си отдъхна, каза си Естърхаус.

Съдията допи уискито си и внимателно остави чашата на подноса. Усещаше гърлото си стегнато. Очите му се насълзиха. Алкохолът винаги му действаше така. Но все пак му помагаше да скрие от очите на околните разкъсващите го съмнения...

12.

В Сан Франциско късметът се усмихна на Рейчъл. Тя паркира взетата под наем кола на паркинга, запазен за гостите на хотела към летището, след което побърза да разглоби пистолета си. Напъха частите в платнения сак, преди да го изпрати до Вашингтон като колет по пощата. Когато приключи с подготовката, младата жена окачи ключовете от колата на арматурното табло и затръшна вратата. След ден-два охраната към хотела ще се заинтересува от изоставения автомобил. Ще проверят в компютъра на рецепцията, където се регистрират не само гостите на хотела, но и номерата на колите им. След като не открият номера на колата, ще повикат пътната полиция, които от своя страна ще се свържат с агенцията за отдаване на автомобили под наем.

Рейчъл избра този хотел, защото наблизо се намираше филиал на банката „Уелс Фарго“. Вместо да показва паспорта си на чиновника зад гишето, тя постави абонаментната си карта за пряка речева връзка с компютъра на банковия клон. Обаче сумата, която искаше да изтегли, се оказа над лимита, за който беше програмиран автоматът, така че Рейчъл все пак не можа да избегне разговора с чиновника. За щастие, той не ѝ поиска документ за самоличност — стори му се излишно, след като автоматът беше свършил вече това вместо него — само я попита в какви банкноти да бъде осребрена сумата. Рейчъл знаеше, че не е много разумно да пътува с толкова едра сума в брой, но не искаше да спира някъде по пътя за допълнително теглене. На всичкото отгоре, тегленето на пари се усложняваше, ако се извършва извън щата Калифорния, в който беше регистрирана нейната банкова сметка. Банката „Уелс Фарго“^[1] беше прочута с либералното си отношение към клиенти, изпаднали в затруднение. Рейчъл Колинс беше стар клиент. Притежаваше кредит близък до максималната сума. Чиновникът първо провери кредитния ѝ лимит, след което помоли Рейчъл да изчака няколко минути, за да бъдат преброени пачките с банкноти.

От банковия клон Рейчъл се отправи към хотела, за да вземе автобуса до терминала. След като премина през гишето за паспортна проверка, тя си купи дъвка и тъмни сенки за очи от първия павилион, който се изпречи пред нея в залата за заминаващи пътници. Веднага след това се скри в дамската тоалетна. Постави обилен слой от сенките под очите си. Разроши смело косата си, за да заприлича на хипи. С помощта на дъвката долната ѝ устна се изду до неузнаваемост. Така „издокарана“, с мръсното сако, с опърпан сак и стари ботуши, тя спокойно можеше да мине за закъсала стопаджийка, кой знае защо пръкнала се на летището след многочасово киснене по магистралите, водещи от бадемовите плантации в централна Калифорния към Сан Франциско.

Вече бяха повикали пасажерите за директния полет до летище „Дълес“ във Вашингтон, когато Рейчъл се изправи пред гишето за проверка на билетите, стиснала няколко стотачки в шепата си. Служителят я изглежда състрадателно и промърмори дежурните въпроси, докато подпечата билета ѝ. Въобще не си направи труда да ѝ поиска документ за самоличност.

Самолетът, изпълняващ директния полет Сан Франциско — Вашингтон, прелиташе вече над забележителните архитектурни паметници в столицата, когато слънцето изскочи иззад облаците, за да залее отново, за последен път преди залеза, горните етажи на високите сгради с ослепителните си златисти багри. Рейчъл се успокои. Никой не ѝ обръщаше внимание — всички пътници притиснаха носове към плексигласовите люкове, за да се насладят на гледката с възторжени възклицания. Тя самата не видя нищо, освен мрачната гледка към гробището Арлингтън, чиито кръстове ѝ заприличаха на току-що покълнали цветя. На места последователността на идеално опънатите редове се нарушаваше. Може би там имаше пресни гробове и почвата още не беше се слегнала. Както гроба на Моли, въздъхна Рейчъл и спусна сенника над прозорчето.

Щом кацнаха на пистата на „Дълес“, Рейчъл веднага се отправи към изхода за пътници с автомобилен превоз. Почти беше стигнала вратата, когато някаква разправия на десетина метра от нея привлече

вниманието ѝ. Група туристи се суетеше около гишето на една от агенциите за автомобили под наем, обсипвайки с гневни викове нещастния представител на агенцията. Рейчъл притежаваше златна кредитна карта за всички транспортни агенции, затова не възнамеряваше да използва много по-евтината пластмасова карта при наемането на автомобил. Приближи се до автомата и натисна бутона за местните маршрути на компанията за автобусни превози „Грейхаунд“. Послушната машина ѝ обясни, че в седем часа тази вечер ще има експресен автобус от летището до Уайт Сълфур Спрингс — курорта в Западна Вирджиния, посещаван нееднократно от Моли Смит.

Рейчъл се промъкна в навалицата и се спря до широкоплещестия мъж пред гишето, чийто баритон се извисяваше над крясъците на останалите туристи.

— Слушайте — изкрещя мъжът в лицето на представителя на агенцията, — моята компания е направила при вас резервация на мое име още преди три дни. Никак не ме трогват обясненията ви, че проклетите ви компютри са блокирали! Намерете ми резервацията!

Служителят се сви уплашено. С треперещ глас се зае да обяснява на разгневените клиенти, че техните резервации са потънали някъде в дебрите на твърдия диск на блокирания компютър.

Рейчъл съзря в тази суматоха благоприятна възможност и веднага забрави за автобусите на „Грейхаунд“. Хлътна в най-близката дамска тоалетна и след три минути отново се появи пред най-гъстата тълпа, но вече без следа от сенки по клепачите. Сега тълпата се бе преместила към съседното гише на поредната агенция за коли под наем, за да тормозят младото момиче, онемяло от страх зад стъклената преграда пред празния компютърен екран.

— Хм, госпожице... чудя се дали ще можете да ми помогнете — кротко започна Рейчъл, като се постара да произведе най-милиия си тембър. — Да, разбрах, че имате някакви проблеми с компютрите. Но може би ще се уреди нещо за мен.

— Съжалявам, но дори и да имате резервация, точно сега с нищо не мога да ви помогна.

— Там е работата, че нямам — унило въздъхна Рейчъл и подпхна под преградата служебната си карта с щемпела на Военната прокуратура. — Но се нуждая спешно от кола. Много е важно да не закъснея. Не само за мен, но и за шефовете ми. Не може ли да

попълните документа на ръка? Зная, че ще отнеме време, но ще ви изчакам.

Служителката се усмихна вяло, докато оглеждаше картата на Рейчъл Колинс.

— Имате ли златна кредитна карта?

— Да, имам, но специално за това пътуване предпочитам да платя в брой. По-дискретно е, не знам дали ме разбирате...

Момичето от другата страна на гишето моментално я разбра и се усмихна съучастнически.

— Няма проблеми. Ще запиша личния ви номер от тази служебна карта вместо код на банкова сметка за депозита. Освен това нямате вид на жена, която ще задигне кола, взета под наем.

Рейчъл се усмихна радушно, когато служителката приключи с попълването на формуляра.

— Същото можех да сторя и за онзи кресльо там — прошепна тя и посочи с кимване гневния бизнесмен. — Но само ако беше ме помолил вежливо.

Колата под наем й свърши чудесна работа. Автобусът би могъл да я отведе за същото време до Уайт Сълфур Спрингс, но от там нататък нямаше да може да пътува така лесно, както сега с колата. Освен това ръчно попълнения на летището формуляр нямаше да бъде обработен от служителите за вкарване на данните в компютърната система за резервации, тъй като Рейчъл беше платила в брой и нямаше повод за тревога. Ако някой преследвач се опита да я открие по името, ще трябва доста да почака. Разбира се, тя нямаше намерение да задържи колата повече от две денонощия.

Успя да стигне до Алеята на независимостта малко преди да затворят магазините. Първата й спирка беше магазинът за електроника на компанията „Рейдио Шак“.

След атентата в Световния търговски център ръководството на Военната прокуратура реши при обучението на военните следователи да наблегне най-вече на познанията им по експлозивите. Рейчъл беше изпратена на едномесечен курс по взривно дело във Форт Мийд,

Мериленд. Научиха я да борава с какво ли не — от изкуствените торове (изходен материал за самоделни взривни смеси) до най-новите печатни платки с микропроцесорно управление за дистанционно задействане на детонатори след изтичането на програмирано време. След като си взе изпитите с отличен успех, тя вече не можеше да понася градинарските центрове, кухненските разтворители и дори толкова безобидно изглеждащите тостери, използвани от терористите за взривни устройства.

Но най-лошото в тази игра на живот и смърт беше фактът, че всички, буквално всички необходими компоненти можеха да се закупят от магазините за любители на електроника. Експертите по бомбените атентати от ФБР и от специалните антитерористични части „котираха“ най-високо магазините от веригата „Рейдио Шак“ като кандидати с надписи от рода на „Верига супермаркети за начинаещи бомбаджии“. Ако знаеш какво търсиш, там може да намериш всичко необходимо, за да гръмне тлъсто застрахованата ти къщурка на третия ден след заминаването на курорт, заедно с тъщата в кухнята. Покупките на Рейчъл тежаха някъде към триста грама, но от тези метални и пластмасови детайли — след като изхвърли излишното в кофата за смет — тя щеше да използва само около петдесет грама.

Два етажа под земята Рейчъл откри магазин за канцеларски принадлежности — оттам купи евтини листа за писане, два плика от кафява амбалажна хартия, както и печати за подпечатване с червен восък, от онези, които използват нотариусите и адвокатите по недвижими имоти. След това посети магазина в дъното на алеята, специализиран за авточасти и автомобилна козметика, за да прерови търпеливо дългите стелажи с автомобилни гуми и рафтовете, натъпкани с акумулатори, преструвайки се, че обмисля да смени гумите и акумулатора на колата си, докато собственикът на магазина внимателно опаковаше купените от нея два комплекта азбестово платно, използвано от шофьорите за потушаване на пожари в двигателите по време на пътуване.

Към седем вечерта Рейчъл отново подкара колата по Магистрала I-81. Движеше се не особено бързо, в най-дясното платно, за да не пропусне някоя крайпътна реклама. Най-после видя панел с рекламен надпис точно за това, което търсеше, отби колата по най-близкото отклонение и се върна около километър назад по платното. Там я

очакваше следващата табела с неонов светлини, висеща над ниска, неугледна постройка:

СТРАХОТНИ ФОЙЕРВЕРКИ!

С ИСТИНСКИ ЗАРЯДИ!!!

Рейчъл паркира колата и влезе в магазина. По цялата отсрещна стена беше опънат плот от грубо скован шперплат, а зад него, в нишата между двата претъпкани рафта, висеше ръкописно написан ценоразпис.

— Какво мога да сторя за вас, млада госпожице?

Изад плота изскочи пълен мъж на средна възраст, с развлечен пуловер и протрити джинси. Върху изпоцапаната му бейзболна шапка едва се четеше името на някаква фирма, произвеждаща трактори. Рейчъл реши, че той е собственикът на магазинчето.

Наложи се да прегледа набързо целия ценоразпис, преди да открие това, което ѝ трябваше.

— Искам един комплект фойерверки от онези там, с етикета „Малкия Уили“. Но ако имате нещо по-добро...

— Е, за толкова пари надали ще намерите нещо по-свястно — прекъсна я собственикът и насмешливо изкриви устни.

— В случая парите не са от значение.

Той присви очи и я изгледа преценяващо.

— Аха, сега разбрах. Искате само да вдигнете малко пушилка, нали? Е, тогава всичко е наред. „Малкия Уили“ ще ви свърши работа. Един комплект ли казахте?

Тя кимна.

Собственикът изчезна сред нагъсто разположените рафтове, наблъскани до тавана с кашони. В това време Рейчъл още веднъж огледа магазина, но никъде не видя пожарогасители.

— Ето ви един комплект от „Малкия Уили“. — Собственикът нежно погали загърнатия в червен целофан набор от фишеци, всеки от

които беше дебел колкото кренвиш. — Ще ви струва седем долара и осемдесет цента, заедно с данъка.

Рейчъл му подаде банкнота от десет долара и изчака за рестото.

— Приятно забавление! — извика собственикът след нея.

Тя се върна до колата, остави фойерверките при другите покупки и хлопна капака на багажника. После се настани зад волана, обърна се и отвори ципа на сака, за да извади и сглоби пистолета си.

След като се върна на междущатската магистрала, Рейчъл подкара колата по-бързо, но без да превишава отскоро въведеното ограничение от сто и десет километра в час. Дори и с тази скорост щеше да стигне до „Грийнбриър“ (според картата, разстоянието дотам беше около четиристотин километра) и да ѝ остане достатъчно време до края на деня, за да изпълни задачата си.

Докато напредваше монотонно, залепена зад един мощен камион в средното платно, тя си напомни да потърси мотел за тази нощ, някъде преди Уайт Сълфур Спрингс. Замисли се как да постъпи, когато пристигне в „Грийнбриър“ — имаше две варианта. Първият беше по-лесен и по-безопасен, като обясни откровено какво търси. Но какво ѝ гарантираше, че администраторът от хотела ще прояви желание за сътрудничество? Ако пък успее да го сплаши по някакъв начин — например със служебната си карта на следовател от Военната прокуратура — може би цялата операция ще приключи само за двадесет минути. Но ако се вдигне шум, тогава всичко ще зависи само от слепия шанс. Дали няма да се паникьосат дежурните през нощта на рецепцията?

Рейчъл още обмисляше шансовете си за успех, когато излезе на Магистрала I-64, водеща към Лексингтън. Зави на запад и тогава, само на два километра преди отклонението за Уайт Сълфур Спрингс, тя видя един крайпътен мотел.

Наоколо беше пълно с тежкотоварни камиони, туристически каравани, автомобили, пълни с деца, и багажници, наблъскани с раници и сакове. Рейчъл отиде до тоалетната, за да си облече униформата, а после се върна до колата и я заключи. Беше паркирала пред тухлената ограда до кафенето със спуснати щори. Откъм стената никой не можеше да види как тя измъква комплекта фойерверки с палавия надпис „Малкия Уили“, след което откъртва капачката с ножа и изсипва барута в една от салфетките.

От двеста и шестнадесет години това беше място за отдых на изискани дами и господа, обслужвани от не по-малко изискан персонал. Или поне така се твърдеше в рекламната дипляна на хотел „Грийнбриър“ в курорта Уайт Сълфур Спрингс.

Рейчъл спусна прозореца на колата и я подкара по късия път между Магистрала I-64 и парадния вход на хотел „Грийнбриър“. Вече беше толкова тъмно, че в далечината не се виждаха върховете на Алегените, които заобикаляха от три страни прочутия курорт с обща площ 6500 акра. Но във въздуха ухаеше на борова смола. И тогава, някъде отзад долетя странен шум, който я накара да се извърне през рамо.

Младата жена намали скоростта и подкара колата най-вдясно по тесния път, за да направи път на богато украсена карета. Ритмичният тропот на конските копита беше прекъсван от веселия смях на младоженците в каретата. Кочияшът размаха шапката си за поздрав, докато задминаваше колата на Рейчъл, след което размаха широко лявата си ръка — знак, че ѝ разрешаваше да го задмине.

Главният вход на курорта беше скрит сред нацъфтели храсти и цветя. Стройните белокаменни колони блещукаха в мрака. Още не беше изключила двигателя, когато към прозореца на колата ѝ се приближиха портиер в старинна ливрея и един от носачите на хотела. Рейчъл забеляза как двамата мъже се спогледаха бързо, когато тя излезе от колата и видяха униформата ѝ.

— Добър вечер, госпожо — енергично я поздрави чернокожият носач, явно прехвърлил шестдесетте, с топъл поглед и очи с цвят на карамел. Въпреки възрастта си той все още поддържаше изрядна стойка, с изпънати рамене и гръб. Личеше си, че носи униформата си с гордост. Рейчъл си припомни как някой ѝ бе споменал, че тук, в „Грийнбриър“, няма слуги, а само почтени управители, икономи и портиери, като някои от тях бяха трето поколение служители в курорта.

— Мога ли да се погрижа за багажа ви, госпожо?

— Тук съм по служба — обясни Рейчъл. — Може би няма да остана да пренощувам.

Тогава се намеси портиерът:

— В такъв случай, госпожо, аз ще паркирам колата ви по-близо, в случай, че пожелаете да отпътувате. Чарлс ще ви покаже накъде да се отправите, след като ви изпроводи до фоайето на хотела.

— Мога ли да взема този плик, госпожо? — обади се носачът и протегна ръка към кафявия плик, който държеше Рейчъл.

— Не, така е добре — отвърна тя.

От тези свои думи Рейчъл се почувства някак недостойна за луксозната обстановка, защото отказът ѝ можеше да бъде изтълкуван като липса на доверие към персонала. Но как можеше да позволи на този натъкмен носач да понесе експлозива към бляскавата сграда, която навярно беше за него по-скъпа от бащиния му дом?

Кафявият плик всъщност изглеждаше доста безобиден, за да се усъмни някой, че вътре се крие бомба. А и самата тя нямаше вид на терорист, нито на сериен убиец. Всъщност, Рейчъл нямаше намерение да взривява фоайето на фамозния хотел. Именно поради това ѝ беше достатъчно по-малко от един грам от барута от фишеците за фойерверките. Проводниците и клемите бяха толкова дребни, че едва се напипаха. Единствено професионалист можеше да открие наличието на бомба в плика, и то само ако го отвори и разгледа пластмасовата капсула. Миниатюрните отвори по плика се забелязваха само при взиране отблизо.

Рейчъл постави плика хоризонтално върху дланта си — като поднос — и тръгна след носача. Той си проправи път сред гостите на хотела, изпълващи пространството пред входа с двойни врати. Тя усети как поне десетина от гостите я измериха от глава до пети, спирайки погледите си най-вече върху униформата ѝ, преди да се отместят встрани. Носачът кимна на двамата мъже от охраната, които я огледаха най-внимателно, след което я поведе към рецепцията, за да спре на почтително разстояние от изисканото старомодно писалище, зад което седеше млад мъж с черна папийонка.

— Ако мога да ви бъда полезен с нещо, моля, повикайте ме — рече носачът, за миг се замисли и добави: — Надявам се, че ще имаме удоволствието да се наслаждаваме на вашето присъствие.

— Благодаря, Чарлс — кимна Рейчъл. — Много сте любезен.

Докато носачът се отдалечаваше и токовете му леко отекваха по мраморния под, тя се замисли как да започне разговора с администратора, който вече я следеше с изпитателен поглед. На

бюрото пред него имаше вертикална табелка с името му: господин Дж. Р. Стюарт.

— Въпреки ранното си оплешивяване — вероятно още не беше прехвърлил тридесет и петте — Дж. Р. Стюарт можеше да служи за еталон сред елегантните джентълмени от Юга. Щом Рейчъл се приближи към писалището му, той веднага се надигна, поклони се леко с изящна чупка в кръста, след което зачака тя да му подаде ръка. Рейчъл реши, че Стюарт ще бъде по-силно впечатлен, ако тя възприеме командния подход. Щом като е толкова ефективен в армията, защо да не свърши работа и в този хотел, в който владееше образцов ред?

— Аз съм военен следовател Колинс — отривисто започна тя, посегна към стоящото наблизо кресло и го отмести към писалището. Подаде му служебната си карта, изчака той да я разгледа обстойно, след което леко повиши тон: — От Криминалния отдел на Военната прокуратура към армията на Съединените щати.

Погледът на Стюарт набързо обходи гостите, разтъркващи се сред фойето след обилната вечеря, преди да се оттеглят в някое от сепаретата или в залите за почивка. Неколцина от тях извърнаха глави.

— И с какво мога да ви помогна, госпожо? — енергично подхвана Стюарт, като й върна служебната карта.

— Наскоро при вас е гостувала майор Смит, мой пряк началник, като е оставила при вас на отговорно съхранение плик с книжа. Плик, така ми каза. Тук съм, за да го отнеса в щаба на прокуратура. — За миг Рейчъл спря, преструвайки се, че в момента си спомня за още една подробност: — Обадох се вчера и обясних на вашия колега от дневната смяна, че ще се отбия тази вечер.

Рейчъл реши да рискува, с надеждата, че в момента дежурният администратор от дневната смяна Кларк Стентън не е в хотела, за да я изобличи в неточност.

— Да, да... добре, но ви моля да ме изчакате, докато извърша проверката — кимна Стюарт.

Рейчъл се настани на креслото и леко се усмихна, за да го увери, че може да почака, но не и прекалено дълго. До слуха ѝ достигна шума от припряното натискане на клавишите — Стюарт търсеше в компютъра името Моли Смит сред информацията за съхранение на вещи на гостите на хотела. Тракането на клавишите ѝ напомни на кастанети, отчаяно опитващи се да се противопоставят на танцовата

мелодия, долитаща през порталната врата в дъното на фоайето — очевидно от главния ресторант към хотелския комплекс.

Стюарт вдигна глава и ѝ отправи триумфиращ поглед:

— Ето, намерих! Майор Смит, от Форт Белвоар, Вирджиния. Гостувала е в хотела ни и има резервация за следваща дата след десет дни.

— Оставила ли е вещи на отговорно съхранение? — напомни му Рейчъл.

— Да. Записано е в компютъра.

Последните думи администраторът процеди през зъби, с явна неохота да се задълбочава повече около тази история, което определено не се хареса на Рейчъл.

— Тогава...

— Госпожо, опасявам се, че...

— Да, слушам ви — кимна Рейчъл и го изгледа студено.

— В запис не са добавени указания да се предоставя на друго лице това, което майор Смит е оставила на съхранение.

Изнервеният служител се огледа притеснено, с надеждата да зърне отнякъде поне един от шефовете си, който да му се притече на помощ.

Рейчъл се облегна назад.

— Да, разбирам — поде тя със сух, делови тон. — Освен това, доколкото разбрах, Моли Смит ще се върне тук до няколко дни, нали така?

— Точно така. Виждате ли, най-добре би било да поговорите с господин Юргенсън или с някой друг от управителите на хотела — обясни ѝ Стюарт. — Но, за съжаление, в момента господин Юргенсън е ангажиран с други въпроси. Обаче мога да му телефонирам, ако смятате, че това ще помогне.

Рейчъл разбра, че ще се наложи да експериментира съгласно втория, по-твърдия вариант.

— Уверена съм, че е направен някакъв незначителен пропуск или недоразумение — подметна тя и видя как Стюарт веднага се успокои, макар и за малко.

Всъщност, изобщо не желаше да се среща с господин Юргенсън или с някой от останалите шефове на персонала. Защото този Юргенсън веднага ще започне с въпросите и накрая може дори да я

помоли да напусне хотела. Тя се нуждаеше само от съдействието на Стюарт, но дори и без него щеше се справи със задачата. Защото на всяка цена трябваше да вземе това, което Моли беше оставила в сейфа на хотела.

„Той въобще не знае за какво всъщност става дума — повтаряше си тя. — Моли винаги пазеше тайните си много грижливо, така че е истински абсурд този чиновник да е бил посветен в замисъла й.“

Ако пък куриерът вече бе успял да се добере до „Грийнбриър“, за добро или за зло, този господин Дж. Р. Стюарт беше най-доброто куче пазач, който можеше да се желае.

— Нека да ви обясня какво възнамерявам да сторя — започна Рейчъл и го удостои с унищожителен поглед, размахвайки кафявия плик пред лицето си. — Този пакет също трябва да бъде добавен, при това още днес, към останалите документи, оставени при вас от майор Смит. После ще позвъня във Форт Белвоар, за да си поговоря с нея. Да се надяваме, че тя ще уреди всичко, така че да мога да си тръгна оттук успокоена, с чувство за изпълнен дълг. За искрено мое съжаление, нямам възможност да се порадвам на вашето гостоприемство, дори и само за една нощ.

Последната й забележка го накара да се усмихне. Напрегнатите черти на лицето му омекнаха, с което напомни на Рейчъл за топящия се снежен човек от детските й години.

— Ще бъда много щастлив да се погрижа за вас, госпожо.

Също както носача пред входа и той протегна ръка към плика. Но Рейчъл го изглежда с укор.

— Това са много поверителни военни документи, сър. Не мога да ги връча на когото и да било, преди да съм се уверила, че ще бъдат надеждно съхранявани.

— Да, разбира се.

Докато очите му шареха по тялото й, Рейчъл се досети, че единствена мисъл, която го вълнуваше в момента, беше: „Къде ли е скрила пистолета си?“.

— Моля, последвайте ме.

Рейчъл последва Стюарт по тесния коридор. Двамата преминаха покрай две затворени врати и се спряха пред трета. Той постави в процепа магнитна карта, отвори вратата и изчака Рейчъл да влезе преди него. Щом се озова вътре, тя разочаровано присви устни. За

щастие, Стюарт беше застанал зад гърба ѝ, така че не успя да забележи гримасата ѝ.

За разлика от останалите помещения в хотела, обзавеждането на трезора беше изключително оскъдно — само един масивен, достигащ до тавана сейф, с основа около тридесет квадратни метра. Помещението беше преградено с дебела стоманена решетка, зад която се намираше самият сейф.

Беше висок четири и половина метра и приличаше на гигантска кутия, с непробиваема броня от неръждаема стомана — най-доброто, което можеше да предложи „Мозлер-Доу“, прочутата фирма за банкови сейфове и огнеупорни каси. През вратата на сейфа спокойно можеха да преминат едновременно двама души, без да се налага да се навеждат. Към вратата беше монтирана масивна ключалка и стоманено колело. Липсваше само часовников механизъм, за да прилича напълно на сейфовете в банковите трезори. Подобна предпазна мярка обаче би създавала само неудобства, защото по-капризните гости на хотела можеха да поискат достъп до сейфа по всяко време от денонощието.

Стюарт я изгледа през рамо и Рейчъл се досети, че той очаква тя да се обърне настрани, за да въведе цифровия код. До слуха ѝ достигнаха късите писукания, докато той натискаше бутоните на електронното табло. Обърна се към него, едва когато чу бръмченето от завъртането на колелото.

Задвижвана от хидравлика, масивната врата леко зейна, а Стюарт я докосна с два пръста, сякаш се опитваше да ускори отварянето. Рейчъл долови нечий непознат мирис някъде зад гърба си — не беше приятното ухание от афтършейва на Стюарт, нито лекият мирис на машинно масло от хидравличните цилиндри, задвижващи вратата. Тя премести тежестта от левия на десния си крак и се престори, че политна, за да има претекст да се извърне леко назад.

Мъжът, безшумно застанал зад гърба ѝ, беше висок поне метър и осемдесет и осем, широкоплещест и пълен. Тъмносиният му костюм очевидно бе шит по поръчка, но по-разумно щеше да бъде, ако от време на време местеше кобура с пистолета, защото самото му беше издайнически издуто под лявата мишница.

— О, съжалявам! — Стюарт също се обърна назад. — Забравих да ви представя господин Джоунс от охраната на хотела — забързано ѝ обясни той. — Длъжен е да присъства при всяко отваряне на сейфа.

— Всъщност, госпожо, трябва да бъде извикван, преди да се пристъпи към процедурата по отварянето на сейфа.

Джоунс се усмихна и кръстоса ръце зад гърба си. Усмивката му подсказваше, че Рейчъл може да продължи със задачата си, без повече да му обръща внимание.

Тя пристъпи към прага на сейфа. Сега, с този господин Джоунс, надзъртащ зад гърба ѝ, задачата ѝ доста се усложняваше — нямаше да може да огледа внимателно сейфа отвътре. Три от стените бяха запълнени с редици от касети, някои толкова малки, че в тях можеше да се сложат само два-три плика, но имаше и по-големи, достатъчни да поберат цяла щайга с марули. По четвъртата стена имаше хоризонтални чекмеджета — именно едно от тях сега отваряше Стюарт. Рейчъл си каза, че може би тъкмо в тях управата на хотела съхранява своите документи, като предоставя свободните чекмеджета за ползване от тези от гостите, които не желаят да им бъде запазена отделна касета.

Тя отстъпи назад, уж за да направи място на приклекналия Стюарт да се изправи, но всъщност за да провери това, което я интересуваше.

— Ето тук можете да го оставите, госпожо.

Стюарт посочи към металния кожух за папки, който той измъкна от гнездото до най-долното чекмедже.

— Благодаря ви, господин Стюарт.

Рейчъл премести кафявия плик в лявата си ръка, като нарочно го обърна наопаки, за да могат както Стюарт, така и Джоунс да обърнат внимание на печатите с червен восък, преди да коленичи и да го напъха в кожуха. Плъзна го бавно, така че в последния миг да може — с върховете на пръстите си — да стисне незабелязано, но достатъчно силно накрайника на малката пластмасова туба, пъхната в плика.

Мъжът от охраната, който ѝ се бе представил с името Джоунс, се измъкна от помещението на трезора точно когато Рейчъл беше готова да го напусне. От погледа ѝ не убягна тревогата, изписана по лицето на служителя и си каза, че Стюарт го очакват неприятни мигове. Навярно Джоунс ще си поговори с него, насаме и сурово, относно правилата за безопасност при проникване в трезора.

Рейчъл натисна бутона на хронометъра си. Бяха изтекли двадесет секунди от момента, в който Стюарт беше затворил вратата на трезора

и отново включил алармената сигнализация. Още половин минута изтече, преди те двамата да се върнат до писалището на Стюарт във фоайето.

Рейчъл му благодари за отзивчивостта и го попита къде може да намери телефонен автомат. Избра най-крайната кабина и се престори, че провежда разговор, докато следеше с поглед действията на Стюарт. Изчака минута и четиридесет и една секунди, преди да прекоси фоайето, за да се настани на едно от високите столчета пред бара в дъното.

Поръча си минерална вода, остави няколко монети в подноса пред нея и прибра в джоба си листа със сметката.

„Две минути и петдесет и осем секунди.“

От джазовия оркестър в отсрещния ъгъл на просторното фоайе долитаха звуците на приятната мелодия „Блусът на изпочупените мотоциклети“ на Блайнд Уили Мактел — приятно допълнение към разговорите на посетителите, насядали около десетината маси пред бара. Разнасяше се мирис на уиски, примесен с аромата на скъпи парфюми и пчелен восък от високите свещи в стъклени свещници, украсени в червено и синьо.

„Три минути и шест секунди.“

Рейчъл допи минералната вода и преглътна с усилие. От възбуждение обаче гърлото ѝ отново пресъхна. Но успя поне да укроти ръцете си. Знаеше, че всичко ще бъде наред само ако не издаде нервността си.

„Три минути и четиридесет и осем секунди.“

Тя се насочи към писалището на Стюарт. Пред нея крачеха десетина китайски туристи като подвижен параван от китайска коприна, който я скриваше от погледа на Дж. Р. Стюарт. Всъщност, това нямаше значение — в момента той беше зает с компютъра.

„Три минути и петдесет и седем секунди.“

Внезапно Стюарт погледна надолу, някъде към скута си, като че ли се беше подмокрил. После скочи от стола, но тъй рязко, че едва не го прекатури. Затича се по коридора към задните помещения. Рейчъл се напрегна. За да настигне Стюарт, тя пресече пътя на някаква разхождаща се наоколо охранена двойка и си спечели неприязненото изхъмкване на дамата. Между тях останаха само десетина крачки.

Служителите зад гишето за регистрация я изгледаха учудено, когато тя прекоси зад ъгъла, но никой не ѝ извика, нито се опита да я спре. Рейчъл навлезе в коридора и видя, че вратата към помещението на трезора зее отворена. До слуха ѝ достигна шумната караница между Стюарт и Джоунс, после изтракването на външната метална решетка. Но не успя да надуши дим.

„Четири минути и двадесет и две секунди.“

Скромната доза барут, който тя бе измъкнала от „Малкия Уили“, бе изгоряла за по-малко от половин минута. Димът напусна кафявия плик през миниатюрните отвори, а чувствителните сензори в трезора веднага задействаха пожарогасителната инсталация, която започна да отделя газ „Ксалон“ (съдържащ въглероден двуокис и други газове за бързо гасене на пожари). В същия миг сензорите изпратиха сигнали до писалището на Стюарт и в помещението на охраната, т.е. към пулта на Джоунс. Но тези сигнали останаха незабележими за гостите на хотела — не беше се включила сирената, което подсказа на Стюарт и Джоунс, че в трезора още няма истински пожар. Не беше изключено алармената сигнализация да беше се задействала по погрешка.

— О, по дяволите!

Рейчъл надникна към ъгъла на помещението и видя, че вратата на трезора беше вече разтворена, а пожарогасителите — изключени. Стюарт и Джоунс, задавени от газа, се закашляха почти едновременно и се отдръпнаха от вътрешността на трезора, все още гърбом към Рейчъл. Джоунс пръв врхлетя върху нея, но в следващия миг политна, с очи, зачервени от дима.

— Какво търсите тук? — ахна той.

— Пази се! — изкрещя Рейчъл.

Джоунс реагира точно както тя очакваше — дръпна се настрана. Но не видя как Рейчъл плъзна крак зад него и го покоси с рязък удар. Тежкият мъж се стовари като камък, а главата му се блъсна в стоманената решетка.

Стюарт, разтърквайки очи, се втурна назад и се спъна в тялото на Джоунс. Рейчъл го грабна за яката на самото.

— Той е ранен! Помогнете ми да го измъкна оттук!

Стюарт постъпи като всеки добре трениран за аварийни ситуации служител. Задъхан, все още кихащ, той се подчини на заповедта ѝ и сграбчи другата ръка на Джоунс, за да ѝ помогне да го

извлекат от трезора. Щом го измъкнаха в коридора и Стюарт се обърна с гръб към нея, в следващата секунда Рейчъл се втурна обратно в трезора.

Неслучайно беше спечелила третото място в общоармейските състезания по подводно плуване — издържаше до деветдесет секунди под вода. Изтича до сейфа и мигновено издърпа металната касета, където беше оставила димката. Измъкна кафявия плик. Барутът беше напълно изгорял — имаше само черни петна около дупчиците в плика. Но пликът беше студен на пипане — азбестовото платно беше свършило работа, поглъщайки отделената от барута топлина. Рейчъл чевръсто разкопча две от копчетата на сакото си, за да извади от вътрешния си джоб два кафяви плика. Смени обгорелия плик с нов, същия като предишния, който Стюарт и Джоунс бяха забелязали в ръцете ѝ.

От коридора се разнесоха панически викове, но не чак толкова силни, че да изплашат гостите на хотела, изпълващи фоайето. Вентилаторите по тавана на коридора енергично засмукваха дима. Тя си повтори, че в този момент няма полза да се пита дали някой може да я зърне отнякъде. Само протегна ръка и сграбчи плика, оставен от Моли.

Но тук планът ѝ засече — пликът на Моли беше бял, а вторият от нейните, с който тя беше решила да извърши подмяната — кафяв. На всичкото отгоре върху плика на Моли се мъдреше печата на хотела и името ѝ, написано саморъчно. Рейчъл си наложи да не мисли за последствията, пхна плика на Моли до сърцето си, заедно с първия плик, в който беше изгорял барутът. По всяка вероятност, когато редът бъде възстановен, първата работа на администратора от нощната смяна ще бъде да провери дали нещо не е повредено. И каквито бяха педантични, нищо чудно служителите от хотела да се досетят, че пликът не е същият като онзи, който беше оставила майор Смит. Но може и да не се усетят...

Рейчъл кихна, издиша, пое си дълбоко дъх, но веднага се закашля. Тръгна към вратата и тогава чу вик отвън: „Там е! Още е там!“. Две яки мъжки ръце я сграбчиха, за да я изнесат навън, на чист въздух.

— Добре съм, нищо ми няма — повтаряше Рейчъл за пети или шести път.

Намираше се в лекарския кабинет в хотела, в креслото, покрито с болнично одеяло. Не пожела да легне на санитарната кушетка, защото в никакъв случай не биваше да съблича самото си. За щастие в момента имаше само една дежурна медицинска сестра и тя бе заета с подготовката на Джоунс за изпращане в спешното отделение на близката болница.

— Как е той? — попита Рейчъл.

— Безчувствен като медуза — отвърна сестрата. — Добре че не се е надишал с повече газ. Но е контузен от падането, и то зле...

Рейчъл погледна към Дж. Р. Стюарт, който лежеше изтегнат на близкия диван. Лицето му още беше зачервено от газа, а върху очите си притискаше влажна кърпа. В следващата минута Рейчъл отклони поглед към Джеб Пърсъл, отговарящ за охраната на туристическия комплекс „Грийнбриър“. Пърсъл беше във вилата си, не много отдалечена от хотела, когато започна да писука устройството, свързано с радиоканала за аварийна връзка към диспечерския пулт на охраната на хотела. Суховат, но строен мъж, малко под петдесетте, с къса коса като морските пехотинци и сиви очи, чийто цвят напомняше скалите над реката край хотела. Според преценката на Рейчъл, този Джеб Пърсъл преди години е работил или за ФБР, или за Управлението за борба с наркотиците, но се е пенсиониран по-рано, вероятно по здравословни причини.

— Офицер Колинс, как се озовахте в онзи коридор? При това, без да ви придружава някой от нашите служители?

Говореше с южняшки акцент, като изискан джентълмен, очакващ някоя елегантна лейди да го помоли за помощ. Но дори прекалено вежливият му тон не успя да прикрие подозрителните нотки в гласа му.

Рейчъл му разказа какво се бе случило от момента, когато носачът, Чарлс, я бе повел към писалището на Стюарт, до сядането ѝ на столчето пред бара. Докато изреждаше събитията, тя на няколко пъти беше погледнала за съдействие към лежащия на дивана Стюарт, който кимаше одобрително, без да сваля кърпата от носа и устата си.

— Толкова се изплаших да не би да има някакъв проблем около материала, оставен на съхранение от майор Смит, че веднага ѝ позвъних във Форт Белвоар — с тези думи Рейчъл завърши разказа си.

— Да, тя наистина се обади по телефона — неочаквано се намеси Стюарт, смъкнал кърпата от лицето си.

На Рейчъл ѝ се прииска да го разцелува. Очевидно, съзнанието му още беше замъглено от шока. В противен случай би си припомнил, че само ѝ беше обяснил къде да намери кабините с телефонните автомати, но не беше видял Рейчъл да се обажда от някоя от тях.

Тя побърза да се възползва от колебанието, обзело Джеб Пърсъл, след като Стюарт беше потвърдил алибито ѝ:

— Заповедта на майор Смит е ясна и недвусмислена — незабавно да отнесе документите от хотелския сейф в кабинета ѝ във Форт Белвоар.

Рейчъл наблегна на думата „незабавно“, защото беше уверена, че Джеб Пърсъл ще разбере положението ѝ — длъжна е да изпълни заповедта на своя командир.

— След разговора с майор Смит аз седнах на бара, за да изпия чаша минерална вода — продължи тя. — После се върнах при господин Стюарт, но точно в този момент той внезапно скочи от стола си и се затича по коридора. Аз се смутих, не разбрах какво се е случило, и без да се замислям, го последвах... Но не успях да го настигна и да го попитам какво става... Останалото ви е известно.

— Джоунс е имал късмет, че сте пристигнала там, скъпа. Ако е бил сам, Стюарт надали би успял да измъкне тялото му от трезора.

Рейчъл и Джеб Пърсъл едновременно извърнаха погледи към сестрата, която се наведе над главата на Джоунс, за да смени окървавения тампон. Рейчъл побърза да вземе думата, за да изпревари Пърсъл:

— Разбрахте ли защо се е задействала алармената сигнализация? Не видях никакъв дим в трезора.

— Тъкмо това е най-озадачаващото — призна Пърсъл замислено, сякаш говореше на себе си. — Нямам представа защо се е задействала.

Джеб Пърсъл я изгледа напрегнато, с вид на човек, който знае, че лицето срещу него знае нещо, но е решило да го крие докрай. Рейчъл потръпна и се обърна с лице към прозореца. В дъното на застланата с дребен чакъл алея се появи някакъв автомобил с мигащи светлини.

— Линейката пристигна — обяви сестрата. — По-добре да бяха дошли по-рано да поемат ранения, вместо да обръщат толкова внимание на прожекторите и сирената.

— Офицер Колинс, след това злощастно преживяване мисля, че единственото разумно решение е управата на хотела да ви предложи да останете тази нощ тук — обади се Джеб Пърсъл.

„За да можеш да провериш нещата, след като заспя? Не, няма да го позволя!“

— Заповедите, които са ми дадени са пределно ясни, сър — припомни му Рейчъл. — Пратката трябва да се достави незабавно.

За миг си помисли, че той ще поеме предизвикателството. Вече предусещаше как Джеб Пърсъл се двоуми дали да позвъни във Форт Белвоар, когато — за нейна изненада — той ѝ предложи съвсем друго решение.

— Тогава, ние двамата, Стюарт и аз, ще ви придружим до трезора, за да приберете от сейфа вашите документи.

Това беше следващият му опит да я примами в капана. Рейчъл разбра — Джеб Пърсъл продължаваше да подозира, че е играла някаква по-активна роля в инцидента. Но засега не разполагаше с доказателства. Първо трябваше да огледа алармената сигнализация и противопожарната система към нея, за да провери къде може да е повредата. След това трябваше да изследва за отпечатыци и следи от опит за взлом по сейфа и касетите в него, както и да установи причината за активирането на противопожарната инсталация. Рейчъл обаче беше сигурна, че Пърсъл няма да открие нищо.

Тя придружи двамата мъже до трезора. Пърсъл и Стюарт изчакаха до вратата, следейки с поглед как Рейчъл измъква плика от металния кожух.

— Сигурен ли си, Стюарт, че това е пликът, оставен от майор Смит? — предпазливо попита Пърсъл.

Стюарт го пое от ръката на Рейчъл и го обърна, за да приближи плика с печатите от червен восък към мнителния шеф на охраната на „Грийнбриър“.

— В трезора нямаме друг плик с такива печати — убедено заяви Стюарт.

Пърсъл кимна примирено.

— Тогава мога само да се радвам, че пакетът с военна документация е останал непокътнат, офицер Колинс.

— Аз се радвам още повече, сър.

— Това, разбира се, се дължи на нашето благоразумие. Използваме газ „Ксалон“. Чисто и ефективно средство, което нито овлажнява, нито опущва вещите, оставени в трезора. Това са химически съединения, които възпрепятстват достъпа на кислород до огнището на пожара.

— Звучи много интересно. Не бях запозната с напредъка на противопожарните методи.

Пърсъл се отдръпна в коридора, за да може тя да напусне трезора.

— Нима е нужно на офицер като вас да знае толкова за новите противопожарни средства?

Чарлс, носачът, я чакаше пред главния вход на хотела, за да я изпрати до колата.

— Чух, че сте преживели доста вълнуващи моменти в нашия хотел, госпожо — рече той.

— По-вълнуващи, отколкото очаквах.

— Е, вашата професия не е като на всички останали. При вас винаги е по-интересно.

— Моля, не ви разбрах?

— Говоря за службата в армията, госпожо.

— Така е. Но може би имате предвид службата във флота? Там има мъже, на които нашите офицери и сержанти не могат да съперничат.

— Но вие по нищо не им отстъпвате.

Чарлс я придружи, докато тя премина покрай портиера, след което отвори пред нея вратата на колата и я изчака да се настани зад волана.

— Ще се радвам пак да ни посетите, госпожо — рече той. — Харесва ми, когато се появи някой, който успява да паникьоса нашите шефове.

Рейчъл му махна с ръка през отворения прозорец, натисна педала за газта и потегли в хладната нощ. Караше бавно до границата на туристическия комплекс, след което излезе на Магистрала I-64 и ускори до сто и десет километра в час. След двадесет минути стигна до мотела, където беше спряла преди няколко часа. Позна няколко от

тежкотоварните камиони и туристически каравани, които още не бяха потеглили. Но нямаше други автомобили комби, освен нейния седан.

Сега пътуваше след един огромен камион с емблемата на „Макдоналдс“. За миг главата ѝ клюмна. Едва успя да я изправи. За щастие, не изпусна волана. Остана за миг-два така скована, на предела на силите си. Коленете ѝ трепереха от изтощение, превъзбуда и страх, че в следващата секунда отзад ще изскочи полицейска кола с мигащи светлини и смразяващ вой на сирената, за да я спрат и да насочат прожектора в лицето ѝ.

„Стига, никой не те преследва! Ако Пърсъл се е обадил във Форт Белвоар, щяха да те спрат още когато излезе на междущатската магистрала. Но никой не те спря, нали?“

Рейчъл се запита защо толкова мнителният Пърсъл не я беше притиснал по-здраво. Но от тези мисли си спечели само още един, този път по-силен пристъп на главоболие. Едва след половин час, успокоена от тишината и мрака, тя повярва, че просто е имала късмет и това обясняваше всичко.

Разкопча сакото си и измъкна двата плика. Отвори първо своя, в който беше скрила барута, имитирайки димна граната. Изхвърли го през прозореца и той политна, увлечен от въздушната струя, към вратата на камиона зад нея. Пликът се лепна точно на ръба на прозореца, но шофьорът ускори ход и вятърът го издуха. Остатъкът от изгорелия барут се посипа по асфалта, заедно с разкъсания плик.

Рейчъл отвори плика, оставен от Моли в трезора на хотела. Лампата в колата беше слаба, но тя разбра, че вътре беше всичко, от което се нуждаеше.

---

[1] Уелс Фарго Нешънъл Банк със седалище в Сан Франциско, е петата по размер на активите (100 милиарда долара) банка в САЩ. — Б.пр. ↑

13.

Логан Смит се събуди сред смачканите и усукани чаршафи. Някакъв глух удар отекна до леглото. Радиоприемникът му се бе стоварил на пода, когато възглавницата му отхвърча към масата. Отново беше сънувал кошмарен сън. Отново с Моли в главната роля. Тя стоеше посред някакво блато, усмихваше му се, махаше му с ръка да нагази във водата, да се приближи до нея, но когато той понечи да отвори уста, от пресъхналото му гърло не излезе и звук. Така и не успя да се добере до нея, докато тя бавно чезнеше в мъглата, стелеща се над блатото. С нищо не успя да ѝ помогне. Тинята я поглъщаше бавно и неумолимо... Изплашен, Логан размаха ръце в неистов пристъп, шмугна се сред тръстиките и цопна в калта. Но веднага започна и той да затъва, все по-бързо и по-бързо...

Обърна се по корем, потен и задъхан, вкопчил нокти в дюшека. Стомахът му внезапно се сви на топка. Измъчен, той се претърколи от леглото и се озова на пода. Надигна се с пъшкане и се затътри към банята.

Още беше под душа, когато отекна звънът на телефона. Обаждаше се портиерът, за да му съобщи, че някакъв джентълмен току-що бил пристигнал, за да разговаря с господин Логан Смит. Логан попита кой е посетителят и портиерът веднага сниши тон.

— Изпратете го горе — нареди Логан Смит.

Наметна хавлията, избърса се набързо, после obu панталоните и облече раираната риза и сакото от туид. Косата му не беше изсъхнала, но нямаше време за нея — трябваше да отвори вратата.

Посетителят се представи още на прага — специален агент Хендриксън, от секретните служби. Помоли домакина също да се легитимира, внимателно разгледа служебната му карта и едва тогава му връчи запечатан плик. От него Смит извади ламиниран пропуск със своята снимка и цифрови кодове за всемогъщото първо ниво на достъп, заедно с щрихкод за електронна идентификация. Най-отгоре имаше скромнен надпис: „Министерство на правосъдието — Отдел за

специални разследвания“. Пропускът беше издаден вчера. Датата за изтичане на срока за валидност не беше попълнена.

В плика имаше също кратка бележка от съдията Саймън Естърхаус, само с три думи: „Пожелавам ти успех“.

— Долу ви чака един седан — добави агентът. — Бежов на цвят, луксозен, от нашия контингент.

Това означаваше, че колата е бронирана, снабдена с форсиран двигател и с комуникационен пулт.

Агентът подаде ключовете на Смит, след което му поднесе за подпис документите за получаване на колата и пропуска. Преди да си тръгне, той остави на Смит визитната си картичка.

— Ако ви потрябва помощта ни, само позвънете на един от тези телефони. Всяко ваше повикване ще се приема с приоритет от нашите диспечери. По всяко време на денонощието.

Смит знаеше, че тези мерки нямат нищо общо със съдията Естърхаус — това беше стандартна процедура за всеки, който получава първо ниво на достъп. Но за неговия случай секретните служби бяха допуснали изключение — далеч не всеки следовател от друго ведомство беше удостояван с предложението за сътрудничество.

Паркира пред „Четири сезона“, но не влезе в бара, а в опразнения салон на ресторанта към хотела. Поднесоха му кафето и портокаловия сок, преди да успее да разгърне салфетката върху масата.

Беше решил да се премести в този хотел, защото не можеше да понася самотата в къщата в Чеви Чейз. Тишината, царяща в празните стаи, снимките на Моли върху шкафовете — всичко това му причиняваше непоносима мъка. Докато в хотела, макар че всичко беше безлично и еднообразно, персоналът можеше да задоволи всичките му желания. И най-важното — там беше по-близо до центъра на Вашингтон. Ако събитията внезапно ускоряха ход, не искаше да пропусне нещо важно заради задръстване и претоварен трафик от предградията към центъра на столицата.

Пред главния вход на хотела Логан Смит намери седана, доставен специално за него. Когато се появи на тротоара, портиерът и носачите го изпратиха с очакващи погледи, но никой не се втурна пред него, за да му отвори вратата на колата. Преди да влезе в нея,

федералният агент надникна в багажника. Там го очакваше пълен комплект оборудване: противокуршумна жилетка от „Кевлар“, деветмилиметров „Хеклер и Кох“, резервни пълнители за него, пушка помпа „Мозберг“ и гранати със сълзотворен газ. Смит се запита дали Хендриксън не си е помислил, че ще се сражава с цяла банда мафиоти.

Върху арматурното табло беше оставен клетъчен телефон. Смит откряхна капака. Веднага замига лампата за повикване — Люсил беше изгубила търпение да узнае какво става с него. Смит поговори с нея по пътя от Александрия до Форт Белвоар. Люсил нямаше какво ново да му докладва, но запитванията ѝ относно плановете му сякаш нямаха край. Най-много я вълнуваше въпроса кога ще се върне в Лос Анджелис.

— Не зная — лаконично отвърна Смит.

Люсил замълча, преди да продължи с по-хладен тон:

— Хм... А как да се свързвам с теб?

— Ако не съм на този номер, опитай в „Четири сезона“, стая 807.

— Не могат ли да ти помогнат колегите от специалния отряд?

Смит знаеше, че само една негова дума ще бъде достатъчна, за да му се притече на помощ специалният отряд за борба с тероризма на ФБР.

— Ако се наложи, веднага ще ги потърся — обеща ѝ той.

— Окей. Но помни, че и ние тук, в Лос Анджелис, сме се справяли с проблеми, за които дори агентите с първо ниво на достъп си нямат и представа.

Смит вече приближаваше кръстовището на Пенсгейт авеню и Белвоар Роуд, когато внезапно се разгневи и на Люсил, и на Хендриксън. Беше чудесно, че и двамата щедро му предлагаха помощта си, но в същото време го караха да се чувства зависим от тях. Така доникъде нямаше да стигне. На всичкото отгоре всяка нощ Моли обсебваше сънищата му и той беше напълно безпомощен да промени нещо. Но през деня, когато изпълняваше задачите си, трябваше да я държи настрана. Болката по нея, мъката от загубата притъпяваше сетивата му, а тъкмо сега щеше да бъде фатално да допусне някакво досадно недоглеждане, да отмени нещо второстепенно на пръв поглед, което можеше да се окаже ключът към загадката. Към спотайващия се наблизо безлик убиец.

Никой не беше уведомил дежурния офицер майор Джесъп, че днес ще ги посети следовател със специални правомощия, изпратен от Министерството на правосъдието. Тъкмо разговаряше с Дейвс в Кармел, Калифорния, когато Мери, секретарката му, влезе, за да му съобщи за неочакваното посещение. Махна ѝ с ръка, за да го изчака, но след няколко секунди тя отново се появи на прага.

— Той заяви, че няма намерение повече да чака в приемната. — Тя показа на майора служебната карта на посетителя.

Майор Джесъп ѝ хвърли бегъл поглед, но щом прочете името върху нея, моментално настръхна.

— Какво, по дяволите, означава това, Мери?

— Нищо не разбирам. Може би вие знаете повече. Името му е Логан Смит и той...

— Смит? Смит... като нашата Моли Смит?

— Нейният брат — изглежда го озадачено секретарката.

— След малко ще те избира отново — обясни Джесъп на Дейвс и постави слушалката тъкмо навреме, защото Логан Смит вече пристъпваше към бюрото му.

— О, вие сте господин Смит, надявам се! Аз съм военен следовател Джесъп. Седнете, моля.

Но Смит не помръдна. Само се усмихна на секретарката, когато се стрелна покрай него. Но щом се обърна към бюрото, усмивката му моментално изчезна от лицето. Джесъп си припомни, че този Смит му прилича на някого. Споменът постепенно изплува от миналото. Тогава Джесъп беше едва четиринадесетгодишен. Майка му го беше взела със себе си, за да посетят баща му, който служеше като пазач в затвора край Атланта. Малкият Джесъп видя баща си в коридора, повел един осъден на смърт затворник от помещението за разпити обратно към килията. Докато баща му и другите надзиратели го караха към дъното на коридора, затворникът внезапно се извърна и изкрещя на момчето: „Бягай! Бягай! Ще те убият! Също като мен!“.

Нещо в този Смит му напомни за онзи затворник.

— Съжалявам за сестра ви — рече Джесъп.

Смит присви очи, сякаш го беше заслепил слънчев лъч.

— Налага се да прегледам документацията по всички случаи, с които тя се е занимавала през последните шест месеца. Ще се нуждае също и от помещение, където да работя.

— Може да използвате съседния кабинет. Ще се разпоредя да ви донесат папките.

— Освен това, искам да се срещна с началника на военните следователи. Как се казва той?

— Дейвс.

— Къде е?

— В Калифорния, по следите на младши военен следовател Колинс, която...

— Да, вече ми съобщиха, че Рейчъл Колинс е участвала в последното разследване, предприето от Военната прокуратура. Но ми е нужна повече информация за нея. Моля, донесете ми и нейното досие. Ще мога ли да се свържа с Дейвс?

— Няма проблеми.

Джесъп отново се свърза с Кармел. Искаше му се да предупреди Дейвс, но Логан Смит стоеше до него, затова каза само:

— Кени, трябва да те свържа със следователя със специални правомощия Смит, от Министерството на правосъдието. Той притежава първо ниво на достъп. Излишно е да ти обяснявам, че това му отваря всички врати в националните звена, и то без изключение.

Джесъп се обърна към Смит:

— Искате ли да ви прехвърля на защитената линия, през скрамблера? Да ви оставя ли сам в кабинета?

— Не е необходимо.

Смит грабна слушалката, още хлъзгава от потта по дланта на Джесъп.

— Добър ден, Дейвс. Какво открихте около Колинс?

— Само научих, че е била тук, сър. — Гласът на Дейвс прозвуча хладно и професионално. Ограничаваше се само до сухото изреждане на фактите. — Един полицаи я е забелязал как е пристигнала в къщата си преди два дни. Било е посред нощ. Открих и сервитьорката в близкия ресторант. Тя е видяла Колинс в отсрещното кафене. Разпозна я и служителят в местната библиотека.

— Този библиотекар има ли представа от какво се е интересувала Колинс?

— Не, сър.

— Няма ли някакви сведения къде се намира сега?

— Засега нищо не сме открили, сър. Разбрахме само, че е взела кола под наем от летището в Лос Анджелис, но не е върнала колата на агенцията.

— Очаквате ли да се появи там?

— Не, сър. Принудих се да се обърна за помощ към полицейското управление на щата Калифорния. Включиха я в радиобюлетините за издирвани лица — добави Дейвс. В гласа му се прокрадна объркване.

Смит отдалечи слушалката от ухото си и се обърна към Джесъп:

— Проверихте ли дали притежава кредитна карта?

Джесъп скептично поклати глава.

— За тази проверка се нуждаем от специално разрешение, сър.

Смит отново заговори в слушалката:

— Дейвс, моля ви да останете на този номер. След няколко минути ще ви позвъня отново.

Той прекъсна връзката и веднага набра номера на ФБР в Лос Анджелис.

— Люсил, пак съм аз. Налага се да се свържеш с шефа на охраната към Ем Ти Ей. Веднага! Кажи му, че имаме сериозен проблем и е необходимо спешно да се поразрови в компютрите си. Да ми позвъни в Белвоар. Номерът тук е... — Той се обърна към Джесъп и повтори номера, който майорът му продиктува.

Джесъп се обади веднага след като Смит прекъсна връзката със Западното крайбрежие.

— Искате ли чаша кафе, сър?

— Да. Дано Люсил не се забави много.

Не се наложи да чака — Люсил се обади само след четиридесет и пет секунди. Само три клавиша ѝ бяха достатъчни, за да превключи връзката към Ем Ти Ей, а после още два, за да възстанови линията с Форт Белвоар. Шефът на охраната към Ем Ти Ей — най-мащабната агенция в страната за проверка на кредитни карти — се казвал Боби Макконъл. Вече бил предупреден да очаква поверителен разговор с федерален агент Логан Смит.

— Дайте ми номера на социалната осигуровка на Колинс — каза Смит на Джесъп, докато набираще номера, който му беше

продиктувала Люсил.

— На телефона Макконъл — прозвуча добре модулираният, но съдържан глас на шефа на охраната към Ем Ти Ей. Очевидно беше добре трениран след безброй пререкания с президенти и посредници на десетки компании.

— Аз съм Логан Смит. Притежавам първо ниво на достъп. Наясно ли сте със служебните ми пълномощия?

— Да, сър.

— Интересува ме Рейчъл Колинс. Нейната социална осигуровка е с номер...

Смит чу леко почукване на клавиши — Макконъл или някой от помощниците му въвеждаше цифрите в компютъра. Последва кратка пауза, не повече от десет секунди.

— Какво точно ви интересува, господин Смит?

— През последните двадесет и четири часа извършвани ли са някакви операции със стандартните кредитни карти, издадени на нейно име?

— Не.

— Възможно ли е Рейчъл Колинс да тегли пари чрез абонаментна карта от банкови автомати?

— Да. Вашата дама притежава кредитна карта клас „А+“ от „Уелс Фарго“. Може да тегли до десет хиляди долара месечно, но само при условие, че сметката ѝ притежава изискуемата ликвидност.

— В момента колко има в сметката ѝ?

— Девет хиляди и деветстотин долара. Регистрирана е в един от клоновете на „Уелс Фарго“, който се намира близо до Международното летище на Сан Франциско. — Боби Макконъл се замисли за миг и реши, че може да си позволи да вметне кратък коментар: — Изглежда, вашата дама обича да пътува.

— Известно ми е. Още веднъж ви благодаря.

Логан отново се свърза с Люсил. Трябваше да се провери списъка на пътниците от всички самолети, излетели от Сан Франциско в следобеда преди два дни. Интересуваха го само вътрешните полети, понеже не допускаше Рейчъл Колинс да е напуснала страната.

— Имам предчувствието, че тя отново се е насочила насам, към Източното крайбрежие — сподели той с Люсил. — Моля те, нека

колегите проверят по-внимателно преките полети до „Дълес“ и „Кенеди“, а също до Балтимор и Бостън.

— Но дали е летяла под същото име? — попита Люсил, чийто богат опит не ѝ позволяваше да пропусне дори най-малката грешка.

— Тя е изтеглила почти всичко от кредитната си карта и е потеглила с много пари в брой. Очевидно е наясно, че ще бъдат проверени всичките ѝ кредитни карти. Логично е да не рискува със служебната си карта от Форт Белвоар... — Смит погледна към Джесъп, който веднага кимна за потвърждение, — но може би ще използва друг документ за самоличност. Например, шофьорската си книжка. Не вярвам да спомене истинското си име пред някоя агенция за коли под наем.

На Люсил ѝ трябваха само няколко секунди, за да осмисли казаното от Смит.

— Окей, сега зная с какво да започна търсенето. Ще останеш ли на същия телефон?

— Да, по всяка вероятност. Но ако не ме намериш тук, търси ме в колата.

Смит се извърна към майор Джесъп.

— Няма да е зле и Дейвс да се присъедини към нас. А сега искам да прегледам папките с последните разследвания. Ще ви бъде признателен, ако заедно с тях получа и една кана кафе.

Джесъп съпроводи Логан Смит до залата за конференции — всъщност, два съседни кабинета с подвижна междинна стена. Вътре имаше само няколко шкафа и една маса, но с внушителни размери, както и десет лампи — достатъчно силни, за да се забележи, че шкафовете са отдавна овехтели.

Смит гледаше как Джесъп педантично подрежда папките на масата. Секретарката му донесе кафето върху поднос, след което ги остави сами.

— Прибрани ли са всички папки от кабинета на Моли?

Фамилиарното обръщение стресна Джесъп толкова силно, че едва не събори натрупаните една върху друга папки. Затова не отговори, а само кимна мълчаливо.

— Е, тогава ще трябва да проверим всеки лист от тези папки, да ги подредим, да съставим списък на съвпадащите имена. Ще си водя бележки за всичко, което ми се стори съмнително. Нали може папките да останат тук, докато свърша работата си с тях?

Джесъп се съгласи с искането на Смит и се запъти към вратата, но внезапно се спря смутено на прага, защото не знаеше как да започне:

— Хм... иска ми се да мога да ви помогна с още нещо — започна той. — Няма да се успокоя, докато не тикнат онзи кучи син зад решетките. Съжалявам, че не я познавах по-добре, за да бъда сега по-полезен на разследването.

— И аз съжалявам — тихо отвърна Смит.

Най-отгоре върху купа той намери шест папки, като най-старата беше от март същата година. Оказа се, че в тях са събрани архивни материали за следствието по автомобилна катастрофа, при която военнослужещ е повредил недвижим имот на цивилно лице. Следващите две папки, от април, също бяха посветени на подобен случай, но този път с фатални последици — водач на военен камион предизвикал тежко пътнотранспортно произшествие, при което загинали трима души.

Според дневника на отдела, Моли заминала за Форт Худ в средата на юни, за да проучи обстоятелствата около насилствената смърт на една офицерска съпруга. През юли беше настъпило затишие — само един случай на нарушаване на реда от британски парашутисти, изпратени на опреснителен курс във Форт Белвоар. Имаше и рапорт за някакви проблеми около охраняването на чуждестранен политически лидер — висш военен, емигрирал от Малайзия поради заплахата да бъде насилствено свален от поста си. После Моли си взела отпуск, но за кратко. Телефонът, оставен за връзка, беше в курорта „Грийнбриър“, Западна Вирджиния.

Логан Смит се облегна назад и отпи от кафето, но замислен над документите пред себе си, въобще не усети вкуса му. Очевидно тези страници нямаха да му разкрият пред каква заплаха е била изправена Моли.

Трябваше да продължи с по-незначителните случаи, описани в документите в останалите папки.

Но преди да се обади на Джесъп, Смит реши да надникне в досието на Рейчъл Колинс, за да се запознае с последните ѝ случаи. Името ѝ се споменаваше при някои от разследванията на пътните злополуки с военни коли, освен това Моли ѝ бе възлагала задачи по охраната на висши военни. И чак накрая се натъкна на нещо по-интересно — искане за помощ от полицията в Балтимор. Случаят се очертавал като банален, но изненадващо за всички завършил с ожесточена престрелка. С активното участие на същата Рейчъл Колинс, командирована като военен следовател към Градското полицейското управление на Балтимор. Никъде другаде в архива на Моли не се споменаваше за този случай.

С годините Смит беше придобил внушителен опит, който и сега не го подведе. Явно тук имаше нещо по-особено. Ето искането от шефа на полицията в Балтимор за досието на сержант Дън. След него — разписката с подписа на майор Джесъп, че досието е надлежно изпратено. Смит прочете внимателно данните за миналото на Чарлс Дън. Сержантът явно не е бил за пример — сприхав тип, прекалявал с хвалбите по свой адрес, обичал да пие, и то доста, но за сметка на това бил трудолюбив. Началниците го ценели заради уменията му като механик. Разбирал от хеликоптери и леки витлови самолети. Не е бил криминално проявен. Но някакъв информатор от Балтимор упорито твърдял, че същият този Дън редовно задигал леко стрелково оръжие и боеприпаси от поверените му складове в пристанищната зона.

Смит още веднъж прегледа страниците, но никъде не откри бележки с подписа на майор Джесъп, обясняващи защо е било изпратено досието на Дън. Реши да поговори с Джесъп за случая „Дън“, но отсега се досещаше какъв ще бъде отговорът му — онези от Балтимор пришпорили разследването и Джесъп бил принуден да се отзове на искането им. Нищо чудно да се е надявал да им поиска някаква услуга в замяна.

Накрая Логан Смит стигна до рапорта, описващ престрелката в склада. Прочете и обясненията на самата Рейчъл, а после ги сравни с доклада на капитан Бърнс, командира на специалния отряд за бързо реагиране. Въпреки различията в двата документа, по-важните сведения в тях съвпадаха. Дън е бил мишената, при това с пълно основание, защото се е готвел да открадне автомати М-16 от склада.

Когато разбрал, че са го спипали, малко оставало да използва жена си и сина си като заложници.

Всичко в тези рапорти изглеждаше напълно логично, освен прекалено суровите упреци на Бърнс относно поведението на Рейчъл Колинс и странният факт, че Моли не беше написала никакви коментари по случая — нито резолюция върху титулния лист на делото (както изискваше правилникът), нито дори някаква забележка по полетата на страниците.

Смит отново потърси графика със задачите на Моли, за да разбере къде е била сестра му по време на акцията в Балтимор. Оказа се, че е отсъствала от Форт Белвоар в онзи следобед, когато са позвънили от Балтимор, за да им изпратят военен следовател по случая „Дън“. Но къде е била? Той посегна към телефона, за да поиска от Джесъп графика на дежурствата и командировките в прокуратурата.

— В колко часа в онзи следобед се обадиха от Балтимор за операцията, свързана със залавянето на сержант Дън?

Джесъп разгърна дебелия том с дежурствата.

— В два тридесет и четири.

— Доста късен час от деня, за да изпратите навреме ваш подчинен за акция, насрочена за същата нощ в град като Балтимор, прекалено отдалечен от Форт Белвоар.

— И аз им отговорих със същото — сподели Джесъп, — но Бърнс ми обясни, че съвсем наскоро получил сигнала за сержант Дън. Налагало се да действат по спешност.

— Уведомихте ли Моли?

Майор Джесъп нервно се изпъна назад.

— Не се налагаше. Дежурният офицер отговаря за всички мероприятия, отнасящи се до координацията със сродните ведомства. От Балтимор не искаха от нас подкрепление.

— Но сте изпратил Колинс в Балтимор.

— Винаги присъства следовател от Военната прокуратура. Такава е стандартната процедура.

— И се спряхте точно на нея? Просто първото име, което ви хрумна, беше нейното?

— Да, сър.

— А помните ли къде е била Моли в този ден? Някъде навън?

— Не зная. Спомням си само, че се видяхме предишния ден. Ако би възникнало нещо спешно, винаги можех да я открия чрез устройството за свръзка.

— А кога се срещнахте?

— Някъде към единадесет на следващия ден. Поех смяната в осем сутринта и тогава получих доклада на капитан Бърнс. Вече бях запознат с всички подробности около акцията и се опитах да го успокоя. Помня също, че по това време Моли Смит беше в кабинета си.

Логан Смит протегна ръка и издърпа няколко влакна от тапицерията на стола си.

— Излиза, че никой не е проверил къде е била тя в деня, преди да се получи оплакването на капитан Бърнс. Така ли?

— Ако питате за детективите от отдел „Убийства“ към вашингтонската полиция, да, вярно е, те не се интересуваха от събитията през онзи ден. — За миг Джесъп се замисли. — А ние... не виждаме смисъл в провеждането на две паралелни разследвания по един и същ случай.

— Може би имате право. Но все пак аз искам да наредите на вашите подчинени да проверят къде е била Моли от онзи следобед до следващата сутрин. И то минута по минута.

— Слушам, сър. Какво да правим, ако се наложи да потърсим съдействие от други ведомства?

— Засега не трябва да ги уведомявате. Най-добре е вашите хора сами да се справят със задачата. Обадете ми се, когато приключите.

Джесъп се почувства неудобно от тягостната тишина, неочаквано надвиснала в залата за конференции. Докато се опитваше да измисли нещо, за да промени темата на разговор, погледът му неволно попадна върху досието на Рейчъл Колинс, което Логан Смит беше оставил пред себе си върху масата.

— Следовател Колинс...

— Какво има около нея?

— Тя още не се е свързала с нас. От комендатурата на Военната полиция настояват да я обявим за издирване, защото се е отлъчила самоволно.

— Аз ще имам грижата да поговоря с тях. Колинс не е дезертирала. Тя е заета със същото, с което се занимавам и аз —

опитва се да надуши следите на убиеца.

Докато Смит се прибираше от Форт Белвоар към Вашингтон, Люсил му продиктува сведения за пътниците, напуснали Лос Анджелис на датата, когато бе изчезнала Рейчъл Колинс. Той беше оставил клетъчния си телефон на дясната седалка, с включен говорител. Предпочиташе, когато шофира по натоварена магистрала, ръцете му да бъдат заети само с волана.

— Националните авиокомпаниии са регистрирали няколко пътника с фамилията Колинс, но сред тях няма нито една Рейчъл. Няма дори едно лично име, започващо с буквата „Р“. Проверихме и няколко от локалните авиолинии, но и там не открихме нищо.

— А по описание?

Смит не се надяваше на особен успех с този метод, но все пак продължаваше да настоява Люсил да продължава търсенето.

— Хората от охраната към летището продължават да издирват персонала, който е бил на смяна в този ден. Обещаха ми да раздадат на всички копие от снимката на Рейчъл Колинс, която им изпратихме по факса.

— Какво стана с агенциите към летищата, отдаващи автомобили под наем?

— Нищо не изскочи от агенциите към „Дълес“, „Кенеди“, „Нешънъл“, нито от Балтимор или Бостън. Ако Колинс е взела кола под наем, не е било от тези летища.

Смит тъкмо задминаваше един клатушкащ се кадилак, когато му хрумна още нещо.

— Всички агенции за коли под наем изискват плащане с кредитни карти, нали?

— Да, заедно с шофьорска книжка като документ за самоличност. Ако си въобразяваш, че някой ще приеме пари на ръка, много се заблуждаваш. Никой вече не рискува да работи в брой. Дори и мафиотите.

— Но ако тя се е върнала тук, на Източното крайбрежие, то неминуемо се е нуждаела от кола. Такситата не й вършат работа. За по-дълги маршрути може да използва някоя от автобусните линии на „Амтрак“ или „Грейхаунд“, но те пък са прекалено бавни.

— Искаш да кажеш, че...

— Опитай се да се поставиш на нейно място. Първата ти работа, след като напуснеш самолета, ще бъде да потърсиш агенция за коли под наем. Не забравяй, че Колинс може да е била в униформа, да се е легитимирила с документите си като офицер, за да се извини, че не носи кредитна карта. Тя притежава служебна карта не от някое малко известно пехотно поделение, а от Военната прокуратура на Съединените щати. Или... ако се усмихне по-съблазнително, не е изключено да е убедила някой любител на женската красота да наруши правилата за отдаване на коли под наем.

Люсил въздъхна примирено.

— Да, нищо чудно точно така да е станало. Сега накъде си се запътил?

— Към централата на ФБР.

— Логан, трябва да се погрижиш за себе си, преди да се озовеш...

— Какво?

— Спри някъде и хапни.

— Окей.

— Да знаеш, че ще проверя и неминуемо ще разбера дали си изпълнил заповедта ми.

— Да, зная, че ще разбереш.

Смит се беше обадил предварително, така че хората, с които искаше да разговаря, го очакваха в залата за конференции на шестия етаж. През прозорците, специално обработени срещу системи за електронно подслушване, се виждаха Девета улица и Военноморският мемориал. Гледката го очарова още от прага на залата. Припомни си, че Моли беше настоявала той да я посети това място във Вашингтон. Искаше да му покаже най-интересните забележителности, да го заведе на концерт...

На столовете в единия край на дългата маса го очакваха две жени. По-възрастната малко над четиридесетте, се надигна и пристъпи към него, за да му стисне ръката.

— Аз съм Памела Естърхаус.

Гласът ѝ издаваше южняшки акцент, но доста култивиран и добре модулиран. Висока, с дълга руса коса, с шапка, украсена със седеф, тя веднага привлече погледа на Логан. Високите ѝ скули и изящно очертаният овал подсилиха първото му впечатление, въпреки леките бръчици в ъглите около тъмнозелените очи. Беше облечена в дамски костюм със строга, класическа кройка, подчертаващ дългите ѝ бедра и тънка талия. Смит си помисли, че под привлекателната външност и изискания тоалет се крие силна личност, способна да се съпротивлява и да побеждава дори и най-коравите мъже.

Тя отпусна ръката си в неговата.

— Толкова съжалявам за Моли.

Памела забеляза озадачената му физиономия и се усмихна унило.

— Не знаехте ли? Моли и аз се срещнахме за пръв път по време на войната в Залива. Тогава и двете се бяхме озовали в Риад. Тя имаше грижата нашите войници да не осквернят свещените обичаи на Исляма. А на мен ми бяха възложили да организирам настаняването на високопоставените бегълци от иракската върхушка. За целта от Вашингтон бяха изпратили един самолет С-130. — Тя замислено поклати глава. — Толкова ми е мъчно за нея. Сега миналото вече няма значение. Искях само да знаете, че бяхме доста близки, Моли и аз...

— Оценявам това, госпожо Естърхаус — каза Смит.

Обикновено не се споменава за агентите за връзка, с каквито ФБР разполагаше във всяко американско посолство в целия свят, макар че тези агенти не можеха да бъдат конкуренти на специалните емисари на ЦРУ и на Държавния департамент. Памела Естърхаус оглавяваше отдела към Министерството на правосъдието, който се занимаваше с Федералната програма за защита на свидетелите. Уменията ѝ да помага на важни свидетели да прикрият следите си бяха станали легендарни. Логан Смит можеше да си представи с каква ловкост Памела Естърхаус е уреждала укрития за офицерите, дезертирали от армията на Саддам Хюсеин по време на операцията „Пустинна буря“. Всеки от тях е трябвало да бъде спешно изпратен в Щатите, а там с посредничество на различни благотворителни фондации да се установи в някое по-глухо място с нова самоличност. Задачата на Памела е била час по-скоро да ги качи на борда на самолета, който ще ги отведе в Америка.

Смит усети как ръката ѝ се докосна до неговата.

— Искам да ви представя Холанд Тайло. Холанд, това е господин Логан Смит.

Ръкостискането на Тайло беше крепко, очите ѝ — искрени, гледащи прямо, сякаш търсещи отговорите на въпросите, още преди да ги е изрекла.

— Бих искала, агент Смит, да се бяхме срещнали при други обстоятелства — рече тя. — Много съжалявам за загубата...

Смит сведе поглед към ръцете ѝ. Тя изглеждаше на не повече от тридесет. Той си спомни аферата „Уестбърн“ преди две години, както и мрачните слухове за ролята на Тайло в нея. Сенаторът Уестбърн беше убит, когато Тайло е била дежурна. Тя беше поела вината, а след това се бе превърнала в следващата мишена на убиеца. При опитите да изчисти името си от позора и да избегне смъртта, Тайло успя да се добере до тайните, свързани с убийството на сенатора. Може би затова я приеха да следва в един от най-престижните университети с личната препоръка на президента.

Смит знаеше, че може да говори спокойно за своето разследване пред тези две жени. Така и направи, но дори и сега не се реши да сподели всичко — опитният следовател много отдавна беше усвоил това основно правило в професията. Разказа им в общи линии какво беше узнал за убийството на Моли, за последвалите събития и за пречките, пред които беше изправен, а накрая спомена за записките на Моли, които съдията Саймън Естърхаус беше намерил в нейния сейф.

— По всяка вероятност Моли е вярвала, че смъртта на генерал Грифин Норт не е била в резултат на случайната самолетна катастрофа.

Той забеляза как Памела Естърхаус и Холанд Тайло се спогледаха набързо. Очевидно беше успял да предизвика вниманието им.

— За какво става дума, господин Смит? За конспирация, в която е въввлечена цяла група терористи? Или е действал само един убиец?

— Засега нямам отговор на този въпрос. Моли е черпила сведения от двама информатори, които е означила в записките си като господин X и госпожица Y. Нямаме представа кои са те и къде се укриват.

— В останалата част от записките на Моли... по-точно в последните три страници, макар че са гъсто изписани от край до край,

не открихме нищо друго, освен предположения. Ако наистина е имало заговор, кой е бил толкова близък с генерал Норт, че да може да го организира и да го приведе в действие, при това, без да бъде заподозрян? Сам ли е бил, или е действала група от заговорници? Опитал ли се е някой да повреди самолета, с който е летял Норт? И ако отговорът е „да“, то как е бил извършен саботажът? Може би комисията по разследването е пропуснала нещо важно... Или пък някой е фалшифицирал веществените доказателства.

Смит се замисли, след което заговори по-тихо:

— Моли е действала извънредно предпазливо. Никъде не се споменават имената и адресите на двамата информатори. Но от записките ѝ личи, че е вярвала безусловно на техните показания. В противен случай нямаше да се заеме с укриването им при първия сигнал за опасност.

Той погледна към Памела Естърхаус.

— Струва ми се, че Моли е трябвало да се обърне към вас или към някой от подчинените ви, за да ѝ помогнете да намери безопасно убежище за своите информатори.

— В армията имат своя програма за закрила на свидетелите — отговори Памела Естърхаус. — Защо не се е възползвала от нея?

— Няма признаци, че е постъпила така — тихо процеди Смит. — В личния архив на Моли, както и в архива на Форт Белвоар не намерихме копие от официално искане за помощ в рамките на военната програма за закрила на свидетелите. Генерал-майор Холингсуърт също не знае нищо по този въпрос.

— Щом като тя не се е обърнала към началника на Военната прокуратура, това може да означава само едно — Моли е подозирала, че армейската върхушка е замесена в заговора за убийството на генерала — предположи Памела Естърхаус. — Някой от висшите офицери, а може би и още по-нагоре. Нима това е възможно?

Единственият офицер, за когото Смит със сигурност знаеше, че беше замесен в случая, беше Рейчъл Колинс. Но тя не беше сред заподозрените лица. Освен това, Логан Смит въобще нямаше намерение да търси помощта на Памела Естърхаус или на Холанд Тайло.

— Разбира се, не разполагам с доказателства, но се досещам как е разсъждавала Моли. Тя вярваше в старата поговорка, че рибата се

вмирисва откъм главата.

Памела Естърхаус се замисли, впечатлена от мъдростта, криеща се зад тези прости слова.

— А къде се съхраняват отломките от самолета, с който загина Норт?

— Предполагам, че Комисията по контрола върху безопасността на полетите е използвала най-близкия хангар в близост до летището, в Палм Спрингс, където Норт трябваше да се приземи. Но понеже изминаха повече от шест седмици, докладът на комисията вече е прехвърлен в архива. Нищо чудно остатъците от самолета да са изпратени за претопяване.

Холанд Тайло се надигна от стола и се приближи към телефона, поставен до ксерокса и факс апарата върху малката маса в другия ъгъл на залата.

— Мога да проверя на няколко места. — Тя набра някакъв номер, но Смит не успя да чуе думите ѝ, понеже говореше много тихо.

— Вярвате ли, че Моли се е опитала да потърси моята помощ, за да осигури защита за своите информатори — попита Памела.

— На нейно място и аз щях да постъпя така.

— Не е толкова лесно, колкото изглежда на пръв поглед.

— Но ако ситуацията е изисквала спешни мерки? Още повече, че вие двете с Моли сте се познавали от години? Но дори и без вашата помощ, Моли щеше да намери подкрепа. Нали се говори толкова много напоследък за подобряване на сътрудничеството между десетките държавни ведомства? Все някой би се отзовал на молбата ѝ.

— И ако Моли не беше завършила така трагично...

— Да, сега всичко щеше да е много по-различно.

Тя измъкна клетъчен телефон от чантата си.

— Сега е мой ред да потърся помощ.

Смит отиде до хладилника до стената и си наля чаша леденостудена минерална вода. Щом се обърна, той видя в прозорците отражението на силуета на Памела Естърхаус, притиснала клетъчния телефон до ухото си. Устните ѝ помръдваха нервно. После тя отиде до Тайло, която изчакваше факс апаратът да привърши отпечатването на отговора.

— Имахме късмет — обясни му Холанд Тайло. — Оказа се, че Комисията по контрола върху безопасността на полетите още не е

разрешила да се претопят остатъците от самолета на Норт. Освен това от Комисията ми обещаха да се свържат с фирмата, с която са сключили договор да извози тези отпадъци, за да отложат изпълнението на договора. Ще успеете ли да наложите забрана за достъп до тях като веществен доказателство за заговор срещу генерала?

— Вие сама си отговорихте на този въпрос.

— Възможно е още утре да ви изпратим най-опитните наши специалисти и авиоинженери за консултация. Междувременно ще потърся доклада на комисията.

Шестото му чувство, изострено от десетки разследвания, му подсказа, че зад думите ѝ се крие още нещо, нещо недоизказано, но от първостепенно значение за разследването.

— Има ли още нещо?

Тайло се облегна на рамката на прозореца и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Президентът няма спешни ангажimenti през следващите девет дни. Не може ли да уредим да бъде проверен и президентския самолет?

Смит нищо не отговори. Тогава Холанд Тайло се приближи толкова близо до него, че той усети аромата на парфюма ѝ.

— Нали и вие работите пряко за президента? — започна тя. — Иначе нямаше да ви разрешат с първо ниво на достъп. Затова сте длъжен да ми обясните верни ли са моите догадки или не — Норт готвел ли се е да се кандидатира за вицепрезидент на изборите през следващата година? Но най-неочаквано самолетът му катастрофира, а сега плъзват слухове, че злополуката не е била случайна. Защо тогава да не се заемете с проверката на системите за обезопасяване на президентския самолет?

— Напълно сте права.

Памела Естърхаус застана зад тях, с откъснатото от факс апарата съобщение в ръка. Остави го на масата, за да могат и те да го прочетат.

— Ако Моли е решила да скрие някъде своите доверени хора, това не е станало с наше участие. В дневниците по нашата програма за защита на свидетелите няма записи за нови размествания на информатори от едно убежище в друго през последните две денонощия. Миналата събота се наложи да сменим укритията на двама

свидетели, но с това се изчерпва цялата ни дейност за изтеклата седмица. Съжалявам, но не разполагам с други данни.

Смит разбираше, че за тази проверка Памела Естърхаус се бе принудила да ангажира почти целия контингент от подчинените си служители.

— Оценявам желанието ви да ми съдействате. Но аз съм длъжен да извърша още една проверка.

— Мисля, че се досещам — замислено изрече Памела Естърхаус. — Вероятно искате да се предпазите от удари в гърба. Да, съгласна съм, че хората от ЦРУ играят само по своите правила. Дори и да следвате президента като сянка, те пак ще съумеят да ви отстранят от играта при първия опит да се изпречите на пътя им.

— Звучи напълно възможно — съгласи се Смит.

Преди да напусне сградата на ФБР, Логан Смит се свърза със съдията Саймън Естърхаус, в дома му на Кукс Роу в Джорджтаун.

— Опитвам се да се добера до архива на Отдела за защита на свидетелите.

Отсреща се чу как съдията тежко въздъхна.

— Защо по-рано не ми се обадохте? Уговорката ни беше непрекъснато да ме държите в течение на разследването — недоволно промърмори Саймън Естърхаус.

— Доста работа ми се струпва и се поувлякох в проследяването на всяка версия — отвърна Смит, изненадан от тона на съдията. — Някакви проблеми?

— Не, поне засега. Но аз разполагам с голяма власт и мога да ви улесня в значителна степен. Съпругата ми...

— Вече разговарях с нея, сър.

— Така ли? Е, сега разбирам...

Смит изчака, без да нарушава неловката тишина, докато се питаше какво беше накарало съдията да изпусне нервите си.

— Нали ми споменахте, че все още нищо не сте открили — изрече съдията след проточилата се пауза. — Как е възможно това?

— Не съм запознат с разследванията на сестра ми, защото Моли никога не ме е молила за помощ — обясни Логан. — А вие знаехте ли, че тя се е познавала със съпругата ви, и то още от войната в Залива?

— Не. За пръв път чувам, че са се познавали. — В отговора му се долавяше решителност и категоричност. — Какво ще предприемете сега?

Смит му разясни плана си. След като го изслуша, съдията заговори с нескрит скептицизъм:

— Наистина ли вярвате, че Моли е била способна да постъпи по този начин? Или е имала много познати сред висшите етажи на властта?

— Не съм сигурен. Но зная със сигурност, че между Военната прокуратура във Форт Белвоар и Департамента по планиране на секретните операции се поддържа пряка телефонна връзка. Може би, ако се поразровя, нещо ще изскочи от храстите.

— А какво става с Колинс?

— Не съм изоставил тази задача. Предполагам, че сега тя се укрива някъде, съвсем наблизо.

— Започнах да се тревожа за нея. Не мога да разбера какво ѝ е известно. И доколко можем да разчитаме на нейната лоялност?

— Вероятно Колинс е много изплашена и наистина се крие някъде. Нека да поразсъждаваме — убита е Моли Смит, която за Рейчъл Колинс е била много повече от пряк началник и наставник в професията. Може би Моли е разкрила пред Колинс част от своите тайни, поради което сега Колинс, изплашена за живота си, се укрива някъде. — Логан обаче не сподели със съдията подозрението си, което беше съобщил на Джесъп, че Рейчъл може би също като него преследва убиеца. — Така че не ми остава нищо друго, освен да я открия.

— Настоявам, и то категорично, да ме държите в течение на събитията.

Логан прекъсна връзката, разтревожен от настояването на Саймън Естърхаус и особено от гневните му коментари по адрес на Рейчъл Колинс. Може би достопочтеният съдия беше толкова силно обезпокоен, защото именно неговият подпис стоеше под доклада на сенатската комисия, обявила резултатите от разследването на инцидента с генерал Норт. Но да стигне чак дотам, че да гледа на Колинс като на противник, като на участник в заговора, се стори на Логан израз на прекалена мнителност.

Именно странната загриженост на Саймън Естърхаус за съдбата на Рейчъл Колинс беше причината, поради която Логан Смит не престана да мисли за нея дори и след като напусна сградата на ФБР. Искаше му се да я беше срещнал по-рано, за да познава характера на младата жена със спортна фигура, която го гледаше от снимката със слънчева, „калифорнийска“ усмивка.

„Сега трябва да внимавам на всяка крачка, като че ли стъпвам върху тънък лед, да обмислям всеки ход извънредно грижливо. Ако се проваля, няма да успея да отмъстя за Моли. Но откъде да започна?“

Логан влезе в колата, но остана неподвижен, вперил поглед в тъмния отвор на подземния гараж, приличащ на пещера, откъдето долиташе само свистене на гуми и мирис на изгорели газове.

Рейчъл Колинс е била изпратена със задача, която на пръв поглед е изглеждала както всички останали. Но вместо това, нещо избухва, в лицето ѝ, дори и в буквален смисъл. Един сержант с неопетнено досега досие е заловен да краде от армейските складове. Вместо да вдигне ръце, той открива огън. Защо постъпва така сержант Дън?

Броени часове след тази престрелка Моли прибира своите информатори и потегля на път. След това е убита, а Рейчъл Колинс изчезва вдън земя. Нима всички тези събития са следствие от залавянето на сержант Чарлс Дън?

Но нали досието му беше чисто?

„Да, служебното му досие беше чисто. Но с какво се е занимавал извън службата?“ Дали е имал тъмни страни в живота си, за които никой не е подозирал? Нещо, което той е криел така грижливо, че не е било възможно да стигне до началниците му, когато са съставяли досието му?

„Но как Рейчъл Колинс е успяла да се добере до това разкритие?“

Логан Смит не бе свикнал да разчита единствено на мъгляви предположения, защото можеха да го подведат и да провалят всичките му досегашни усилия. Но ситуацията налагаше да се опре точно на такава съвършено несигурна хипотеза — ако Колинс е узнала част от тайните на сержант Дън, то тя и само тя ще може да докаже, че нещо около досието на този Чарли Дън не е наред. За целта Колинс ще трябва да се добере до досието на Дън — но как да се върне във Форт Белвоар? Нали веднага ще я арестуват? Остава още едно-единствено

решение, но само ако тя се окаже достатъчно съобразителна, за да се досети за него. И достатъчно дръзка, за да го осъществи.

Логан включи двигателя и напусна гаража. Оставаше му още само една проверка преди срещата. Трябваше обаче да действа извънредно експедитивно.

С течение на годините Инженера се беше научил на търпение. Понякога най-бързият път към успеха изисква само да се притаиш някъде и да не предприемаш нищо. Освен да следиш зорко ходовете на противниците. Именно така постъпи Инженера с кредитните карти на Рейчъл Колинс. Просто се настани пред екрана на един от най-мощните компютри в „Уандърленд Тойс“ и го свърза чрез електронната мрежа към изчислителния център на Ем Ти Ай, разположен в предградията на Далас, Тексас. Така той успя да проследи пътуването на Колинс от Лос Анджелис до Кармел и оттам до Сан Франциско, но там, след изтеглянето на крупна сума в брой, следите ѝ внезапно се изгубиха.

Най-хитрият ход на Колинс би бил да използва пластмасова карта. Второто, не чак толкова интелигентно решение ще бъде да се отбие до филиала на „Уелс Фарго“, който е най-близо до Международното летище в Сан Франциско. Инженера не се тревожеше от факта, че тя бе изчезнала от екраните на неговите компютри. Защото послушните електронни чипове неуморно активираха модем след модем, за да претърсят всички агенции за коли под наем, хотели и мотели, както и файловете на телефонната компания „Бел Атлантик“. Рано или късно името на Рейчъл Колинс неминуемо ще изскочи отнякъде.

До аналогични процедури прибегна той, за да влезе в дирите на Логан Смит, макар че засега не се нуждаеше така спешно от него. На преден план беше разкриването на убежището на младата Колинс. Освен това, един федерален агент винаги се открива много по-лесно.

Телефонът звънна и той завъртя стола си, загърбвайки компютърния екран. Търсеха го по кодираната линия.

— Преди малко имах доста неприятен разговор със Смит — започна Саймън Естърхаус без никакво встъпление. — Той заяви, че

ще провери какво се върши в рамките на програмата за защита на свидетелите.

Инженера долови нотка на облекчение в гласа на съдията и веднага се досети каква е причината. Ако Моли Смит е успяла да издейства прикритие за своите хора с помощта на тази правителствена програма по официалните канали, Саймън Естърхаус, а след него разбира се и Инженера, скоро ще узнаят къде се укриват информаторите на Моли. Лошото бе, че с това трудният за решаване пъзел ще се усложни още повече.

— Новината е добра за нас — отговори Инженера. — Какъв ще бъде следващият му ход?

— Тръгнал е към теб. След броени минути ще ти се наложи да го посрещнеш на прага.

14.

Пронизителният вой на алармена сигнализация на един от автомобилите, с които беше наблъскан паркингът, изтръгна Рейчъл от прегръдките на дълбокия, неспокоен сън. Тя се обърна, вторачи все още невиждащи очи в часовника, после огледа вяло оскъдно обзаведената стая и едва тогава осъзна къде се намира — в мотел номер 6 по Магистрала I-64, на около шестдесет и пет километра от Уайт Сълфур Спрингс.

Стана, запъти се към душа и едва тогава си припомни как се беше озовала тук. На стената на онзи ресторант имаше окачена голяма карта, с оградено в червено име на мотела, в който Рейчъл беше спряла по-късно. Около нея се виждаха дребните надписи с реклами на местни фирми, а под тях — ценоразписът на евтините услуги, очакващи уморените пътници в крайпътния мотел.

Когато се добра до там, с щедър жест тя подаде на съдържателя стополарова банкнота за скромната стая (вместо обичайните 29.95 долара) и му го помоли да задържи рестото, защото щяла да използва не само стаята, но и телефона. Последното, което си спомняше, беше разписката, която мъжът зад гишето ѝ бе дал. Рейчъл нямаше представа как се бе освободила от дрехите си, кога беше пхнала плика със записките на Моли до пистолета под възглавницата.

Докато се къпеше, празният ѝ стомахът ѝ напомни, че от онзи ден не е слагала залък в устата си. Още се обличаше, когато погледът ѝ попадна върху телефона на масичката до леглото. Първата ѝ мисъл беше какво да съобщи на Коупланд, ако той вдигне слушалката. Дали да започне със: „Здравей. Радвам се, че още дишаш. Между другото, научи ли какво се е случило с Моли?“.

Проблемът беше именно в това, че по всяка вероятност Коупланд и Ъндъруд вече знаят за Моли. Всички телевизионни мрежи бяха разтръбили убийството. Абсурдно бе да са пропуснали тази водеща новина. От което следва, че ако Рейчъл започне да го убеждава, че не е пристигнала в Атланта, за да го шпионира, Стивън Коупланд ще стане извънредно подозрителен с нея.

Докато се обличаше, тя продължи да размишлява дали да рискува да бъде посрещаната с неприязън от Коупланд в Атланта. Нямаше друг изход, защото беше длъжна да го предупреди — никой не знаеше дали след ден или два няма да се е безнадеждно закъсняла. Започна да се подготвя за евентуалния словесен двубой със Стивън Коупланд, дори сама съчиняваше въпросите, който той би могъл да ѝ зададе, след което сама си отговаряше. Най-важното бе да си изясни доколко той бе наясно със ситуацията и докъде тя трябваше да се разпростира в откровеността си. Разбира се, отначало той ще изпадне в пристъп на ярост — това отсега можеше да се предвиди — може би дори ще се нахвърли върху нея, а може пък да побегне панически от Атланта. Но тя непременно трябваше да му обясни какво се налага да предприемат те двамата, Коупланд и Ъндъруд, като им напомни, че в никакъв случай не бива да нарушават мерките за безопасност.

Рейчъл напъха листата с бележките на Моли в колана на джинсите си, сложи пистолета в кобура под мишницата си и облече сако. Излезе на алеята и се запъти към най-близкото заведение, за да утоли глада си. Настана се пред бара, сред шофьорите, доставчиците и местните безделници, без да обръща внимание на неизбежните подмятания. Мислеше само за едно — как да спечели доверието на Стивън Коупланд. Новата ѝ задача беше дяволски трудна, тъй като този тип хора наистина бяха непредвидими.

Тя плати и напусна заведението. По обратния път към мотела, тя се запита защо първо не се свърже с Бети Ъндъруд, но бързо съобрази, че отново ще се изправи пред аналогичен проблем. Бети доста бе изстрадала и затова беше изпълнена с недоверие към всички около себе си. Ако се усъмни в Рейчъл, Бети ще я изслуша внимателно, но първата ѝ работа ще бъде да предупреди Коупланд и да провали замисъла ѝ. Защото той ще нареди на Бети какво да прави и след броени часове те ще изчезнат и Рейчъл повече никога няма да ги открие. Явно разговорът с Бети Ъндъруд ще трябва да изчака.

Щом се върна в стаята си, Рейчъл се изми, пое си на няколко пъти дълбоко дъх, за да се овладее и придърпа стола до нощната масичка. Все още помнеше номера наизуст. След няколко секунди телефонистката от „Риц Карлтън“ в Бъкхед ѝ съобщи, че я свързва със стаята на господин Коупланд.

— Ало?

„Дали е научил за Моли?“

Гласът на Коупланд звучеше дрезгаво. Стараеше се да говори пределно кратко. Рейчъл се усъмни дали въобще беше спал през последните четиридесет и осем часа. А умората само засилваше подозрителността му.

— Стивън, на телефона е военен следовател Рейчъл Колинс. Аз бях нещо като дясна ръка на майор Моли Смит.

Надяваше се с това официално обръщение да успее поне отчасти да спечели доверието му. Но в отговор в слушалката прозвуча само:

— Кой се обажда?

— Военен следовател Рейчъл Колинс. Аз летях с вас, с теб и Бети Ъндъруд, с полет 1410, заедно с майор Смит...

— Коя, по дяволите, сте вие?

Гласът му затрепери.

— Стивън, изслушай ме! На всяка цена трябва да ме изслушаш! Моли е мъртва. И ти го знаеш. Както и аз го зная. Но повярвай ми, ти не си сам, разбра ли?

От другия край на линията се чуваше само напрегнатото му дишане.

— Искам да разбереш коя точно съм аз. Ако се замислиш малко, непременно ще си спомниш. Окей? Ние пристигнахме на „Нешънъл“ четиридесет минути преди полета. Ти се настани на редица 29, а Бети беше до теб, на съседното място. Опитай се да си представиш салона в самолета, Стивън, и ще разбереш къде съм била аз. Сега погледни два реда напред, отляво. Там седях аз. По едно време се изправих, за да взема нещо от стелаж за багаж над главата ми. Тогава ти вдигна поглед и ме видя. Помня, че после се отпусна назад и продължи да шепнеш нещо на ухото на Бети.

Рейчъл се спря, колкото да си поеме дъх, после добави още нещо, с което се надяваше окончателно да сломи Коупланд:

— Тогава ти й показва някаква кибритена кутия, Стивън. После й обясни как — в доброто старо време — си отсядал в „Риц“. Може би пазиш в дома си бонбонiera, пълна с кибритени кутийки от местата, които си посещавал. И аз имам такава. Преди да напуснеш апартамента си, ти си взел една от многото кибритени кутийки със себе си, за да успокоиш Бети по време на полета.

— Да, така беше.

Рейчъл чу как Стивън на другия край на линията изпи някаква течност от чашата и преглътна шумно.

— Сега спомни ли си как изглеждах?

— Не съм сигурен. — Стивън добави след кратка пауза: — Моли никога нищо не ми е споменавала за теб.

— Аз бях твоята охрана, Стивън. Видях те там, на „Нешънъл“, когато пристигна с фолксвагена си. Ти паркира в забранената зона, за да бъде прибрана колата от полицията, както те бе посъветвала Моли. Когато ти стана от мястото си, за да слезеш в Атланта, Бети разтвори някакъв роман на коленете си. След като остана сама, тя се опита да чете, но според мен не успя да се съсредоточи в текста. Вероятно си мислеше само за теб.

— О, за бога... Колинс? Нали така ти беше името?

— Военен следовател Рейчъл Колинс.

— Е, военен следовател Колинс, какво, по дяволите, стана с Моли? Какво ще правим сега ние двамата, аз и Бети?

Рейчъл едва се сдържа да не го наругае. Но веднага си припомни, че сега не бе най-важното дали Коупланд се държи възпитано или не с нея. Най-важното бе да не прекъсне връзката.

— Видя ли кадрите по телевизията? Чете ли вестниците?

— Да.

Рейчъл въздъхна с облекчение. Поне беше успяла да разбере какво точно е известно на Коупланд и откъде го е научил. Време беше да започне с лъжите.

— Засега ние не знаем кой е убиецът...

— Кои са тези ние?

— Говоря за Военната прокуратура и за отдел „Убийства“ към полицията във Вашингтон, която е ангажирала най-добрите си детективи в това разследване. В сравнение с Военната прокуратура те разполагат с много повече данни за мафиотските структури и за терористите, както в страната, така и в чужбина.

— Нима мислиш, че е била убита от някой мафиот?

Рейчъл усети ледената тръпка, пролазваща по гърба си. Пред очите ѝ изплува образът на Моли.

— Тя е била измъчвана и ограбена, Стивън. Според предположенията на полицията, убийците са били поне двама. —

Рейчъл спря, защото ѝ беше трудно да продължи. — Но тя е издържала докрай.

Стивън дълго мълча, а после се чу как отново отпи от чашата си.

— Окей. Съжалявам, че думите му прозвучаха...

Той не довърши фразата. Рейчъл веднага категоризира Стивън Коупланд като човек, който рядко си позволява да се извини някому, независимо от обстоятелствата.

— Бях започнал сериозно да се безпокоя... след всичко, което научих от телевизията и от вестниците.

— Безпокоил си се, така ли?

„Но само за собствената си кожа, а не заради Моли!“

Ядосана, Рейчъл удари матрака, който накара ръката ѝ да отскочи от силния удар.

„Чудесно! Сега здравата е подплашен. Нека си остане в това състояние.“

— Зная, че си много разтревожен, Стивън. Нали затова се обаждам, за да ти помогна.

— Ти? И кой още стои зад теб?

— Знаеш, че Моли не е споделила с никого за теб и за Бети. С изключение на мен. Затова се заех да те издиря.

— Почакай малко. Нима искаш да ме накараш да повярвам, че онези от Форт Белвоар или каквито и да са там военни следователи и ченгета няма представа къде се намирам?

— Нали Моли беше от този отдел! И аз още служа като офицер в същото управление. Така че сега е мое задължение да се погрижа за теб и за Бети. Пристигам.

— Къде?

— Как къде? В Атланта, разбира се.

— А сега откъде се обаждаш?

— От Вашингтон.

Коупланд не отговори. На Рейчъл ѝ се стори, че чува как прещракват зъбчатите колела, бясно въртящи се в мозъка му. Но това, че Коупланд трескаво обмисляше нещо, никак не облекчаваше задачата ѝ.

— Не — заяви той. — Тук нещо не ми харесва. Ако си военен следовател или нещо подобно, защо не домъкнеш тук момчетата от твоя отдел, за да поемат охраната ми?

Тъкмо това беше въпросът, от който Рейчъл най-много се опасяваше.

— Не е било възможно Моли да не ти е обяснила как...

— Моли е мъртва! Мъртва!

— Именно затова си длъжен да ме изслушаш много внимателно, Стивън, и да направиш само това, което ще ти предложи. В противен случай, следващият труп ще бъде твоят!

Рейчъл сама не може да повярва, че тези думи се изплъзнаха от устата ѝ. Може би несъзнателно ги бе изрекла, за да срази упоритата, твърдоглава съпротива на Коупланд, да го шокира и нарани.

След миг младата жена осъзна, че вече не може да се спре, нито да вземе думите си назад, затова смело продължи нататък:

— Ти много добре знаеше защо Моли те измъкна заедно с Бети от Вашингтон. Защото и двамата бяхте набязани като мишени. Тя постави на карта не само кариерата си, но и живота си, защото вярваше, че ти ще бъдеш ключовата фигура в предстоящия съдебен процес. Но сега тя е мъртва, а това много улеснява задачата на тези, които са по следите ти. — Рейчъл прехапа устни. — Имаш само един шанс за спасение и това съм аз. Засега никой, освен мен не знае за теб. Никой не подозира къде се намираш. Идвам да те взема със себе си, защото съм длъжна да ви опазя. Не само теб, а и Бети. При това, независимо от цената!

— Как можеш да си сигурна, че никой друг не знае за мен и за Бети? — настойчиво попита Коупланд.

— Защото само аз знаех истинското ти име. Преди два часа дори и аз не подозирах къде се укриваш. — Рейчъл не възнамеряваше да го запознава с точния час, когато беше открила адреса му. — Това само доказва колко добре е организирала Моли защитата на своите информатори. Сега и аз трябва да действам по същата схема.

— Каза ми, че ще бъдеш тук чак към полунощ. Не може ли по-рано?

— Освен да се занимавам с теб, все пак имам и други задължения — обясни му Рейчъл. — Не мога да допусна началниците да започнат да ми задават неудобни въпроси.

— Не знам, просто не знам какво да...

Той едва не изхленчи. Рейчъл отчаяно се нуждаеше от някакъв повод, за да го окуражи. Стивън сам ѝ го предостави, без да разбере

това.

— Много се тревожа за Бети — сломено изрече той. — Нали и тя знае за Моли...

„Да, ясно е, че след като приключим разговора, веднага ще й позвъниш.“

— Тя наистина е много разтревожена. Аз съм добре тук, в хотела има охрана. Но тя е съвсем сама, там, в онова затънтено селце Кеърфрий...

— Ти също можеш да й помогнеш, Стивън.

Рейчъл си представи нагледно как в този момент той самоуверено вирва глава.

— Разбира се! Но как?

— Обади се вместо мен в Кеърфрий. Защо не? Ти по-добре ще й обясниш за какво сме говорили и ще й кажеш, че не бива за нищо да се безпокои. Струва ми се, че това ще й вдъхне кураж.

Отново бе успяла да насочи мислите му, но този път в благоприятната посока.

— Тъкмо това ще направя — отговори Стивън, вече с по-бодър тон. — Но тя ще поиска да узнае кога ще отидеш да я прибереш.

Рейчъл реши, че може да си позволи да рискува.

— Кажи й, че ти и аз ще й се обадим веднага след като се срещна с теб. Ще проверя кога има полети. Ще се опитам да уредя прехвърляне от Атланта до Финикс за утре сутринта. Не е изключено утре да обядваме тримата заедно.

Този пикник надали щеше да бъде много весел, но в момента на Рейчъл съвсем не й беше до това. Молеше се само Коупланд да не я притисне до стената с въпроси около подробностите в операцията по укриване следите на информаторите. Защото нямаше намерение да споделя с него всички подробности, свързани с плановете й.

— Да — рече Коупланд, — вече започвам да мисля, че всичко ще се уреди.

— Окей. Стивън, чуваш ли ме? Ще ти позвъня най-късно до шест часа, броено от настоящия момент. Това прави някъде към два часа по вашето часово време. Дотогава ще съм уредила резервация на твое име за първия полет до Финикс.

— Знаеш къде да ме намериш — отвърна Коупланд.

На Рейчъл й се стори, че в гласа му се прокрадна мрачна нотка.

„А ти се моли куриерът да не го узнае.“

Стивън Коупланд се сви на кълбо в широкия фотьойл, с лице към терасата. Никога не беше очаквал, че един ден ще се озове тук... все едно че беше пациент от психиатрична клиника, изолиран в заключена килия.

Объркан, той за трети път си повтаряше подробностите от разговора с военен следовател Колинс, опитвайки се да осъзнае колко бързо се бе променила ситуацията. Може би единствената добра новина за него беше намерението на Рейчъл още днес да уреди заминаването му от Атланта. Той нямаше да ѝ повярва, ако тя не бе цитирала абсолютно точно такива незначителни детайли от предишното им пътуване, като онази кибритена кутийка и романа, разгърнат върху коленете на Бети, когато той се бе изправил, за да напусне самолета. Колкото повече мислеше за нея, толкова повече се избистряше в паметта му образът ѝ. Не толкова лицето ѝ, колкото русата ѝ коса и облеклото ѝ, дори тясната ѝ талия, която му бе направила впечатление, когато се бе надигнала към стелажа за багажа. Не беше ли я погледнал и малко по-късно, защото неволно бе усетил как нечий поглед се плъзга по лицето му? Шестото му чувство тогава сякаш му бе подсказало, че някой скришом го наблюдава. Тогава той отново бе насочил погледа си към нея, но тя вече бе извърнала глава.

Рейчъл Колинс спомена също и за фолксвагена му, знаеше къде го беше паркирал, знаеше дори и кой му бе наредил да постъпи така. Знаеше даже, че Бети не се криеше във Финикс, а в никому неизвестното селище Кеърфрий, на шестдесетина километра от столицата на щата Аризона.

„Доста неща знае. Хм, а може би не е добре, че знае толкова много?“

Коупланд реши, че все пак, поне засега, няма за какво толкова да се тревожи. Защото в момента за него тази Колинс беше като дар небесен. Той хапна нещо набързо. През нощта не беше спал спокойно и не се чувстваше добре. Въпреки луксозната обстановка, той на практика беше затворник. Щеше да бъде принуден да напусне стаята си само когато камериерката започне чистенето, но дори и тогава не би се осмелил да напусне фойето на хотела. Щом преценеше, че горе на

етажа камериерката вече е привършила с чистенето, Стивън щеше да изчака да се насъбере достатъчно голяма тълпа пред асансьора и да се шмугне вътре в последния момент, преди вратите да се затворят. Ако нямаше много хора във фоайето, трябваше да изчака да се приближи поне една жена или някоя двойка, за да влезе в асансьорната кабина заедно с тях. Не биваше да взема асансьора сам или в присъствието само на един мъж като спътник.

Единственият му контакт с външния свят се ограничаваше до телефонните разговори с Бети — естествено, не пропусна нито една сутрин, нито една вечер. Последното му обаждане беше снощи, някъде към полунощ. Но след всяко позвъняване за него ставаше все по-трудно да убеди себе си, че всичко ще приключи благополучно. Защото Бети неизменно го затрупваше с тревожни въпроси, за които той нямаше готови отговори. Но най-лошото бе, че след всеки опит да отклони въпроса ѝ или да го обяви за маловажен, Стивън усещаше как все повече се смалява в нейните очи. А тъкмо това го измъчваше повече от всичко.

Така изтече още един напрегнат час, преди Коупланд да преглътне горчивата истина, че няма друг избор. Не можеше да остане в хотел „Риц“ завинаги — рано или късно нервите на Бети нямаше да издържат и само Бог знаеше какво ще ѝ хрумне да направи. Единственото им спасение беше тази Колинс. Щом ѝ повярва при първия телефонен разговор, защо не рискува и не ѝ се довери напълно?

Продължаваше да го притеснява признанието на Колинс, че Моли не е споделила с никого, освен с нея, за двамата си информатори, че единствено тя е научила от Моли кои са истинските им имена и къде се крият. Тогава кой беше вдигнал слушалката, когато той бе позвънил на номера, оставен му от Моли?

Коупланд най-после взе решение. Трябваше да се довери на Колинс. Още сега ще звънне на Бети, за да ѝ съобщи, че всичко отново си идва на мястото, и че те двамата отново ще бъдат заедно. Най-после целият този кошмар щеше да остане зад тях.

Но искаше да ѝ каже и още нещо... нещо тайно, което въобще нямаше намерение да разкрива пред Колинс, когато тя пристигне тук, в Атланта. Щеше да бъде тайна — само тяхна, на двамата. Просто така, за всеки случай.

Докато търсеше най-подходящите цивилни дрехи, които да облече вместо униформата си, Рейчъл си припомни мъдрите напътствия на Моли: „Не прекалявай със съмненията. Трябва да имаш повече доверие на собствените си преценки“.

Но дали беше подходила към Стивън Коупланд по най-разумния начин? Не беше ли го притиснала прекалено много? Ако отговорът е не, тогава той ще съумее ли да оцени този неин жест? И то точно сега, когато всеки ден, дори всеки час е от значение! Няма ли да грабне куфарите от гардероба в хотелската стая, да се втурне надолу по стъпалата и да побегне накъдето му видят очите?

Представи си как Моли би я изгледала с укор, ако можеше да я зърне отнякъде, ала въпреки това не издържа и посегна отново към телефона. Но първият ѝ опит се оказа неуспешен — пръстите ѝ трепереха толкова силно, че не улучи търсения номер. При второто набиране пък отекна досадният сигнал „Заето“.

Някой се беше свързал с телефона на Бети Ъндъруд. Рейчъл веднага набра номера на Коупланд в Атланта. Отново заето.

„Окей. Може би не е зле, че той се опитва да я успокои и че я убеждава да се държат един за друг. Значи е размислил и най-после е разбрал, че няма друг шанс, освен да разчита на мен...“

Шест часа оставаха до срещата им. Поне така му беше обещала. Ако се концентрира и шофира по-бързо по магистралите, може би ще успее да скъси този интервал.

Рейчъл остави ключа от стаята на рецепцията на мотела и погледна към сметката за престоя си. Телефонистката на мотела беше отброила двадесет и две минути за междушатския разговор с Бъкхед, Атланта, с което сметката беше набъбнала с още тридесет долара. Рейчъл остави банкнота и излезе навън, сред хладното утро на Западна Вирджиния.

Сложи сака в багажника на колата, включи двигателя и изчака да загрее. Наведе се към прозореца, за да провери има ли много движение по шосето. Четири часа до Вашингтон, после още един до Балтимор. Или повече — зависи колко е натоварена магистрала „Паркуей“ между Балтимор и Вашингтон. Там ще трябва да пожертва петнадесет, най-много двадесет минути, за да уреди нещата. Не можеше да рискува с

по-дълъг престой в Балтимор. Ако знаеше обаче, че този престой ще се удължи, Рейчъл Колинс въобще нямаше да потегля за Балтимор.

Логан Смит веднага забеляза усилената охрана около главния вход на сградата на ЦРУ. Преди осем месеца охраната беше само от двама въоръжени пазачи. А сега пред входа имаше две бронирани коли, паркирани така, че да могат веднага да се втурнат към портала. Мъжете в тях въобще не си правеха труд да крият пистолетите „Ремингтън“ и автоматите МР-5.

Служителят на пропуска до портала провери документите му и му посочи къде да паркира. На всеки петдесет метра Логан виждаше високи стълбове, боядисано в яркозелено, рязко контрастиращи с жълтеещите есенни листа. По всички стълбове бяха монтирани камери.

Логан Смит спря колата на паркинга за външни посетители, а после се насочи към главния вход. Вятърът изду качулката на шлифера му. Щом прекрачи прага, отново провериха документите му за самоличност, после го поканиха да премине през металдетектора. Преди това Смит подаде на пазача пистолета си и пълнителите за него.

— Моля, върнете ги на притежателя им.

Гласът долетя от другата страна на детектора — Бил Ролинс, заместник-директор на Отдела по планиране на операциите към ЦРУ. Изглеждаше към петдесет и пет годишен, висок и слаб, дори аскетичен на пръв поглед. Смит си каза, че точно така би трябвало да изглежда мъжът на този отговорен пост. Плановете за бъдещите операции бяха най-секретната част от изцяло секретната дейност на ЦРУ. Бдителният поглед на светлосините му очи и сериозният му замислен вид издаваха, че е в течение на много, много тайни.

Пазачът подаде на Смит пистолета и пълнителите.

Ролинс протегна ръка към Логан.

— Добре дошъл в Лангли, господин Смит.

Силното ръкостискане на Ролинс издаваше, че в него е скрита много повече сила, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Смит я усети и в осанката му, когато двамата мъже се отправиха към асансьорите.

— Моите съболезнования, Логан — рече Ролинс и Смит си каза, че не е изключено вече да са го поставили под наблюдение. „Ние знаем за теб много, може би много повече, отколкото си мислиш.“

Смит кимна, но не отговори. Само последва Ролинс в асансьорната кабина и се обърна с лице към вратата, изчакайки затварянето ѝ.

— Уредихме ти среща със Сам Питърсън. Той оглавява отдела, който те интересува.

— Благодаря ви за жеста.

Смит се досещаше какво се опитва Ролинс да изкопчи от него — за опитния агент това не беше проблем — но не се безпокоеше от това откритие. Защото той беше инициаторът за тази среща, нещо повече — идваше като просител, с молба за помощ. Напълно логично беше да очаква, че в тази сграда, светая светих на разузнавателните мрежи, няма да го посрещнат без да си зададат въпроса какво крие и какво е готов да сподели със събеседниците си в замяна на услугата.

Ролинс го поведе по тесния коридор покрай високи шкафове, с плътно затворени врати, за да се озоват в просторна зала с боксове от невисоки прегради за всяка от секретарките. В дъното на залата се виждаха остъклените, но покрити с щори стени на кабинетите на шефовете. Всеки кабинет имаше двойни врати от тъмно дърво. На вратата на Сам Питърсън беше поставена табелка с името му, с гравирани позлатени букви. Ролинс почука, но влезе, без да изчака разрешение.

Помещението беше доста обширно, с френски прозорци, гледащи към горите на щата Вирджиния. Върху стандартния бежов мокет бяха настлани фини ориенталски килими, а старомодното писалище беше покрито с тъмнозелена кожа. До една от стените се виждаше бюфет с малък хладилник до него. Но това, което привлече вниманието на Смит още от прага на кабинета, беше масата, дълга три и широка един метър, върху която лежеше макет на алпийско селище, с миниатюрни къщурки в живописни цветове, в подножието на покрита със сняг планина, с няколко моста, под които лъкатушеше бълбукащо поточе. Вероятно водата циркулираше под напора на помпа, скрита отдолу. Навсякъде по насечения релеф се проточваха железопътни линии, по които маневрираха миниатюрни старомодни локомотиви, теглещи композиции от още по-малки вагони.

До слуха на Смит достигна шум от течаща вода — очевидно в съседство на кабинета се намираше частната баня на директора Питърсън. Вратата най-после се отвори и оттам се показва висок мъж с гъста, тъмнокестенява коса. Изглеждаше на възраст колкото Логан Смит, с разлика най-много до две-три години, сериозен и съсредоточен, с властнически жестове. Когато директорът по планирането се приближи, Смит чу само шумоленето на скъпия плат рибена кост, от който бяха ушити панталоните, и на колосаната яка на тъмносинята му риза от френски памук, върху която се открояваха тирантите в червено, бяло и синьо.

— Аз съм Сам Питърсън. Добре дошли при нас.

На загорялото му, леко набръчкано лице се появи приятелска усмивка. Питърсън имаше вид на току-що завърнал се от тропиците бизнесмен.

— Бил, ще останеш ли при нас? — попита Питърсън.

— Не, не — отвърна Ролинс с категоричен тон, сякаш ставаше дума за нещо недопустимо, преди да се обърне към Смит: — Ще ти се обадя, след като свършите разговора.

Логан Смит усети, че Питърсън се забавлява с реакцията на Ролинс. Предположението му се потвърди, когато Сам Питърсън заяви:

— Проблемът на Бил е в това, че е прекалено консервативен. Точно така е записано в психологическия му профил. — Той посочи с широк жест към креслото пред писалището си. — Научих, че се интересувате от нашата операция „Лупа“.

Тази операция — версия на ЦРУ, еквивалентна на правителствената програма за защита на свидетелите — беше сред личните завоевания на директора Сам Питърсън. Той ѝ бе посветил много безсънни нощи последните четири години, за да помогне на все още неразкритите, но заплашени от предателства свои агенти в чужбина, предимно в Китай и в останалите страни от Далечния Изток. Според файловете за тези агенти, които представиха на Смит — след грижливо заличаване на истинските имена и отличителни данни на агентите — директорът Питърсън не си беше губил времето напразно. Неговата програма беше спасила живота на мнозина от заплашваните агенти.

— Запознати ли сте с подробностите около убийството на майор Моли Смит?

— Само ми докладваха накратко — отвърна Питърсън и добави с приглушен глас: — Приемете моите съболезнования.

Смит остана доволен от този подход — не му се искаше отново да навлиза в мъчителните за него подробности.

— Моли се е опитвала да скрие своите двама информатори — продължи той.

— В армията имат своя програма за защита на свидетелите — уточни Питърсън.

— Но понякога възникват причини, поради които програмата на военните не може да бъде приложена.

Смит знаеше, че някъде в този кабинет бавно се превъртат ролките на професионален магнетофон, записващ всяка от думите на двамата събеседници. Всичките му изказвания по-късно ще бъдат старателно анализирани.

— Защо не опитахте в Министерството на правосъдието?

Смит кимна сухо.

— Там нищо не постигнах. Сега вие сте единствената ми надежда.

— Извинете ме за момент.

Питърсън леко завъртя стола си и застана с лице срещу екрана на компютъра. Смит видя само как пръстите му се надигаха и спускаха, докато той работеше с клавиатурата. Накрая Питърсън спря да натиска клавишите, вдигна очи към екрана, който оставаше недостъпен за погледа на Смит, и подаде още една команда. Лазерният принтер започна да печата. Питърсън взе първия лист от купчината и го подаде на Смит.

— Истинските им имена са променени — каза той. — Но те въобще не са от значение в случая. Останалата информация е актуална, има сведения дори и с днешна дата. Тук са изписани имената на хората, с които моите подчинени са работили през последните три месеца — персонално или чрез посредници. На всеки от тях беше осигурено укритие. — Питърсън се запъна леко, преди да продължи: — Много съжалявам, но сестра ви никога не се е опитвала да се свърже с мен.

Смит му върна списъка.

— Можеше да ми го заявите направо. Не беше необходимо да виждам списъка.

Питърсън сви рамене.

— Може би. А може би не. Не зная как възнамерявате вие сам да се справите. Или не сте напълно откровен с мен. Може би вече имате имената им, но се нуждаете от потвърждение за тези имена или пък не знаете къде се укриват в момента.

— Бих искал да науча къде се укриват.

— Значи това ще бъде следващата ви задача?

— Нямам друг избор.

— Ще приемете ли един колегиален съвет?

— Разбира се.

— Тъй като пристигнахте при нас без никаква информация, от това следва, че сестра ви е успяла много добре да прикрие следите на двамата си информатори. Опитайте се да се поставите на нейно място. Ако обстоятелствата са изисквали спешни мерки, доколко далеч тя би решила да ги отведе, така че да са в пълна безопасност? Какво може да е било влиянието на фактора време? Дали тя би рискувала да ги скрие в среда, която вече е била позната на двамата свидетели, за да се подсигури допълнително?

Смит разбра накъде бие Питърсън — той не изключваше вероятността Логан Смит вече да е узнал истинските им имена, заедно с пълните им досиета. Явно не допускаше, че Смит действа на тъмно.

— Благодаря ви за помощта — кимна Смит.

Питърсън му махна с ръка, все едно че няма за какво да му благодари, след което натисна бутона, монтиран върху диктофона, за повикване на секретарката.

— Алис ще ви изпрати до долния етаж. Ако желаете, може отново да се обадите на Бил. — Питърсън удостои посетителя с още един поглед. — Ако нещо се обърка или просто се нуждаете от помощ, обадете ми се.

Когато Смит отвори вратата, за да напусне кабинета, Питърсън реши, че сега, на излизане, раменете на специалния агент са провиснали малко повече, отколкото при влизането. Товарът започваше да натежава на плещите му, а му предстоеше още дълъг път.

Ролинс прояви достатъчно такт или благоприличие — Смит не можа да определи за кое по-точно става дума — и не го попита как е

приключила срещата. Той очакваше Смит на партера и веднага го поведе покрай вътрешните постове на охраната.

Смит още размишляваше за разговора си със Сам Питърсън. Не можеше да реши какъв да бъде следващият му ход. Имаше чувството, че си губи времето, макар че не беше изключено да е пропуснал нещо съществено. Непрекъснато си повтаряше, че още е много рано, че играта едва сега започва, че по-добре е да огледа внимателно всички улики, вместо да усложни разследването с прекалено избързване. В това време Ролинс отново се зае с охраната, която на излизане се оказа не по-малко строга, отколкото на влизане.

— Желая ти успех — каза той, когато стигнаха до външната врата.

Смит го погледна, поклати глава, като че ли упрекуваше себе си.

— В кабинета на Питърсън видях много интересно детско влакче. Изглежда великолепно, достойно за истински колекционер. Каква е тази история?

— Той наистина е запален колекционер — обясни му Ролинс. — Затова е известен сред приятелите си с прякора Инженера.

15.

Смит тъкмо изтегляше колата си от паркинга, когато клетъчният телефон започна да вибрира. Търсеше го Люсил.

— Има нещо интересно в данните от компютрите, съдържащи списъците на пътниците. Става дума само за авиокомпаниите, сред които търсехме полета на Колинс.

— Да, спомням си, че ти бях възложил тази проверка.

— Но ще трябва да те разочаровам. Не е това, което очакваш. Няма сведения, че Колинс е отлетяла от Сан Франциско за Източното крайбрежие. Но в компанията „Делта“ решиха да пожертват още малко от времето си и потърсиха нейното име в резервациите с една седмица назад. И тогава попаднаха на две следи. Полет 1040 от „Нешънъл“ до Атланта, с връзка във Финикс. След това полет 1066 до Лос Анджелис. Става дума за един и същ самолет, само е бил сменен номера на полета.

Логан намали скоростта, заслушан в думите на Люсил.

— Излиза, че сега знаем как се е озовала в Кармел.

— Знаем и още нещо. Помолих ги да погледнат и за Моли. Оказа се, че тя е летяла със същия полет.

Смит машинално отклони поглед към прозореца на колата. Една синя сойка настигна бавнодвижещата се кола.

„Моли е била в Лос Анджелис, и то вечерта, преди да бъде убита!“

— В „Делта“ са регистрирали също, че въпреки преумората, тя веднага е взела обратния полет до „Нешънъл“. Не е останала на земята за повече от деветдесет минути. Не е разполагала с достатъчно време да напусне зоната на летището.

„Моли е била там, но въобще не ме е потърсила...“

Смит продължи да съзерцава птицата, без да усети как сълзите бавно се стичат по лицето му.

На Люсил се наложи два пъти да повтори името му, преди той да реагира.

— Тук съм, Люсил. Но не мога да проумея защо Джесъп не е знаел за това?

„Защо никой не си е направил труда да извърши тази елементарна проверка?“

— Логан, успокой се. Не разбираш ли, че те просто са поели в съвсем друга посока? Дори и да са възнамерявали да проверят авиолиниите, не са разполагали с нашите възможности за проучване.

— Не, те не разполагат със сътрудник като теб.

Кратката пауза от другия край на линията подсказа на Смит, че комплиментът му е успял да смути Люсил.

— Какъв ще бъде следващият ход?

— Подготви заповед за издирването на Колинс. Да се раздадат копия от заповедта на всички полицейски постове на изток от Мисисипи. Да се обяви за безследно изчезнала, в случай че някой започне да задава прекалено много въпроси. Да се наблегне на това, че задачата е от федерално значение. Ако някой от местните полицаи я забележи, да я проследи и веднага да ни съобщи. Но без никакви опити за арест.

— Искаш да ти я доведат на каишка, затова им подхвърляш кокала.

— Това е предпазна мярка, в случай че някой изведнъж започне да се интересува прекалено много от Колинс.

— Логан, сигурен ли си, че така трябва да постъпиш?

— Моли не ми остави друг изход. Ще изгубим ден или два, за да проследим маршрута ѝ, но пак ще се озовем в задънена улица. Така че, ако не произтекат някои събития, съм принуден да открия Колинс. На всяка цена.

— Какви събития?

— В момента се разиграва една игра, но как ще приключи тя... това също зависи от Колинс. Ако няма изненади, ще ти позвъня до края на деня, по източно време, за да продължим с издирването.

— Надявам се, за нейно добро, да има някакви изненади — рече Люсил. — Грижи се за себе си, Логан. И не забравяй да се храниш.

Бил Ролинс се върна в кабинета на Питърсън. За да надникне в тунела, пробит в миниатюрния алпийски хребет, трябваше доста да се

наведе. Не можеше да повярва, че Питърсън се бе изхитрил дотам, че да монтира фотоклетки към дребните локомотиви, така че да се включват прожекторите им само когато навлизаха в тъмните тунели.

Ролинс се изправи и видя, че Питърсън все още го следи с напрегнат израз на лицето.

— Да, прожекторите наистина се включиха — констатира Питърсън.

— Но аз дойдох тук по съвсем друг въпрос — смутено заговори Ролинс. — Искях да разбера дали не можеш да помогнеш на Смит.

— Той е един нещастник, Бил. Сестра му вече гние в гроба, а той още преследва призраците от нейните разследвания.

— Не бива да забравяме, че Смит притежава първо ниво на достъп — напомни му Ролинс. — А в Белия дом могат да повярват дори и на призраци.

— Знаеш ли нещо по този въпрос?

— Още проверяваме. Но до края на деня ще разполагаме с цялата налична информация. — Бил Ролинс се запъна, преди да продължи: — Искях да те попитам какво ще предприемеш относно „Уандърленд Тойс“.

— Очаквам и тази година компанията да натрупа внушителни печалби.

— Нямах това предвид.

— За бога, Бил, ще ми обясниш ли най-после какво имаш предвид? „Уандърленд“ се справя отлично със задачите си.

Инженера посрещна спокойно напрегнатия поглед на Ролинс, защото отлично знаеше какво ще последва.

— Налага се твоите хора да изпълнят една дребна поръчка.

— В кой край на света?

— В Пекин.

— Знаеш, че засега съм замразил мрежата си. Народният комитет за обществена безопасност не е престанал да души около секретните сведения, които измъкнаха бежанците от последната група.

— Но искането идва от кабинета на главния директор.

— Добре. Какъв е проблемът?

Ролинс настръхна. В ЦРУ Сам Питърсън беше единственото лице, което имаше право да изисква пояснения около всяка заповед на главния директор. Нещо повече, имаше право да я отхвърля, без да

бъде мъмрен и наказван. Защото Питърсън, преди да се заеме с програмата „Лупа“, се занимаваше с организирането на широка агентурна мрежа в комунистически Китай. Преди него ЦРУ никога не беше разполагало с толкова съвършена структура в труднодостъпния за чужденци азиатски гигант. Мрежата все още функционираше. Но имаше една коварна особеност — не се подчиняваше на никого, освен на Сам Питърсън. Ролинс отдавна беше запознат с този печален факт. И то от собствения си горчив опит — преди години му бяха възложили да поеме мрежата от Сам Питърсън. Но през следващите шест месеца не се получи нито едно агентурно донесение. Загадъчните китайци като че ли се надсмиваха над усилията му, присвили още по-плътно тесните си очи. Но веднага след повторното назначаване на Питърсън отново започна да тече поток от разузнавателни сведения.

— Ей Ти енд Ти подготвя износ на най-новата си комуникационна техника за Китай — заяви Ролинс. — Те ще опашат с кабели най-малко четиридесет процента от територията на страната, включително най-важните промишлени зони и военни обекти.

— И ти искаш моите хора да предвидят още няколко допълнителни стъкловлакнести нишки в оптичните кабели, свързани към строго определени обекти. За да можеш да ги подслушваш и да засичаш разговорите им.

Ролинс кимна.

— Може ли твоите агенти да се включат в този проект?

Инженера се замисли.

— Необходимо е повече време за подготовка.

— А твоят човек в китайския генерален щаб? Ще може ли да разчитаме на помощта му?

— За какъв период от време става дума?

— Инженерите на Ей Ти енд Ти вече привършват проектите. Ще разполагаме с копията от тях още преди да е изсъхнал тушът по чертежите. По най-груби сметки, между три и четири месеца.

— Тогава ще изпратя проектите на моите хора в Китай, а в същото време „Уандърленд Тойс“ ще трябва да получи договор за доставка на солидна пратка от фиброоптични кабели. Аз ще имам грижата да избира кораба и пристанището, където ще бъде разтоварена стоката. Така става ли?

— Да, след като няма друг вариант.

— За „Уандърленд Тойс“ ще бъде истински празник денят, когато ще се изплати сделката. На колко може да се разчита?

— Става дума за седемцифрена сума.

— Чудесно. Така ще успеем да изпреварим инфлацията.

Ролинс се отдалечи към вратата на кабинета.

— Ще се погрижа по-скоро да разполагаш с всички необходими сведения.

— А ще получа ли писмена заповед?

Усмивката на Ролинс напомняше повече на нервен тик.

— Не бива дори да се шегуваш с това, забрави ли?

Инженера можеше да се справи със задачата, защото ЦРУ нямаше по-добри агенти в Китай от стотиците шпиони, които му бяха пряко подчинени. В някои райони на огромната азиатска страна дори нямаше други американски разузнавачи, освен онези, които се числяха към контингента, вербуван от помощниците на Инженера. Така че никой не се удивляваше от факта, че ЦРУ никога нищо не му отказваше, че Инженера беше галеното дете на най-крупната шпионска централа в света — и така щеше да продължава, докато от „Уандърленд Тойс“ към Лангли течеше несекващ поток от разузнавателни сведения.

Инженера погледна през прозореца, огледа окапващите есенни листа и въздъхна примирено. Ако навремето в Хонконг не беше станал жертва на подло предателство, сега щеше да бъде на още по-високо стъпало по стръмната стълба на служебната йерархия. Но винаги съществуваше шанс един двоен агент да докладва на китайското контраразузнаване данните за самоличността на Инженера — преди да издъхне, застигнат от американски куршум. Но сега Инженера не можеше да си позволи риска да проникне в Китай по нелегален канал и да си разчисти сметките с предателите в агентурната мрежа, която сам беше изградил с цената на многогодишни усилия.

Затова Инженера остана в родината си. Винаги е за предпочитане да останеш жив, отколкото да си мъртъв герой, макар и увенчан с лаври. Тогава му възложиха да оглави програмата „Лупа“ — всички знаеха, че няма по-способен от него, когато ситуацията изисква някой агент, изправен пред опасността от провал, да бъде изтеглен от оперативната зона и да бъде скрит вдън земя. Гигантската агентурната мрежа на Инженера в комунистически Китай се отличаваше с една

особеност — тя изпълняваше само наблюдателски функции, но никога не ѝ възлагаха нито саботаж, нито подривни операции, нито подстрекателство за граждански размирици. Така че Инженера разполагаше с достатъчно време да изтегли старите си кадри, след като беше обучил обаче техни равностойни наследници.

Но когато оставаше сам в огромния си кабинет, той усещаше колко му липсва агентурната дейност, непрекъснатото дебнене и надхитряване с невидимия враг. Преди да му предложат да се върне в Щатите, той нямаше спокоен ден, и то в продължение на години. А сега, от този тих и закътан кабинет, беше длъжен да прочиства агентурната мрежа от застрашените и съмнителните сътрудници. За хората от първата група, чийто живот висеше на косъм, Инженера се разпореждаше да бъдат изтеглени в Щатите според плановете, залегнали в неговата програма за закрила на информаторите. Но за онези от втората присъдата беше само една. Смъртта ги застигаше винаги, макар че някои от тях му бяха служили дълги години и го бяха снабдявали с безценни сведения.

Инженера отново се замисли за разговора с Логан Смит. Много способен мъж, но бесен — заради смъртта на сестра си, което естествено помагаше да бъде по-лесно манипулиран. Въпреки страданието си, а може би тъкмо по тази причина, този Смит напредваше доста бързо в разследването. Инженера не се съмняваше, че много скоро Логан Смит ще се добере до Рейчъл Колинс.

Спокойно можеше да стигне в Балтимор по обяд, ако не беше онзи проклет трактор, блокирал за час и половина двете платна на Магистрала I-295. Стана един следобед. Зад нея опашката от превозни средства се удължаваше с всяка минута, а тя чакаше в колата, нервно стискайки волана. Чак към един и четиридесет изнервената жена се добра до светофарите на Камдън Ярдс, на няколко километра от полицейското управление на Балтимор.

Никъде по съседните улици не се намери свободно място за паркиране, затова тя бе принудена да подкара колата към пристанищния хотел „Омни Инър Харбър“ — за да остави там колата, взета от агенция за автомобили под наем. Обясни на пазача на паркинга, че ще обядва някъде наблизо, след което влезе във фойето,

зави надясно покрай павилиона за вестници и излезе през кафенето откъм задната фасада на хотела на Хановър стрийт. Прекоси няколко улици в посока към авеню Файет и там спря пред количката на един продавач на сандвичи. Взе си кутийка пепси и я изпи на един дъх, без да откъсва поглед от внушителната сграда на полицейското управление, извисяваща се над околните сгради на площада. От кулата на градския часовник в далечината отекнаха два удара.

Сега, когато отново се озова в Западна Вирджиния, пак я обзе изкушението час по-скоро да се махне оттук и да потегли на юг, към Атланта. Но образът на Моли, който не преставаше да тревожи мислите ѝ, и този път ѝ помогна да преодолее поредния безразсъден порив.

Рейчъл се прибра в стаята си в мотел номер 6 и легна. Трябваше да събере сили, да се изолира поне за малко от драматичните събитията, които се редуваха с бясно темпо. Младата жена още не можеше да повярва, че този хаос беше предизвикан от едно на пръв поглед незначително събитие — от решението ѝ да сподели с Моли последните думи на умирация сержант Дън, проснат на бетонния под в онзи окървавен склад. Именно това разкритие беше принудило Моли незабавно да смени укритията на Коупланд и Ъндъруд и да замине за Лос Анджелис с Рейчъл. А после... после тя се бе върнала във Вашингтон, за да попадне в лапите на убиеца.

Всъщност, Моли се бе върнала, за да провери отново досието на сержант Дън. Според майор Джесъп и Щаба на Военната прокуратура във Форт Белвоар, този Дън бил с чисто минало, но след като Рейчъл ѝ съобщи какво ѝ беше изповядал преди да издъхне, Моли се съмняваше в тези твърдения. За съжаление, смъртта осуети намерението ѝ да довърши проверката.

Все още излегната на леглото в ъгъла на скромно обзаведената мотелска стая, измъчвана от неспирния тътен на камионите по магистралата, каращ прозорците да звънтят през всеки две минути, Рейчъл за сетен път си повтори, че няма право да остави незавършено делото на Моли. Но досието на сержант Дън се пазеше в архивите във Форт Белвоар, а за нея сградата на прокуратурата вече се бе превърнала в недостъпна крепост. Това беше още една причина да копнее да потегли направо за Атланта. Но защо не спираше слабият, вътрешен гласец упорито да ѝ нашепва, че нещо много съществено се

е изплъзнало от вниманието ѝ. Защо я гризеше съмнението, че ако се втурне към Атланта по следите на Коупланд, ще провали замисъла на Моли.

Успя да открие отговора на тази загадка едва на следващата сутрин, след като беше спала няколко часа. Докато стоеше под душа, мислите ѝ се рееха свободно, безцелно дори, но в един миг — абсолютно изненадващо — тя се озова мислено отново на покрива на онзи склад в Балтимор. Сякаш отново, залегнала до ръба на накъдрената ламарина на покрива, Рейчъл за пръв път в живота си зърна — през отворения прозорец на кабината — силуета на сержант Дън, подкарал тежкия камион към отсрещния склад...

„Кой беше залегнал тогава до нея на онзи покрив? Командирът на специалния отряд за бързо реагиране — капитан Бърнс.“

Същият този Бърнс, на когото майор Джесъп беше изпратил досието на сержант Дън. Следователно, досието още се намираше в бюрото на Бърнс.

Рейчъл инстинктивно стисна изстудената алуминиева кутийка, отпи още веднъж от нея, но тутакси я захвърли в най-близкия контейнер за отпадъци.

Не можеше да знае със сигурност дали Бърнс още държи при себе си досието на Дън, но все пак имаше някакъв шанс. Бяха изминали само три дни, откакто той беше получил досието, изпратено му от Джесъп. Ако Джесъп не е поискал Бърнс да му го върне веднага — в което Рейчъл се съмняваше — то папката още би трябвало да се търкаля някъде из чекмеджетата в бюрото на командира на специалния отряд.

Рейчъл излезе от мотела и побърза да се смеси с тълпата по улицата. Веднага след първия завой младата жена ускори крачки. Скоро стигна до сградата на полицията и веднага се насочи към главния вход.

Но сега най-голямата трудност пред нея не беше свързана с въпроса къде Бърнс е прибрал проклетото досие. Не, оказа се, че опасността я дебнеше още на входа на сградата. Докато изчакваше реда си да премине през металдетектора след кабината на дежурния, Рейчъл внезапно осъзна, че Военната прокуратура е вдигнала тревога и сега я издирват всички полицаи в източните щати. Формално, тя се бе оказала в положението на офицер в самоотлъчка през последните

четиридесет и осем часа. Но дали заповедта за задържането ѝ е стигнала до Балтимор? Началниците ѝ от Форт Белвоар вероятно са вдигнали под тревога щатската полиция, а може би дори са сигнализирали на федерално ниво. Но може пък командирът на местния отряд за бързо реагиране да не е бил уведомен?

Дойде и нейният ред да бъде проверена от детектора. Беше с униформата си, а по нея имаше достатъчно метал, за да се задейства детекторът. Дежурният взе служебната ѝ карта и машинално вдигна ръка — това беше знак да премине през активната зона. Той се вторачи в снимката ѝ, после вдигна поглед към лицето, преди да доближи ръчния скенер към тялото.

— Изглежда, всичко е наред — равнодушно промърмори той и ѝ върна картата.

Помещението в дъното на коридора беше преградено със скелето на строителите, върху което още си стоеше изцапаният брезент, който бе видяла миналия път. Това напомни на Рейчъл за първото ѝ появяване в щаба на балтиморския отряд за бързо реагиране. Забеляза една промяна — строителите бяха монтирали нова врата, още небоядисана. Миниатюрната клавиатура на стената до нея издаваше, че тук е преместен главният вход към новата пристройка.

Рейчъл сведе поглед към ламинираната служебна карта в дланта си. Служебният код от Военната прокуратура, щампиран върху картата, би трябвало да ѝ осигури достъп отвъд тази врата. Но ако капитан Бърнс е сред полицаите, получили заповед да задържат военен следовател Рейчъл Колинс, то тя няма да може да излезе повече навън.

Тя усети как инстинктивно забавя крачки, докато приближаваше вратата. Нищо не убягваше на изострените ѝ сетива — нито лекото помръдване на камерата в ъгъла под тавана, нито глухия тропот на десетките кубинки по стъпалата зад вратата.

Моли беше смятала сержант Дън за важна фигура в играта, но въпреки това беше подценила ролята му. Сега Рейчъл беше длъжна да поправи грешката ѝ — в противен случай щеше да бъде осъдена да тъпче на едно място в разследването, което беше предприела.

— Какво, по дяволите, търсиш тук? — извика груб мъжки глас някъде отгоре.

Рейчъл вдигна глава. На горното стъпало стоеше капитан Бърнс, опрял ръце на хълбоците си, втренчил очи в нея. Тя едва потисна

първоначалния импулс да се завърти и да се втурне надолу по стъпалата. Вместо това Рейчъл продължи напред така забързано, че неволно го настъпи и изцапа едната от лъснатите му до блясък кубинки. Той отскочи назад като ударен с камшик.

— Престани, Колинс! Какви ги вършиш?

— Извинете ме.

Бърнс още оглеждаше върха на кубинката си.

— Все пак, мога ли да знам какво те води насам?

„Явно още не знае, че са ме обявили за издирване.“

— Съжалявам — промълви Рейчъл и побърза да добави това, което Бърнс очакваше да чуе, — така ме изплаши, че...

— Да, да, както и да е. Да го забравим. Но ти не отговори на въпроса ми, Колинс.

— Пристигнах, за да взема досието на сержант Дън, което ти изпратихме от Форт Белвоар.

Бърнс примигна учудено.

— Дън? О, да, дяволите да го вземат. — Той я изгледа с подозрение: — Ти... ти още ли работиш по тоя случай?

Рейчъл отлично знаеше какво го интересува най-много. Вирна брадичка и добави със смразяващ поглед:

— Нали все някой трябва да разчиства...

Капитан Бърнс остана много доволен от гневното изражение, изписано по лицето на Рейчъл Колинс. Той дори не се постара да прикрие злорадството си.

— При теб е, нали? — сърдито го погледна тя. — Досието?

— Разбира се. Чакахме да изпратят някой военен куриер да го прибере. Но не очаквах да се сблъскам отново с теб.

— През последните дни ми се събра доста обикаляне из правителствените ведомства — отвърна Рейчъл.

Бърнс й даде знак с ръка да го последва. Дватамата стигнаха до вратата, той въведе кода от клавиатурата на стената и вратата избръмча. Рейчъл влезе след него в тесния коридор. В дъното ги спря дежурният сержант от вътрешния пост.

— Изчакай ме тук — нареди Бърнс през рамо и забързано продължи напред.

Рейчъл погледна към бюрото на дежурния, поставено върху тесен подиум. Сержантът беше същият, с когото беше разговаряла

онази сутрин в помещението за разпити след среднощната операция в пристанищния склад. На гърдите на едрия чернокож мъж висеше табелка с чина и името му — сержант Том Лапиър.

— Мога ли да ви помогна с нещо? Чаша кафе? Или диетична кола?

— Благодаря. Не мисля, че ще остана за дълго тук.

— Вие бяхте от Военната прокуратура в Белвоар, нали?

— Познахте.

Той се облегна върху бюрото и протегна към нея едрата си лапа, голяма почти колкото ръкавицата, с която кетчърът улавя топката в бейзбола.

— Аз съм Том Лапиър.

— Рейчъл Колинс.

— Чух, че сте дошла за досието на Дън. Знаете ли, капитан Бърнс още ви е сърдит заради онази нощ.

— Ако се наложи, отново бих постъпила по същия начин.

— Повечето от нашите, и аз в това число, прослушахме записа от онази нощ. Ако имаше нещо ценно, щяхме да ви изпратим касетата.

Рейчъл кимна, пристъпвайки от крак на крак.

— Вярно ли е, че вашите началници са ви нахокали здравата, защото капитан Бърнс е останал недоволен от вас?

— Е, да кажем само, че съм имала и по-щастливи дни в кариерата си.

Лапиър почтително сведе глава.

— Чух, че е загинала една жена... офицер, от вашите. Познавахте ли я?

— Тя ми беше пряк началник. И освен това беше чудесен човек.

— Съжалявам, госпожице Колинс.

Рейчъл видя, че Том Лапиър посегна към папките, струпани в ъгъла на бюрото. Хрумна ѝ, че няма да има по-благоприятен момент от този, и реши да рискува:

— Спомняте ли онзи ден, когато говорихме в помещението за разпити? Тогава при вас на гишето за пропуска се появи един мъж. Ако не ме лъже паметта, май че беше облечен в яке с ресни по ръкавите...

Лапиър се огледа предпазливо — наоколо нямаше други полицаи, освен тях двамата.

— Онзи тип ми създаде такива ядове, че не искам дори да говоря за него!

— Така ли?

— Каза, че бил куриер от полицейската лаборатория. Имаше пропуск за Управлението и всичко останало. Така че нашият Бърнс сам му тикна в ръцете вещественото доказателство. Само че този тип се оказа мошеник. В лабораторията нищо не знаеха за него! Грабна касетата и духна! Ей така!

— Зная само, че майор Смит — моят пряк командир — ми беше споменала, че се обадили на вашите хора да ѝ изпратят някакво вещественото доказателство по случая Дън, но така и не го получила.

Лапиър изсумтя недоволно.

— Не се учудвам. Бърнс имаше доста разпавии онзи ден. Изписа поне двадесет страници.

Рейчъл се приближи към бюрото и понижи глас:

— Нали ти си говорил с онзи тип, който се е престорил на куриер? Не си ли спомняш как изглеждаше?

Лицето на Лапиър остана замислено. Рейчъл знаеше, че беше престъпила в забранена територия. Но нали досега беше разговарял любезно, дори приятелски с нея?

— Майор Смит и аз се захем с търсенето на онази касета. На нея беше записано всичко по време на операцията в склада. Но когато се обадохме на вашите началници, оказа се, че касетата е изчезнала. А само няколко дни по-късно майор Смит беше убита. — Рейчъл погледна сержанта право в очите. — Но аз продължавам да търся онзи загадъчен куриер. Може ли да си спомниш още нещо за него? Каквото и да е, дори и най-незначителната подробност...

Лапиър се замисли. На Рейчъл ѝ се стори, че изтече страшно много време.

— Какво искаш да узнаеш за него? — най-после попита той.

Рейчъл разбра, че Лапиър е прекалено интелигентен, за да се опитва да го разиграва.

— Но ако си остане само между нас двамата. Мога ли да разчитам на думата ти?

— Да.

— Работя по нова версия, според която има връзка между онзи куриер и убийството на майор Моли Смит. Струва ми се, че крадецът

на касетата и убиецът са едно и също лице.

Очите на Лапиър се разшириха от изненада. Но в следващата секунда някъде от дъното на коридора отекна силният глас на капитан Бърнс.

— Ако Бърнс започне да те разпитва за онази проклета касета, непременно ще стигне и до външността на куриера. Затова аз бързам да го изпреваря. Моля те, опитай се да си припомниш как изглеждаше.

В този миг вратата зад бюрото се отвори с трясък. Оттам се появи капитан Бърнс, със запечатан плик в ръка. Той връчи плика на Рейчъл.

— Ето ти досието. Знаеш къде е изходът, нали? — Той посочи с ръка към вратата и зачака тя да напусне сградата.

— Командире...

— Преди малко ви търсиха. Стори ми се, че е от „О’Мейли“.

Рейчъл видя колебанието по лицето на Бърнс. Капитанът се обърна и изчезна зад вратата, през която се бе появил.

— „О’Мейли“ е името на един от баровете в града. Бърнс се занася по една от келнерките, казва се Кели. — Той й намигна лукаво. — Но жена му не знае. Засега.

Лапиър затършува сред папките върху бюрото. Най-последно измъкна едно листче, прегънато на четири.

— Това е скицата на куриера, която надрасках за капитан Бърнс. Колкото повече размишлявам, толкова повече се убеждавам, че онзи тип е бил дегизиран. И то майсторски. Но може би тази драсканица ще ви помогне. Зависи какво търсите.

Рейчъл пое листчето от ръката на Лапиър и веднага го скри в джоба си.

— Благодаря.

— Има още нещо. Бърнс се опита да го потули, но тук нищо не може да остана скрито-покрито. Преди ден или два, не помня точно, един от шефовете така го наруга по телефона, че той едва не подмокри гащите.

Когато се върна в кабинета си, капитан Бърнс веднага посегна към телефона, но не позвъни на русокосата келнерка Кели от

„О’Мейли“. Първото му обаждане беше до микробуса, снабден с апаратура за подслушване, паркиран на Ийст Файет.

— Обектът след малко ще напусне сградата. Бъди готов.

— Ние сме готови.

Вътре в микробуса, с удобни столове и модерна климатична инсталация, трима детективи не сваляха бинокли от очите си. Те бързо фокусираха Рейчъл на отсрещния тротоар — почти веднага след като напусна сградата. Видеоапаратурата също беше включена на запис.

— Засякохме я. Току-що зави надолу по Сейнт Пол.

— Знаете какво да правите — нареди Бърнс по радиоканала за връзка. — Не я изпускайте от поглед. Онези по тротоара да я следват по-отблизо.

Един от отряда за проследяване извади малка снимка и сравни жената на нея в тъмносин делови костюм с обекта на тротоара.

— Нашите хора по тротоара поеха обекта.

— Дръжте ме в течение.

Бърнс бръкна в джоба си и извади лист хартия. Изглади го върху бюрото с нервен жест, дори леко размаза мастилото. Цифрите не бяха много ясни, но въпреки това успя да ги прочете. От другия край на линията се обади някакъв мъж.

— Да?

— Инспектор Смит?

— Кой се обажда?

— Капитан Бърнс, командир на специалния отряд за бързо реагиране в Балтимор.

— Какво има?

— Вие ми бяхте поръчали, сър... Ето че тя пристигна за досието, точно както вие очаквахте.

— Къде е сега?

— На улицата. Изпратих двама от моите хора по следите й. Имам още трима в един микробус, оборудван за проследяване.

— Да не ги е забелязала?

— Не, сър.

— Тя отива към паркинга при колата си. Предупредете хората си в микробуса. Включете още две коли в играта.

— Сър, мога веднага да ви я доведа...

— Бърнс! Слушайте много внимателно какво ще ви кажа! В никакъв случай не искам да ми я водите, ясно ли е? И в никакъв случай вашите хора не бива да допускат тя да ги усети. Подплашат ли веднъж птичката...

— Но ако поеме по междушатската магистрала? Ще възникнат проблеми. Нямаме право да действаме извън щата!

— Никакви проблеми няма да има. Крайно време е вашите хора да си поразмърдат задниците, след като позволиха да им отмъкнат касетата изпод носа!

Ушите на Бърнс почервеняха. Той лесно избухваше, но този път не посмя да отвърне на обидата. Този шибан инспектор Смит, който и да беше той, май седеше до дясното коляно на Господа. Заповедта да му бъде оказвано всякакво съдействие беше пристигнала направо от кабинета на шефа на полицията в Балтимор.

16.

Рейчъл бързаше към пристанищния хотел „Омни Инър Харбър“. От вратите на туристически автобус се изсипаха група гимназисти и тя заобиколи, за да стигне до главния вход.

Щом се озова вътре, веднага отиде в тоалетната в дъното на коридора, за да облегне чело на студената стена, облицована с фаянсови плочки. Коленете ѝ се подгъваха, пръстите на лявата ѝ ръка стискаха силно папката с досието на сержант Дън, която ѝ беше връчил капитан Бърнс. Наведе се над умивалника и наплиска с пламналото си лице, преди да прокара пръсти през косата си.

Навън хлапачите още не бяха стигнали до дъното на коридора, но Рейчъл вече чуваше отекващите им стъпки. Водачът на групата непрекъснато им нареждаше какво да правят, докато те подреждаха раниците си. Шумът от ученическата група я последва до кафенето. Там тя се настани на самотната маса в ъгъла и си поръча чаша кафе без мляко.

За миг остана напълно неподвижна, с притворени очи, разбърквайки кафето. Унесена в мислите си, не чуваше нищо от глъчката наоколо, освен потракването на лъжичката в чашата. Най-после отпи, извади папката с досието на Дън и го отвори на масата.

„Хайде, Моли, помогни ми да се оправя и този път. Какво би потърсила ти в тази папка?“

Рейчъл беше чела стотици подобни досиета. Знаеше, че винаги ги подреждаха по стандартния образец, сухо и еднообразно, както цялата документация в армията. Дори шестте препоръки на Дън от командирите му в различните поделения си приличаха като две капки вода.

Рейчъл прелисти набързо папката, после отново отпи от кафето, преди да започне повторното четене, този път много по-внимателно.

В произхода на Дън нямаше нищо интересно. Първороден син. Баща му притежавал малък железарски магазин. Самият Дън не можел да се похвали с никакви постижения в училище, но се отличавал с уменията си да ремонтира автомобили. Освен това усърдно помагал в

магазина на баща си. Подал документи за постъпване в армията на третия ден след завършване на училище.

Армията умееше по-добре от всяка друга институция да съсипва родените таланти и да ги изпраща където изобщо не им е мястото. Не беше изключение някой надарен фоторепортер да се озове в танка или способен готвач да се поти над сандъка с артилерийски снаряди. Но за разлика от тях Дън беше спечелил от постъпването си в армията. Веднага го изпратили на ускорени курсове за автомеханици — отначало за камиони от тиловите поделения, а после го прехвърлили в бронетанкова дивизия, където го използвали да ремонтира леки танкове „Брадли“. Отлично се справял и с физическото натоварване. На три пъти му предлагали да се яви на изпити, за да кандидатства за офицерско звание, но той неизменно отклонявал предложенията. Рейчъл се запита каква би могла да бъде причината. Единственото логично обяснение беше пълната липса на амбиции да получи по-висок чин. Или още оттогава си е бил потаен и лукав кучи син, решен на всяка цена да се добере до интендантските части. Може би, за да натрупа повече пари.

Навремето, когато постъпи във Военната прокуратура, Рейчъл остана изненадана от факта, че в армейските центрове за обучение по работата с компютри постъпваха предимно сержанти и редници, а не офицери. „Много любопитно явление — беше споделила Моли с нея. — Повечето от момчетата идват направо от улицата. С помощта на тази дяволска електронна машинария те ще могат да навлязат в тайните на счетоводството, складовата документация, покупко-продажбите и трансферите, които все по-мощно се компютризират. Край на моливите и калкулаторите, на ръчно попълнените фактури и складова документация. Момчетата трябва да научат как стават тези работи в модерния свят. А някои от тях, които са по-амбициозни, ще се научат да използват компютрите и за свои цели — за да трупат печалби.“

През последните години Рейчъл беше прекарала много часове пред екрана и сега работеше с компютъра много по-добре от всички сержанти във военните складове, които с натискането на няколко клавиша можеха да направят така, че да изчезнат от военните наличности във Форт Бенинг четиристотин автомата М-16, за да се

появят по-късно, сякаш с магическа пръчка, в ръцете на наркотрафиканти — например, чак в Хуарес, Мексико.

С нещо подобно се беше занимавал сержант Дън в своя склад, само че в по-скромен мащаб. Но този Дън не е бил само крадец. Той е бил опитен, способен автомеханик — в рапортите си началниците му не бяха пестили похвалите си. Някой го е харесал и го е избрал за своите цели. Очевидно Дън е разполагал с нещо, което е предложил на този някой. Но с какво?

Рейчъл погледна часовника. Представи си как в този момент Стивън Коупланд също брои часовете, с поглед, прикован в телефона в хотелската си стая. Трябваше да побърза, но да не му позволи да действа безразсъдно.

Един психологически профил може да помогне, обаче в досието на Дън такъв липсваше. Никога не го бяха подлагали на психологически тестове, може би защото не бе допускан до секретни поделения.

„Може би затова няма данни от проверки дали не е членувал в някоя екстремистка групировка.“

Рейчъл знаеше, че сержант Дън е успял да спечели благосклонността на някой високопоставен офицер в армията. Ако Дън е членувал в такава организация и ако не е бил закрилян от своите командири, то неминуемо това би трябвало да бъде споменато в досието му. След атентата в Оклахома Сити и след дерайлирането на експреса „Амтрак“ в Аризона, Военната прокуратура разследваше много внимателно всички сигнали за връзки между военнослужещите и расистките групировки. Броят на униформените симпатизанти на расистите всъщност не беше голям, но според Обединените генерални щабовете (на сухопътните сили, ВВС и флота) този брой беше недопустим.

„... поне помогнах да пукне онази чернилка...“

„Как си успял да го извършиш, Дън? Кой се е спрял на теб, кой ти го е внушил, кой те е направлявал свише?“

Рейчъл вдигна глава и огледа масите в кафенето, но след малко отново се зачете в страниците, описващи последните години от кариерата на сержант Дън.

Командиrowан във Форт Райли, Канзас, за да се обучава като специалист по ремонтване на тежки танкове М-1 „Ейбрамс“.

После го върнали във Форт Белвоар...

При обръщането на страниците от папката се изплъзна лист от компютърна разпечатка. Рейчъл се наведе и го вдигна от пода, върна го на мястото му и се зачете в него.

Оказа се допълнение към списъка с длъжностите, заемани от Дън през последните осем месеца. През март го прехвърлили във Форт Браг^[1] за шестседмичен интензивен курс по поддръжката на хеликоптери „Апах“. Завършил курса с отлична оценка и веднага му предложили да остане за допълнително обучение, но този път за техническа профилактика на малки витлови самолети. От втория рапорт ставаше ясно, че е работил с различни модели самолети, включително и С-12 — армейския вариант на „Лиърджет“.

При споменаването на С-12 в главата на Рейчъл нещо сякаш избръмча. Напомни ѝ за нещо, но в момента не можеше да се сети за какво.

„Хайде, продължавай! Очевидно Дън е разбирал от самолети. И какво от това?“

Тя отново прерови всички рапорти за назначения на сержант Дън на следващи длъжности, но ги отмести настрани и се концентрира върху списъка с отпуските на сержанта, на който при първото прелистване не беше обърнала внимание.

След като приключил с курса във Форт Браг, Дън си взел едноседмичен отпуск. Появил се точно на датата, но след по-малко от седемдесет и два часа отново го върнали във Форт Браг. От там пък го изпратили направо във ВВС базата „Андрюс“ край Вашингтон...

„... за да бъде назначен като резервен шофьор на генерал Грифин Норт, чийто шофьор тогава бил със счупен крак поради транспортна злополука...“

Рейчъл се облегна и погледна навън през прозорците на кафенето. На платното и на тротоара беше пълно с ученици. Водачът на групата продължаваше да ги събира, защото автобусът беше готов да потегли.

— Това е! — въздъхна Рейчъл. — Да, това е! Открих го!

Грабна папката и се втурна към касиера, стиснала в ръка десетдоларова банкнота.

— Може ли да ви помоля да ми я развалите на дребно? Трябват ми монети по четвърт долар.

Отвън, до фасадата на кафенето, бяха подредени няколко магазинчета — цветарница, вестникарска будка, агенция за коли под наем. Рейчъл отвори последната врата на ъгъла на улицата — вътре се помещаваше туристическо бюро. Зад компютъра седеше пълен мъж на средна възраст с риза с къси ръкави.

— Изчакайте една минута, моля.

На Рейчъл ѝ се стори, че бяха изтекли поне пет минути, когато служителят вдигна очи към нея.

— Какво мога да направя за вас, госпожо?

— Има ли пряка връзка от Балтимор до Атланта с експреса „Амтрак“?

— Ами чакайте да проверя... — Отново се разнесе тракане на клавиши, след което мъжът рече: — Да. Тръгва вечерта от Балтимор в пет часа и седем минути, пристига в Атланта в един и тридесет след полунощ. Това устройва ли ви?

— Нямате ли нещо по-бързо? — попита тя изнервено.

Той я изгледа учудено.

— Та това е експрес!

— А какви полети има дотам?

— До „Дълес“ или през Вашингтон?

— През Вашингтон. Нали е по-пряко?

— Аха. — Той отново се надвеси над клавиатурата. — Най-доброто за вас е полет 457 на „Делта“. Излита след деветдесет минути.

Тя кимна, вече по-спокойно.

— Еднопосочен билет, моля.

— Сигурна ли сте? Ако вземете с прехвърляне, заради съботното намаление, ще ви излезе с една стотачка по-евтино.

Рейчъл едва се сдържа да не избухне.

— Толкова евтино? Чудесно. Нека да бъде с връщане в събота, но за по-късен полет.

Измъкна шест банкноти по петдесет долара и ги подреди на гишето.

— Искам да телефонирам, за да предупредя близките си, че пристигам. Стигат ли тези пари?

Той ѝ върна една от петдесетачките.

— На ваше място не бих се втурнал към телефона. Няма нищо по-хубаво от изненадите. О, чакайте! Как се казвате?

— Сара Мартиндейл — извика тя през рамо, забързана към редицата телефонни автомати на отсрещния тротоар, пред фасадата на „Краб Кетчър Ойстър Бар“.

Рейчъл изчака обаждането на телефонистката за междушатски разговори, даде ѝ номера на „Риц Карлтън“ в Бъкхед, Атланта и си отдели достатъчно монети, за да ѝ стигнат за петминутен разговор. Стивън Коупланд вдигна слушалката още след второто позвъняване.

— Стивън, сега ще ти...

— Забави се, много се забави! Очаквах да ми позвъниш още преди два часа.

— Много съжалявам. Но току-що ми потвърдиха полета до Атланта. Стивън, как е при теб?

— Добре съм, добре съм. Само това проклето чакане...

Но звучеше задъхано, като че ли беше бягал по алеите в някой парк.

— Звучиш ми така, сякаш си мъкнал камъни.

— Преди малко излизам от ваната. Кога ще пристигнеш?

— Малко преди два през нощта. Колко е от летището до хотела?

— Някъде към двадесет и пет минути. Но ако случайно попаднеш в някое задръстване по магистралата...

— Тогава ме чакай към два и половина. Или към три. Ще ти звънна отдолу, от фойето. Окей?

— Така искам всичко по-скоро да приключи.

Сега гласът му звучеше по-спокойно, въпреки че Рейчъл пак долавяше нотката на страха. Напипваше я така безпогрешно, както опитният лекар познаваше по пулса нарушенията в сърдечния ритъм на пациента си.

— И аз искам същото, Стивън. Всичко ще се уреди. Само ме изчакай. Ще бъдем заедно само след няколко часа.

— Обади ми се, ако полетът има закъснение.

— Ще ти позвъня.

Рейчъл окачи слушалката и въздъхна облекчено. Поне едно добро качество притежаваше този Стивън Коупланд — бързо се окуражаваше.

Тя погледна часовника си. Време беше да потегля. Оставаше да вземе билета, а щом стигне до летището — да измъкне сака от багажника на колата под наем. Най-важното, което най-много я

вълнуваше, можеше да почака, ала тя не можа да издържи на изкушението.

Младата жена измъкна разпечатката и затърси в списъка с отпуските на сержант Дън телефонния номер, който той беше посочил за спешно повикване по време на отпуска си. Това е било точно след като е приключило временното му назначение като шофьор на Норт, т.е. малко преди генералът да напусне базата „Андрюс“ и да отлети за Калифорния. Рейчъл извади още една двадесет и пет центова монета и бързо набра номера.

— Търсеният от вас номер вече не се обслужва. Моля, свържете се с оператора за допълнителна информация.

Рейчъл усети как някакво необяснимо, хладно предчувствие стегна гърлото ѝ. Сърдито окачи слушалката. Вече закъсняваше.

Мъжът в туристическото бюро се канеше да затваря. Усмихна ѝ се, когато я видя да тича към вратата, но остана с отворена уста, когато тя профуча покрай него, без въобще да се обърне назад.

От делова дама в строг костюм в морскосиньо тя се бе преобразила в тридесетгодишна жена, спортен тип. Атлетът от Анаполис пък се бе превърнал в очилат професор, понесъл в ръка тежка чанта, натъпкана с книги. Именно спортистката първа забеляза обекта, когато измъкваше сака си от багажника, след което той тръгна към другия край на паркинга.

— Тя зарязва колата — докладва спортистката по микрофона.

Дежурният в микробуса веднага реагира:

— Прието. Не я изпускай от очи. Професоре, мръдни малко по-напред. Да не я изгубиш сред хлапетата.

Професорът прекоси уличното платно, но автобусът за летището внезапно се появи на алеята покрай паркинга. В микробуса настана паника.

— Какво виждаш, професоре?

— Качват се в проклетия автобус. Пълно е с хора. Все едно че огромен „Джъмбо Джет“ ще отлети за Токио.

— Ало, спортистката?

— Видях я — спокойно отвърна жената със спортния екип. — Сега съм по-близо до нея.

Професорът тръгна по следите на партньорката си, но тя чевръсто заобиколи тълпата, видя някаква пролука сред телата и се промуши напред. Учениците я посрещнаха с радостни викове, когато тя се втурна към вратата на потеглящия автобус. Един от пътниците, японец, дори вдигна камерата си, за да запечати гледката.

— Свършиха с багажа — докладва жената. — Обектът е в обсега ми... Току-що се появи още една група туристи. Професоре, по-добре е ти да се заемеш с тях.

— Какъв е проблемът? — намеси се диспечерът от микробуса.

— Проблем още няма, но може да възникне, ако професорът се качи в автобуса, без да бъде придружаван от някой от нашите. Най-добре ще е да изпратим хеликоптер по маршрута на автобуса.

— Защо мислиш така?

Жената забави ход и накрая се спря, наведе се и започна да разтрива бедра. Лицето ѝ беше изпотено. Но никой от чакащите пред вратите на автобуса не ѝ обърна внимание.

Устните на жената едва помръдваха, но въпреки това погледът ѝ не се отлепяше от Рейчъл Колинс, която подаде сака си на шофьора, за да го сложи в багажника.

— Защото ако си беше направил труда да погледнеш разписанието на полетите в компютъра, щеше да се досетиш, че този автобус заминава за летището.

Жената за миг отмести глава от обекта и срещна погледа на професора. Осмели се, въпреки строгите правила, да му се усмихне бързо, само за миг, преди той да се шмугне в тълпата, напиреща към вратата на автобуса.

— На телефона е Смит.

— Обажда се капитан Бърнс. Тя потегли към летището. Предполагам, че ще лети за Вашингтон.

Логан Смит обърна глава. Покрай отворената врата на колата му пропълзя трактор влекач — използваха го за изтегляне на самолетите от хангарите до пистите. В хангара в базата „Андрюс“ беше горещо и задушно. На седем-осем метра от колата екипажът на реактивния „Гълфстрийм“, използван само за специални акции на ФБР, очакваше заповедите на Смит. Чакаха повече от два часа сигнала за отлитане.

Логан не отлепи клетъчния телефон от ухото си, но толкова се ядоса, че изви глава назад и погледът му се зарея сред лабиринта от носещи греди под покрива на хангара. Сътрудничеството с този капитан Бърнс беше тръгнало накриво още от самото начало. Сега командирът на отряда за бързо реагиране в Балтимор му го връщаше тъпкано, като се опитваше да го разиграва, което влудяваше Логан, чиито нерви и без това бяха достатъчно опънати.

Въпреки това Логан Смит успя да си наложи да продължи разговора с хладен, професионален тон:

— Твоите хора ще успеят ли да проследят колата й?

— Не е необходимо. Защо тя няма намерение да пътува с кола. — Смит долови насмешливата нотка в интонацията на Бърнс. — В последния момент промени плана си и реши да вземе автобуса до летището. Имам свой човек на борда на самолета, заедно с още двама цивилни агенти в коли с обикновена регистрация, а над автобуса ще пусна един от нашите хеликоптери.

— Нуждаем се от човек на летището, за да разберем за къде ще лети.

— Да, сър, и за това ще се погрижим. Със съответните предпазни мерки.

— Какви предпазни мерки?

Този Бърнс го нервираше все повече и повече. Но щом веднъж си допуснал такъв досадник в сложна игра като тази, трябва да си носиш последиците.

— Тази проверка ще бъде само допълнителна застраховка за нас — бодро заяви Бърнс. — В хотела има бюро на една туристическа агенция. Вашата госпожица Колинс е купила билет до Атланта. Не можа да ме заблуди с плиткия си ход да резервира билет на името на Сара Мартиндейл.

Блестящият „Гълфстрийм“ започваше рулирането — с диспечерите от кулата беше уредено да го пуснат да излети с предимство пред редовните полети — когато Люсил позвъни на Логан Смит.

— Този капитан Бърнс може да е досаден като кълвач, но не ни е заблудил — обясни тя. — Сред списъка на пътниците за полета 457 на

„Делта“ до Атланта, Джорджия, наистина фигурира името Сара Мартиндейл.

— Само едно име не ми е достатъчно — недоволно промърмори Смит.

Той въздъхна с облекчение, когато самолетът се плъзна по пистата и след по-малко от минута започна устремно да се издига.

— Да, признавам, че билетът е само половината от проверката. Трябва да сме сигурни, че Колинс е взела бордната карта. Искаш ли да сверя тази карта с данните от билета й?

— Прехвърли линията на агентите в залата на летището. Искам да говоря с тях.

Смит изчака да стихне пращането в слушалката, причинено от статичното електричество при навлизането на самолета в поредния турбулентен вихър. Двигателите завиха още по-яростно. Очевидно пилотът беше форсирал подаването на горивото.

— Логан, чуваш ли ме?

— Да, продължавай.

— Сега един от агентите проверява всички билети. Само една минута... Да, ето, най-после изскочи нещо.

Смит извърна поглед към плексигласовия люк — долу сред вълните няколко товарни кораба и фериботи напредваха към кейовете на Нортуест Харбър. Корпусът на самолета рязко се наклони при завоя на югозапад и той усети как стомахът му се преобърна.

Неуморимата Люсил отново му звънна.

— Затвориха вратите на самолета за полет 457. Ще кацнат в Атланта след час и петдесет и шест минути. Потвърдено е, че на борда се намира Сара Мартиндейл. По описание приличала на Рейчъл Колинс.

— Окей. А сега искам още нещо от теб. Бърнс и аз едва не се спречкахме преди малко. Този капитан е способен да звънне на Джемс и да му изпее за всичко, което сме постигнали досега. Никак не ми се иска онези от Форт Белвоар да се втурнат да оседлават конете.

— Искаш да укротя ентусиазма на Джемс?

— Е, разбира се, с необходимата любезност и такт. Все пак Колинс е техничен кадър, а не наш. Може би, ако му се обясни в какво се е замесила, Джемс ще се примири и остане настрана.

— Но ако започне да вдига врява, че е длъжен да се втурне по следите й?

— Опитай се да го укротиш със сладки приказки.

Инженера следеше операцията на Отряда за бързо реагиране още от момента, когато майор Джесъп беше изпратил хората си на адреса. Екипът все още използваше класическия метод с УКВ приемо-предаватели и скрамблери с честотна модулация. Така прикриваха комуникациите си от журналистите, които непрекъснато се опитваха да прехванат полицейския радиообмен, но не можеха да си съперничат с Инженера, разполагащ с уникална апаратура. Задачата му се облекчаваше още повече от лекомислието на агентите, които говореха напълно свободно, дори на няколко пъти споменаха името „Колинс“. Инженера си каза, че ще е доста забавно да послуша назряващия конфликт между капитан Бърнс и Логан Смит, но не разполагаше с достатъчно свободно време.

От разговора, проведен преди двадесет минути между командира на балтиморския отряд за бързо реагиране и един от неговите подчинени, Инженера узна, че Колинс ще отлети с полет на авиокомпанията „Делта“ по линията Балтимор — Вашингтон. Агентът беше така услужлив да уточни дори номера на полета — Инженера веднага провери в разписанието за вътрешните линии на „Делта“. Последният радиообмен, само преди три минути, потвърди предположението му, че Рейчъл Колинс вече е на борда на самолета и че е започнало изтеглянето на подвижния ръкав.

Най-после клетъчният телефон в джоба на самото му избърмча. Инженера очакваше това обаждане с нетърпение.

— Изпусна я. Сега тя излита от Балтимор, в посока към...

— Зная за къде ще лети — прекъсна го Инженера.

Стори му се, че долавя паническа нотка в иначе хладния тембър на Саймън Естърхаус.

— А пък Смит е в базата „Андрюс“ — продължи съдията. — Сега се качва на самолета на ФБР. Накъде, според теб, се е разбързал нашият приятел?

Инженера се засмя.

— Смит ще стигне в Атланта чак след два часа. Докато аз... — Той погледна през прозореца. На осем хиляди метра под самолета гигантският хребет на Апалачите се простираше от единия до другия хоризонт, извит като гръбнак на древен спящ бог. Инженера определи, че в момента се намират на сто и осемдесет километра северно от Грийнсбъро, Северна Каролина. — ... аз ще кацна в Атланта след четиридесет минути. На твое място, съдия Естърхаус, бих си стоял у дома, в очакване на късната вечерна емисия. Новините ще бъдат доста интригуващи.

---

[1] Във Форт Браг, Северна Каролина, се намира щабот на „Делта Форс“ — авиационно поделение, специализирано за антитерористична дейност, която няма нищо общо с „Делта Еърлайнс“ — третата по големина авиокомпания в Щатите, след Ей Ем Ар и Ю Ей Ел. — Б.пр. ↑

17.

Полетът сякаш нямаше край. Всичко наоколо я дразнеше, неспирното сумтене на дебелака до прозореца, хленченето на хлапето няколко седалки по-назад, недоволството по лицата на преуморените стюардеси, разнасящи като роботи подноси с ледени напитки в едната посока и същите подноси с празни чаши в обратната посока.

Рейчъл се премести наляво — отчаян опит да се скрие от струята хладен въздух, непрестанно изпускан от климатичната инсталация точно към главата ѝ. Опита се да мисли само за досието на сержант Дън, за най-важното разкритие, което беше намерила сред пожълтелите страници — онзи телефонен номер, на който вече никой не отговаряше. Припомни си предупреждението на Моли да не разчита прекалено на инстинктивните си преценки, защото така може да стигне до изопачено тълкуване на фактите. Но в момента нищо не можеше да разубеди Рейчъл, че този номер не е доказателство за прекия канал между сержант Дън и човека, който беше поръчал убийството на генерал Грифин Норт.

Съвсем друга работа беше как да се добере до човека, който тогава е бил на другия край на линията, чийто телефон е притежавал този номер. Служебната ѝ карта на военен следовател нямаше да трогне шефовете на телефонната компания „Бел Атлантик“. Тя уморено притвори очи. Телефонният номер можеше да почака. Беше като отпечатък от пръсти — неизтриваем и уникален. Човекът, на когото беше принадлежал този номер, не можеше нито да го смени, нито да отрече, че е бил свързан с него.

Стивън Коупланд. За него сега трябваше да се тревожи. Защото именно той в този момент се нуждаеше от подкрепа и от охрана. Рейчъл знаеше, че от първия миг, когато най-после се срещне с него, на нейните плещи ще легнат всички тежести около осигуряването на безопасността му. Ще се наложи да му отказва безцеремонно, ако се опита да я тормози с капризите или със страховете си, да го води за ръка като малко дете, докато се озоват най-после на свидетелската скамейка в съдебната зала.

Тя предпочиташе да не го премества от Атланта, но той вече демонстрираше обезпокоителни признаци на хронична клаустрофобия. Нямаше друг изход, освен да му предложи друго убежище, където той да се чувства удобно и в безопасност. За да го постигне, Рейчъл беше решила да го отведе при Бети Ъндъруд. Присъствието на Бети ще го утешава и успокоява. Същевременно Рейчъл ще разполага в нейно лице с потенциален съюзник, защото Бети беше по-уравновесена и по-добре дори от самата нея ще успее да го убеди да кротува. Ще му помогне също да изтърпи многочасовите монолози пред касетофона на масата. Защото за Рейчъл беше от изключително значение да разполага с автентични свидетелски показания. За да предразположи опърничавия Стивън Коупланд, Рейчъл стигна дотам, че се зае да подготви най-съблазнителните обещания и примамки, с които да го подтикне да сподели с нея всичко, което му беше известно. Разбира се, решаващият довод си оставаше наблягането на инстинкта на Коупланд за самосъхранение — само унищожителните свидетелски показания, неговите и на Бети, подсилени с разкритията на Рейчъл, можеха да осигурят оцеляването на двамата информатори.

От задната част на самолета се чу свистенето на хидравликата, колесниците се спуснаха и след минута самолетът докосна пистата. През люка Рейчъл видя оранжевото сияние от нощните светлини в небето над Атланта. Припомни си за Моли, вледенена, изтерзана, но вече отвъд страданията и сълзите. Рейчъл мълчаливо се зарече да издържи на всичките капризи на Коупланд, но да изтръгне от него истината до последната капка. Но не бива да забравя за другата, още по-едра стръв — куриера. Нямаше да се успокои, докато не го види с белезници на китките и не си получи заслуженото.

— Всичко е наред, сър. Самолетът от полет 474 на „Делта“ току-що се приземи, точно според разписанието.

Логан Смит едва чуваше накъсания глас в слушалката — неговият самолет, с емблемите на ФБР, още напредваше към края на пистата. Стисна сърдито юмруци, но след минута се овладя и ги отпусна, без да губи от погледа си силуета на самолета, очакващ подвижния ръкав от терминала.

Много се беше разбързал и сега трябваше да си плати за това. Щом излетяха, Смит беше настоял да изберат по-къс маршрут до Атланта. Целта беше да изпреварят с четвърт час полет 457 на „Делта“ от Балтимор през Вашингтон към Атланта. Но неочаквано попаднаха в силна буря, южно от Кейп Хатърас. Изгубиха ценни минути, докато пилотът налучка безопасен въздушен коридор, за да заобиколи засегнатата от бурята зона.

Смит грабна микрофон, свързан към интеркомната уредба.

— Паркирайте отдясно на самолета от полет 457 — заповяда той на пилота.

— Слушам, сър.

— Спуснете ме на пистата, а после продължете към хангарите.

Мъжете от неговата група без суетене напуснаха самолета. Смит изчака да заглъхне воя на турбините, след което позвъни на Люсил.

— Приземих се. Какво ново при теб?

— Абът е на своя пост — рапортува Люсил. — Той получи шестчленен отряд като подкрепление от местната полиция. Трима мъже и три жени. Помоли ме да ти предам, че ти си виновен за тези извънредни дежурства и че трябва да им уредиш компенсациите.

Смит се усмихна. С Крис Абът бяха приятели още от полицейската академия. И двамата постъпиха във ФБР, но оттогава пътищата им се разделиха — единият служеше на Източното, а другият — на Западното крайбрежие. При всяка служебна среща се заричаха да си гостуват взаимно. Във ФБР Атланта Абът беше втори по ранг, но се занимаваше предимно с преследване на фалшификатори на банкноти в южните щати. Неговите агенти, работещи под прикритие, бяха сред най-опитните в страната.

— Кажи му, че след десет минути ще бъда на терминал 23А — рече Смит и побърза да добави: — Страхотна си като куотърбек^[1], Люсил.

— Може би заслужавам повишение? — засмя се тя. — Успех, Логан!

Самолетът на ФБР бързо се придвижи по пистата към неподвижния пътнически самолет. Достатъчно близо, за да може Логан

Смит да огледа лицата на слизащите пътници, особено на тези от тях, които се насочиха към VIP изхода.

В този момент двигателите на самолета на ФБР спряха и Смит изскочи пръв, за да се насочи веднага към цивилния дежурен служител от охраната на летището, който беше предварително предупреден и сега го чакаше, готов да окаже съдействие на отряда му. Двата мъже се здрависаха и закрачиха енергично към портала на сградата, а после поеха по металната стълба към аварийния изход — това беше най-прекият път към паркинга зад сградата. Полицаят извади своя ключ и дезактивира алармената система, след което отключи вратата. Смит пристъпи към алеята откъм фасадата на сградата.

— Здравей, Логан. Отдавна не сме се срещали. С какво искаш да започнем?

Оплешивяващият Крис Абът беше започнал да прилича на типичен чиновник, натрупал толкова много опит, че повече нищо не може да го изненада. Само погледът на леко присвитите му очи издаваше, че е запазил комбинативния си и остър като бръснач ум.

Смит му стисна ръката.

— Задължен съм ти за това, че се отзова на молбата ми.

— Няма проблем. Цялата работа е там, че Люсил ме улучи точно когато няхах нищо спешно в графика. Искаш ли да узнаеш още нещо за дамата, която преследваш така настървено?

— Моля те!

— Засякохме я на терминала, с помощта на данните за имената и багажите на пътниците от самолета на „Делта“. Тя пътува само с един сак, стандартен армейски модел. Не потърси кола под наем, а направо се запъти към такситата. — Абът погледна часовника си. — След минута би трябвало да потегли по Магистрала I-85.

— Къде води тази магистрала?

— Зависи накъде ще завие таксито. Но най-често пътниците избират маршрута до центъра на града или продължават до отбивката към магистрала I-75.

— А после?

— После се стига до Бъкхед, богатия квартал, както го наричаме тук. Предполагам, че тя ще потърси някоя луксозна частна вила. Познах ли?

— Не ми се вярва. Накъде може да се отпрати таксито, ако не напусне магистрала I-85?

— Към Дикейтър Уей. Или ще продължи нагоре по шосето към второто летище — „Пийчтрий Дикелб Еърпорт“. Но квартирите там не са по джоба на всеки.

Абът посегна към радиотелефона си, за да отговори на сигнала. Докато разговаряше с един от своите агенти, Смит продължаваше да обмисля какъв маршрут би избрал, ако в този момент беше на мястото на Рейчъл Колинс.

— Твоите хора още ли са по следите й? — попита той.

Абът се засегна от въпроса.

— Мислиш, че ще оставя да шофира таксито някой случен тип? Разбира се, че съм се погрижил предварително да й осигуря надежден водач.

— Наистина ли?

— Прекалено много въпроси задаваш. Не се притеснявай за проследяването. Това е моя грижа, защото тук си на моя територия. Освен това съм пуснал две коли след таксито. В момента процесията се отклонява от магистрала I-85 към Ленъкс Роуд. Оттам, по всяка вероятност, ще се насочат към Ленъкс Скуер или към Фипс Плаза, където е пълно с луксозни бутици — любимото място за пазаруване и разходка на богатите от Бъкхед.

— Къде другаде се разхождат туристите? — любопитства Смит.

— Често се отбиват до „Риц“ за следобедния чай или за коктейла преди вечеря.

Абът забеляза недоволството, изписано по лицето на Смит, затова реши да прекрати обясненията. Махна с ръка да го последва и се приближи към луксозния шевролет. Водачът ги очакваше, дори вече беше включил двигателя.

— Послушай съвета ми. Точно сега тя вече се намира на пет минути път от завоя към Бъкхед и Пийчтрий Роуд. Накъдето и да продължи, към „Риц Карлтън“, „Нико“ или „Радисън“, ние ще я засечем. Разбра ли?

Логан Смит кимна, вече поуспокоен.

За разлика от Смит, Инженера вече знаеше накъде се бе отправила Рейчъл Колинс.

Пристигна на Международното летище „Хартсфийлд“ в Атланта двадесет и пет минути преди полет 457 на авиокомпания „Делта“. Още щом слезе от самолета, Инженера погледна към изход 23А и веднага разпозна отряда от агенти на ФБР. От набитото му око не убягна и микробуса с антените, придружаван от още две коли за проследяване, паркирани на VIP паркинга, встрани от няколкото лимузини.

Без никакво суетене Инженера попълни документа за наемане на кола под наем пред гишето на агенцията от другата страна на терминала. После постави табелката със символа на агенцията на предното стъкло, измъкна от чантата си тъмносиня шапка, която много подходдаше на костюма му, след което се облегна на вратата, чудесно имитиращ шофьор от агенцията, търпеливо изчакващ своя клиент.

Рейчъл Колинс излезе от сградата на терминала и със забързани крачки се насочи към будката на диспечера, разпределящ такситата от летището към града. В това време Инженера включи двигателя на своята кола и се залепи зад таксито, в което се беше настанила Рейчъл. Той изчака малко, за да провери колко коли ще последват таксито, а после даде газ и се вля в потока след тях.

След тридесет минути таксито навлезе в паркинга пред хотела „Риц Карлтън“ в квартал Бъкхед. Отрядът за проследяване, съставен от хората на Абът, не го последва, а продължи към съседния паркинг, пред „Монарх Плаза“. Този предпазен ход беше извършен по изричното настояване на Смит.

Инженера знаеше, че Смит ще закъснее в преследването. Още преди да кацнат в Атланта, Инженера получаваше от пилотите на самолета на „Уандърленд Тойс“ сведения за координатите на самолета на ФБР, в който пътуваше Логан Смит. Неочакваната буря над бреговете на Северна Каролина още повече го забави. Така че засега Инженера можеше да гледа на Смит като временно излязъл от играта.

Докато Инженера дебнеше таксито на Колинс, той пресметна, че разполага с около тридесет до тридесет и пет минути преднина, след което Смит ще се появи на сцената. Този интервал беше достатъчен, ако Рейчъл Колинс му съдейства да реализира замисъла си — естествено, без самата тя да подозира за ролята, която ѝ бе отредил Инженера в дръзкия си план.

Инженера изчака, докато носачът на хотела извади сака на Колинс от багажника, след което спусна прозореца на колата си и нареди на портиера пред главния вход да изчака тук своя клиент. Разбира се, пхна десетдоларова банкнота в ръката на служителя, преди да го помоли да паркират колата му до изхода на хотелския паркинг. После забърза по стъпалата към фоайето, за да изпревари Колинс, докато тя още уточняваше с носача къде иска да я очаква нейната кола на излизане от бляскавия хотел.

Оставаше малко до часа за вечерята. Фоайето беше препълнено с гости, оживено бърбрещи, докато минаваха покрай картините от миналия век, с които бяха украсени стените, за да стигнат до залата за коктейли или направо до ресторанта. Инженера видя как Колинс се огледа предпазливо. В очите ѝ проблеснаха искрици, макар и за кратко, което издаде колко е нервна. Инженера знаеше, че от доста време насам нервите на Рейчъл бяха опънати, защото живееше в непрекъснато напрежение. А това рано или късно щеше да я накара да допусне някоя грешка.

Както и стана.

Рейчъл се приближи към гишето на администратора. Младият служител с късо подстригана коса и следи от екзема по лицето я посрещна със заучена усмивка. С периферното си зрение Рейчъл провери дали няма някой непознат, застанал подозрително близо зад гърба ѝ. Погледна през лявото си рамо и видя само тълпата от преминаващи през фоайето гости. Успокои се и въобще не погледна надясно.

— Търся господин Тод Банистър, стая 1004.

Служителят погледна в списъка на гостите на хотела.

— Да, господин Банистър е отседнал при нас. Може да ползвате вътрешния телефон, ето го там. Желаете ли да проверя дали нашият гост е в стаята си, или сама ще позвъните?

— След малко ще се върна.

Рейчъл се приближи към мраморния плот, върху който бяха монтирани трите бели телефонни апарата. Когато се обади телефонистката на хотела, тя ѝ съобщи псевдонима, за който предварително се бе уговорила със Стивън Коупланд. Рейчъл изчака

първите две позвънявания, после третото, а на шестото изгуби търпение, тихо изруга и натисна бутона за повикване на телефонистката, която веднага я попита дали желае да остави съобщение. Рейчъл лаконично отвърна „Не!“ и се върна при администратора.

— Случайно да сте забелязал господин Банистър да е напускал хотела?

— Ключът му е тук, госпожо. Повечето от гостите ни оставят ключовете си, преди да излязат навън.

— Ще го потърся в бара.

Инженера се приближи към същия телефонен апарат, от който Рейчъл Колинс бе разговаряла само преди пет минути. Дори долови уханието на крема ѝ, докато разговаряше с метрдотела в ресторанта. Оказа се, че в списъка на гостите с резервации в ресторанта не е записан никакъв Тод Банистър. Инженера получи същия отрицателен отговор и при проверката на ресторанта на терасата на най-горния етаж на хотела.

Тогава тръгна към залата. Погледна към барчето в дъното — пред него имаше поне двадесет посетители — после към масите край отсрещната стена. Никъде не видя самотен мъж, сам с чашата пред себе си — навсякъде имаше групи по трима-четирима клиенти. Но щом се увери, че тук няма дори следа от Колинс, Инженера реши, че няма смисъл да търси Коупланд сред посетителите в залата за коктейли.

„Явно тук няма да го открия.“

Но оставаше още едно съмнително място. Инженера с бързи стъпки прекоси фоайето и се озова в кабината секунди преди асансьорът да потегли.

Пътуването до фитнес центъра на хотела му отне не повече от тридесет секунди. Инженера закрачи по дебелия мокет на пода, от който ухаеше на ароматизирани дезинфектанти. Отвори стъклената врата към спортната зала и остана удивен от полъха на влажния топъл въздух. Отляво беше големият басейн, с червени въжета за плувните коридори. На стената в другия край се виждаха ултрамодерни гимнастически уреди, а отдясно, под телевизионните монитори, бяха

масите за масаж, стендовете за гребане на място и стойките с апаратура за бързо отслабване.

Инженера изчака до масата край входа. Върху нея бяха натрупани дебели кърпи, прясно огладени, а до тях се мъдреше табелката с надпис: „В момента няма дежурен служител. За специални поръчки, моля, позвънете на вътр. 111“. Гимнастическите уреди бяха замрели в очакване на клиентите. Нито един телевизор не беше включен. Никой не плуваше в басейна. Инженера се разходи чак до другия му край, после надзърна през остъклените стени към зимната градина. Отзад оставаха само още две помещения — сауната и помещението за почивка към нея.

Инженера провери първо това помещение. Мъглата от парата вътре беше доста оскъдна, което свидетелствуваше, че през последните няколко часа помещението не е било използвано. Но над вратата към сауната светеше издайнически червена лампа.

Рейчъл още веднъж се отби в бара, само за да се увери, че Коупланд не е пристигнал по времето, когато тя обикаляше залите към ресторанта. После се върна в главното фоайе, но за да избегне досадните въпроси на прекалено любезния персонал, се отпусна в един от фотьойлите. Разбира се, избра го, за да може да следи вратите на асансьорите и преминаващия през фоайето поток от хора.

Опита се да убеди сама себе си, че Коупланд би трябвало да бъде някъде наоколо. Може би в този момент е съвсем близо и само след секунди ще се здрависа с нея. Може би е отскочил до някоя от залите за пресконференции. Или до павилионите за подаръци? Не, ако беше там, досега би трябвало да се е появил във фоайето. Или пък е излязъл от хотела. Може да е имал основателна причина — след толкова продължително заточение там горе, в стаята... Да, нуждаел се е от кратка разходка на свеж въздух, защото се е почувствал по-сигурен, след като тя му бе обещала, че ще дойде и ще го измъкне оттук.

„Как можах да попадна на толкова капризен мъж?“

Рейчъл не можа да изтърпи принудителното бездействие. Стана от фотьойла, решена да се качи горе в стаята му. Рано или късно, Коупланд щеше да се появи. Дотогава не ѝ оставаше нищо друго, освен да го чака.

Стивън Коупланд седеше на третата пейка в сауната, облицована с потъмняло кедрово дърво, само с един пешкир, увит около кръста. Беше съвсем сам в просторното помещение, достатъчно да побере поне петдесет мъже. Дишаше тежко, защото потта струеше от всички пори по кожата му. Когато беше влязъл в сауната преди двадесет минути, той беше залял нагорещените камъни с вода и увеличил настройката на терморегулатора. Искаше топлината да прогони напрежението от тялото му, да успокои нервите му. Искаше да се чувства пречистен и свеж и да възвърне някогашния цвят на лицето си, преди да се срещне с онази жена — следователката от Военната прокуратура. Седеше с отпуснати ръце и глава, клюмнала върху гърдите. Беше много спокоен, сънливо унесен. Тази нощ най-последно ще се наспи, след толкова дълги нощи, изпълнени с безпокойство и страх.

Вратата се отвори с леко проскърцване. Коупланд бавно надигна глава — тя му се стори неочаквано натежала. Дробовете му изсвириха, когато заговори:

— Кой е?

— Господин Банистър? Вие ли сте? Аз съм Франк, от администрацията.

Новодошлият остана до полуотворената врата. Коупланд зърна само един черен костюм и неясно очертание на мъжко лице.

— Да, аз съм — отвърна той и се опита да задържи главата си изправена.

— Навън ви търси една млада дама, сър. Съобщи ми да ви предам за военен следовател Рейчъл Колинс.

— Окей. Очаквах я.

Коупланд протегна крака, за да ги намести върху съседната пейка. Дървото се оказа много нагорещено и той бързо ги прибра, но без да пусне веднага стъпалата си върху керамичните плочки на пода. В този миг пешкирът се изхлузи от кръста му и той остана съвсем гол. Стивън сграбчи пешкира, огледа се и забеляза, че служителят от хотела е застанал досами пейката. Вратата зад гърба му беше затворена.

Последва мълниеносен замах и Коупланд усети само как нещо твърдо, но горещо се врязва във врата му. Нагорещените камъни в камината засъскаха. Все пак на Коупланд останаха няколко секунди, за

да се запита откъде се взе тази тъмна вода, преди да осъзнае с удивление, че това не беше вода, а собствената му кръв.

Три пръста се впиха в гърлото му. Острието на нож проблесна на милиметри от десния му клепач, а влажните устни на непознатия просъскаха право в ухото му:

— Кажи ми къде се крие Бети. Ако ми го кажеш сега, ще оцелееш. Иначе ще дръпна пръсти и кръвта ти ще обагри стените.

Изминаха цели петнадесет минути, а все още нямаше и следа от Коупланд. Рейчъл стана, направи десетина крачки и се озова пред бюрото на портиера, точно зад двойните врати пред главния вход. Обърна глава, когато избръмча един от асансьорите. Огледа трите двойки, които се появиха от кабината. Тъй като не очакваше Коупланд да слезе от етаж в фойето, тя не обърна внимание на хората, които в този момент излязоха от вратите на току-що спрялата кола пред входа. Високият мъж в тъмен костюм и шофьорска фуражка въобще не си направи труда да се регистрира.

Рейчъл се върна към фотьойла. Така изтекоха десет минути. Нетърпението ѝ започна да прераства в страх, когато тълната във фойето видимо оредя. В този миг вниманието ѝ привлече служителя на рецепцията, който посочи с ръка към нея, докато разговаряше с някакъв непознат.

— Рейчъл Колинс?

Тя вдигна глава към мъжа, който сякаш безшумно изникна пред нея от земята. Сърцето ѝ подскочи. Никога не беше виждала това загоряло лице, но веднага се досети, може би заради смътната прилика. Или все пак бе виждала някъде това лице?

— Вие... вие сте Логан Смит?

После тя видя още двама мъже зад гърба му. Мигновено разбра, че са федерални агенти и тутакси скочи на крака.

— Успокойте се. Не преследваме вас, разбрахте ли?

Гласът му беше спокоен и приятелски, ала въпреки това Рейчъл успя да долови скритото напрежение. Този мъж бързаше да узнае нещо — нещо, което очевидно много го безпокоеше.

Рейчъл повтори името му, за да бъде напълно сигурна, че не се е припознала.

— От снимките — обясни ѝ той. — Познаваме се от снимките, които ни остави Моли.

— Но... но какво търсиш тук? — изрече смаяно Рейчъл, без да осъзнае, че веднага му бе заговорила на „ти“.

— Същото, което и ти — опитвам се да попадна на следите на Коупланд. Не е в стаята си, нали? Иначе ти нямаше да го чакаш тук. Претърси ли всичко наоколо?

— Той знаеше, че днес ще пристигна — каза Рейчъл. — Длъжен беше да ме чака тук. Изтече почти половин час, а...

Смит се извърна с гръб към нея. Едва не закачи с лакът едрия мъж, който се бе приближил към тях. Смит извади служебната си карта.

— Нещо се е случило?

Служителят от охраната на хотела хвърли бърз поглед към картата на Логан Смит, а после вдигна очи към лицето му. Мъжът отдавна се беше научил бързо да разпознава федералните агенти.

— Имаме злополука. В сауната. Един от нашите гости...

— Кой? — прекъсна го Смит.

— Казвал се е Банистър.

Смит видя как лицето на Рейчъл посивя и веднага подкара мъжа от охраната към асансьорите.

— Каква е злополуката? — прошепна той.

Служителят извърна поглед назад към Рейчъл, през рамото на Смит, и остана сепнат от горящите очи на Рейчъл, впити в неговите.

— Нищо не мога да твърдя със сигурност. Но един от нашите чистачи припаднал, а другият се разкрещял, когато видял цялата сауна опръскана с кръв.

---

[1] Куотърбек — преден защитник в отборите по ръгби и американски футбол, задължен да подава топката на нападателите. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

18.

Сладникаво блудкавата миризма на опърлена коса беше позната на Рейчъл още от армейските учения, при които се налагаше да се симулират разгорещени сражения и често се използваха огнепръскачки. Тя не успя да разпознае другата миризма, не по-малко силна и също така неприятна и отблъскваща, докато най-после не видя през полуоткрехнатата врата тялото на Стивън Коупланд, проснато във ваната. Краката и ръцете му се опираха на пода, но коремът беше точно в огнището, където нажежаваха камъните за сауната. До слуха на Рейчъл достигна някакво съскане и тя с ужас осъзна, че така цвърчи мазнината, когато се топи. Подкожната мазнина от човешка плът.

Сега в сауната имаше четирима души. Чистачът, латиноамериканец на средна възраст, коленичил до ръба на плувния басейн, полюшкващ се напред-назад, докато повръщаше във водата. Пазачът от охраната на хотела нахлу в сауната заедно с Рейчъл и Смит, но се вцепени още на прага, сякаш се бе сблъскал в невидима стена. След това се извърна, преви се надве и побърза да притисне кърпичка към устата си. Рейчъл чу как Логан Смит въздъхна тежко, преди да изтича навътре, за да изтегли трупа на Коупланд от огнището и да го пусне върху опръсканата с кръв теракота.

Той бързо се върна при нея.

— Рейчъл, да не ти прилошее? По-добре излез!

Смит се надвеси над нея, с лице, зачервено от горещия въздух, лъхащ от огнището. Стори ѝ се, че гласът му звучи уверено и загрижено, като на обръгнал санитар сред окопите на фронтовата линия.

— Добре съм, нищо ми няма — чу тя собствения си глас, но трябваше да вдигне очи към лицето на Логан, за да повярва, че всичко това не е кошмарен сън.

— Иди да заключиш вратата към фитнес центъра. Сега не се нуждаем от зрители. После се обади в спешното отделение на най-близката болница. Не забравяй да позвъниш и на рецепцията. Ще

търсиш Крис Абът, специален агент от ФБР. Би трябвало Крис сега да е някъде във фоайето. Обади ми се, когато го намериш.

Рейчъл кимна мълчаливо, отстъпи крачка назад, но се спря. Не можа да се стърпи да надникне още веднъж зад гърба на Смит, към обвитата в пара сцена, напомняща гледка от кланица.

— Ти стори за него всичко, на което беше способна — понечи Смит да я успокои. — Ако още искаш да му помогнеш, направи точно това, което ти казах. Мисля, че това тук е станало преди броени минути. Следователно, този кучи син няма да е много далече.

— Куриерът... — прошепна Рейчъл. — Така го наричаше Моли.

Тя усети как ръката на Смит се отпусна върху рамото ѝ и побутна да излезе от сауната.

— Хайде, тръгвай.

Щом я изслуша, служителят на рецепцията веднага посегна към телефона на гишето, за да повика охраната. Рейчъл го спря и му нареди само да потърси Абът във фоайето, след което да ѝ остави телефона. Докато чакаше, слухът ѝ машинално отчиташе хаотичния шум във фоайето. Отнякъде в слушалката отекваше неясна мелодия, може би изпълнявана на пиано. Когато най-после Абът се приближи към нея, тя му обясни ролята си в разследването и му предаде молбата на Смит да се свърже с него.

— Веднага се погрижи за чистача и за човека от охраната — нареди Смит на Абът по телефона. — Приберете ги в залата за фитнес... Онази, която е зад басейна. Възможно е чистачът да не говори добре английски. Как си с испанския?

— Ще се справя.

— Добре. Провери какви показания може да ни предложи чистачът.

Смит сниши тон. Искаше Абът спешно да доведе технически отряд, за да снемат отпечатъци от предметите в сауната. Особено твърдо той настоя нищо да не се докосва, преди да е приключил огледа на местопрестъплението. Спомена му, че вече някой почукал на отсрещната врата към помещението с басейна. Необходимо било да се отклони наплива на желаещите сред гостите и персонала на хотела да ползват басейна и сауната. Накрая Смит възложи на Абът да организира разпитите на персонала. Но внимателно, за да не плъзнат слухове в хотела. Възможно е портиерът или носачът да си спомнят

как е пристигнал убиеца, дори може да опишат външността му. За целта трябвало да споменат всички новодошли, които са изглеждали по-нервни от останалите. Или за тези, които са бързали да напуснат хотела през последния половин час.

След това Смит нареди на Абът да позвъни в полицейското управление на Атланта, за да поиска помощ от колегите от отдел „Убийства“. Смит искаше да проучи дали може да разчита на достатъчно полицаи, ако се наложи да се възпират репортерите, които може би щяха да се появят във фоайето преди следователите.

Накрая Абът трябваше да поиска от полицията в Атланта да изпратят съдебен лекар.

Рейчъл стоеше на няколко крачи от чистача, който не беше помръднал, коленичил край басейна, докато мълвеше някаква молитва на испански. Тъкмо се готвеше да го докосне по рамото, когато си спомни нещо, потръпна и се втурна към Смит. Той още разговаряше с Абът, притиснал клетъчния телефон към ухото си.

Рейчъл бръкна в джоба си и измъкна смачкания лист хартия.

— Ето, това е той!

— Почакай малко — каза Смит на Абът, погледна листа в ръката ѝ, после вдигна очи към нея.

— Кой е този?

— Не зная името му. Но този лист ми предаде дежурният сержант на пропуските в сградата на полицията в Балтимор. Тук е скициран мъжа, който се е представил за куриер. Същият, който успя да задигне касетата, на която балтиморският отряд за бързо реагиране беше записал операцията по обезвреждането на сержант Дън. Не зная дали това ти говори нещо. Но Моли вярваше, а също и аз, че той преследва Коупланд и Ъндъруд.

— Обаче не си напълно сигурна.

— Нали никога не съм го виждала!

Рейчъл се ядоса, че гласът ѝ затрепери. Трябваше да се овладее, и то веднага. Очевидно Смит не беше запознат с цялата информация, с която разполагаше тя, но сега моментът не беше подходящ да го занимава с детайлите.

— Това е единствената скица, с която разполагаме, нарисувана от единствения човек, който го е виждал отблизо, който е разменил няколко реплики с него. Но съм длъжна да ти призная нещо...

Сержантът от Балтимор подозираше, че куриерът е бил дегизиран. Може би е използвал перука. Тези мустаци и тази брада никак не ми вдъхват доверие.

— Ако включа скицата в бюлетина, рискуваме да изпратим нашите хора по грешна следа.

— Затова да махнем кичура над челото, да се постареем да отстраним всичко от образа му, което го представя като служител от агенция за доставки по домовете. Не вярвам в действителност да изглежда толкова запуснат.

Смит се обърна и се загледа в басейна.

— С това трябва ти да се заемеш — рече той и отново заговори по телефона: — Крис, чуваш ли ме? Разполагаме с вероятното описание на убиеца, съставено по свидетелско показание. Изпратено е от Балтимор. Събери хората си, за да го покажат на персонала на хотела. Започни с хората пред главния вход. Може някой да го е видял да влиза или да излиза от хотела. Ще разпитаем останалите, когато пристигне подкреплението. Готов ли си да записваш? Заподозреният е мъж, бял, около тридесет и пет до четиридесетгодишен, метър и осемдесет, тегло от осемдесет до осемдесет и осем килограма, очи кафяви, коса също кафява. Спретнат на вид, добре облечен. Не ме питай как е напуснал хотела. Очевидно не е рискувал да обикаля наоколо, за да хване първото такси, изпречило се пред очите му. Ако попаднем на следа, изпрати някой от помощниците си да провери квитанциите за престой по паркингите. Така ще научим номерата на всички таксито, които са потеглили преди двадесет или по-добре преди двадесет и пет минути.

Рейчъл чу последните заповеди на Смит, но не откъсна поглед от чистача, който се бе отпуснал на един от шезлонгите зад басейна. Занесе му чиста кърпа от купчината на масата до вратата и бутилка минерална вода от хладилника в ъгъла. След малко към тях се присъедини и мъжът от охраната.

— Как ти е името?

Мъжът от охраната се настани на седалката на спортния уред и вдигна очи към Смит.

— Хоган. Боби Рей Хоган.

— Всички изживяхме трудни минути, Боби Рей, но въпреки това искам да ми помогнеш.

Рейчъл бе удивена. Как ловко само Логан Смит бе сменил темпото на разговор, за да бъде в тон с настроението на Хоган! Тя знаеше, че Смит не беше южняк, но едва сега научи, че когато се налагаше, можеше чудесно да имитира южняшки говор.

— Колко бяхте на смяна, Боби Рей?

— Шестима.

— И ти вдигна телефона, нали? Във фоайето ли беше тогава?

— Не, сър. Бях в помещението за охраната на хотела, точно зад гишето на администратора. Там е нашият диспечерски пулт с мониторите, свързани с камерите. Довършвах вечерята си, оставаше ми да си изпия кафето. Изведнъж светнаха аварийните лампи и аз веднага зарязах вечерята.

— Видя ли нещо необичайно, когато излезе оттам? Някой забързан посетител? Или някой изнервен тип?

— Не, сър. Но тогава по радиоканала на охраната някой закрещя като полудял. — Боби Рей посочи с кимване към чистача. — Той викаше, че с един от гостите се е случило нещо ужасно, че всичко наоколо било в кръв... — Той погледна към сауната отвъд басейна и потръпна.

— Но когато ме намери долу във фоайето, ти ми събщи, че името на жертвата било Банистър. Откъде знаеше името му?

Боби Рей Хоган отново погледна към чистача.

— Той ми го каза... макар че бърбореше толкова несвързано, че едва го разбирах. — После посочи към списъка на гостите, окачен на стената над масата с кърпите. — Сигурно го е прочел в списъка.

— Познаваше ли жертвата, Боби Рей?

Хоган поклати глава.

— Не, за мен Банистър беше само едно от многото имена в списъка на гостите.

— Никога ли не си разговарял с него? Не ти ли е създавал някакви проблеми, не е ли имал специални изисквания?

— Не, сър.

— Никой ли не е разговарял с него? Или някой да го е търсил?

— Чух някакви слухове, че Уенди Прайс, онази дама от агенцията за недвижими имоти, веднъж или може би два пъти излизала някъде с него. Но къде са ходили... това не зная.

Рейчъл забеляза недоверието, изписано по лицето на Смит. Защо, по дяволите, Коупланд е напуснал хотела? Какво е могло да го съблазни да се отдалечава от убежището си? Но ако това се е случило, защо му е трябвало на убиеца да го причака в хотела? Защо е решил да го убие вътре в сградата, след като е имал много повече възможности навън? Нали в околностите на предградието Бъкхед имаше толкова усамотени и мрачни местности...

Рейчъл чу настойчиво потропване на вратата. Смит потупа Боб Рей Хоган по рамото и тръгна към вратата.

— Почакай ме тук. След малко при теб ще дойде един от моите хора.

Рейчъл последва Смит. Той отключи вратата и през нея се шмугна някакъв непознат, озъртащ се предпазливо. Приличаше на счетоводител. Рейчъл помисли, че е управителят на хотела, но се оказа, че е сгрешила.

— Успяхте ли да откриете някаква следа с помощта на описанието, което ви предоставих? — попита той.

— Засега няма с какво да се похвалим. И може би никога няма да можем. Долу е истински цирк. Надали някой си спомня как е изглеждала родната му майка, да не говорим за някакъв непознат. Но за медиите позна — пристигнаха много по-рано от полицията.

— А ти как се разбра с местните полицаи? Колегите от Атланта не обичали някой да се прави на по-умен от тях. Особено когато външни хора си пъхат носовете в тяхната територия.

— Момчетата от отдел „Убийства“ са много разбрани. Ще се сработим с тях.

Абът долови неприятната миризма, изсумтя, но след по-малко от минута превъзможна отвращението си, заобиколи басейна и надникна в сауната. Когато се върна, изразът на лицето му беше мрачен и сериозен, сякаш излизаше от изповедалня.

— Никой няма да прояви желание за тази „територия“, Логан — промълви той. — Какъв е планът?

Смит кимна към чистача и към мъжа от охраната.

— Трябва да им вземат показания. Нека полицаите от отдел „Убийства“ проверят останалата част от персонала, с изключение на портиера и носача. Все още се надявам да попаднем на нещо интересно.

Абът отвори вратата на залата и извика две имена. Вътре влязоха един мъж и една жена, размениха няколко думи с Абът и се заеха с чистача и с мъжа от охраната. Абът извади радиотелефона и нареди нещо на своите хора във фойето. Рейчъл отново погледна към Смит, който беше застинал до стената, с ръце в джобовете, загледан в пода.

— Искам да видя какво е сторил с Коупланд — внезапно предложи тя.

— Защо?

— Защото досега той е като някакво привидение, като неуловим дух, който сее само смърт около себе си. Ако видя как го върши, това ще... ще бъде причина да мисля другояче за него. — Тя облиза пресъхналите си устни. — Ако огледам жертвата, може би по-ясно ще проумея каква участ е подготвил и за мен.

— Няма ли да повърнеш?

— Вече се погрижих. Взех хапче против повдигане.

Смит кимна и се насочи към вратата на сауната. Тя го последва, но си пое дълбоко дъх, когато се приближи към него. Сега трябваше да диша само през устата.

Като заобиколи локвата от засъхнала кръв, Смит ѝ посочи разреза на врата на Коупланд.

— Твоят човек е действал светкавично. Срезът е нанесен изключително точно, но не е достатъчно дълбок, за да причини мигновена смърт.

— Това не е било проблем за него — замислено процеди Рейчъл. — Да пререже докрай врата му. Защо се е спрял?

— Защото е искал Коупланд да повярва, че може да оцелее. Държал е двата си пръста притиснати върху раната, за да го подлъже.

— Коупланд може би му е повярвал — въздъхна тя. — Не е знаел, че минутите му са били преброени.

— Въпросът е защо го е държал жив още няколко минути? Това е ужасен риск. Вратите пред басейна не са били заключени. Чистачът е можел да се появи по-рано. Или да влезе някой от гостите на хотела...

— Куриерът се е нуждаел от нещо — прекъсна го Рейчъл. — От нещо, което само Коупланд е можел да му съобщи.

В мозъка на Логан Смит сякаш прещрака някакъв механизъм.

— Коупланд знаеше ли къде се укрива втория информатор?

Пребледняла, Рейчъл затвори очи и само кимна. Въобще не оказа съпротива, когато Смит я хвана с две ръце и я притегли към себе си:

— Къде се крие?

— В Аризона. Там, където исках да отведа Коупланд.

Смит я сграбчи за лакътя и забърза към другия край на басейна. Блъсна настрани плъзгащите се врати и те двамата излязоха на терасата. Хладната нощ се оживяваше от подвикванията на множеството, струпано около паркинга на хотела. Мигащите светлини на полицейските автомобили озаряваха лицата на струпалите се зяпачи миг преди да изгаснат и да се спусне мрак. След части от секундата сцената се повтаряше.

— Сега искам да ми кажеш всичко, докрай — започна Смит с решителен тон, вкопчил двете си ръце в парапета. — Кой е вторият информатор на Моли, и къде се укрива.

— Името ѝ е Бети Ъндъруд. Сега се намира в едно малко, затънтено селище... Нарича се Кеърфрий, в щата Аризона.

Смит кимна, повече на себе си, че приема сведението като достоверно.

— Говори ли с нея? Знаеш ли дали е още жива, сега, в този момент?

— Не можах да разговарям с нея. Звъних един път, но линията се оказа заета. Тя е разговаряла с Коупланд...

Рейчъл се спря. Имаше много подробности, за които Смит не беше осведомен... Прекалено много, за да може да я разбере изцяло.

— Тя е жива — убедено заяви Рейчъл. — Трябва да е жива.

Когато Смит я изгледа недоверчиво, за миг долу на паркинга светлините на фаровете угаснаха и тя зърна само блясъка в очите му, а когато заговори, видя как зъбите му се бялнаха:

— Защо? Защо си толкова сигурна, че този куриер е избрал хотела на Коупланд като първата спирка по пътя си?

Смит забърза обратно към басейна. Рейчъл видя как размени няколко думи с мъжа от охраната на хотела. Тя още разсъждаваше върху въпроса на Смит, когато той пак се появи при нея на терасата.

— Току-що онзи мъж ми обясни, че имало резервен изход от помещението с басейна — каза той и размахна някакъв ключ пред

лицето ѝ.

Логан отключи вратата в отдалечения край на терасата и Рейчъл видя метална стълба. По нея тя и Смит се спуснаха до партера, където със същия ключ той отключи следващата врата. Пред тях се показва машинното отделение на хотела, в което бяха монтирани масивните оросителни камери на климатичната инсталация. Тя последва Смит по бетонната пътека, водеща към изхода, зад който се простираше хотелският паркинг. Рейчъл видя, че изходната алея беше задръстена от полицейски автомобили. Под навеса пред страничния вход на сградата бяха паркирани хаотично микробусите на телерепортерите. Никой от гостите на хотела не можеше да се измъкне с кола от паркинга.

— Остави ли нещо в хотела? — попита я Смит, докато двамата бързаха към ъгъла на паркинга.

— Пристигнах тук с един сак... Оставих го във фойето още когато пристигнах от летището.

— Има ли нещо ценно в него?

— Папката с досието на сержант Дън. Предполагах, че ще поискаш да му хвърлиш един поглед.

Без да забавя крачки, Смит измъкна клетъчния телефон от сакото си и нареди на Крис Абът да донесат въпросния сак на паркинга, и то незабавно. Щом стигна до шевролета, той отвори на Рейчъл предната дясна врата, после се настани зад волана и се обърна към нея.

— Защо вярваш, че Ъндъруд е още жива?

— Защото ако куриерът знаеше къде я бе скрила Моли, той отдавна щеше да е приключил с Коупланд и сега нямаше по всяка вероятност да пътува към убежището на Бети Ъндъруд. Стивън Коупланд се криеше тук от три денонощия и през цялото това време е играл ролята на примамка за него.

— Излиза, че доскоро куриерът не е знаел къде се е намирал Коупланд...

Рейчъл погледна отражението си в прозореца. Навън автомобилите — осветени от оранжевите отблясъци на примигващите полицейски прожектори — приличаха на гигантски насекоми.

— Куриерът не е разполагал с друг начин да се добере до скривалището на Коупланд, освен да ме проследи. Не, това е глупаво.

Той е пристигнал тук преди мен. Защото предварително е знаел за къде съм потеглила.

От тази мисъл сърцето ѝ замря. Всяка жена усеща, когато върви по улицата, дали я оглеждат или не. Няма значение по каква причина. Обикновено това усещане трае само няколко секунди. Нима куриерът отдавна се навърта около нея? Тя никога не бе подозирала, че е бил наблизо, никога не бе усещала присъствието му.

Сега Смит я питаше за същото — дали някога е долавяла, че е обект на наблюдение, дали е зървала, макар и само за миг, как нечие лице се извърща подозрително бързо, срещайки погледа ѝ. Рейчъл трябваше да се пребори със страха, преди да му отговори, че не помни такъв епизод.

— Нали и ти си вършил същото, и то през цялото време? — попита тя и го погледна в очите. — Нали и ти си следил всяка моя крачка? Ето как се озова тук, в Атланта.

Смит не ѝ отговори, а тя не се реши да настоява повече. Поне засега.

— Е, тогава не ни остава нищо друго, освен да допуснем, че е решил първо да се справи с Коупланд — въздъхна той.

— Което означава, че ако куриерът е изтръгнал от него това, което го е интересувало, сега той лети към Аризона, докато ние тук умуваме какво да предприемем.

Горчивината, скрита в думите ѝ, разколеба Смит. Той неведнъж беше виждал как по-силни от нея мъже прибягваха от отчаяние към крайности, което неминуемо ги проваляше. На Рейчъл Колинс ѝ стигаше ужасната гледка на изпечения, обезобразен труп на Коупланд. Имаше опасност да стане подвластна на жаждата за отмъщение, а това щеше да застраши живота ѝ още при първата рискова ситуация.

— Все пак можем да сторим нещо за нея, въпреки че сме чак в Атланта — промърмори Смит. — Какъв е адресът на госпожица Ъндъруд?

Рейчъл не можа да се сдържи и вдигна очи към лицето му.

— Зная само номера на някаква пощенска кутия. Предполагам, че Бети Ъндъруд е обяснила на Моли къде точно е къщата ѝ, когато са кацнали във Финикс. Не е изключено и Коупланд да е знаел този адрес.

— Защо?

— Защото той и Ъндъруд бяха заедно още от самото начало. Имаха връзка...

— Искаш да кажеш, че са били любовници — равнодушно добави Смит.

Рейчъл кимна.

— По-късно ще ми разкажеш за това — добави Смит. — Обади ли се на Бети Ъндъруд? От телефонната компания ще открият къде се намира този телефонен пост. Останалото остави на мен.

— Още сега трябва да се обадим на Бети — каза му Рейчъл, — но не бива ти да разговаряш с нея. Искам само да чуя гласът ѝ. Поне ще бъдем уверени, че е жива.

Смит поклати глава.

— Така само ще я изплашим. Точно сега не мога да измисля как да я предупредим, без да я хвърлим в паника. Разбираш ли в каква безизходица се намираме? След по-малко от час всички телевизионни мрежи ще излъчат най-подробни репортажи за ужасната смърт на Коупланд. Но може и да имаме късмет... Ако Ъндъруд не притежава сателитна антена или не е абонирана за някоя от кабелните телевизионни мрежи.

Рейчъл го изгледа в упор.

— Искам да се уверя, че тя е невредима. Моля те...

Смит още се колебаеше, но накрая отстъпи:

— Окей. Дай ми номера на телефона ѝ.

Рейчъл го гледаше замислено, докато той набираше цифрите. Логан Смит дръпна апарата леко настрани от ухото си, за да може Рейчъл също да чува позвъняванията. След шестото позвъняване Рейчъл затвори очи и отчаяно поклати глава.

— Това още нищо не означава. Може би не притежава телефонен секретар. Освен това там сега е късно следобед. Може да е излязла някъде. Или пък да е решила да вечеря навън.

Тя се опитваше да прогони кошмарните видения, които неспирно пропълзваха в съзнанието ѝ.

— Някой идва — предупреди го тя.

Смит погледна в огледалото за обратно виждане.

— Това е един от хората на Абът. Ще му помогнеш ли?

Тя изскочи от колата и се затича към агента, който държеше сака ѝ в ръка.

— Благодаря. Аз ще го взема.

Агентът смаяно примигна, когато тя грабна сака, рязко отвори задната врата на колата и го метна на седалката. Смит я изгледа през рамо, без да отлепва клетъчния телефон от ухото си. Но го затвори само след десет секунди, убеден, че няма да може да се свърже с Бети. Рейчъл отново се настани на предната седалка до него.

— Моли ми беше споменала, че работиш към Отдела за борба с тероризма. Само че сега нямаме работа с терорист. Сега не действаме с останалите членове на специалния отряд, макар че преследваме изключително опасен престъпник. — Тя се смути. — Господи, не знам как да го кажа... искам... искам да разбера какво всъщност става.

Смит уморено разтри слепоочия.

— Това е извънредна задача. Моли... След смъртта на Моли възникнаха някои усложнения, които...

— Но за кого работиш? — нетърпеливо го прекъсна Рейчъл.

— За Белия дом.

— Мили боже!

— Изслушай ме. Точно сега трябва да направя нещо, за да спася живота на госпожица Ъндъруд. Но искам да ми обещаеш, че това, което сега ще ти кажа, веднага ще го изтриеш от паметта си. И то завинаги.

Рейчъл кимна. Той набра някакъв номер по телефона и си пое дълбоко дъх, преди да заговори:

— Люсил, ти ли си? Не, не ме питай. Сега ще стане горещо в Аризона. Коупланд е мъртъв. Който е решил да прочисти информаторите, е попаднал първо на него. С Колинс всичко е наред. Сега тя е до мен, в колата. Налага се спешно да се свършат няколко неща. Готова ли си? Бети Ъндъруд се укрива в Аризона, в едно село, наречено Кеърфрий. Сега ще ти продиктувам точния адрес и номера на телефона ѝ. Не си прави труда да ѝ звъниш — аз се опитам, но не успя да се свържа. Остава ми само надеждата, че е излязла, за да си купи мляко. Вдигни по тревога, по защитената линия, дежурния тричленен отряд от Отдела за борба с тероризма. Кажи им да използват за прикритие самолет на „Локхийд“. Не искам да се появят със значки на федерални агенти в толкова затънтено селце, където хората са способни да повярват дори на слуховете, че правителството се опитва

да ги спечели за каузата на демократите, като им ремонтира водопровода.

Рейчъл не пропусна нито дума от разговора, но не разбра какво му отговори жената, към която той се бе обърнал с името Люсил. Вероятно тя го бе затрупала с въпроси, защото Логан се зае да ѝ обяснява най-подробно.

— Не. Не разполагам с описание. Но за разлика от мен, Рейчъл притежава такова. Сега ще ти я дам.

Смит подаде телефона на Рейчъл и рече:

— Искам да се запознаеш с Люсил.

— Ало? — започна Рейчъл.

— Моля те, говори без предисловия — отвърна тих женски глас.

Рейчъл си припомни сцената от паркинга на летище „Нешънъл“ край Вашингтон. Бети Ъндъруд излезе от синия фолксваген на Коупланд. Спомни си я как изглеждаше по-късно, в салона на самолета, шепнеща нещо на ухото му. Да, вече беше готова да разговаря с тази непозната — Люсил.

— Бети Ъндъруд е висока около метър и седемдесет и осем. Има едра фигура, но без излишни тлъстини. Дълга, светлокафява коса, тук-там леко, съвсем леко прошарена, бадемовидни очи, едва забележим белег от рождение под долната устна. Когато я видях за последен път, носеше светлокафяви панталони, зелена фланелка и светлосиньо сако.

Рейчъл за миг се замисли дали да продължи, но накрая поклати глава и върна телефона на Смит.

— Бети Ъндъруд е работила като секретарка във Вашингтон — заяви Смит. — Трябва да се надникне в професионалното ѝ досие. Свържи се с архивната картотека на ФБР. Не е зле да се провери също във Вирджиния и Мериленд. А също и в Аризона. Изпрати по факса копие от снимката ѝ на тактическото поделение. Не забравяй да ми изпратиш копие и на мен в самолета. Ако колегите от тактическото първи успеят да я открият, да не се опитват да установяват контакт с нея. Искам пълно покритие, но засега нищо повече, поне докато съм още на път.

Той се замисли, но за не повече от двадесетина секунди:

— Люсил, предупреди момчетата да бъдат много предпазливи. Онзи тип, който преследва Ъндъруд, е от негодниците, които с един замах помитат всичко от масата. Ако нашите хора забележат някой да

се прокрадва към къщата, в която се укрива Ъндъруд, да го арестуват. Ако откаже да се подчини, да го ликвидират!

Имаше още много въпроси, но Смит не искаше да се проточва разговора.

— Трябва да побързам за летището. Ще уточним подробностите, докато трае полетът. Може би има и други възможности за действие, но в момента не се сещам за тях.

Той прекъсна връзката и включи за презареждане батерията на клетъчния телефон към гнездото на арматурното табло. После измъкна колата от паркинга и потегли по алеята към Ленъкс Роуд. Едва там спусна прозореца, за да постави синята полицейска лампа върху покрива на колата. Сирената зави почти веднага след момента, в който около тях се разпръснаха първите заслепяващи отблясъци. Когато пое по магистрала I-85, Смит позвъни на пилота на самолета, след което реши да отдели цялото си внимание на Рейчъл.

— Настъпи мигът на истината — започна той и се извърна към нея с лека усмивка, но веднага отново отклони глава към натоварения трафик по магистралата.

На Рейчъл не ѝ се искаше да се подчини на настояването му, защото предчувстваше какво би могло да се случи. Ако сподели с Логан Смит всичко, което ѝ беше известно, той повече нямаше да се нуждае от нея. Но не можа да устои.

Започна с операцията в Балтимор. Разказа му всичко за сержант Дън, за предсмъртните му думи, за ефекта от това признание върху поведението на Моли. Младата жена положи всички усилия, на които бе способна, за да не изтъкне своята роля, дори се опита да подчертае, че през цялото време не е била повече от третостепенен наблюдател на събитията. На два пъти успя да улови замисления поглед на събеседника си, въпреки високата скорост на колата — първия път, когато му описваше какво се бе случило в „Грийнбриър“ и след това при епизода с измъкването на досието на Дън. Когато привърши разказа си — до последния си разговор по телефона със Стивън Коупланд, в далечината пред тях вече се очертаваха светлините на летището „Атланта Интернешънъл“.

Смит веднага насочи колата към изхода за частни самолети. Спря пред вратата на терминала, размахна служебната си карта под носа на мъжа от охраната, след което профуча покрай хангарите, където

техниците преглеждаха самолетите на босовете на най-богатите корпорации. Зад наредените по алеята таксита Рейчъл видя малък самолет, с включени двигатели и със светещи лампи. Вторият пилот ги очакваше на пистата, в подножието на стъпалата.

Смит вече посягаше към вратата на колата, когато тя отпусна ръка на рамото му.

— Почакай, нека да се разберем. Аз ти разказах абсолютно всичко, което ми е известно, нали? Сега ти ще се качиш на самолета, а на мен ми остава да се върна във Форт Белвоар, за да ме изритат от Военната прокуратура, тъй като не съм се подчинила на заповедите на командирите си. Такава ли участ заслужавам?

Той се размърда неспокойно на седалката. Гласът му обаче остана любезен, макар че за миг му се прииска никога да не се бе срещал с нея.

— За пръв път те видях на снимките в апартамента на Моли — промърмори той. — Помня и това, което Моли ми беше разказала за теб. Ти се оказа въввлечена в тази жестока игра по случайност, но после прехвърли всякакви граници, превиши пълномощията си, и то на своя глава. Сигурен съм, че онзи тип ще продължи да те преследва. Не е изключено да е бил по следите ти, без ти изобщо да си подозирала. Всички вече се убедихме, че той е ненадминат професионалист. Досега не е допуснал нито една грешка. Но и ти си много добра... Бих казал прекалено добра, за да му предоставиш последната дума. Освен това ти върви, Рейчъл. А това никак не е за подценяване в нашия занаят.

— Не ме изоставяй! — тихо изрече тя. — Разказах ти всичко, не защото ме помоли, а защото вярвах, че така ще помогна за залавянето му. Не искам и ти да ме използваш, както ме използва той. Позволи ми да ти помогна да довършиш това, с което Моли не успя да се справи.

И чак сега се реши да сподели с него последната от тайните си.

— Ти си начело на преследването, защото в Белия дом вярват или поне подозират, че генерал Грифин Норт е бил убит. Това е мръсна политическа игра, за която аз пет пари не давам. Но си длъжен да узнаеш защо Моли беше убита. Защото е била любовница на Норт. Тя умря, защото първа заподозря, че онази самолетна катастрофа не е била нещастен случай.

Рейчъл осъзна каква болка му бе причинила, едва когато видя как лицето му се сгърчи, а погледът му се замъгли от шока. На Логан Смит

никога не би му хрумнало, че между сестра му и загиналия национален герой може да има нещо.

Самолетът се насочи към пистата за излитане, преди Рейчъл да стигне до седалката. Поне беше благодарна на Логан за това, че не се опита да я спре, когато тя се отправи към тоалетната. Опитва се да отключи вратата, но в следващия миг новият, още по-силен тласък, разтърсил корпуса на стоманената птица, я запрати на пода. Зашеметена, Рейчъл остана така, докато самолетът не се откъсна от бетонната писта. Тя усети как опашката на самолета увисна надолу — сигурен признак, че бяха започнали да набират височина.

За щастие, аптечката беше добре заредена. Тя глътна четири аспирина и ги прокара през пресъхналото си от уплахата гърло с чаша вода. После разкъса целофановата обвивка на новата си четка за зъби. Привърши тоалета си с измиването на лицето и с вчесването. Последният бърз поглед в огледалото ѝ подсказа, че изглежда добре, така, както ѝ се искаше.

Смит в това време нервно прещракваше клавишите на преносимия си компютър, поставен върху спуснатата масичка между двете редици кресла. Рейчъл надникна през рамото му и видя как по екрана заплува от долу нагоре някакъв файл от архивната картотека на ФБР.

— Седни на някое от местата зад мен — измърмори той. — След малко ще приключа.

Седалката срещу задната преграда на салона се оказа с размерите на средно голям диван. Рейчъл се настани върху възглавниците, после изпъна крака и се отпусна назад. Не ѝ се искаше да прекара целия полет в легнало положение, ала облегалката за ръцете, тапицирана с две възглавнички, можеше да послужи за опора, на която да отпусне за малко глава. Освен това монотонният тътен на реактивните двигатели хипнотично я отнасяше в царството на съня. С изключение на нощната лампа, която Логан Смит бе включил над своята седалка, целият салон на самолета беше затъмнен. За малко тя се взря в нощния мрак навън през люка, въздъхна при вида на огромната оранжева луна, която след първия завой на самолета галантно отстъпи място на бляскащите звезди.

Смит не откъсна поглед от екрана на своя компютър още петнадесет минути, макар че отдавна беше намерил това, което го интересуваше. Не искаше да помръдне от мястото си, преди да се увери, че Рейчъл вече спи. Най-после се надигна, съвсем тихо, и се огледа. Все пак откъм вратата към пилотската кабина се прокрадваше достатъчно светлина, за да види, че тя е заспала дълбоко. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха в равномерен ритъм.

Той посегна към одеялото, метнато на съседната седалка, когато го озари по-добро хрумване. Припомни си, че военните бяха свикнали да спят леко, за да са готови да скочат посред нощ при първия сигнал за тревога. И никак не се дразнеха, че в повечето случаи тревогата се оказваше учебна. Затова, вместо да издърпа одеялото и да стресне заспалата жена, той се зае да регулира отоплението в салона. Успокои се, едва щом се убеди, че Рейчъл продължава да диша равномерно и плавно. Затопленият въздух може би щеше да замени липсата на одеяло.

Логан се прокрадна към най-предната седалка в салона, натисна бутона за нощната лампа и набра номера в Лос Анджелис.

— Звучиш ми малко уморено — констатира неуморимата Люсил.
— В колко кацаш във Финикс?

— В три и тридесет.

— Да не се окаже, че си безнадеждно закъснял?

— Не е изключено.

Още преди излитането, Смит беше наредил на пилота да форсира самолета с максималната скорост, разрешена при параметрите на конкретния полет, като подбере най-прекия маршрут към целта. Естествено, възникнаха проблеми при прелитането през забранени за граждански полети въздушни пространства. На Смит му се наложи спешно да се свърже с щаба на противовъздушната отбрана на Щатите, скрит дълбоко в недрата на планината Шайен, и да чака с трепет разрешението за пряк въздушен коридор, което задължително трябваше да се съгласува с Центъра за координиране на полетите във Вашингтон.

— Къде са колегите от тактическото поделение? — попита той.

— И те пътуват към Финикс. Ще се приземят на Скай Харбър след тридесет минути. Не забравяй, че аз първа те предупредих — с тях може да имаш усложнения.

— Какво стана с аварийната картотека?

— Не е зле да си провериш факс апарата.

Смит се върна към импровизирания комуникационен пулт върху масата в предната част на салона. Откъсна листа с цветната снимка, отпечатан от послушната машина. Фотографията не беше от най-високо качество, но женското лице върху нея определено напомняше на описанието, което Рейчъл Колинс бе продиктувала на Люсил Паркър.

— Е, изглежда задоволителна — изръмжа Смит, — но това е копие от шофьорска книжка. Издадена е във Вашингтон. Нямах ли вести от Аризона?

— Натрупах доста сведения за Бети Ъндъруд, но никой от разпитаните не е бил особено близък с нея. Най-малкото, може да се очаква нашите хора от тактическото поделение да се затруднят, поне в първите часове.

— Може би няма много да се разтакават, особено ако ги притиснем по-здраво. Свържи се с ФАА^[1] и изискай от дежурните диспечери всички сведения, с които разполагат за полети от Атланта към Скай Харбър. Както редовни, така и на частни самолети.

На Люсил ѝ беше potrebна секунда-две, за да асимилира новата задача.

— Искаш да кажеш, че нашият човек може да се опита да ти скочи?

— А ти помисли върху следното: Коупланд е бил мъртъв от двадесет и пет, да кажем тридесет минути, преди Колинс и аз да го открием. Междувременно убиецът вече е пътувал към „Атланта Интернешънъл“. Въпросът е: дали ще се качи на първия редовен полет, независимо от авиокомпанията, или ще предпочете собствен превоз? Не мисля, че ще рискува с първия вариант. Педантични мании на гишето за регистрация, липса на свободни места, проблеми с авиомеханиците, евентуално закъснение на полета — това са все елементи, които дори и най-опитният убиец не може да контролира. Нито пък да предвиди.

— Не вярвам да има тази нощ кой знае колко оживен трафик в небето между Скай Харбър и Атланта. — Люсил реши да рискува с още един въпрос: — Искаш ли да ти организирам малка суматоха, там долу, на летището, в твоя чест?

— Хм... Не, забрави за този вариант. Ще се наложи да ангажираме прекалено много хора. Ако пък нашият човек усети нещо необичайно, веднага ще побегне. Или ще стане нещо още по-лошо.

— Тогава ще осигуря резервен отряд, за да покрие летището. Ще им изпратя описанието на нашия човек, което получих от теб.

— Не вярвам много на това описание. Кой знае как всъщност изглежда този тип! Ако колегите от тактическото поделение се нахвърлят не върху този, който ни трябва, онези от местната полиция ще ни скъсат от подигравки.

— Окей. Така че, ако изскочи нещо подозрително, веднага да го запишем с камерите. Може пък да претърсим самолета, след като пътниците слязат. И няма да го изпускаме от поглед, защото нашият човек ще отлети от Финикс именно с частния си самолет. Нали все трябва да се върне, след като посети госпожица Ъндъруд? Е, как ще се измъкне, освен през летището?

— Дори можем да използваме самолета му като примамка... — Смит вече беше обмислял и тази възможност, макар и да му се струваше малко вероятна. — Това ще ни облекчи. Но трябва да обмислим този план по-внимателно. Междувременно, не е зле да ми прехвърлиш данните от компютрите на ФАА за полетите към летището във Финикс.

— Ще ги получиш след двадесет минути. — Люсил се поколеба за миг, преди да го запита: — Логан, що за човек е той?

— Колинс го нарича куриер, но всъщност го смята за призрак. Но може би няма да остане за дълго в тази роля.

— Колинс е с теб, нали?

— Тя е запозната с играта, Люсил. И то по-добре от нас двамата. Знае неща, за които аз дори не подозирах. Така че не мога да я изоставя сама.

— А пък аз ще заявя на Джемс или на който и да е там дежурен в Белвоар, че с нея всичко е окей. И че е задържана от федералните власти като ценен свидетел по следствието. Така хем ще я измъкнем от лапите на Военната полиция, хем ще ги принудим да зачеркнат името ѝ от списъка на самоотлъчилите се офицери.

— Ти си незаменима, Люсил!

— Тогава мога ли да те помоля за нещо?

— Каквото и да е то...

— Когато потеглиш към къщата на Ъндъруд, дръж Колинс на задни позиции. Искане ми се, наистина ми се иска някой ден да се запозная с това момиче.

---

[1] Федерална администрация за авиация — агенцията в Съединените щати, отговорна за всички граждански полети. — Б.пр. ↑

19.

Запитването с гриф „Свръхспешно“ от ФБР Лос Анджелис беше обработено много бързо от операторите в централата на ФАА.

Искането за помощ, изпратено от Люсил Паркър, веднага бе прехвърлено във Вашингтон към дежурния директор по въпросите на сигурността. Той беше ветеран в професията, с повече от четиринадесетгодишен стаж и можеше да натиска бутоните на пулта дори и на сън. Незабавно поиска сведения от Атланта и Финикс. Диспечерите по контрола на въздушния трафик зарязаха всичко останало, за да се концентрират само върху информацията, ненадейно поискана от техния директор. Линиите между трите града останаха включени, защото диспечерите не губеха нито секунда в излишни проверки. Всеки от тях беше обучаван за действия в аварийни ситуации. Повечето от членовете на дежурните отряди още помнеха многобройните заплахи от терористи, акциите за спасяване на заложници или за откриване на бомби в самолети. Между столиците на различните щати съществуваше необявено съперничество — досега най-доброто време бяха постигнали хората от Денвър. Но тази нощ рекордът беше надминат — Атланта докладва, че е готова със списъците на пътниците от гражданските полети и от частните самолети с направление „Скай Харбър“, преди да изтече дванадесетата минута от получаването на заповедта. На хората от Финикс им бяха потребни още тридесет секунди, за да проверят и потвърдят информацията от столицата на Джорджия.

В кабинета си на седемнадесетия етаж на сградата на ФБР Лос Анджелис Люсил Паркър беше заета с подреждането на фотокопията върху старомодното си, внушително по размери писалище. Както винаги, действаше методично, което ѝ помагаше да пести време.

Тя реши да се концентрира главно върху полетите на частните компании. Имаше два реактивни самолета: първият принадлежеше на международна пивоварна корпорация, а вторият — на мултинационален аграрен концерн. Следваха още три летателни апарата, които не бяха корпоративна собственост: импресарио от

звукозаписна компания превозваше най-нашумялата си рокзвезда за концерта във Финикс, примадона от фестивалите за кънтри музика бързаше да пристигне в Аризона, за да уреди третия си развод и накрая оставаше частният самолет на прочут медиен магнат, който преди години беше основал първата национална новинарска телевизионна мрежа.

Люсил провери много грижливо списъците с имената на пътниците, но не откри нищо тревожно. После отново се свърза с бюро на ФАА в Атланта и ги помоли да ѝ изпратят файловете с данните за всички пилоти и членове на обслужващия персонал. Получи ги след двадесетина минути. Кадровите и личностните характеристики на летците и стюардесите се оказаха чисти.

Люсил още веднъж прегледа всичките материали, само за да е напълно уверена, че нищо не е пропуснала. После се облегна назад и се вгледа в купа с хартии, оставяйки подсъзнанието си да се рее свободно сред най-незначителните на пръв поглед детайли. Но тревожните камбани в подсъзнанието ѝ не откликнаха нито за миг дори.

Накрая, когато се свърза с Логан, за да му докладва за резултата, тя беше напълно убедена, че убиецът на Стивън Коупланд не лети тази нощ към Финикс или поне няма да пристигне по въздуха в столицата на щата Аризона. Но това, което не знаеше и дори не подозираше, беше фактът, че вече бе допусната грешка, и то решаваща, но не в самата информация, а в начина на оформянето на заявката за получаването на тази информация. Логан Смит беше поискал пълни данни за всички полети от летище „Хартсфийлд Интернешънъл“ в Атланта до „Скай Харбър“ във Финикс. Именно това съобщение беше препредадено от Люсил до диспечерите в Атланта, които концентрираха вниманието си изцяло върху двете отправни точки на картата: Атланта и Финикс, без да поглеждат към базата на ВВС в Лейкленд, на тридесет и шест километра от Финикс. Диспечерите разсъждаваха, при това напълно обосновано, че са получили задача да проследят самолет, който се е насочил към гражданско летище. Тъй като в спешния факс на ФБР въобще не се споменаваха за базите на военните, на дежурните тази нощ в Атланта въобще не им хрумна да включат в рапорта си до ФБР Лос Анджелис данните за реактивния

„Гълфстрийм-IV“, който наскоро бе излетял с направление за кацане: Лейкланд, Аризона.

Оставаха само четиридесет минути от полета до Лейкланд. Авиодиспечерите от контингента на ВВС умело направляваха турбореактивния „Гълфстрийм-IV“, което позволи на Инженера да поспи малко повече от два часа. След като се събуди, той се свърза по радиоканала с командира на базата на ВВС, за да се увери, че е потвърдено разрешение за кацане.

Инженера отдавна се познаваше с този офицер. Последната им среща беше преди шест месеца в пустинята Невада, в зоната около базата Грум Лейк, която въобще не беше означена на картите, предназначени за цивилни лица. Тогава те обхождаха подземните бункери, сред рафтовете със супермодерно военно снаряжение, пред което въображението на авторите на романи с научнофантастични сюжети бледнееше. Разговаряха най-вече за бъдещите операции в държавите от Далечния Изток. Командирът на базата не възрази, когато Инженера му съобщи, че ще посети Лейкланд по път, само за час или два, преди да се прибере в другата база — в Грум Лейк. Тъй като всички комуникации между самолета и наземния персонал в кулата се кодираха през скрамблери, Инженера не се безпокоеше, че досадните авиодиспечери от гражданската авиация ще прехванат неговия радиообмен.

Инженера завърши разговора си с полковника — командир на базата в Грум Лейк — като не забрави да му благодари за вежливото посрещане, след което се отправи към багажното отделение в задната част на самолета. Всъщност, той нямаше никакви грижи около багажа и облеклото. В гълфстрийма имаше внушителен запас от всякакви оръжия, боеприпаси, камуфлажни дрехи — с една дума всичко, необходимо за самостоятелно действащи агенти във вражеския тил, независимо от географските ширини — от арктическата тундра до знойните тропици. Инженера провери екипировката, избра си това, което му трябваше и беше напълно оборудван, когато пилотът започна спускането.

„Гълфстрийм-IV“ премина покрай ескадрилата от изстребители F-18, готови за участие в поредното нощно учение, и спря до малкия хангар, не много далеч от кулата за управление на полетите. Инженера се показа от люка с малък сак в ръка, огледа се и закрачи към

полковника, който го чакаше, изправен до личния си автомобил — джип чероки с гражданска регистрация, но със стикерите на ВВС на предното стъкло. В хладната нощ сред смълчаната пустиня двамата офицери се поздравиха сдържано. Полковникът не запитва посетителя защо му бе притрябвало цивилно превозно средство. Въобще не му хрумна да прояви любопитство относно намеренията на Инженера по време на краткия му престой във Финикс. Само седна на седалката до водача на патрулната кола от военната полиция, която потегли след джипа, за да го съпроводи до границите на базата. Последното, което полковникът видя на светлината на фаровете, беше ръката на Инженера, вдигната през отворения прозорец за поздрав, и габаритите на джипа, които бавно угаснаха сред мрака на пустинята Соноран.

Инженера зави към магистралата. Поддържаше умерена скорост, защото нямаше защо да бърза, нито пък искаше да привлича вниманието на пътните патрули от полицията на Аризона. Макар че полицаите нямаше да го глобят, след като забележат стикерите на военновъздушните сили, все пак беше доста досадно да губи време за проверка на документите на водача и на джипа.

Той насочи своя чероки на югозапад, покрай спящите, добре оградени комуни, които продължаваха да никнат като зловредни гъби около Финикс. Прекоси няколко площада с магазини около тях, после жилищните квартали в покрайнините на града, а накрая профуча край една бензиностанция, ярко осветена, особено табелата с работно време. Беше спуснал прозореца откъм лявата си ръка, за да се порадва на освежаващия полъх на вятър, долитащ от пустинята, който му напомняше за други, далечни места, където беше още по-топло и сухо. Най-последе съзря надписите по крайпътните стълбове, подсказващи за следващите три отбивки от магистралата. На втората той включи мигача и подкара джипа с елегантен завой. Далеч напред, в долината под хълма, тук-там мигаха светлините на Кеърфрий.

Тримата широкоплещести мъжаги, наскочили от търбуха на хеликоптера „Бел Рейнджър“ по пистата на „Скай Харбър“, приличаха на заможни туристи, търсачи на всевъзможни приключения под

открито небе. Скъпите им кубинки с дебели подметки и плътните им спортни якета с безброй джобове по тях моментално събраха завистливите погледи на охраната на летището. Командващият офицер, който пристъпи напред, за да ги посрещне, остана удивен от снаряжението им — широки раници с алуминиеви рамки, под тях леки спални чували и подложки от пресована гума, както и дълги дървени сандъци с месингов обков, криещи, по негово мнение, фантастично скъпи ловни пушки с оптически мерници.

Командирът на охраната въздъхна и си каза, че за богатите е в реда на нещата да си бърбят разпалено, да си разменят шеги по адрес на някой си Боб — техен колега, останал в Лос Анджелис, защото жена му не го пустила да ловува в мъжка компания, а вместо това го помъкнала след себе си на Хаваите. Мимоходом тримата новодошли, с вид на преуспяващи бизнесмени, споменаха имената на престижни курорти в Айдахо и Аляска. След което се увлякоха в спор — колко били дълги рогата на онази дългорога планинска коза, която един от тях бил гръмнал миналата година около водопадите в Скалистите планини.

Офицерът се почувства поласкан, когато на тях им потрива неговото мнение относно времето за път до Седона — първата спирка по маршрута, начертан на картата им. Освен това се заинтересуваха къде най-близо може да похапнат добре. Той се впечатли още повече, щом видя шевролета комби, от моделите специални поръчки, който ги очакваше на южния паркинг. Принадлежал на техен тукашен приятел, който се запилял някъде извън щата по своя бизнес, обясниха тримата веселяци.

Но с това поводите за удивление на офицера, командващ охраната на „Скай Харбър“, не се изчерпиха. Въпреки едрите си фигури, те стъпваха много леко, чевръсто, уверено и безшумно — особено това, последното, съвсем го изнерви. Офицерът се осмели да ги попита с какво си запълват дните в Лос Анджелис. Единият от ловците се ухили и му размаха отворения си портфейл. Докато ровеше, за да връчи на офицера визитната си картичка, офицерът съзря вътре свидетелство за управление на автомобил, издадено от щата Калифорния, заедно със служебна карта от компанията „Локхийд“. Върху визитката се мъдреше фирмения знак на „Локхийд“, над

редовете, уточняващи, че приносителят е вицепрезидент на компанията по научните разработки.

Преди водачът да подкара шевролета, офицерът им пожела лек път и наслука. Остана загледан зад колата, която чезнеше по посоката, водеща към изходната магистрала. Едва когато се прибра в кабинета си, той се досети, че въобще не ги беше попитал накъде ще се отправят и какъв дивеч ще преследват.

Тримата мъже от тактическото поделение на ФБР, предрешени като ловци, решили да прекарат уикенда край Финикс, напуснаха града и продължиха на север по междущатската магистрала. После завиха към Кеърфрий и се озоваха пред наскоро асфалтиран третостепенен път, с две платна, който се спускаше надолу.

По цялата долина и по околните склонове бяха пръснати светлини, примигващи в оранжево. Шевролетът с тримата мъже премина покрай двуметрови каменни стени, отделящи съседните имоти, обитавани от комуни. Към всяко владение имаше по една малка кула над оградата, точно до главния вход. С едри букви върху каменните огради бяха изписани имената им: „Пустинен ястреб“, „Небесен вятър“, „Облагородена пустиня“. Срещаха се обаче и изоставени комуни, зад чиито стени вече нямаше нищо, освен пустите ливади с пръснатите по тях ръждясали автомобилни каравани.

Зад оградите на по-новите комуни имаше добре поддържани сгради, чиито прозорци бяха залети от светлина, а моравите пред терасите — грижливо поддържани.

— Тук някъде трябваше да завием — промърмори шофьорът. — Но накъде — наляво или надясно?

Мъжът на съседната седалка до него измъкна картата от жабката на таблото, разстла я на коленете си, светна с фенерчето, взря се в плетеницата от шосета и отсече:

— Надясно.

Следващите две комуни се оказаха отдавна изоставени. После се появи висока тухлена къща, а след нея — в дъното на шосето преди завоя — сякаш от земята изникна модерна, остъклена сграда. На втория етаж светеха лампите.

— Тук трябва да е — реши шофьорът.

Мъжът до него провери адреса от листа в джоба си с табелата, окачена на бетонния стълб до ъгъла на оградата.

— Да, тук е — кимна той.

Шофьорът намали скоростта и шевролетът запълзя едва-едва. От двете страни на постройката бяха пръснати строителни машини, сред които се открояваха два булдозера. Но пътят свършваше дотук — напред имаше само извивка за обръщане на автомобилите. Водачът не можеше да паркира шевролета пред фасадата на къщата, защото рискуваше да привлече вниманието на обитателите ѝ. Наложил да спре колата на стотина метра преди къщата.

Мъжът с картата на коленете посочи назад към самотната тухлена къща:

— По-добре ще е да се върнем назад. Тук е много осветено, освен това, преброих седем коли, паркирани зад постройката.

Той се обърна назад към третия от групата, на задната седалка, който беше радистът.

— Какво ще кажеш?

— Може би най-безопасно е да спрем до тухлената къща — кимна той.

Шофьорът подкара колата на заден ход към тухлената къща. В това време радистът се надигна и отвори капака в покрива на шевролета. После разкопча раницата си и измъкна оттам портативна антена. Сглоби я без излишно суетене и я закрепил с алуминиевите скоби към триножника. Във втората раница се намирал приемопредавателя. Радистът нахлузил слушалките на ушите си, отместил леко антената и нагласил параболоида точно с оста към осветените прозорци на къщата в дъното на пътя. След това се заел с настройката на честотния обхват и на интензивността на сигнала.

Първите уловени звуци се оказали напълно неразбираеми, напомнящи писукане на пиленца в инкубатор. Но след настройката на филтрите постепенно започнали да се долавят все по-отчетливо различни гласове. По-късно техниците в лабораторията щели да имат грижата да изчистят шумовете, наслоени върху записа, но сега радистът нямал време за обработка на сигналите. Той слушал напрегнато диалога между мъжкия и женския глас. След малко охканията и виковете заглъхнали.

— Там има мъж и жена — съобщи той на колегите си. — В интимна ситуация. Сега вече можеш да се свържеш със Смит и да му докладваш, че обектът е в обсега ни.

Членовете на тактическата група бяха убедени, че имаха само един проблем, за който трябваше да намерят решение — дистанцията между къщата и подслушвателната антена. И тримата бяха спокойни, защото притежаваха достатъчно опит и бяха отстранявали много по-тежки препятствия.

Но се лъжеха. Имаше още един проблем.

Тримата бяха забелязали строителните и земекопните машини, паркирани безразборно по безлюдната площадка, но повече не им обърнаха внимание. Машините изглеждаха като естествено допълнение към пейзажа, сред каменните блокове и струпаната отзад пръст от изкопите. Ако точно в този миг поне на един от тримата мъже му бе хрумнало да се обърне и да погледне назад, щеше да забележи прокрадващият се отзад джип чероки и операцията може би нямаше да протече така драматично. Но в тази минута вниманието на тримата ловци беше обсебено от избора на място за паркиране и на позиция за скрито следене на обекта. Затова избраха като прикритие един масивен грейдер, с висока кабина и дълъг корпус.

Инженера вече се спускаше с джипа по наклона по посока на къщата, когато забеляза стоп фаровете на шевролета. Веднага извика волана, за да скрие джипа зад широката лопата на най-близкия булдозер, но спря малко встрани, за да може да надзърта иззад корпуса на булдозера към шосето. Измъкна от жабката инфрачервения прибор за нощно гледане, наподобяващ бинокъл. С негова помощ успя да огледа паркирания шевролет. Остана впечатлен от антената и останалото оборудване на отряда от ФБР, дори промърмори, че този път федералните агенти са се престарали с подготовката за следене и подслушване.

Инженера излезе от джипа и се затича, ниско приведен, към ъгъла на къщата. За щастие, почвата под краката му беше суха, но неотъпкана, така че прибежките му не предизвикаха никакъв шум. Той използва дълбоките коловози, останали от тежките високи гуми на земекопните машини, както и изкопите за бъдещия водопровод. При

това придвижване приборът за нощно гледане не беше много полезен. Но най-важното беше да не изкълчи глезена си или да не се спъне и да навехне коляно.

Той се приближи до каменната стена, опасваща терена зад къщата. Вятърът беше стихнал и той долови миризмата на хлорираната вода в басейна отзад, смесваща се с уханието на пресния торф от градината. Може би по-рано тази вечер са се включили автоматичните пръскачки за оросяване на лехите с цветя.

Лесно преодоля стената и скочи сред хлъзгавата трева, само че се плъзна напред като кънкьор по замръзнало езеро. Най-после се добра до навеса. Там се спря и изтърка в чимовите калта от подметките си.

През онези фатални и последни деветдесет секунди, миг преди да издъхне, Стивън Коупланд в страха си бе избъбрил всичко, което знаеше за укритието на Бети Ъндъруд — не само адреса, но дори и такива подробности като това, че къщата е наскоро построена и усамотена. Инженера си бе направил труда да провери в регистрите, но знаеше, че притежателите още не бяха поръчали доставка на алармена система. За всеки случай той огледа внимателно външните стени и врати — никъде нямаше следи от проводници. Това обаче не успокои опитният професионалист. Реши да обиколи и постройките в двора. Оказа се, че таблото с бутоните за настройка на алармената система е скрит под стрехата на невзрачната барака в дъното на двора. Той вдигна предпазливо капака на таблото и видя емблемата на фирмата „Гардсман Хоум Протекшън Сървис“, специализирана по охрана на недвижими имоти. Но не видя кабелни връзки към главното табло на охранителната система.

Инженера знаеше, че къщата има само два етажа, което го улесни при обмислянето на плана за проникване. При такива къщи спалните почти винаги се намират на втория етаж. Това му позволяваше да преодолее катинарите на задните врати и да проникне незабелязано откъм гаража, залепен към къщата.

Вътре беше доста хладно, почти студено. Инженера пристъпи към вратата, водеща през коридора към трапезарията на партера. Но веднага се спря, за да се вслуша в шумовете на къщата. Долови само глухо бръмчене на хладилник и леко тиктакане на стенен часовник. Във въздуха ухаеше на някакво ястие. Стори му се, че беше китайска кухня. Дъските по пода бяха чисти, наскоро остъргвани, затова от тях

се разнасяше миризмата на чам. Не усети мирис на домашно животно. Преди да умре, Коупланд нищо не бе споменал за куче или котка в къщата на Бети Ъндъруд, макар че във Вашингтон тя беше имала котка в апартамента си. Инженера беше проучили дори и тази подробност.

Стаите на партера бяха с високи прозорци, през които проникваха лунните лъчи, осветявайки новия килим. Инженера си напомни, че на всяка цена трябва да избягва приближаването към прозорците, след което започна да се прокрадва към стъпалата, водещи към горния етаж. На горната площадка отнякъде падаше светло петно, а и шумовете бяха по-различни от тези на партера. Той надникна зад ъгъла на коридора и видя, че петното е от светлия лъч от съвсем леко откrehнатата врата на втората спалня. Заслуша се и се усмихна безмълвно. Паникьосаният Стивън Коупланд дори му беше признал чувствата си към Бети Ъндъруд. Да, тя наистина беше тук, но в този момент се мяташе върху матрака с някой друг. Непредвидената в плана поява на още една жертва беше като допълнително предизвикателство за професионализма му. Инженера знаеше, че дебнещите отвън копои от ФБР са съсредоточили цялото си внимание върху тази спалня — единствената стая в цялата къща, която в момента беше осветена. Всяко необичайно движение ще ги принуди да изскочат от шевролета. Той се спря, за да измисли как да стигне до леглото, без да привлече вниманието на тримата агенти в колата, паркирана отвън.

Инженера най-после взе решение и се наведе. Остана така, притиснал длани към тесния килим, опънат по стъпалата. Оказа се, че предвиждането му се оправда — беше възнаграден за остроумното си хрумване с едва чуто проскърцване на дъските. Още при първия оглед беше преценил, че дограмата в къщата е нова и следователно, още неизсъхнала. Което означаваше, че няма да попадне на издайнически скърцаща или хлопаща дъска. Ако обектът заспи, той ще може да си позволи риска да се изкачи бързо по стъпалата, после да се втурне в спалнята. Но сега предпочете друго решение — доста по-надеждно. И по-неочаквано. И много по-зрелищно.

На долния етаж имаше няколко камини: в трапезарията, във всекидневната, в кабинета и в кухнята. Камините бяха газови — това му подсказаха издайническите сини пламъчета, намигващи му изпод керамичните накрайници за закрепване на дървените цепеници. Инженера обходи стаите, за да угаси пламъците във всички камини,

след което отвори докрай кранчетата за газа. След това се пресегна към таблото на стената във всекидневната, откъдето се регулираше температурата на помещенията. Изключи климатичната инсталация. Нямаше логика в това вентилационните шахти да засмучат газа и да я изхвърлят навън в атмосферата. После отвори вратата към килера до кухнята. Там се зае с манипулациите върху газопровода, захранващ сушилнята за чинии и газовия бойлер над умивалника.

След шест минути се върна в подножието на стъпалата. Първите два тънки пакета с пластичен експлозив той лепна към стената до килера, а следващите два напъха под дъската на второто стъпало. Малко над пътеката опъна тънка корда, от онази, която рибарите обожаваха, защото почти не се забелязваше, когато висеше от въдиците. Уви края ѝ около пружината на детонатора, след което свърза клемите му към изводите на шестволтовата батерия. Според сценария, щом Бети Ъндъруд и любовникът ѝ се наситят на креватната гимнастика, поне единият от двойката непременно ще надуши миризмата на газ. Ще се втурне надолу по стъпалата да провери какво става на партера, със замъглена глава и забавени реакции от среднощните забавления. Но няма да светне лампата над първото стъпало — Инженера, естествено, се беше погрижил и за този важен детайл. Слизацият ще трябва да се задоволи само с лампата на горната площадка. В полумрака няма да забележи кордата, опъната на второто стъпало от долу нагоре. Ще се спъне в нея, веригата между батерията и детонатора ще се затвори и експлозивът ще избухне — с достатъчна мощ, за да ампутира моментално двата долни крайника на слизация. Газовата експлозия ще довърши останалото.

Инженера още веднъж мислено повтори поредицата от събития, докато се изтегляше по обратния път към кухнята, а после през коридора и гаража навън към оградата и джипа зад нея. Според изчисленията му, на двамата любовници им оставаха още двадесет минути. Ако поради някаква причина експлозията не избухне, според него това ще бъде сигурен признак, че онези двамата, изтощени от страстните ласки, са заспали непробудно и въобще не са усетили мириса на газа. Или поне на никой от двамата не му е потрябвало да слезе по стъпалата на долния етаж. Тогава той ще бъде принуден да ги събуди по телефона.

— Обадиха се от тактическото поделение на ФБР.

Рейчъл предпазливо се надигна на лакът. В съня си се беше отместила и сега едва не изохка — вратът ѝ се беше схванал. Обгърна го с другата си ръка и започна да разтрива вратните си жили, стегнати като морски възли.

Младата жена се беше събудила преди няколко минути, но отначало само бе гледала как Смит се движи наоколо, как събира разпръснатите листа и размества саковете и чантите на задните седалки. Предпазливите му движения ѝ подсказаха, че той се стреми да не издава шум, за да не я събуди. Деликатността му беше затрогваща. Когато ѝ се стори, че беше чакала достатъчно, тя се изкашля леко, за да го предупреди, че е вече будна.

Сега той седеше до нея, замислен, опрял лакти на коленете си, с глава, отпусната на дланите. Ярката светлина задълбочаваше сенките под очите му и бръчките по челото. Беше спал малко, ако въобще беше заспивал, но понасяше стоически умората, както грешникът — своето наказание. В очите му, които можеха да излъчват толкова много нежност и симпатия, сега — въпреки изтощението — тлееше недоугаснал пламък. Той не си позволяваше да се отпусне, да отдъхне, макар че все още съумяваше да обуздава подтика към отмъщение.

Рейчъл се надигна и завъртя глава, както правеха атлетите преди старта, за да намали напрежението в ставите си. Зърна някакъв проблясък навън през люка, после се заредиха още проблягващи светлинки и тя се досети, че самолетът беше започнал да се снишава.

— Какви са последните новини от тактическото поделение? — попита тя.

— Очаквам връзка с Люсил от Лос Анджелис. Но зная, че вече са открили къщата на Бети Ъндъруд и сега са там, направили са засада.

Рейчъл рязко се наведе напред. Малко оставаше да си сблъскат челата.

— Тя е вътре в къщата? Те сигурни ли са в това?

— Тя е там, но при нея има още някой.

Рейчъл долови колебанието в тона му. Може би за пръв път виждаше Логан Смит толкова смутен.

— Поканила е някакъв мъж в леглото си. От тактическата група съобщиха, че двамата били... доста разпалени. — Смит я изгледа с

недоумение: — Имаш ли представа кой може да е?

Рейчъл поклати глава.

— Тук нещо не ми вдъхва доверие. Говоря за този любовник, появил се така неочаквано. Не забравяй, че Бети би трябвало още да е изплашена от смъртта на Моли. Пък и Коупланд ѝ се обаждаше най-редовно. Той беше... как да го кажа... донякъде вманиачен на тема проверки и контрол. Според мен, той неминуемо щеше да се усъмни, ако беше надушил, че Бети се опитва да го лъже и да му изневерява. Освен това със сигурност мога да потвърдя, че тя с нетърпение очакваше деня, когато отново щяха да се съберат със Стивън.

Пилотът включи хидравликата за спускането на трите колесника.

— Както и да е — примирено измърмори Смит. — Засега знаем само, че тя е там и че има някой до нея.

Когато самолетът се приземи, Рейчъл още не беше напуснала дамската тоалетна. За да се задържи, при първия тласък тя се хвана за металната скоба над мивката. Младата жена беше напълно готова за слизване, със сака в ръка, когато двигателите замлъкнаха.

Долу на пистата ги очакваше директорът на клона на ФБР във Финикс. На двадесет метра за него се виждаше колата, която той беше докарал, за да я предостави на неочакваните си гости от Атланта. Той поздрави сърдечно Смит, но Рейчъл не пропусна да забележи, че зад вежливото поведение той се опитваше да прикрие огорчението си. За шефовете на ФБР Финикс не беше тайна, че на тяхната територия се разиграваше нещо сериозно, но те не бяха сред поканените.

Смит не представи Рейчъл на непознатия, а само ѝ даде знак с ръка да се погрижи за багажа. Смит още разговаряше с колегата от Финикс, когато тя реши, че нищо не ѝ пречи да пообиколи наоколо, колкото да се раздвижи след продължителния полет. След това намести нещата на Смит в багажника на колата, остави до тях своя сак и се приближи към двамата мъже.

— Бързо се справи с товаренето — отбеляза Смит, щом се настани зад волана.

— Колегите от тактическото ще проникнат ли в къщата, за да измъкнат Бети Ъндъруд оттам?

— Мисля, че това не се предвижда в плановете им. Защо питаш?

— Нещо тази ситуация не ми харесва. Тя не би трябвало да е в леглото с любовник...

— Искаш да я заловят на местопрестъплението? Да я уличат в изневеря?

— Не. Искам само едно — Бети да оцелее.

— Отрядът на тактическото поделение е съставен само от доказани професионалисти. Всеки, който се опита да проникне в къщата, ще трябва да се справи първо с тях, така че предложението ти не се приема.

Думите ѝ се изплъзнаха сякаш неволно от устата ѝ, преди да успее да ги спре:

— Като че ли ми се иска той да се опита да проникне в тази охранявана крепост...

Смит насочи колата към междушатската магистрала и натисна педала за газта. Рейчъл се досети, че по всяка вероятност шефът на ФБР Аризона беше предупредил местната пътна полиция да не спира тяхната кола, въпреки че Логан Смит нарушаваше всички ограничения за движението. Той посегна към радиопредавателя и се свърза с водача на тактическата група, който му докладва, че засега всичко при тях е тихо и спокойно. Смит му обеща, че до четиридесет минути ще се присъедини към тях.

Рейчъл слушаше нервно накъсания диалог по радиоканала. Очакваше Смит, след като приключи радиосеанса, да се обърне към нея с укоризнен поглед и с думи от рода на: „Видя ли? Нали ти казвах, че...“.

Но за нейна изненада той подхвана съвсем друга тема:

— Ти ми спомена, че досието на сержант Дън било много важно за разследването. Защо мислиш така?

Рейчъл му обясни какво беше открила в биографията на Дън. Не пропусна да му припомни, че според Моли разследването трябвало да започне с ровене в миналото на сержант Дън. Най-важната улика срещу Дън, освен предсмъртното му самопризнание, бил фактът, че е бил опитен авиомеханик и на всичкото отгоре известно време е служил като личен шофьор на генерал Норт.

— Обаче никъде не се споменава — възрази ѝ Смит, — че Дън е работил като механик по поддръжката на самолет С-12, с какъвто е летял Норт в последния ден от живота си.

— Не. Такива данни няма. Обаче съвпаденията са прекалено очебийни. Искам да кажа, защо му е трябвало на сержант Дън да иска отпуск, за да го изхаби после като шофьор на колата на някой генерал?

— По нечия заповед ли е бил командирован или се е ангажирал доброволно?

— По този въпрос в досието му нищо не се споменава. И какво е станало с водача, редовно зачислен към колата на Норт? Попаднах на рапорт на военната полиция, в който се споменава, че този шофьор е пострадал при пътнотранспортна злополука. Но това може да не е било случайност.

— За да се освободи място, на което да изпратят Дън? Не е изключено.

— Струва ми се, че сме длъжни да проверим водача на генералския автомобил. Любопитно е какво е станало после с него.

— Мисля, че имаш право.

Рейчъл погледна към светещия часовник на таблото. Нямахте представа къде се намират, но ако се съдеше по изтеклото време вече би трябвало да са близо до Кеърфрий.

— Не ми каза какво ще искаш от мен, след като приберем Бети Ъндъруд.

— Същото, което беше започнала да правиш за Коупланд — обясни й Смит. — Да възстановиш доверието й в нас. Само ти знаеш как точно се е държала Моли с нея. Предполагам, че Ъндъруд ще оцени това. Ако се отпусне пред теб, може би по-късно ще склони да поговори и с мен.

— Доколкото мога да преценявам, ти държиш много да говориш с нея.

— Зависи от това, което би могла да ми съобщи.

С женския си усет Рейчъл долови, че Логан Смит не иска повече да се задълбочават в тази тема.

— Когато я приберем, какво ще стане с нейния любовник, който и да се окаже той?

— Ще го връчим на колегите от тактическата група, докато ние се изтегляме с Ъндъруд. Ако се окаже, че не е замесен в играта...

Рейчъл не се нуждаеше от повече пояснения. Очевидно Ромеото за дълго ще запомни тази любовна нощ.

Смит отново посегна към радиопредавателя, за да напомни на тричленния отряд в Кеърфрий, че закъсняват за емисията с три-четири минути. Има ли нещо ново, което той трябва да знае? Веднага долетя отрицателен отговор. Улицата пред колата беше безлюдна и притихнала. С изключение на тухлената къща с бръшлян по старомодната фасада. Водачът на тактическата група реши, че шумът на приближаващата кола ще бъде удобно прикритие за напредването им към съседната къща, в която бяха Ъндъруд и любовникът ѝ. Смит му нареди да се приготви за нахлуване в къщата.

— Ще използват ли газови гранати? — попита го Рейчъл.

— Според сведенията, които получих от теб, Бети Ъндъруд няма да окаже съпротива. Но нали нищо не знаем за нейния интимен партньор.

Колата стигна до края на пътя. Къщата на Бети, с осветени прозорци, от които долиташе някаква музика, стоеше сред изкопания терен наоколо като златен зъб в устатата на стара вещица.

— Никой не те попита с какви данни разполагаш за куриера — припомни му Рейчъл.

— Люсил се досети да ме попита още по време на полета. Тогава ти спеше. Проверихме списъците на всички пътници от всички полети между Атланта и Финикс. Всички са редовни, както пътниците, така и екипажите.

— Ами ако той е взел билет за Тусон или Флагстаф, а после се е изхитрил да слезе във Финикс, в последната минута преди излитането?

— Тогава наистина ще се окажем в доста трудно положение.

— Ами ако го обявим за особено опасен престъпник?

— Това ще стане, ако извърши още нещо, което да ни даде право да го обявим за всеобщо издирване. Ще го задържат веднага, щом стъпи на пистата, независимо на кое летище.

Те се приближиха към шевролета на тактическата група — познаха го отдалеч по антената, стърчаща от покрива. Смит помоли Рейчъл да спусне десния прозорец, наведе се пред нея и тихо обясни на водача на тройката да заеме позиция по-назад. Рейчъл остави прозореца спуснат, когато колата потегли към края на уличката. Водачът на групата докладва, че преди две минути на втория етаж на къщата светнали лампите. И още светели. Сега светна още една лампа, но по-слаба, може би в хола или в банята.

— Някой ходи на втория етаж — прошепна Рейчъл.

— Тогава и ние ще се размърдаме.

Стоп фаровете на седана още светеха, когато се отвори задната врата на шевролета. Рейчъл видя как тримата мъже се измъкнаха, в плътно прилепнали черни костюми, с черни боти, потъващи в меката почва, с черни качулки, на които бяха нагласили свръхлеките слушалки за фиброоптична връзка. Качулките прикриваха лицата им изцяло, като оставяха открити само очите и носа. На задната седалка беше струпан куп спортни дрехи. Двама от тройката държаха в ръце автомати със заглушители, а третият — снайпер с оптичен мерник за нощна стрелба. Всеки от мъжете имаше на колана си по три гранати и един нож. Смит разговаряше с тях, без да използва имена: двамата с автомата бяха Боло Едно и Две, а снайперистът — Боло Три. Очертаваше се нахлуване като по учебник — първият ще заобиколи зад къщата, за да влезе откъм гаража; вторият ще пресече вътрешния двор, за да проникне през високите френски прозорци в трапезарията и после в кухнята. Третият — снайперистът — ще заеме позиция в някоя по-висока точка, например върху кабината на мощния булдозер, паркиран на моравата зад съседната къща. Снайперистът вече беше огледал зоната и бе уверил Смит, че оттам ще държи под прицел всекидневната, трапезарията и прозорците на спалнята на горния етаж. Освен това ще може да просне на земята още с първия куршум всеки, който ще се опита да избяга през предната врата. Логан Смит му напомни, че ако се стигне до престрелка, желателно е само да рани нападателя, вместо да го убива още с първия изстрел.

— А ние какво ще правим? — попита го Рейчъл, докато гледаше след тримата мъже, които буквално пред очите ѝ се стопиха в мрака.

Смит отново надяна слушалките, с тих глас произнесе няколко фрази по микрофона, след което ги смъкна от главата си. Изглеждаше доволен от резултата от проверката.

— След четиридесет и пет секунди ще заемат позиции — обясни ѝ той. — Дотогава ние трябва да сме пред входната врата.

Смит включи радиото в колата и започна да сменя честотата, докато най-после намери някаква радиостанция, излъчваща само рокмузика. Той подаде на Рейчъл своя клетъчен телефон и посочи с кимване към съседната къща с бръшлян по фасадата.

— Ще използваме това, което може да ни предложи ситуацията. Ъндъруд и нейният приятел сигурно спят. Но те ще се събудят, ако чуят или видят какво празненство има в съседната къща. Ще позвъни телефонът им. Съседите ще ги поканят да се присъединят към тяхното среднощно парти. Поводът ще бъде да им донесат лед, защото техният се е свършил. Ти ще ѝ се обадиш. Ще ѝ се извиниш, че ги безпокоиш посред нощ, но нали никъде наоколо не може да се намери лед за уискито... Така нейният партньор, който и да е той, няма да се разтревожи, щом тя му обясни, че ѝ се налага да слезе до кухнята на долния етаж.

— Където аз ще чакам в засада.

— Да, но заедно с мен.

— А какво ще стане с любовника?

— Ще го измъкнем бързо навън, ще го заставим да мълчи, след което ще влезем вътре. Предполагам, че това е по-добър сценарий, отколкото да го изведем под дулото на пистолета.

Смит я изглежда тревожно.

— Ще се справиш ли?

Рейчъл кимна и го подкани:

— Хайде! По-добре е още сега да тръгнеш.

Тя го проследи с поглед, докато фигурата му се смали в дъното на глухата уличка. Смит внимателно подбираше сенчестите места. Когато стигна до алеята към гаража пред къщата, Рейчъл набра по телефона номера на Бети Ъндъруд, чу първото позвъняване и завъртя потенциометъра на радиоприемника в колата. Оттам гръмна оглушителния рев на „Ролинг Стоунс“, разкъсвани от симпатии по дявола.

— Ало?

В гласа долови нотка на любопитство, без следа от раздразнение.

— Бети? Бети Ъндъруд?

— Кой се обажда? Какъв е този шум там?

— Бети...

— Вие не сте ли от съседната къща?

Рейчъл мигновено съобрази какво да промени в плана.

— Да. Сега само ме изслушай. Много, адски много съжалявам, че те безпокоя. Да, да, знай, че е късно, но проклетият хладилник нещо

се повреди и останахме без лед. Мога ли да прескоча до теб и да ми дадеш малко лед от твоя?

Рейчъл чу как отзад се надигна някакъв мъжки глас. После жената отново се обади:

— Кени, това са онези, от съседната къща. Искат малко лед.

— Кажи им, че ще си го получат само ако ни подарят малко от бирата си. Шел, чуваш ли ме? Само да не е от блудкавото светло пиво „Амстел“.

„Коя беше тази Шел?“

Инженера беше паркирал джипа след завоя. Тази позиция му позволяваше да вижда всичко в долината. С прибора за нощно виждане беше засякъл глухата уличка, на която се намираше къщата на Ъндъруд. Сега търпеливо чакаше резултата от труда си. Но вместо това навред цареше пълна тишина. Той въздъхна примирено. Газта от камините вече е образувала плътен слой — истинско газово одеяло, ниско над пода на партера — но може би миризмата още не е стигнала до спалните на горния етаж. Налагаше се да ускори събитията.

Инженера набра номера на Бети Ъндъруд.

Оказа се, че номерът дава заето.

Инженера изскочи от джипа и насочи прибора за нощно виждане към уличката. Той успя да преброи шест коли пред съседната къща. Чудесно. Ето го шевролета на федералните. Но другата... Стори му се, че вижда някакъв силует зад волана... и в следващия миг се досети, че този някой не може да е никой друг, освен военен следовател Рейчъл Колинс. Вероятно с клетъчен телефон, притиснат към ухото.

Инженера отметна глава назад и се разсмя гръмко, толкова силно, че ехото отекна оглушително в мрачната скала зад гърба му. Той още чуваше тътена му, когато влизаше в джипа.

„Коя беше тази Шел?“

Рейчъл изтича по пътеката и изкрещя към Смит:

— Бети не е там! Това не е Бети!

Тя стигна доста близо до него и видя как той се извърна рязко към нея, преди кракът му да стъпи върху първото от двете стъпала

пред входа. Тя стъпи на алеята към гаража и силно размаха ръце, когато Логан се вторачи в нея, с лице, изкривено от гняв.

— Какво правиш, по дяволите?

— Не е тя! — задъхано отговори Рейчъл. — Жената вътре...

Експлозията я блъсна в гърдите като стоманен юмрук. Рейчъл запомни само удивлението в очите на Смит, миг преди тялото му да прелети като ракета над нея, с размахани ръце и крака. Главата ѝ се удари тежко в тревата на моравата зад алеята. Взривната вълна я запокити като перце срещу еднометровата тухлена стена, разделяща двора от уличката.

Пръстите на Рейчъл сграбчиха влажния торф, когато тя се надигна в опит да запълзи. После дойде ред на втората експлозия и тя усети как отплува нанякъде, безпаметна, олекнала и безгрижна.

20.

Рейчъл се блъсна в оградата и изкрещя, макар че надали тя самата чу собствения си крясък. Гърлото ѝ залепна, сякаш някой беше напъхал в него сурово месо. Всяко вдишване и издишване причиняваше остра болка в гърдите ѝ, все едно че вдишваше огнени пламъци.

Дойде на себе си, едва когато коляното ѝ се удари в някаква корава и студена повърхност. Вдигна едната си ръка и ноктите ѝ задраскаха по нещо грапаво. С усилие повдигна клепачи и съзря с мътен поглед, че се е залепила о тухлената ограда, стигаща до кръста ѝ, точно където започваше моравата.

— Не мърдай! Рейчъл, чакай, стой така!

Две ръце, със зачервени китки, с ожулени кокалчета, се плъзнаха под мишниците ѝ. Тя чу тихо ръмжене и охкане, докато Смит се опитваше да я изправи на крака.

— Усещаш ли да има нещо счупено по теб?

Лицето на Логан, посивяло от пепелта, беше набраздено с ивици от някаква тъмна течност.

— Ти кървиш!

— От счупените стъкла. Посипаха се навсякъде. Почакай, има парчета даже в косата ти.

Рейчъл машинално вдигна ръка, но Смит веднага я сграбчи за китката.

— Нека първо се измъкнем оттук!

Рейчъл се опря на рамото му, а той ѝ помогна да направи първата стъпка. Под подметките ѝ захрущя стъкло. Тя усети необичайна топлина зад гърба си и се обърна.

— Мили боже...

От къщата не беше останало почти нищо. Експлозията беше изтръгнала гредите и помела стените, а покривът — рухнал в образувалата се яма, обвита в дим. Сцената напомняше на картина от ада. Нощното небе бе озарено от неизгорели отломки, понесени нагоре от вихъра. Овъглените остатъци от дървените греди догаряха с пукот,

облизвани от последните пламъци. В този миг вятърът обърна посоката си и димът се устреми право към нея.

Смит я помъкна към улицата, като двамата се придържаха един друг, а после той размаха ръка към силуетите, завтекли се към тях. Някакъв набит мъж на средна възраст, лъхащ на джин, пръв дотърча до олюляващата се двойка.

— Господи! Какво стана? Ранени ли сте?

Смит с усилие измъкна и размаха под носа му картата си с емблемата на Министерството на правосъдието.

— Аз съм федерален агент — задъхано изрече Логан. — Как се казваш?

— Джери. Джери Пабст. Този парцел тук е мой...

— Някой обади ли се на телефон 911?

— За идиот ли ме взимате? Разбира се, че ги повиках. Още на минутата. Ама пожарната ще довтаса чак след двадесет минути. Защото не им е готова новата сграда и все още са чак в старата, на...

— Джери... Джери, моля те, върни тези хора обратно. Да се приберат в своята къща.

Джери Пабст отстъпи крачка назад и вдигна ръце към стълпилите се около него хора.

— Окей, момчета! Хайде, да се връщаме. Имаме работа с някакъв шеф от федералните. Да се връщаме. Окей?

Разнесоха се викове и заваляха въпроси, особено от жените, които упорито надзъртаха зад раменете на Джери. Рейчъл видя как Смит се загледа с мрачно лице в догарящите развалини.

— Какво става с онези от тактическата група? Трябва да проверим...

Логан Смит мрачно поклати глава.

— Те вече бяха влезли. Навън беше останал само снайперистът.

Той закри лицето си с ръкав и когато го отдръпна, Рейчъл видя сълзите му, примесени с чернилка и пепел по скулите му.

— Куриерът — заговори задавено Смит, така тихо, че само тя го чу. — Той вече знае всичко... всичко. — Внезапно се закашля, но успя да се овладее и да си поеме дълбоко дъх. — Но с това, изглежда, няма да се свърши. Защото знае прекалено много! И постига всичко, което си науми!

На десетина метра пред тях Джери Пабст беше подкарал насъбралите се, досущ като стадо, към вратата на своята къща. По едно време мъжът се обърна към Смит, който бавно крачеше напред. Рейчъл не чу какво му рече Смит, но видя смаяния израз на лицето на Джери, който сведе глава и се затътри след неочакваните си среднощни гости. Рейчъл се досети — Смит бе споделил с Джери, че ужасяващата експлозия преди минути е погребала двама души под развалините на къщата.

Тя беше в колата, когато Смит най-после се върна. Някъде от далечината долетя вой на сирена, придружен с камбанен звън. На хоризонта се показва мигаща червена лампа.

— Този път куриерът здравата ни прецака, нали? — въздъхна Смит.

Рейчъл само кимна. Искаше на всяка цена да узнае коя беше жената в къщата. Някоя си Шел... и нейният любовник, който се опитваше да размени кубчета лед срещу студена бира. Какво са правели в къщата, в която би трябвало да бъде Бети Ъндъруд? Кои бяха те? Нейни приятели?

— Къде е тя? Защо е напуснала къщата? И къде е отишла? — сепна се Рейчъл и впери ужасен поглед в лицето на Логан. — Да не би той вече да се е добрал до нея? Може би и тя е била с онези двамата, а той тихо се е промъкнал, за да я отвлече, след което е поставил взривното устройство?

Смит я стисна за рамото.

— Ще я открием. — Облиза напуканите си устни и додаде: — Ако ти... ако ти не ме беше спряла, аз вече щях да съм стигнал до вратата...

Рейчъл затвори очи и се остави да я прегърне. Усети как раменете му потръпнаха, сякаш му бе станало адски студено. Но устните му горяха като нажежено желязо, когато се притиснаха към челото ѝ.

Пожарната кола пристигна след малко и мъжете в униформи мълчаливо се заеха с работата си. Доста бързо потушиха огъня. Смит говореше по клетъчния телефон, а Рейчъл придружи командира на пожарникарите, за да огледат щетите от пожара. Командирът се обърна

и изруга яростно, когато му съобщи за загиналите от тактическата група.

Той погледна към снайпериста, седнал на тревата, отпуснал оръжието си на колене, с отнесен поглед, зареян накъде много надалече.

— Какво, по дяволите, търсеха тук твоите хора? — сърдито запита командирът на пожарникарите. — Какви са тези военни, тези федерални агенти...

Рейчъл посочи към Смит.

— Той ще ви обясни всичко. Нали се разпореда да ви извикаме.

— Хм — изсумтя командирът. — И каква история ще скалпите вместо обяснение?

— Стига! — не издържа Рейчъл. — Ние загубихме двама колеги.

Командирът ѝ обърна гръб и тръгна към своите подчинени.

Рейчъл се отпусна върху масивната броня на линейката, която беше пристигнала след пожарната кола. Санитарят се зае да почисти раните ѝ от счупените стъкла. Когато Смит се върна, към него се приближи вторият санитар.

— Трябва да намажа обгорените места с мехлем — обясни ѝ санитарят, докато оглеждаше кожата по ръцете му. — Имате ли счупени кости?

— Не.

Смит приседна до Рейчъл на бронята на линейката.

— Цялата полиция на Финикс е блокирала летището „Скай Харбър“. Но нищо не са открили досега. Дори и при проверките на частните самолети. Най-озадачаващ е фактът, че през последния час нито един самолет не е излитал, нито пък е кацал на летището.

— Това звучи абсурдно — промълви Рейчъл. — Не може куриерът да се изпари във въздуха.

— Люсил ми обеща, че ще провери как е при военните. Просто така, за всеки случай. Насам е потеглил местният полицейски отряд за разследване на бомбени атентати.

— Кой е бил собственикът на тази къща? — запита Рейчъл. — Трябваше да попитаме Пабст, но той...

— Аз мога да ви кажа — прекъсна я санитарят, който още мажеше с мехлем китките на Смит. — Човекът, който я притежава, е строителен предприемач. Познавам го, защото често са ни викали на

негови обекти. Шега ли е да бърхтиш с изпотен гръб, без здрави обувки, да настъпваш гвоздеите по дъските, и то за какво? За шест долара на час? Такива ми ти работи стават при нас.

Шумът на мощен камион и скърцане на спирачки отвлякоха за малко вниманието на санитаря.

— Ето го лично той. Великият предприемач... — кисело промърмори санитарят.

Мъжът, който скочи от кабината на камиона, се оказа нисък, як и набит. На главата си беше нахлупил каубойска шапка „Стетсън“, с широка периферия, която килна назад, когато забърза към линейката.

— Погледни емблемата на вратата на камиона — подшушна Рейчъл на ухото на Смит.

Той я послуша и от вълнение веднага се изправи на крака. С едри жълти букви на вратата на камиона беше написано:

ЪНДЪРУД СТРОИТЕЛСТВО И ПРОЕКТИРАНЕ

— Господин Ъндъруд?

Ъндъруд, със зяпнала уста, се беше втренчил в жалките остатъци от къщата. Измъкна червена кърпа от джоба си и избърса чело.

— По дяволите! Не мога да повярвам на очите си! — Той се обърна към Смит. — Ти пък кой си?

Рейчъл видя реакцията на мъжа, когато Смит му показва картата си. Тя се надигна от предната броня на линейката и се приближи към двамата мъже.

— Вие ли сте Рой Ъндъруд?

— Същият.

— Предприемач ли сте?

— Да, по дяволите! Тази шибана къща беше по мой проект. По най-добрия ми проект...

— Знаете ли кой е бил в нея?

— Никой не би трябвало да има в къщата по това време.

— Но вътре са били един мъж и една жена.

Ъндъруд вдигна поглед към небето и яростно изруга.

— Може би Кени Ласитър, един от моите строители. Чух го да се уговаря с някого по телефона. Но го предупредих, че...

— А коя беше жената?

— Коя ли? Келнерка от баровете наоколо. Всяка седмица Кени забърсва по някоя.

Рейчъл изгуби желание да му задава повече въпроси. Пристъпи напред, усети лекия дъх на джин от Ъндъруд, видя капките вода по недообръснатите му бузи.

— В къщата имаше телефон. Ние узнахме, че дъщеря ви, Бети, е разговаряла по него. Нали тя е живеела в къщата. Аз лично разговарях с нея. На същия телефонен номер. Къде е Бети сега, господин Ъндъруд?

Настръхналото изражение, изписано по лицето на Рейчъл, още повече го обърка.

— Че как къде? У дома, къде другаде? — избъбри смаяният мъж.
— В къщи, при жена ми, искам да кажа при майка си. Може би спи.

„Тези двамата да не са избягали от лудницата? Нищо, че ми тикат в лицето служебни карти с какви ли не печати и снимки по тях...“ — помисли си Рой Ъндъруд, докато гледаше смаяно как федералният агент и жената във военна униформа изкрещяха в един глас нещо неразбираемо и се запрегръщаха като обезумели.

Ъндъруд се опита да протестира, когато го повлякоха към тяхната кола и с най-безцеремонен тон му заповядаха да ги отведе в дома си по най-прекия път. На всичкото отгоре му наредиха да си отваря устата само ако трябва да им покаже следващия завой.

Когато стигнаха до Меса Хилс — първия квартал, застроен от компанията „Ъндъруд“, Рой Ъндъруд се облещи, когато видя, че улицата му беше задръстена от две коли, паркирали наред платното. Яките мъжаги, облегнати на вратите, по нищо не отстъпваха на нападателите от „Кардиналите“ — любимия отбор на запалнянковците от Финикс. Всеки от тях държеше по един автомат М-16 с по два пълнителя пред спусъка. На празния парцел зад къщите — запазен за бъдещ парк — беше кацнал хеликоптер. Витлата му още се въртяха. Съседите, някои още по пижами, а други по хавлии от банята, бяха наизлезли по моравите и пътеките около близките къщи и се озъртаха

уплашено, изгарящи от любопитство. Неколцина от тях му подвикнаха, когато Рой излезе от колата на Смит.

— По-бързо ще стигнем пеша — каза му Смит, когато стана ясно, че пътят пред тях е задръстен.

Рой Ъндъруд видя още една група въоръжени мъже по-надолу по улицата. Едва сега разбра, че къщата му бе обкръжена от четири страни.

— Но... но какво става тук, по дяволите! И какви са всичките тези мъже? — запита смаяният предприемач.

— Федерални агенти от Финикс.

— Трябваше по-рано да ми обясните, господин...

— Ще ви обясня. И то всичко, обещавам ви. Но нека първо влезем вътре, господин Ъндъруд.

— Не! Искam още сега да ми кажете има ли опасност за живота на Кони и Бети!

Смит се извърна назад към него и забави крачка.

— Не. Вече никаква опасност не ги заплашва.

Предната врата на къщата на Рой Ъндъруд имаше прозорец от матово стъкло, изкривяващо очертанията на женското лице зад вратата, но Рейчъл веднага реши, че това би трябвало да е жената на предприемача. Рой ѝ махна с ръка и я извика по име, след което тя отключи и отвори вратата.

— Рой, какво става навън? Какви са тези хора?

Рой Ъндъруд я прегърна, но тя успя да надзърне през рамото му. Очите и лицето на Кони Ъндъруд още бяха подпухнали от съня. Но щом зърна Рейчъл, жената веднага вдигна ръка, за да прибере ролките от косата си.

— Налага се спешно да поговорим с Бети, госпожо Ъндъруд — тихо изрече Рейчъл.

— Сега?! Посред нощ? Не стига че ни излагате пред съседите, че нахлуват като... като някакви контрабандисти или...

— Мамо, стига! Аз ще се оправя с тях.

Рейчъл вдигна очи към стъпалата в дъното на коридора. На третото стъпало се показва Бети Ъндъруд, с дълга памучна нощница и овехтели детски пантофи на краката.

— Вие сте Рейчъл Колинс, познах ли? — попита тя.

Рейчъл пристъпи към нея.

— Да, аз съм.

— Вие работехте за Моли... Искам да кажа, за майор Смит, нали, госпожице Колинс?

— Точно така.

— Но тя е мъртва...

Бети въздъхна и пристъпи към високия прозорец до предната врата, без да откъсва очи от гледката през стъклото. Рейчъл проследи погледа ѝ и видя през прозорците мигащите светлини на полицейските автомобили, задръстили улицата.

— И Стивън ли? И той ли е мъртъв?

— Бети, веднага се дръпни от прозореца! Моля те, Бети...

Рейчъл се приближи до нея и хвана ръката ѝ. Така би постъпила и с ранено животно, което още се двоумеше дали да побегне, или да се сгуши в нея.

— Убиха го... Вчера следобед, в Атланта — промълви Рейчъл. — Много съжалявам, Бети. Много, много съжалявам.

Долната устна на Бети потръпна и две едри сълзи се отрониха от клепачите ѝ. Когато заговори, гласът ѝ трепереше:

— Той ми каза да те очаквам. Каза ми, че първо ти ще дойдеш при мен, а после и той. Каза ми още, че вие двамата сте разговаряли и че ти ще долетиш тук тази сутрин. И по-късно ние с него отново ще се съберем. Но Стивън беше обезпокоен от нещо. — Тя се опита да се усмихне, но лицето ѝ остана сковано. — Сигурно пак се е притеснявал за мен. Той непрекъснато се тревожеше да не ми се случи нещо. Не искаше повече да оставам в тази къща, защото...

— Не трябваше ли снощи ти да спиш в новата къща? — прекъсна я баща ѝ.

Рейчъл му даде знак с ръка да не прекъсва Бети, но тревогата ѝ се оказа напразна. Унесена в спомените си, дъщеря му въобще не му обърна внимание.

— Затова снощи реших да се върна у дома...

Тя слезе едно стъпало по-надолу и погледна към Рейчъл.

— Ще ми помогнете ли? Ще можете ли да ме спасите от него? Или той ще убие и мен?

Въпреки че беше сломена от мъка и изплашена за бъдещето си, Бети успя да склони баща си да не прогонва неканените гости. Дори издейства разрешението му временно да се настанят в кабинета му. Но след като ги покани вътре и излезе да разговаря отново с избухливия си баща, Рейчъл зърна гневния му поглед през полуотворената врата.

Кабинетът на Рой Ъндъруд беше просторен, с чертожна дъска и бюро до прозореца. Стената отляво беше заета с шкафове, пълни с папки, и лавици, отрупани с чертежи на рула. Стената отдясно обаче беше оборудвана с всичко необходимо за малък бар — дълъг плот, стелаж с бутилки, автомат за кафе и още един за сода, маса за игра на карти.

— Трябва да се обадя по телефона — каза Смит.

Рейчъл кимна разсеяно, заета с приготвянето на кафето. От малкия хладилник под плота на бара тя извади кутии с прясно мляко и сметана. Пригответи всичко и го остави върху масата малко преди да заври водата в кафе автомата.

Дръпна завесите от високите прозорци, гледащи към задния двор и басейна зад къщата. Кимна към Бети да налее кафето, но продължи да я следи с периферното си зрение. Зад плота имаше поне дузина ножове с най-различни размери, заедно с шиш за лед и други предмети, достатъчно остри, за да послужат при опит за самоубийство. Но засега поне ръцете на Бети бяха заети с подноса с кафето, който тя остави на дългата маса пред канапето. Рейчъл се успокои и се обърна към Логан Смит, който още не беше успял да се свърже по телефона с Люсил Паркър.

— Мисля, че съм длъжна да ти обясня кои сме ние двамата, инспектор Смит и аз — започна Рейчъл. — Ще ти разкажем последните събития. Ще ме изслушаш ли?

Бети кимна, отпусна се на канапето и обгърна чашата си с длани. Отнесенят ѝ поглед продължаваше да безпокои Рейчъл. Ясно беше, че още не е преодоляла шока. Рейчъл реши, че на всяка цена трябва да поговори с младата жена, за да ѝ помогне да се съвземе.

Рейчъл накратко ѝ обясни кой е Логан Смит и каква е била нейната роля в разследването на Моли. Бети се сепна и с любопитство надигна глава, когато Рейчъл ѝ спомена, че Логан е брат на Моли. После се заслуша в думите на Рейчъл за кошмарните събития от последните дни — как Рейчъл беше помогнала на Моли да отведе

Стивън и Бети от Вашингтон, колко усилия беше коствало на Логан и на Рейчъл да пристигнат навреме в Кеърфрий, за да спасят Бети от куриера.

Единственото, което Рейчъл се постара да спести на Бети, бяха потресаващите подробности около смъртта на Моли и на Стивън.

Смит беше приключил с разговорите по телефона. Рейчъл го изгледа въпросително, но в отговор той само поклати глава, което означаваше, че по-късно ще обсъждат новините, които беше получил по телефона. Той веднага измъкна от джоба на самото си миниатюрен репортажен касетофон и го остави на масата пред Бети.

— Трябва да запишем показанията ти — обясни й той. — Притеснява ли те касетофона?

Бети го изгледа замислено.

— Не. Стига ми само никой повече да не се опитва да ме лъже. — Младата жена се извърна към Рейчъл. — Стивън ми беше споменал, че според теб Моли е станала жертва на някаква гангстерска банда, че ужасяващата й смърт била нелепа и фатална грешка. Но... но той добави още, че не ти повярвал. Според него, този, каза ми той тогава... този, който е убил Моли, сега бил по следите ни, за да убие и нас.

Рейчъл затвори очи. Беше настъпил моментът да плати лихвите за онази лъжа, която тогава беше неизбежна, за да не подплаши подозрителния Стивън Коупланд, но сега й се струваше недостойна и глупава.

— Не зная какво още ти е разказал Стивън — започна тя. — Слушай, Бети... тогава нямах представа кой може да ви преследва. Нито можех да твърдя с абсолютна сигурност, че това е същият тип, който е убил Моли.

— Но нали сега вече знаеш?

— Да. Сега вече зная, че убиецът на Стивън е същият, който е виновен и за гибелта на Моли.

— А знаеш кой ли е той?

— Разполагаме с общо описание, но не и с името му. Това не е достатъчно. Затова тук пристигнаха толкова много федерални агенти. Според мен сега той те смята за мъртва. Не е изключено да е бил наблизо, за да се увери, че къщата е хвъркнала във въздуха.

— Но тогава... тогава излиза, че щом разбере, че съм оцеляла, той отново ще се опита!

Рейчъл се поколеба. С крайчеца на окото си улови предупреждаващия поглед на смръщения Логан Смит, но се направи, че не разбира намека му.

— Ако обаче успее да се добере до теб. Именно това е нашата задача сега, Бети — да не му позволим да припари до теб. — Тя млъкна, за да обмисли как да продължи. — Но за тази цел на нас ни е необходимо да разберем какво ти е известно и какво — не. Моли положи всички усилия, за да те скрие. А сега ние, Смит и аз, ще поемем задачата да те опазим. Така че е задължително да ни разкажеш за разговорите си със Стивън. И то с всички подробности.

Очите на Бети отново се напълниха със сълзи. Остави чашата на масата и избърса очи с ръкава на нощницата си. После подви крак на канапето и се сгуши в ъгъла.

— Стивън и аз се обичахме — глухо започна тя. — Всичко се дължи именно на това... защото се обичахме... и защото него го предадоха.

— Кой го предаде? — намеси се Смит.

Бети отметна кичура, паднал на челото си.

— Той започна многообещаваща кариера при „Бел енд Робъртсън“, известната юридическа кантора. Справяше се отлично, защото наистина работеше от тъмно до тъмно, докато не изскочи онази афера с „Рейлроудс“. — Тя погледна въпросително към Рейчъл: — Може би сте чували за „Рейлроудс“?

— Транспортната компания, която банкрутира?

— Да. Но това стана чак накрая. На Стивън му възложили да провери активите на „Рейлроудс“. Той обаче нямал представа, че неговите шефове и изпълнителните директори на „Рейлроудс“ се договорили зад гърба му. Планът им бил да изкарат Стивън виновен в опит за присвояване на огромна сума от сметките на компанията... С цел да я съсипе окончателно.

Рейчъл видя как Смит кимна в знак на съгласие. Скандалът с „Рейлроудс“ няколко месеца не слизаше от първите страници на вестниците. Може би Стивън наистина е имал нещо общо с тази тъмна история, но засега Рейчъл не схващаше връзката.

— Стивън беше обвинен в ужасни грехове, които никога не бе извършвал — продължи Бети. — Накрая, той се оказа единственият

виновник. Изкупителната жертва. Именно тогава се намесиха и в моя живот.

— Кой, Бети?

— Съдията Естърхаус.

Рейчъл чу как от изумление Смит рязко си пое дъх. Разтревожена, че това ще изплаши Бети и потокът от признанията ѝ ще секне, Рейчъл побърза да поеме инициативата:

— Стивън познаваше ли се с Естърхаус?

— Съдията е бил един от неговите преподаватели в Джорджтаун. Между Саймън Естърхаус и Стивън имаше... как да го кажа... някаква странна близост.

— А ти си се запознала с Естърхаус, защото...

— Защото постъпих при него като секретарка.

Бети описа гнева на Стивън, когато се върнал от последното си посещение в кабинета на Естърхаус. Но после явно се е случило нещо, защото Стивън се поуспокоил.

— Да не би Естърхаус да се е притекъл на помощ на Стивън? — запита Рейчъл.

— Да. Той и Стивън проверили отново всичко, което дотогава Стивън бил постигнал в опитите си да спаси „Рейлроудс“. Съдията му заявил, че ще се вдигне невъобразим скандал, когато изобличи в съда намеренията на шефовете на „Рейлроудс“ да представят Стивън като лъжец и изнудвач. Обещал му, че ще намери начин да му помогне да се спаси от всичките обвинения.

— Това не се ли е случило по времето, когато ти и Стивън сте станали по-близки?

— Стивън е... беше... особен човек, така че на доста хора не беше симпатичен — рече Бети с тон, подсказващ желанието ѝ да оправдае действията на Стивън. — Но най-лошото беше, че те не го разбираха, не го познаваха истински. Той може би изглеждаше в техните очи прекалено арогантен и лекомислен... Дори и аз в началото си мислех така за него. Докато по-късно разбрах, че той всъщност е много чувствителен и лесно раним, като децата. Не е лесно да се проникне в душата на човек, който отвън изглежда преуспяващ и работи неуморно, винаги според правилата. Затова и очакваше да бъде възнаграден. Заслужаваше го. Но когато вместо това едва не го изпратиха на подсъдимата скамейка, той изпадна в напълно

безпомощно състояние. Единствената му реакция беше да побеснее от ярост.

— Да не би тогава да те е наранил с упреците си? — предпазливо подметна Рейчъл.

— Не, не... не говоря за физически действия. Мрачното настроение, в което той изпадна, напълно отговаряше на характера му — по природа си беше безкрайно мнителен. Ако някой постъпваше непочтено с него, това можеше да отрови мислите му за месеци напред.

— Но нали спомена преди малко, че Саймън Естърхаус е обещал да му помогне.

— Но споменах също и че Стивън беше подло изигран — напомни ѝ Бети.

Надвисналата тишина най-неочаквано беше нарушена от хладния глас на Логан Смит:

— Защото Естърхаус... Съдията Саймън Естърхаус въобще не е възнамерявал да си помръдне пръста заради честта на Стивън Коупланд. Вместо това, той изпратил поверителен доклад до Министерството на правосъдието, потвърждаващ подозренията както на директорския борд на „Рейлроудс“, така и на старшите съдружници, собственици на юридическата кантора „Бел енд Робъртсън“. Според него, Стивън бил замислил дяволски хитър план, за да ограби компанията „Рейлроудс“.

Той изглежда многозначително смаяната Рейчъл.

— Министерството на правосъдието е било длъжно да се разпорежи случаят да се разследва. Машината се завъртяла на пълни обороти. — Той се обърна отново към Бети. — Но след като Естърхаус го предал най-коварно, Стивън потърсил помощта ти, нали? Какво точно е поискал той от теб в онези кошмарни дни, Бети?

— Отмъщение — глухо отвърна младата жена. — Искаше да си отмъсти. Не можеше да повярва, че достопочтеният съдия, любимият му професор, видният юрист е способен да го изиграе така подло. Стивън беше бесен, никога не бях го виждала такъв. Непрекъснато крещеше, че ще намери как да му го върне. И то с лихвите.

— И накрая той те е помолил да му помогнеш да изтрие това фатално петно от името му, защото ти си била секретарка на Естърхаус и си била запозната както с делата му, така и с личния му живот.

Стивън е поискал от теб да изровиш нещо компрометиращо, нещо, което да очерни безупречната кариера на Саймън Естърхаус. За да може да го използва срещу съдията.

Бети само кимна унило и измъкна отнякъде носна кърпичка.

— Какво беше това, за което тогава те е помолил Стивън, Бети? — попита Рейчъл. — Поискал е да нарушиш правилата за достъп до секретната информация, нали?

— Нямаше друг изход.

— Но ти си работела за съдията Естърхаус. Да не би той да се е отнасял зле с теб?

— Не! Съдията винаги се държеше добре с мен. Наистина понякога ставаше груб и неотстъпчив, но справедлив, също като баща ми. Но след като разбрах какво е погосил на Стивън...

— Не го ли попита защо е постъпил така?

— Само ми отвърна троснато, че не било моя работа. Много се ядоса, че си позволих да го попитам.

— И тогава реши да помогнеш на Стивън, нали, Бети? Защото Естърхаус го бе изоставил в най-трудния момент.

Бети се обърна с гръб към нея и се разплака. Рейчъл вдигна очи към Смит. Видя, че той изчаква търпеливо, макар и с каменно лице, Бети да се успокои. Бяха чакали толкова дълго, за да стигнат чак дотук, в Кеърфрий. Бяха платили ужасна цена, така че можеха да си позволят да изчакат още няколко минути.

Бети подсмръкна и издуха носа си в кърпичката.

— Искам да отида до банята, за да се измия.

Рейчъл се пресегна и я хвана за ръката тъкмо когато младата жена се надигна от канапето.

— Какво беше то, Бети? — прошепна Рейчъл. — Какво намерихте ти и Стивън в кабинета на Естърхаус?

Бети я изгледа колебливо.

— С какво започна тази кошмарна трагедия, Бети? — настойчиво повтори Рейчъл. — Трагедия, която доведе до смъртта на Моли, до смъртта на Стивън...

— Откъде можехме тогава да знаем, че ще се стигне до всичко това! — изкрещя Бети.

— Не е било възможно да го знаете. Но сега си длъжна да ни разкажеш какво сте открили вие двамата, ти и Стивън. Така ще успеем

да сглобим последните парченца от мозайката. Ако успеем, ще можем да открием и убиеца.

Бети сви юмруци и затърка подпухналите си очи, досущ като малко дете.

— Стивън беше на мнение, че може би няма да се доберем до улики, доказващи, че Естърхаус го е предал — изрече тя. — За него предателят, подлецът, си оставал за цял живот предател и подлец. Според Стивън, съдията сигурно е постъпвал така и с други. Така че аз започнах да се ровя в документацията на съдията, за да откроя файлове или папки за случаи, подобни на аферата, в която беше замесен Стивън.

— Нима си имала достъп до компютъра на Естърхаус? — учуди се Смит. — Дори и до персоналните му файлове?

— Открих персоналната му парола съвсем случайно, но никога не му признах за това.

— А успя ли да откриеш нещо в неговия компютър? — добави Рейчъл.

— Не. Не го намерих там. Беше скрито между старите папки, искам да кажа в шкафове, където съдията държеше архива си. Там имаше дела, събирани от години.

— Какво откри, Бети?

— Папка за Норт.

— Генерал Грифин Норт?!

Бети закима изплашено.

— Отначало си помислихме, че вътре има сведения относно разследването на онази катастрофа в пустинята. Стивън предположи, че е част от доклада на комисията, разследвала смъртта на генерала. И че папката е попаднала в стария архив поради недоглеждане. Показа се обаче, че съвсем не е така. Папката беше стара, доста овехтяла. Част от бележките в нея бяха с почерка на съдията. Този почерк мога да го разпозная дори и на сън. Останалото не беше написано от него, но от кого... това вече не знам...

Бети въздъхна.

— Показа се, че съдията е знаел всичко за Норт. Вътре беше описан целия му живот. Имаше страници, посветени на пътуването му до Калифорния, където генералът беше намерил смъртта си, както и

подробни описания на самолета, екипажа, дори и доклада за техническите прегледи...

— Докладът за техническите прегледи! — ахна Рейчъл. — Помниш ли имената на авиомеханиците в този доклад? Кой е направил преглед на самолета?

Бети поклати глава.

— Помня само, че ставаше дума за някакъв сержант.

— Не беше ли Дън? — намеси се Смит. — Това ли име беше написано в доклада?

— Да, струва ми се, че името беше Дън — колебливо промълви Бети.

— А какво толкова в тази папка привлече вниманието ти?

— От тази папка ставаше очевидно, че съдията е следил от години всяка стъпка на генерал Грифин Норт.

Рейчъл се вцепени.

— Бети, сега ме слушай много внимателно. Във всичките тези материали имаше ли нещо, което да доказва, че Саймън Естърхаус е замислял нещо срещу Норт? Моля те, опитай се да се концентрираш. По-добре ми кажи само това, което си спомняш със сигурност.

Бети замислено сведе поглед.

— Хм... Имаше една страница, посветена на маршрута на генерал Грифин Норт в Калифорния. Запомнила съм я, защото ми направи впечатление нещо необичайно — всички параграфи, освен първия — в който се описваше как генералът излетял от Вашингтон — бяха задраскани с червено мастило. Някой беше написал с едър почерк „АНУЛИРАНО“ на цялата страница.

На Рейчъл й се стори, че сърцето й ще изхвъркне от гърдите.

— Не спирай да мислиш за онази папка, Бети. Мисли само за папката на Норт! Успя ли да я покажеш на Моли?

— Не. Стивън ми каза, че трябва да я оставим там, в случай че на съдията му хрумне да я потърси. В никакъв случай не бивало да му се дават поводи да става подозрителен. Стивън ми обясни също, че когато се наложи, ще се върнем за тази папка. Според него, ако съдията е имал намерение да я скрие, то папката сега нямаше да се мотае сред шкафовете с архивните документи. Макар че аз не бях сигурна дали на съдията няма да му хрумне да я унищожи.

— Защо не я фотокопира?

— Нямахме начин.

— Окей. А сега ми разкажи защо съобщи тези сведения на Моли. Имаше ли в папката на Норт нещо, свързано с нея — например сведения, уличаващи я като любовница на генерала?

— Да.

— И тогава ти си решила, че тя е единствената личност, на която ти и Стивън можете да се доверите, така ли беше? Защото зад нея стои цялата мощ и закрила на въоръжените сили. И защото сте предполагали, че Моли Смит, за разлика от много други хора, няма да се спре пред нищо, за да разкрие истината.

— Съжалявам. Искрено съжалявам — прошепна Бети. — Ако не се бяхме свързали с нея, нищо нямаше да ѝ се случи.

Смит протегна обгорената си ръка и я хвана за китката. Но остана с наведено лице, за да скрие сълзите си от двете жени.

— Бети — обади се Рейчъл, — преди вие двамата да потърсите помощта на Моли, опитахте ли се да откриете още нещо относно събитията, описани в папката на Норт?

Бети утвърдително поклати глава.

— Само веднъж. Успях да проникна в компютъра на съдията, точно в секретните му файлове, но системата внезапно блокира достъпа до тези файлове. След това повече не се осмелих да рискувам.

Бети се отдръпна и се надигна от канапето. Стана и започна нервно да крачи напред-назад из кабинета, със скръстени ръце.

— Това е всичко, което зная. Да, това е. Но сега вече няма значение, нали? Защото не може съдията Естърхаус да е убиецът на Моли и на Стивън.

Къщата беше притихнала. Стенният часовник на Рой Ъндъруд отдавна бе отброил дванадесет през нощта. Рой и жена му бяха на горния етаж в голямата спалня. Рейчъл се качи на пръсти по стъпалата, за да провери дали са заспали. Притисна плътно ухо към масивната двойна врата на спалнята, но чу само похъркването на Рой.

Бети остана да спи на долния етаж, в гостната до кабинета. През цялата нощ пред врата остана един от федералните агенти. Още двама дежуреха на терасите пред къщата.

— Ще видиш, че тя скоро ще се съвземе — каза Рейчъл, но повече на себе си, отколкото на Смит.

— Да се надяваме, че ще се успокои — отговори Смит. — Имала е дяволски късмет, като е решила да се премести при родителите си точно днес.

Когато Бети се беше прибрала в Кеърфрий след раздялата си с Моли на летището „Скай Харбър“, родителите ѝ бяха заминали извън щата. Спазвайки инструкциите на Моли, тя въобще не ги беше предупредила, че ще ги посети и ще остане за неопределен период при тях. Но на самата нея не ѝ се искаше да живее в старата къща на родителите си, затова сама бе предложила на Моли да се настани в новата къща, в квартала, който компанията на баща ѝ се бе заела да благоустрои. Моли се бе съгласила. Там имаше всичко, от което се нуждаеше Бети, включително и телефон. Е, имаше и неудобства — през деня често по улицата преминаваха тежки строителни машини и камиони, извозващи пръстта, наоколо сновяха геодезисти и представители на агенции за недвижими имоти, а през нощта ѝ досаждаха съседите. Но от друга страна, присъствието на хора, все стари познати, я успокояваше. Убежището ѝ беше сигурно. С едно-единствено изключение — Стивън Коупланд го знаеше и го бе казал на убиеца.

— Знаеш ли, тя греши в преценката си — заговори Смит. — В преценката си за Естърхаус.

Рейчъл го погледна и се учуди как още има сили да продължава да анализира признанията на Бети.

— Нали ти сам ми заяви, че куриерът знае всичко, че за него няма тайни — каза тя. — Че винаги е с едни гърди пред нас. Нима сега си склонен да повярваш, че Естърхаус е изпратил убиеца по следите ни?

— Така излиза — замислено промърмори Смит. Гласът му звучеше дрезгаво. Той се надигна и отпи глътка вода от пластмасовата бутилка, която беше намерил в бара на Рой Ъндъруд. — Не мога да намеря друго обяснение.

Рейчъл си каза, че под въздействието на измъчващото го чувство за вина пред паметта на сестра си, Логан Смит няма да се примири и успокои, докато не открие убиеца. Той вече ѝ бе разказал за аудиенцията си при президента и за заповедта му да докладва хода на

разследването само на Саймън Естърхаус. На същия Саймън Естърхаус, който е имал за задача да го контролира, е следял всяка стъпка на Смит и е проверявал дали не е скрил нещо от него, за да може... за да може после да предава сведенията нататък по веригата. А на другия край на същата тази веригата е чакал убиецът.

— Но защо? — удиви се Рейчъл. — Защо Естърхаус ще желае смъртта на Норт? Какви са били отношенията им?

— По този въпрос очевидно ще се наложи да попитаме почитаемия съдия — хладно отвърна Смит.

— Ще трябва да ни обясни и още нещо — защо е замислил плана за ликвидирането на Стивън Коупланд и Бети. Може би, защото е разбрал, че застрашават кариерата му. Не ти ли се струва, че ще е по-разумно да съберем още сведения за него, преди да го посетим?

— Да, права си, но за съжаление, сега нямаме достатъчно свободно време да се ровим в архивите. Но дори да го направим и да се опитаме да го уличим в престъпен замисъл, Естърхаус пак ще намери начин да се измъкне.

— Ами онази папка? Мислиш ли, че Естърхаус ще я остави там, в някакъв си шкаф, където я е намерила и Бети?

— Засега не виждам причина съдията да премести папката.

— Но е възможно след няколко дни да се появи такава причина. Защото той очаква да се явиш при него и да му докладваш за последните събития. А ти не можеш да скриеш какво се случи тук, в Кеърфрий.

Смит притисна пръсти към челото си така силно, че когато отдръпна ръка, останаха следи от натиска.

— Не е най-важното какво знае или не знае Естърхаус. От решаващо значение е какво е известно на убиеца. Какво, според теб, знае убиецът?

Рейчъл се опита да подреди мислите си.

— Той е останал, за да се увери с очите си, че къщата се е взривила.

— Защото е бил убеден, че Бети е вътре?

— Именно. Не е възможно да е разсъждавал другояче. Изключено е било Стивън Коупланд да го е излъгал, когато е бил на косъм от смъртта.

— После какво, според теб, е направил?

— После се е махнал оттук. Може би е позвънил на Естърхаус, но чак когато се е отдалечил достатъчно от Кеърфрий.

— А след това?

— С това мисията му е приключила. На негово място бих си дала малко почивка, бих пийнала малко уиски и бих се наспала.

Рейчъл знаеше, че гневът я кара да изостави добрия тон и да говори с такава жлъч. Но образът на куриера, който безпрепятствено бродеше където си пожелае, беше в състояние да я доведе до полуда.

— Според мен, този път позна — кимна Смит. — Съгласен съм с теб, че точно така ще постъпи нашият човек — ще докладва за извършеното и после ще се скрие някъде. Засега не е логично да се безпокои повече за Кеърфрий. Особено след ослепителния фойерверк, който остави зад себе си.

Рейчъл се сепна.

— Логан, забравихме, че той ще следи новините по телевизията!

— Да се надяваме, че тази нощ не му е останало време. Нали трябва да се махне по-далеч от Аризона. Предполагам, че съдията Естърхаус отдавна спи, защото знае, че на сутринта ще получи подробен доклад от куриера.

— А и не чака посред нощ твоя рапорт, защото предварително знае какво ще съдържа той!

Смит погледна часовника си.

— Сега във Вашингтон е почти пет часът. Естърхаус ще бъде на крака след два или три часа. И след още час, най-много два, ще започне да се безпокои, когато разбере, че не съм се свързал с него.

— А в това време ще започнем търсенето на папката с данните за генерал Норт. За да може да го изненадаш точно от тази страна, откъдето той изобщо не очаква атака.

— Не го подценявай — предупреди я Смит и посочи с кимване към вратата на банята, която беше непосредствено до кабинета на Рой Ъндъруд. — Имаш две минути да се измиеш и преоблечеш. Сега е наш ред да започнем наново разследването. Нямаме право да отлагаме повече.

— А какво ще стане с Бети?

— Кажи й, че засега не бива да напуска къщата на родителите си. Федералните агенти от Финикс ще се погрижат тук да не стъпва крак

на журналист от нито един вестник, от нито една телевизионна компания.

Рейчъл грабна сака си — един от агентите го беше донесъл от колата на Смит. Влезе в банята и затвори вратата, когато зърна отражението на лицето на Смит в огледалото над мивката. Той отново разговаряше по телефона, подпрял глава с ръка. Рейчъл чу само думите „мъртви“ и „военен транспортен самолет“ и разбра, че Логан обясняваше на Люсил да не го очаква сред групата, която ще придружава останките от телата на загиналите колеги от тактическата група на ФБР.

21.

Трапезарията на президентската двойка се намираше в задната част на Белия дом, между салона за официалните вечери и залата, в която президентът приемаше новоназначените посланици.

Първата дама беше наредила да се обнови изцяло мебелировката в тази трапезария, но според Памела Естърхаус прехвалените специалисти по вътрешно обзавеждане бяха постигнали само едно — безвкусна имитация на зала за хранене от провинциален английски замък от късното средновековие. Тапетите на зелени и бели ивици бяха нагъсто обсипани с fleur-de-lis^[1]. Всички мебели — голямата маса в средата, креслата и бюфетът до стената откъм коридора бяха от черешово дърво, с потъмняла политура заради многократното лакиране. От масивните вази от кована мед в ъглите надничаха огромни фикуси. Крайният ефект от усилията на първата дама и нейните декоратори беше доста отблъскващ — посетителят оставаше с впечатлението, че е попаднал в дамски будоар, така подреден, че височайшата обитателка да може да приеме подноса със закуската, излежавайки се още в леглото, заобиколена от верните си придворни дами.

Голямата маса беше удостоена само с едно плато с подгриваща подставка, пълно с някакво ястие с неясен произход, но съдържащо предимно овесени ядки. До него бяха подредени чинийки с тънки филийки препечен хляб, оскъдно намазани с мед или конфитюр, кана с леденостуден портокалов сок и кафе в сребърен поднос. Стюардите във военноморски униформи мълчаливо и неохотно сервираха, но по-късно се оттеглиха, като оставиха президента, началника на президентската канцелария, съдията Естърхаус и съпругата му да се обслужват сами.

Памела Естърхаус вече беше преживяла няколко подобни аудиенции в същата трапезария. Президентът беше от ранобудните личности — дори и в неделя той имаше навика да урежда срещи с най-незаменимите си сътрудници в тези умопомрачително ранни часове. Може би затова Памела нито веднъж досега не помнеше първата дама

да ги е удостоявала с присъствието си на масата. Темата на днешния разговор беше засилващата се тенденция да се отклоняват от военна служба синовете на най-видните личности в страната.

— Министърът на отбраната ми докладва, че Пентагонът има доста затруднения с тези момчета — започна президентът. — След като се нагълтат в университетите с илюзии, че бъдещето принадлежало единствено на новите технологии, на генетиката и на компютрите, блясъкът на пагоните и униформите изобщо не ги привлича.

С крайчеца на окото си Памела улови как съпругът ѝ зачовърка венеца с върха на езика си. Вероятно трошици от препечените филийки пак се бяха втъкнали между венеца и протезата на горната му челюст. Много по-възпитано би било, ако се беше извинил и бе отишъл да си изплакне венците в банята, вместо да издува бузата си с език.

— Господин президент — каза тя, — не се съмнявам, че Пентагонът има право да изисква тези младежи да изпълнят дълга си пред нацията. Но от друга страна, всеки от тях, като свободен индивид, притежава различна социална и психологическа нагласа, която може да се окаже в конфликт, и то с особена сила, когато се сблъска със закостенялото мислене на военните. Защо не обмислите алтернативен вариант — например, да им разрешите да се занимават с цивилни професии? Може би като преподаватели по компютърни науки в Академията в „Уест Пойнт“ или дори в Пентагона? Така ще бъде по-лесно да се наблюдава с какво се занимават. Ще се облекчи разкриването на двойни агенти, успели, въпреки проверките, да се промъкнат при кандидатстване за пост в Пентагона.

Президентът я изгледа замислено. Ръката му застина за миг във въздуха, заедно с лъжичката с овесена каша.

— Изглежда, че не вярвате много на нашите секретни служби?

— Не става въпрос за доверие, сър. Прекалената предпазливост никому не е навредила. А що се отнася до правораздавателната ни система, ние постигнахме сериозни успехи при прилагането на Федералната програма за защита на свидетелите.

— Да, зная. Именно затова искам да се запозная с вашето мнение.

Президентът преглътна овесената каша и вероятно реши да е последната му за днес, после проми гърлото си с остатъка от кафето в

сребърната си чаша и накрая се облегна назад.

— Слушам те, Памела — подкани я той.

Той сплете пръсти под брадичката си и за миг отклони поглед към прозореца, преди да се обади отново:

— Познаваш ли Сам Питърсън от ЦРУ?

— Той е водещ експерт по въпросите, свързани с дезертъорите от военна служба — отговори Памела. — Вече съм работила с него.

— Тогава ще можеш да го осведомиш за нашия разговор. — Президентът се обърна към съдията Естърхаус. — Саймън, искаш ли да ти дам името на моя зъболекар?

Езикът на Саймън Естърхаус замръзна в кухнята под венеца. Президентът посрещна с усмивка смущението на съдията.

— Много съжалявам, сър, но понякога...

Президентът му махна с ръка да си спести извиненията.

— И брат ми има същия проблем. — Той погледна часовника си. — Имаме ли новини от Логан Смит?

— За днес нищо ново, сър.

Естърхаус задържа дъх в очакване да разбере дали новината за убийството в Атланта е стигнала до президента. Естествено, самият той беше премълчал за него. Според съдията, по-разумно би било първо да се посъветва с началника на президентската канцелария, и то чак когато бъде потвърдена смъртта на двамата информатори. Ако получи тази дългоочаквана вест, ще може с основание да заяви, че мисията на Логан Смит е изчерпана. Както и на останалите специални агенти. Защото ще бъде чиста авантюра с неясни политически последици да се продължава ровичкането в аферата около гибелта на генерал Норт, ако съдебната власт не разполага нито със свидетели, нито с каквито и да било доказателства. Ако обаче президентът и тогава не склони да бъдат погребани в архива папките за Норт, съдията беше готов да хвърли на зелената маса решаващия коз, че в хода на разследването са се добрили до ново, доста любопитно сведение — Моли Смит е била любовница на покойния генерал. Как може тогава да се вярва на нейните рапорти, очевидно повлияни от обзелата я скръб по любимия мъж?

Естърхаус очакваше президентът да се разпорежи разследването незабавно да се прекрати. Но вероятно ще остане проблемът с Логан Смит. С него ще бъде по-трудно да се справи. Обаче съдията

замисляше да го доведе в Белия дом и да предложи на президента да упражни правото си да прекъсне разследването, веднага щом бъде обявено за безперспективно. Естествено, на Смит това никак нямаше да му хареса. Сигурно ще започне да оспорва, да моли за отсрочка, но накрая ще се примири, за да запази службата си. Освен това, нали беше положил клетва?

— Искам да ме информирате веднага щом Смит приключи с проверката — рече президентът и се надигна от креслото. — Изглежда, че този проблем ще се уреди по един или друг начин, преди да пристъпим към процедурите по твоето одобряване за член на Върховния съд, Саймън.

Естърхаус тъкмо се канеше да изрази съгласие, когато един стюард се появи от страничната врата и безшумно се приближи към съдията, за да му подаде някаква бележка.

— Спешно повикване за мен, сър.

Президентът посочи телефона върху плота на бюфета.

— Вече закъснявам. Ще се наложи да те лиша от присъствието си, Саймън. Памела, имате ли нещо против да ме придружите?

— По-добре и аз да си тръгна, сър. — Тя завъртя кокетно очи. — Тази вечер сме поканени на коктейл, но още не съм сигурна дали Саймън ще може да присъства.

Естърхаус почака президентът да напусне трапезарията и едва тогава посегна към телефона.

— Смит, ти ли си?

— Искат ти се да е Смит, но ще се наложи да почакаш.

Естърхаус се обърна с гръб към жена си.

— Защо, по дяволите, ме търсиш тук? Полудял ли си? Откъде се обаждаш?

Гласът на Инженера се чуваше така ясно, сякаш се обаждаше от съседната стая. Разбира се, това беше абсурд...

— Излиза, че Смит още не ти е позвънил, така ли? — попита Инженера.

— Не. Чакам го от сутринта, но...

— Не мисля, че повече ще ти се обади. Струпа му се малко работа, така че никак не му е до разходки, и то чак до Вашингтон.

— Не те разбирам.

— Смит е по следите ти.

— Не може да бъде! — прошепна съдията. — Нали ми обеща, че...

— Във Финикс възникна неочакван проблем. Ъндъруд все още е жива. Но зная накъде се насочиха Смит и Колинс. Така че бъди спокоен — всичко ще се уреди.

Естърхаус окончателно изгуби дар слово.

— Когато Смит ти позвъни, поговори с него, но само за това, което той ще ти докладва. Кое то, между другото, няма да е много. Не забравяй, че той вече е разпитал Ъндъруд. Така че е наясно с твоя интерес към миналото на Норт, поне доколкото се простира осведомеността на Ъндъруд.

Съдията затвори очи. Дори не усети кога жена му се приближи към него.

— Обади ми се в кабинета — прошепна Саймън Естърхаус. — Ще бъда там след двадесет минути. Искam да знам какво се е случило във Финикс. И то, преди да се обади Смит.

— Може да не успея да изпълня желанието ти. Събитията се развиват прекалено бързо. Смит и Колинс вече са на път. Кацат след два часа. Но преди да си казал каквото и да е, не забравяй, че Смит нямаше да държи толкова силен коз в ръцете си, ако навремето ти се бе отървал от онези архивни материали.

Естърхаус чу само изщракването в слушалката, а след него — сигнала за свободна линия. Остана вцепенен, стиснал слушалката в ръка, но иззад гърба му се протегна една ръка с изрядно поддържани нокти. Фините пръсти стиснаха китката му и я насочиха надолу, за да остави слушалката на мястото ѝ. После го уловиха за раменете и го завъртяха към себе си.

— Саймън, време е да ми разкажеш всичко. Но първо за Финикс. Без да се опитваш да скриваш дори и най-маловажните подробности.

Инженера завъртя стола си и се загледа през прозорците на кабинета си към купола от зелено стъкло. Както винаги в неделните дни и днес паркингът изглеждаше пуст. Залязващото слънце нежно багреше в червено и кафяво последните есенни листа. Величествената гледка го успокои и изтри като с магическа пръчка горчивите следи от

гнева и разочарованието, наслоени в душата му. Утеши и тревогите му, както се отлагат фините утайки в старото вино.

Самолетът на компанията „Уандърленд Тойс“ едва беше прелетял над величествената сребърна лента на Мисисипи, когато Инженера, след превъзходната закуска, поднесена му от миловидната стюардеса, неочаквано се сепна и забрави за всичко останало — в слушалките прозвуча шокиращо съобщение. Една от 45-те радиостанции, излъчващи от Финикс, описваше експлозията и последвалия пожар в Кеърфрий. Четирима загинали: двама федерални агенти на партера, заедно с един мъж и една жена — в спалнята на горния етаж. Инженера се поздрави мислено за добре изпипаната операция и пъхна още едно зърно грозде в устата си. Дотук всичко вървеше добре — но само след миг водещият добави, че макар и доста овъглени, полицаите са успели да разпознаят двата трупа от спалнята — някакъв работник от местната строителна компания и келнерка от близкия бар. Собственик на компанията бил Рой Ъндъруд. Дъщеря му, Бети, обитавала тази къща през последната седмица, но тази нощ ѝ хрумнало да се премести в дома на родителите си. Щастливата госпожица Ъндъруд веднага била отведена за разпит във ФБР Финикс. За съжаление, допълни репортерът, ченгетата засега категорично му отказали повече информация по случая.

Инженера въздъхна, надигна се и се приближи към вратата на частния си асансьор. Погледна още веднъж към купола от зелено стъкло, смръщи вежди и прекоси откритата зона. В дъното на паркинга го очакваше седан последен модел. Не беше трудно да се досети какво преследваше Смит. Ясно беше, че Бети Ъндъруд му беше обяснила къде точно може да го намери. Знаеше също с каква стръв ще се спусне Рейчъл Колинс по следата. Абсурдно беше да се надява, че тя ще позволи на Логан Смит да я отстрани от разследването. Сега и двамата, макар и изтощени от преумора, вероятно са още по-настъргвени и решени да заловят убиеца.

Инженера вдигна очи към небето. В далечината отекнаха невидими църковни камбани, призоваващи вярващите за литургията. Представи си същите тези камбани, бучащи в главите на Смит и Колинс, докато бързаха към Балтимор. Без да подозират, че бързат към среща със смъртта.

Пилотът за трети път позвъни на Логан Смит. Вятърът, макар и попътен, се оказа много по-силен от очаквания, така че щяха да кацнат в Балтимор по-рано от часа, предвиден в разписанието. Оставаха още четиридесет минути полет.

Рейчъл се помръдна на седалката, после протегна ръка и вдигна сенника. Слънцето все още беше ниско над хоризонта, но блясъкът му я заслепи. След излитането Смит ѝ бе предложил приспивателно, но тя бе отклонила предложението му. Искаше да е в добра форма, за да може пълноценно да се включи в разследването.

Почти през целия полет факс апаратът не престана да бълва лист след лист — с карти, чернови, архитектурни скици. Всички подробности от конструкцията на сградата бяха огледани най-внимателно. Бяха взети под внимание дори и външни фактори — височините на околните сгради, ширината на улицата, вероятния брой автомобили, които се очакваше да паркират пред сградата в този час от деня. Накрая, за сетен път повториха поредицата от действия по проникването и претърсването на обекта. Нито един детайл не беше оставен на сляпата воля на случайността.

Смит се върна и застана на пътеката, надвесен над седалката ѝ, с кутия портокалов сок в ръка. Тя изпи сока от чашата си на един дъх, а после поднесе празната чаша към ръката му, за да я напълни още веднъж. Докато ѝ наливаше сок, младата жена се вгледа в очите му, опитвайки се да отгатне мислите му, но не успя. Въпросът, напирал на устните ѝ, измъчващ я още от летището във Финикс, беше прекалено тревожен за нея, за да го спести.

— Защо не повикаш на помощ специалния отряд на ФБР?

Смит упорито гледаше към чашата ѝ. Ръката му, стискаща картонената кутия с портокалов сок, не трепна дори за миг.

— Защо мислиш, че е редно да ги повикам?

— Не се ли досещаш? — Тя млъкна за миг, почувствала се виновна, че си бе позволила да го упрекне. — Ами ако куриерът е имал още една задача... Щом Бети е знаела къде е скрита онази папка, това означава, че и Коупланд го е знаел. Тогава...

— ... тогава и куриерът знае къде се намира тя.

— Но той ще ни изпревари и ще я прибере под носа ни! — нетърпеливо извика Рейчъл. — Не ти ли е ясно? Тази папка е

последната улика срещу Естърхаус. Ако куриерът я унищожи...

Разбира се, че му беше ясно. Рейчъл осъзна това, след като се успокои и се замисли. В поведението на Смит бе настъпила едва доловима промяна. Тя обаче не остана скрита за Рейчъл с нейния изострен усет за надвисваща опасност. Може би само за част от секундата той ѝ бе позволил да надзърне зад непроницаемото му изражение и да долови най-съкровениите му чувства, където навярно не допускаше никого.

Едва сега Рейчъл проумя, че Логан Смит знае не само това, за което се бе досетила, но и още много други тайни, за които тя самата дори и не подозира. Нищо чудно да очаква тя да стигне именно до тази мисъл — куриерът може да ги изпревари и да сложи ръка на папката, заради която загинаха толкова много невинни хора. А сега само чака да разбере какъв план ще му предложи тя.

— Мога да се свържа с полицията в Балтимор — промърмори Смит. — Само за тридесет минути техният отряд за бързо реагиране ще направи засадата. Лошото е, че днес е неделя. Канцелариите са празни. Шансовете са по-големи, когато помещенията и коридорите са пълни с хора. Тогава полицейският отряд може да остане незабелязан. По-добре ти да се заемеш с това, Рейчъл.

Тя усети как ръцете ѝ изстинаха. Пластмасовата чашка се изхлузи от вкочанените ѝ пръсти и се изтърколи върху мокета. Смит се настани на съседното място, свали сакото си и я наметна с него. Рейчъл се сви и потръпна. Дори не помисли да се отдръпне, когато ръцете му я притиснаха към себе си. Ръката му остана върху раменете ѝ. Младата жена се заслуша в силните, ритмични удари на сърцето му. Нещо забуча в ушите ѝ, но тя не можа да осъзнае, че това е от силния прилив на кръв в главата ѝ.

Рейчъл разбра, че няма право да настоява Логан да повика на помощ специалния отряд. Това си беше тяхна работа, на тримата. И точно те тримата трябваше да си я свършат докрай — тя, Смит и убиеца на Моли, на когото — според предвиждането на Смит — му оставаше да грабне и да достави още една пратка. Последната.

Смит предварително се бе погрижил да прехвърлят колата му от базата на ВВС „Андрюс“ до охраняемия паркинг на летището

„Балтимор Вашингтон Интернешънъл“. Уговорката беше да скрият ключовете за колата в ауспуха. Рейчъл радостно кимна, когато надникна в багажника — именно за такъв арсенал преди всяка акция бе мечтала откакто бе постъпила във Форт Белвоар.

Той измъкна от багажника две противокуршумни жилетки „Кевлар“.

— Първо облечи това. А после ще избереш останалите дрехи по твой вкус.

Рейчъл се сгуши на задната седалка и смъкна полото си. Закопча жилетката направо върху сутиена си и отново облече полото. За съжаление, то се оказа по-късо от нея.

Смит я чакаше до багажника, с издути като на бодигард гърди. Рейчъл набързо огледа още веднъж багажника и избра един деветмилиметров автомат „Хеклер и Кох“. Напъха в джобовете на якето си още три допълнителни пълнителя, а около талията си опаса колан с гранати със сълзотворен газ. Смит я огледа внимателно, но ѝ спести забележките. Самият той предпочете любимия си „Мозберг“ и се запаса с достатъчно пълнители. Не забрави и двата чифта гранати.

В неделя сутрин движението по улиците е много по-натоварено, така че те успяха доста бързо да излязат на широката и права Паркуей. Заобиколиха централната зона на града, после поеха по Магистрала I-95, накрая се прехвърлиха на Маккомас и продължиха направо към „Нортуест Харбър“.

Рейчъл погледна през прозореца. Сега, на дневна светлина пейзажът ѝ се видя съвсем различен, дори делнично скучен. Пристанищните складове, плътно наблъскани един до друг, този път ѝ се сториха като изтощени след десетия рунд боксьори, подпирайки се един на друг. Рампите бяха опустели, а високите метални врати — до една, плътно залостени. Внушителни камиони, наблъскани догоре с отпадъци, бяха паркирани до редицата от торби на зелени и оранжеви ивици. Сметта от тях, която не бяха успели да натоварят на камионите, беше оставена за смяната в понеделник. Вятърът, по-силен в тесните прорези между неподвижните туловища на камионите, неуморно развяваше по-дребните отпадъци.

Смит рязко намали скоростта, защото неравен паваж замени асфалта. Рейчъл политна, но веднага се изправи и спусна десния прозорец, за да огледа внимателно всеки камион и всяка товарна

рампа. Ако някъде се мернеше дори една човешка сянка, това щеше да бъде за нея сигнал, че някой е решил да ги причака. Слънцето обаче си правеше шеги с нея, защото осветените участъци се редуваха много бързо със сенките и тя трябваше напрегнато да се взира.

— Ето, там е — промърмори Смит.

Рейчъл вдигна очи към шестетажния склад. С ръждясалите си панти на вратите и високите мътни прозорци той ѝ напомни за склада, в който Чарли Дън се бе сражавал и загинал.

Над заключената врата беше изписано с едри, полуизтрити черни букви:

СКЛАДОВЕ НА КОМПАНИЯТА „МАКХЕНРИ“

Смит не натисна спирачките. Колата подмина вратата. Рейчъл разбра, че той беше решил да обиколят притихналия склад от четирите страни. Тя се озърна през задното стъкло, но не забеляза нищо подозрително.

— Снабден е с електронна система за блокиране на вратите — отбеляза тя.

— Да, известно ми е. Имаме кода за деактивиране.

Заедно с чертежите на склада, Люсил му бе изпратила всички кодове за електронното блокиране на външните врати, както и паролите за блокиране на вътрешната алармена система.

— Знаем всичко за компанията „Макхенри“ — обясни ѝ Смит.

В този миг от ъгъла се показва патрулна полицейска кола. Рейчъл побърза да скрие пистолета си под седалката.

Двете коли се изравниха. Смит спусна прозореца и показва на полицаия служебната си карта.

— Какво ви води насам в неделя сутринта? — любопитства униформеният патрулен полицаи.

— Оглеждаме складовете. Най-обикновена проверка — спокойно отговори Смит. — Изглежда спокойно. Някакви произшествия през последното денонощие?

— Никакви. Цялата нощ беше спокойно.

Полицаят беше млад, слаб, с лисича физиономия и подозрителен поглед.

— Ще останем в тази зона още малко — осведоми го Смит. — Не е нужно да докладвате за нас по радиото.

Рейчъл видя как полицаят се ухили.

— Разбирам, няма проблеми, ще се оправя. Но не ми се вярва, че сте тук само за да огледате складовете. Така че по-добре ще е да се ометете по-скоро оттук.

Патрулната кола потегли. Смит отпусна спирачката и потегли към края на глухата алея, за да обърне колата.

— Мислиш ли, че полицаят няма да ни създаде проблеми? — попита Рейчъл.

— Да, поне докато не му хрумне да ни се изпречи на пътя.

Тя огледа тясната алея.

— Ще трябва още веднъж да обиколим склада, за да проверим дали няма някой на покрива.

Колата отново потегли по обратния маршрут, съвсем бавно, както при първата обиколка. Рейчъл наведе глава назад, за да може да вижда най-горния етаж на склада, но се дръпна, когато главата ѝ се удари в прозореца при първия тласък.

— Понякога ненавиждам тишината — измърмори тя.

Смит още веднъж направи пълен завой и приближи колата към рампата пред главната врата на склада на компанията „Макхенри“, после продължи по платното, за да паркира до ъгъла, така че колата да не се вижда от улицата.

— Как предпочиташ да действаме? На светло или на тъмно? — попита той.

— На светло — реши Рейчъл. — Ако той е вътре, ще използва прибор за нощно виждане. Така че, ако е осветено, ние ще имаме предимство.

Смит кимна и измъкна своя „Мозберг“. С другата ръка посегна и погали Рейчъл по лицето.

— Стой наблизко.

Те излязоха едновременно от колата и без да губят нито секунда, на бегот изкачиха стъпалата откъм задната рампа под прикритието на навеса. Рейчъл застана в гръб, насочила пистолета към алеята, за да го прикрива отзад, докато Логан си свърши работата с електронната блокировка на вратата.

Ключалката избръмча. Той рязко отстъпи наляво, а Рейчъл — надясно, така че никой от тях не остана пред отварящата се врата. След малко Logan натисна дръжката, за да ускори отварянето на вратата. Тя се оказа много тежка и тромава и може би затова се отвори само наполовина, но на тях и това им бе достатъчно. Той влезе пръв, насочил дуло, а Рейчъл чевръсто, с озъртане се шмугна след него в помещението, тънещо в полумрак. Слънчевите лъчи още не бяха достигнали прашните тавански прозорци. Тя се обърна надясно и веднага се притисна към стената — помнеше отлично основното правило от тренировките във Форт Макклелан — първо си подсигури гърба! Чу дишането на Смит и тихите писукания на вътрешната алармена система. Смит се беше заел да я деактивира.

Според чертежите на сградата, главното табло на електронната система трябваше да се намира вляво, на половин метър над малкото табло с клавишите. Рейчъл чу скърцането на отварящия се метален капак. Представи си как пръстите на Смит пипнешком се плъзгат по всички бутони, за да достигнат до този, който търси.

— Пази си очите! — прошепна Logan.

Рейчъл веднага приклезна, наведе глава и захлупи лице в шепи. Тогава чу лекото изщракване, последвано от ослепителна светлина.

„Сега трябва да реагира! Ако е проникнал тук преди нас, ако ни чака вътре в склада...“

Изщракването на ключа отекна в смълчаното помещение и веднага заглъхна. Рейчъл видя на три крачки от себе си някаква ниша, сграбчи Смит за ръкава и го притегли към себе си.

— Отвън ми изглеждаше по-различно — полушепнешком изрече той.

Оказа се, че порутената и занемарена фасада ги бе подвела. Вътре помещенията бяха модерно оборудвани, на три етажа, всеки от които беше с размери наполовина по-малки от размерите на футболно игрище. Подът беше бетонен, но покрит отгоре с гладък слой от епоксидна смола. Дълъг, висок до кръста плот разделяше входния коридор от останалата част на партера. На плота се виждаха четири компютъра, покрити с полиетиленови калъфи. Рейчъл реши, че ги използват за регистрация на складовите наличности.

Зад дългия плот се издигаха дебели стоманени стълбове, а по тях бяха монтирани десетки стелажи, с подредени на тях метални касети с

формата на куб. Самите стелажи имаха ламаринени дъна, широки около метър, метър и десет. В касетите бяха наблъскани картонени кутии и папки, до една прашни и овехтели — от онези, с твърдите корици, които счетоводителите използват за съхранение на годишните баланси. Отдавна всичко се пазеше в паметта на компютрите, но за всеки случай, за да се застраховат срещу аварии или злоупотреби, директорите настояваха да разполагат и с архивни копия на хартия.

Отделните етажи бяха свързани със спираловидни стълби, закрепени с масивни болтове към бетонния под. Вторият и третият етаж бяха идентични с първия, с едно-единствено изключение: подовите не бяха от бетон, а от подсилена стоманена конструкция. Рейчъл погледна нагоре — чак до тавана, където вертикалните колони се кръстосваха с носещите греди под покрива. От тавана висяха луминесцентни лампи с най-голяма мощност, хвърлящи ярки отблясъци по бетонните стени, всичките боядисани в бяло. Тя забеляза също сноповете червени тръби, обикалящи всеки етаж, към които стърчаха месингови накрайници за впръскване на противопожарна пяна.

— Какво чувстваш? — загрижено я попита Смит.

— Доста е студено. Възможно ли е климатичната инсталация да е работила, преди да сме влезли през вратата? Чувам някакъв шум... струва ми се, че идва откъм тръбите. Да не би да е от стичаща се вода? Може ли някоя да е прокапала? И всичките тези хартии... не ти ли мирише на мухъл? — Тя се обърна към него. — Не вярвам той да се крие сега някъде по етажите. Е, не съм напълно сигурна.

Той огледа преценяващо дългата редица от стелажи и наредените на тях метални касети. Зад всеки ъгъл един опитен снайперист би намерил удобна позиция. Знаеше също, че ако продължава да мисли единствено за възможните опасности, страхът ще го парализира.

— Това, което търсим, се намира на втория етаж, шестата редица от стелажи, в третата касета. Да се изкачим по стъпалата. Аз ще вървя напред. Ти ще ме прикриваш.

Смит се приведе и тръгна нагоре по стъпалата. Вече беше стигнал на четвъртото, когато Рейчъл реши да го последва. Стъпките по ламарината на стъпалата отекваха глухо в бетонните стени. Сърцето ѝ изтръпна — стори ѝ се, че пропускат нещо. Ако куриерът се криеше

в засада някъде наблизо, можеше да се прокрадне безшумно зад гърбовете им.

Рейчъл вдигна дуло и го опря на парапета. Остана така неподвижна, отскочи назад и опря гръб о бетона, после внимателно продължи нагоре, без да се отлепя от стената, готова в следващия миг — ако отнякъде започне да се стреля — да се търколи надолу.

Смит стигна първата площадка и насочи своя „Мозберг“ надясно. Насочи го в тясното пространство между двата стелаж, в началото на втория етаж. После пристъпи една крачка. Нишата се оказа празна. Рейчъл се приближи към него, докато погледът ѝ зорко обходи всичко наоколо, дори гредите високо горе, чак под тавана. Увлечена в огледа, едва не се сблъска в Логан, който внезапно се закова на място.

Отпред на всяка метална касета имаше ръчно изписан етикет с номера, с черен флумастер, а до него — лепенка с штрихкод, предназначен за електронно четене. Смит насочи пистолета си към най-долния ред и започна търсенето. Рейчъл чуваше шумоленето, докато пръстите му ровеха и отместваха картоните в касетата.

— Ето го!

Пръстите му опипаха още веднъж дъното на касетата. Рейчъл бързо погледна ръката му — цялата беше в прах.

— Не мисля, че тук някой е пипал скоро — промърмори Смит.

Все така предпазливо той изтегли касетата към себе си, нагласи я на рамото си, приклепна, за да е по-близо до пода, и полека я пусна долу.

— Ела. Твоите пръсти са по-тънки — прошепна той. — Провери и ти. Аз ще те прикривам.

Рейчъл му подаде пистолета си, след което коленичи до касетата. Вдигна капака. Слава богу, не беше завинтен. За миг се поколеба дали да не грабне цялата касета, с всички документи в нея, и да хукне към изхода.

„Не. Още е много рано.“

Бръкна под капака и внимателно опипа отвътре четирите ъгъла. Никъде не докосна проводник или сензор, който да задейства скрит детонатор. Но може да има някакъв капан откъм долната страна на касетата.

— Май че е чисто.

Смит ѝ върна пистолета.

— Отмести се назад. На три метра.

Тя разбра какво се готвеше да направи той — да заеме позиция между нея и касетата, а едва тогава да повдигне капака. Ако ги очаква някакъв смъртоносен сюрприз, неговото тяло първо щеше да поеме удара на взривната вълна.

— Хайде, премести се — заповяда ѝ той. — По-бързо.

От новата си позиция Рейчъл не можеше да вижда ръцете му, скрити под гръдния му кош. Започна да брои така, както я бяха учили в школата: хиляда и едно, хиляда и две, хиляда и три... Вече беше стигнала до хиляда и петнадесет, когато Смит се обърна с капака в ръце. Нямаше бомба.

Рейчъл отново се върна при него. Касетата беше наблъскана с папки, повечето от тях жълтеникавокафяви, но имаше и червени, и зелени сред тях. Бети им бе съобщила, че папката с данните за Норт била жълтеникава.

— Може той да е изпразнил касетата, да е свързал проводник към дъното, а после отново да е натъпкал всичко обратно — задъхано заговори тя. — И когато докоснеш тези папки...

— Бети сломена, че е белязала папката с червено мастило на етикета.

Ръцете му се плъзнаха между папките. Тя видя как отмести първата половина, после забави темпото, защото започна да проверява всеки етикет. Извади една папка. После още една.

Рейчъл се сепна, припомнила си, че да съзерцава как Смит си върши работа е не само излишно, но и опасно. Веднага вдигна глава, огледа се, плъзна поглед по всички рафтове наоколо, после още веднъж, но в обратната посока. Нещо в дъното привлече вниманието ѝ. Стори ѝ се, че там има нещо подозрително. Но се успокои — нямаше повод за тревога — след което вдигна очи нагоре, там, където стоманените греди се кръстосваха под покрива.

— Червеният белег на етикета!

Тя видя как пръстите му изчезнаха в папката.

— Нищо не напипвам... Ще я извадя. Отдръпни се.

Рейчъл изпълни нареждането му, но този път не толкова далеч, колкото преди малко. Смит изруга. Папката се оказа развързана. И празна.

Залегнал върху ламаринения покрив на малкия склад, на четиридесет метра от склада на „Макхенри“, Инженера ги следеше от първия миг, когато се бяха появили на алеята. Слънцето вече се бе издигнало и той усещаше затоплената ламарина през плътния камуфлажен комбинезон. Припомни си как беше лежал по същия начин на един друг покрив, на друг склад, когато Рейчъл Колинс беше залегнала на съседния покрив. И тогава беше горещо, дори още по-горещо. Припомни си как топлината обгръщаше дрехите му тогава, как проникваше до кожата му...

Инженера знаеше, че Смит и Колинс няма да разполагат с достатъчно време, за да претърсят цялата зона. Наистина, бяха се сдобили с чертежите на сградата и с още куп сведения за нея, но не знаеха нищо за съседните постройки. Не се бяха сетили, че високите прозорци на склада на „Макхенри“ ще позволят на наблюдател, скрит сред околните покриви, да надзърне с бинокъл във вътрешността на склада — въпреки че не беше лесно да се проследи кой се движи сред гъсто разположените стелажи, рафтове и колони по етажите. За опитен професионалист като него не се оказа никак трудно да ги засече през оптическия мерник на снайпера. Те бяха до втората ниша, на седемдесет и два метра от него. Между двете мишени и патрона в цевта на пушката му лежеше само една преграда — тънкото стъкло на прозореца, с дебелина по-малко от сантиметър.

Освен това Инженера знаеше, че Смит и Колинс бяха достатъчно интелигентни, за да очакват, че той може да е пристигнал преди тях, да е изключил електронната уредба и да се е скрил в склада. Но засега не искаше да издава присъствието си. Много рано беше за това. Вместо това продължи да следи предпазливото им напредване във вътрешността на безлюдния склад, като ням свидетел на нарастването на увереността им с всяка измината крачка, приближаваща ги до целта. През оптическия мерник се видяха ясно дори капките пот, оросили челото на Смит, когато отваряше касетата. Сърцераздираща беше загрижеността му за Рейчъл — когато ѝ махна с ръка да се отстрани. После Смит, обгърнал в ръце дългоочакваната награда, полека повдигна капака и измъкна папката...

Инженера видя също как там долу Смит раздвижи яростно устни и после стисна зъби. Успокои дишането си и плавно натисна спусъка. Главата на Смит рязко отскочи назад. От врата му бликна кръв. Инженера смъкна мерника с две деления надолу и отново стреля. Последното, което видя, беше как Рейчъл се сгърчи, като повалена с юмрук.

Рейчъл чу как Смит изруга, щом отвори папката. Още го гледаше втренчено, когато някъде горе изтрещя счупено стъкло. Усети нещо горещо да профучава край ухото ѝ. Ръката на Смит се стовари върху нея, тя политна, а той се олюля, преди тялото му да падне назад. После нещо, още по-силно, я прониза в рамото и изкара въздуха от гърдите ѝ. Тя се завъртя като пумпал, главата ѝ се стовари върху ръба на стоманената скоба и тя се свлече на пода.

Инженера огледа цялата сцена през оптическия мерник. Видя кръвта, бликнала от врата на Смит — доказателство, че го бе улучил. После нещо се стовари върху главата на Колинс, нещо неясно, като вихър, вдигна нагоре косата ѝ и връхлетя върху бузата.

Можеше да ги остави в това състояние, но Инженера не беше забравил грешката, която бе допуснал пред къщата на Бети Ъндъруд в Кеърфрий. След като остави пушката, той бръкна в джоба си и извади апарат за дистанционно задействане. Само след половин секунда четири взрива избухнаха в склада на „Макхенри“ — по един във всеки от четирите ъгъла на сградата, която се разтърси из основи, но не рухна. Инженера не искаше да я изравни със земята. Целта му бе да предизвика пожар и навсякъде наоколо да се разстеле гъст, парлив дим. Обезвреждането на свръхмодерната, автоматично задействаща се противопожарна инсталация му бе отнело само петнадесет секунди.

Експлозиите я отхвърлиха на няколко метра, но в същото време ѝ помогнаха да се съвземе от изстрела. Рейчъл отвори очи. Първото, което усети, беше острият метален къс, опрян до бузата ѝ. Претърколи се на пода настрани, но коленете ѝ се опряха в нещо меко. Надигна глава и видя проснатия на пода Смит.

Протегна ръце, улови се за металната колона и се надигна, олюлявайки се. Чак сега усети мириса на дим. Идваше от партера, но пламъци още не се виждаха. Погледна нагоре към червените тръби, осеяни с месингови накрайници за впръскване на пяна — нито едно устройство не работеше. Досети се какво беше станало с тях, но се досети също и какво трябва да направи.

Рейчъл коленичи до Смит. Вратът и рамото му бяха подгизнали от кръв. Разкъса якето му, за да опипа противокуршумната жилетка „Кевлар“. Докосна още нещо — предпазната яка от подсилен полимер, стегната около врата като яка на протестантски пастор. Имаше дълбока бразда от куршума чак до ухото и късчета от раздробената плът на Смит. Рейчъл съдра ръкава на якето му, после яката, за да стегне и бинтова раната и да спре кръвотечението с импровизиран турникет. После го обърна настрани, за да смъкне докрай якето и жилетката.

Димът се съгъстяваше. Очите ѝ смъдяха. Закашля се. Трябваше да диша на пресекулки и по-начесто. Някъде от долния етаж се чу прашене на пламъци. Тя изхриптя и се отпусна на лакти и колене на пода, раздирана от суха кашлица.

Опита се наново да се изправи, за да обърне Смит по гръб. Наведе се, пхна ръце под мишниците му и го изтегли към себе си. Обърна се и бавно, съвсем бавно започна да го влачи след себе си, хванала с една ръка колана му, за да не ѝ се изплъзне тялото.

Рейчъл едва не рухна под тежестта му. Разтвори крака, за да запази равновесие, преди да започне мъчителното слизание надолу по стълбата. На всяко стъпало се задъхваше и спираше. Все пак успя да се добере до партера, опирайки се на парапета. В този миг видя пламъците, чиито езици ту изскачаха иззад ъгъла, ту пак стихваха, жадно поглъщайки въздуха. Дишането ѝ се затрудни. До вратата водеща навън към рампата оставаха само няколко крачки, още десет, девет... Последното, което помнеше, беше как протяга ръка и се стоварва върху рампата.

Събуди я кашлица. Още лежеше на рампата, на няколко метра от стъпалата към алеята пред склада. Някой я викаше.

„Кой може да ме вика тук, в тази пустош?“

Надигна се, олекнала, сякаш планина се бе смъкнала от раменете ѝ. Краката ѝ се огънаха, тежки като олово. Когато изправи глава, видя същият онзи полицаи, с когото се бяха сблъскали преди влизането им в

склада. Той носеше Смит на гръб към отворената врата на полицейската кола. Остави го на задната седалка. После се върна при нея, намръщен и окървавен.

— Ранена ли сте?

Стори ѝ се, че думите му мъчително бавно излязоха от устата му.

Тя го изгледа смаяно, питайки се защо ѝ бе задал толкова глупав въпрос. Видя как той вдигна пръст към дясното си ухо, сочейки с другата си ръка към нея. Тя вдигна ръка и докосна нещо, така и не разбра какво. Страхотна болка прониза черепа ѝ. Полицаят ѝ извика нещо, после се наведе, за да ѝ помогне да се качи в патрулната кола. Тя видя първо Смит, а после зърна и своето отражение в стъклото. Лицето ѝ беше цялото в кръв. Пръстите ѝ докоснаха челото ѝ и напипаха някаква вдлъбнатина, за която знаеше само, че не трябва да е там.

---

[1] Fleur-de-lis (фр.) — кралски лилии, хералдичен знак на френските Бурбони от началото на XII век. Присъстват във френското национално знаме до 1792 г. — Б.пр. ↑

22.

Рейчъл остана до Логан Смит на задната седалка до момента, когато първата линейка изскочи с вой от дъното на алеята. Санитарите го измъкнаха от патрулната кола. Тя реши да се възползва от суматохата, седна зад волана на колата на Смит, включи двигателя, заобиколи склада и излезе на Краун Виктория, където паркира зад някакъв камион. След това изтича обратно към склада и видя пристигането на пожарникарите, които веднага се втурнаха да гасят пожара. Един от пазачите на складовата зона мучеше нещо нечленоразделно, размахвайки ръце, но командирът на пожарникарите сърдито го избута назад.

Рейчъл влезе отзад в линейката и затвори вратата след себе си. Смит лежеше на носилката, а двамата санитарии още бяха надвесени над него. Дръжките на носилката бяха изцапани с кръв.

— Ще оживее ли?

Единият от санитарите само изръмжа нещо и продължи работата си. Другият се обърна към нея и вторачи изцъклени очи към кръста ѝ. Тя проследи погледа му и едва сега осъзна, че още не е свалила гранатите от колана си.

— Какво ще стане с него? — настойчиво повтори тя.

— Изгубил е много кръв. За щастие, куршумът не е засегнал каротидната артерия. Но още не мога да кажа колко зле е ранен. — Той се поколеба, преди да я запита: — Този турникет... ваше дело ли е?

Рейчъл кимна.

— А сега нека да погледна и вас.

Тя усети студеното щипане на тампона със спирт по кожата на лицето си, но дори и сега не отклони очи от носилката. На врата на Логан санитарите вече бяха поставили плътен бандаж, а на лицето му — кислородна маска. Единият санитар пристягаше каишите на носилката.

Другият я накара да се обърне, огледа я и подсвирна от изненада.

— Ухото ви...

— Зная. Голяма ли е раната?

— Изглежда, ще успеем да я закърпим. Още кърви. Куршумът е преминал може би само на милиметри от черепа ви.

Рейчъл зърна за миг отражението си в блестящия санитарен поднос от неръждаема стомана. Оказа се, че санитарят си разбираше от работата, защото доста чевръсто, с умели движения почисти раната ѝ.

— Къде ще го откарате?

— В спешното отделение на „Сейнт Мери“.

Рейчъл поклати глава.

— Той е федерален агент. Картата е в джоба му. Трябва да го отведете в „Джон Хопкинс“.

— Нямаме право да...

— Той трябва да бъде грижливо охраняван.

Санитарят я изгледа мълчаливо, после кимна. Знаеше правилата.

— Включи сирената и карай направо към „Джон Хопкинс“ — нареди той на шофьора на линейката. — Кажи им по радиотелефона, че им караме спешен случай, от онези с код две.

Той понечи отново да се обърне към нея, но само каза:

— Хванете се здраво.

Ала за негова изненада, тя вече беше изчезнала.

Рейчъл заобиколи пожарникарите и прескочи няколко щранга. Едва не се хлъзна по мокрия паваж пред склада. Вече бяха пристигнали три коли от балтиморската полиция. Пазачът обясняваше нещо на лейтенанта. Рейчъл знаеше, че той няма да пропусне да спомене нито дума за нея.

Тя заобиколи зад ъгъла, изтича към камиона и влезе в колата на Смит, паркирана зад него. Изхлузи полото през врата си, смъкна противокуршумната жилетка, откопча колана с гранатите и прибра всичко под седалката. Линейката с писък се втурна покрай нея на път за болницата.

Раната в ухото ѝ пулсираше от болка, но дори това не ѝ попречи да възстанови спомена за преживения кошмар. Помнеше всичко съвсем ясно. Но като че ли едва сега осъзна, че животът на Логан Смит виси на косъм. Знаеше къде трябва да отиде и какво да направи, след като се озове там. Пред очите ѝ непрекъснато се мерзелееше силуетът

на куриера — представяше си го смътно по описанието на онзи сержант, дежурен пред входа на сградата на полицията в Балтимор.

Премести се зад волана.

— Сега оставаме само двамата в играта — гласно се закани тя на своя противник, когото никога не бе виждала.

Гумите изсвистяха и поднесоха по мокрия паваж. Рейчъл настигна линейката по булевард Маккомас и се залепи след нея. Но след като излязоха на Магистрала I-95, тя грабна клетъчния телефон и натисна 001 — кода за бързо набиране на номера на Люсил Паркър.

Съдията Саймън Естърхаус седеше в кабинета си на Кукс Роу, с ламперия от тиково дърво. Звукът от телевизора беше достатъчно намален, така че можеше да чува как скърцат дъските по пода на горния етаж, докато жена му търсеше нещо из шкафовете в спалнята. Той се облегна назад в кресло, тапицирано с кожа и се загледа през високия прозорец към малката тераса и градината зад нея. Разтри брадичка. Венците му отново се бяха възпалили, макар че бе свалил протезите веднага след като се бе прибрал у дома.

Но това страдание не беше нищо в сравнение със страха, чийто пипала проникваха в мозъка му като метастази. Прословутият Инженер, когото всички смятаха за непобедим и непогрешим, този път се бе провалил. Смит и Колинс сега знаеха къде Естърхаус крие тайните си. Инженера му бе обещал да се погрижи за тях. Но нали по-рано му беше обещал да се погрижи и за Бети Ъндъруд? Докато се връщаше от Белия дом, съдията не можеше да потисне кошмарното видение — Логан Смит го причаква пред дома му на Кукс Роу, размахал карта в ръка и чифт белезници в другата.

Естърхаус потръпна. Очите му зашариха из кабинета, спирайки се на грамотите, окачени в рамки по стените, почетните адреси и фотографии с видни личности — неми свидетели на бляскавата му кариера. От тях се излъчваше усещане за власт и престиж. Нищо в този кабинет не му напомняше за заплахите, обвиненията и нападките, които можеха да съсипят живота му. Досега поне беше така... Но вече можеха да го спасят само жестоките действия на един мъж, който той ненавиждаше и презираше. Естърхаус не смееше да си го признае дори

пред себе си. Погледна се в огледалото и в първия миг не повярва, че това изтормозено, напрегнато лице е неговото.

— С какво се развличаш? Припомняш си славните мигове?

Памела Естърхаус стоеше облегната на рамката на вратата. Още не беше съблякла светложълтия си копринен костюм и изумруденозелената блуза, с които беше по време на закуската в Белия дом. На десния ревер на елегантния си костюм тя бе забола изящна игла със златна роза на върха и диаманти, инкрустирани в листенцата — творение на Елза Перети. Съдията си спомни къде я беше купил — от луксозния магазин на „Тифани“ в Ню Йорк, за петнадесетата годишнина от сватбата им. Тогава бяха вечеряли в „Рейнбоу Рум“... Той ѝ бе поднесъл иглата точно преди десерта. Спомни си също как светнаха тогава очите ѝ, но не от изненада или от възхищение, а от алчност.

— Какво искаш, Памела?

— Да спреш да се държиш така вкиснато. Досадно е. Ти целият си ужасно досаден.

— Искях само да чуя...

Тя се сепна, като видя как челюстта му увисна и ръцете му трескаво сграбчиха устройството за дистанционно управление. От телевизионния приемник се разнесе говор.

Излъчваха бюлетина с местните новини. До един от пожарникарите се изправи млада, стройна журналистка. Зад гърба ѝ друг пожарникар поливаше със силна струя догарящия огън в ъгъла на склада. Сред дима смътно се виждаше надписа: „Складове на компания Макхенри“.

— Рано тази сутрин избухна експлозия в един от пристанищните складове — започна репортерката. — Пожарникарите правят всичко, което е по силите им, но вече съобщиха за двама пострадали.

На екрана картината се смени — включиха спешното отделение в болницата „Джон Хопкинс“. Започнаха с линейката пред входа, с разтворени врати и двама санитаря, смъкващи носилка. Естърхаус ахна, когато камерата улови в едър план окървавеното лице на Логан Смит.

— Един от пострадалите вече е идентифициран като федерален агент. Състоянието му е критично. Вторият пострадал, за който се предполага, че е жена, все още не е открит.

Памела се обърна с гръб към телевизора и сграбчи съпруга си за раменете. Разтърси го силно и извика:

— Стига, Саймън! Всичко свърши! Чуваш ли? Вече нищо не те заплашва! Сега остава само да си държиш устата здраво затворена...

Саймън Естърхаус се изви, за да се освободи от ръцете ѝ.

— Да не си обезумяла? — дрезгаво прошепна той. — Смит още е жив! А момичето...

— Смит ще умре, преди да го сложат на операционната маса! А колкото до момичето, то вероятно не се е измъкнало от онзи горящ склад. Край! Свърши! Така, както трябваше да стане още в Аризона.

Естърхаус я изгледа уплашено.

— Не ми се вярва — изохка той. — Непрекъснато си мисля как целият този кошмар едва сега започва.

Главата му се отметна от силната плесница.

— Само ако го допуснеш!

В този миг пропя мелодичният звънец на външната врата. Тя го измери с унищожителен поглед, после излезе припряно от кабинета, без да забрави да затръшне вратата зад себе си. Спря се за миг чак пред огледалото с орнаментирана рамка в преддверието. Беше по-скоро по навик, защото знаеше, че изглежда чудесно.

— Добро утро, Памела.

Инженера беше облечен съвсем семпло, както повечето обитатели на Джорджтаун в неделните дни — с маратонки, избелели джинси и широк пуловер, с емблемата на отбора на „Червенокожите“ на гърдите.

— Сам! Каква приятна изненада.

— Може би не идвам в подходящ момент.

— Не, влизай.

Той прекрачи прага и остана в преддверието. Тя затвори вратата след него. От течението полъхна ароматът на парфюма ѝ. Той се усмихна, когато при обръщането си срещна очите ѝ. Погледите им се кръстосаха, по-красноречиви от всякакви слова. Инженера усети топлина в слабините си.

— Това какво е? — попита Памела и посочи към жълтеникавия плик в ръката му.

— Малък подарък. Но по-специален, от тези, които не трябва да задържа при себе си.

Памела посегна към плика. Пръстите ѝ неволно докоснаха неговите. Стори ѝ се, че електрически ток премина между тях. Тя дръпна металната щипка, отвори плика и измъкна папката, но само наполовина. Защото знаеше какво съдържа.

Инженера хвърли многозначителен поглед към затворената врата на кабинета.

— Той видя по новините как откараха Смит в болницата — прошепна Памела. — А Рейчъл Колинс е изчезнала.

— От „Джон Хопкинс“ съобщиха, че не гарантират оцеляването на Смит. Той е в кома. Но дори и да оживее, ще бъде на системи. А колкото до Колинс, тя избяга и се сега се крие някъде. Но без това — посочи той към папката — нищо не може да докаже.

— Нима ще я оставиш да се скрие?

— Не съм казал това. Но точно сега мисля повече за Саймън. Предполагам, че е много отчаян. Познах ли?

— Да.

Инженера отвори вратата на кабинета и надникна вътре. Естърхаус седеше зад писалището, с поглед, зареян сред грамотите и снимките в рамки на отсрещната стена. Инженера тихо затвори вратата зад себе си.

— Той е много зле. Не съм сигурен дали състоянието му няма още повече да се влоши.

Памела вдигна рамене. Очите ѝ блестяха, устните се разтвориха, гласът ѝ одрезгавя.

— Не можем да позволим това да се случи.

— Не, не можем. Мога ли да използвам банята?

— Знаеш къде е.

Инженера се изкачи по витата стълба към горния етаж. Прекоси вестибюла, застлан с дебел килим, после подмина вратата на стаята за гости и спалнята. Влезе в банята, облицована с мрамор, и се приближи до поставката, на която бяха наредени тоалетните принадлежности: четки за зъби, несесер за бръснене, афършейв, комплект гримове и малки флакончета със скъпи одеколони. В ъгъла, зад парфюмите, стоеше ниска чаша с почистващ разтвор, в която съдията беше накуснал протезите си. Инженера измъкна от джоба си малка пластмасова туба — подобна на онези със спрей против хрема. Отвинти капачката и отброи в чашата петнадесет капки от

млечнобялата течност. Завинти капачката и скри тубата в джоба си, после взе една книжна салфетка, запуши отвора на чашата, раздруса я и хвърли салфетка в тоалетната чиния. Разбира се, не забрави да пусне водата.

Памела го чакаше на най-долното стъпало. Той посочи към плика, оставен от нея на масата в преддверието до връзката с ключовете.

— Не е разумно да го държиш тук. Тези документи вече ни създадоха достатъчно главоболия.

Тя отметна глава и се изсмя — безгрижно, както само тя умееше.

— Какво искаше той от теб?

— Помоли ме да ти предам, че няма за какво да се безпокоиш.

Съдията проследи замислено как жена му коленичи пред камината и отмести решетката. Разбута с ръжена догарящите цепеници и добави намачкана хартия и подпалки, за да подсили огъня, после се обърна, грабна две дървета от кошницата в ъгъла и внимателно ги постави отгоре.

— Памела...

Тя се обърна, стиснала в ръка дългата кутия с кибритени клечки.

— Дай ми хапчетата. Моля те... Тези болки ще ме съсипят.

— Ей сега ще ти ги донеса — тихо промълви тя.

Драсна клечката и изчака пламъкът да обгърне хартията и подпалките. Огънят лумна веднага. Тя затвори решетката, отдалечи се от камината и се приближи до креслото му. Ръката ѝ погали лицето му.

— След малко ще се върна.

Държеше обезболяващото лекарство както винаги в горния шкаф в кухнята, отляво на умивалника. За по-малко от минута тя беше готова с хапчетата и с чашата с вода. Когато се върна в кабинета, Саймън Естърхаус я чакаше в креслото си, с притворени клепачи. Памела видя как потрепериха ръцете му, когато посегна към чашата.

— Трябва да изляза — прошепна тя. — Искам да си починеш, Саймън. Само не забравяй какво ти каза президентът — да провериш внимателно всички документи, преди да се явиш пред сенатската комисия. — Тя го измери с поглед. — Не се съмнявам, че ще се справиш, скъпи.

Преди да напусне стаята, Памела се обърна и погледна назад към камината. Огънят се засилваше, подпалките вече догаряха. Под тях едва се забелязваше сгърченият, почернял плик. Вече не личеше, че е имал жълтеникав цвят. Още две-три секунди и от него щеше да остане само купчинка сива пепел.

Половин час по-късно Памела Естърхаус излезе от дома си на Кукс Роу, но в бързината въобще не обърна внимание на бежовия седан, паркиран до отсрещния тротоар.

Рейчъл проследи с поглед елегантно облечената дама, която с бързи крачки продължи към Уисконсин авеню.

Напускайки къщата, Памела всъщност улесняваше задачата на Рейчъл, която от четвърт час не откъсваше поглед от вратата на дома Естърхаус. През дръпнатите наполовина завеси зад високите прозорците беше успяла да зърне силуетите на съдията и съпругата му. Въпросът беше как да подмами Памела да напусне къщата, без съдията да се усъмни.

Рейчъл остави пистолета си на дясната седалка и го покри с одеялото, което беше открила в багажника. Първият патрон тя пазеше за куриера. Помисли си, че е доста вероятно той да позвъни на съдията след кървавата сцена в склада. Но засега нямаше признаци, че бе успял да се свърже със Саймън Естърхаус, което беше напълно логично. Рейчъл беше убедена, че е невъзможно той да е пристигнал тук преди нея. Нали на всеки убиец му е необходим поне половин час, за да скрие всичко, което го издава, за да се преобрази отново в нормален, безобиден гражданин, като всички наоколо.

„Ами ако той, също като мен, с нетърпение очаква съпругата на съдията да го остави сам в къщата...“

Тя се обърна и се огледа внимателно. През задното стъкло на седана не се виждаше нищо подозрително. Край бордюрите нямаше нито едно свободно място за паркиране. Самата тя едва бе успяла да открие пролука между колите, и то по чиста случайност — един кадилак бе потеглил точно пред нея и бе освободил място за нейния седан. Ако куриерът пристигне сега, ще трябва да остави колата си на две пресечки оттук и да продължи пеш. Затова тя оглеждаше напрегнато всички минувачи, всички без изключение. Търсеше някой,

който да не прилича на разхождащ се пенсионер или на забързан студент. Не очакваше също куриерът да възприеме ролята на адвокат по анцуг и маратонки, излязъл за поредния си сутрешен крос. Нито на примерен съпруг, бързаш да се върне вкъщи, следван от кучето, теглено на дълга каишка зад гърба му.

Младата жена още обхождаше като скенер отсрещния тротоар със съсредоточен поглед, когато реши, че наблюдението няма да пострада, ако позвъни на Люсил Паркър.

— Аз съм, Рейчъл.

— Здравей, скъпа. Всичко наред ли е при теб?

В гласа на Люсил прозвуча леко раздразнение, но все пак сега беше много по-добре, отколкото преди час, когато Рейчъл ѝ съобщи за раняването на Логан.

— Добре съм. Сега съм пред къщата на Естърхаус.

— Има ли някой при него?

— Не, сам е. Съпругата му излезе преди три минути.

— Междувременно направих още една проверка. Той и неговата половинка са били поканени на закуска при президента.

— Това ще бъде последното им сядане на масата — студено отбеляза Рейчъл. — Нещо ново за Логан?

Тя чу как гласът на Люсил спадна, също както предишния път, когато Рейчъл я бе помолила за помощ — след като им бе разказала всички подробности около раняването на Логан — подробности, за които не се споменаваха в нито един телевизионен репортаж.

— Лекарите отказаха да ми съобщят нещо повече от публикуваното в официалния бюлетин. Но мисля... Вярвам, че ще оцелее. Тази сутрин споменах имената на всички светци в молитвите си.

— И аз... — прошепна Рейчъл.

— Сега ме изслушай много внимателно! Моля те, Рейчъл, не, не те моля, а ти заповядвам да си помислиш пак, и то сериозно, за това, което се каниш да направиш. Нищо на този свят не може да те застави да проникнеш с взлом в тази къща. За броени минути мога оттук да вдигна по тревога аварийния отряд на ФБР във Вашингтон. Дай ми само двадесет минути и те ще го разпердушинят. И то така, че дори мокро петно няма остане от него! Защото, в сравнение с това Страшния съд ще му се стори детска забава...

Рейчъл разбираше загрижеността на Люсил. Ако можеха да си разменят ролите, и тя би говорила по този начин.

— Има много неща, които знае само Естърхаус — рече тя. — Ако успея да го изненадам и ако съм достатъчно убедителна, може би ще вдигне бялото знаме. Но ако го поемат федералните, те първо ще се заемат да му четат правата и така нататък. Нямам намерение да си хабя времето с подобни щуротии. Защото въобще не искам да му щракна белезниците.

Рейчъл знаеше, че на Люсил отчаяно ѝ се искаше да я попита какво си е наумила, щом като не иска да го арестува. Но очевидно Рейчъл нямаше никакво намерение да споделя плана си с нея. В момента Люсил Паркър, дори и да я бяха заставили да свидетелства под клетва, с ръка върху Библията, нямаше да признае нищо пред шефовете си от ФБР Вашингтон. Ала тя нямаше дори и най-бледа представа какво бе планирала Рейчъл Колинс.

— Ще се чувствам малко по-добре, ако продължим по някакъв начин да поддържаме връзка — добави Люсил. — И то непрекъснато.

— Също и аз.

— Тогава поне ми определи докога да чакам да ми позвъниш. На следващата секунда, ако не си ми телефонирала, ще изпратя тежката артилерия.

Рейчъл се замисли.

— Добре. Най-много тридесет минути.

— Рейчъл, това е ужасно дълъг интервал...

— Добре съм въоръжена. Не очаквам да се нахвърли върху мен. Ако пък се престори на глухоням и не успея нищо да изкопча от него, тогава веднага ще те повикам на помощ.

Мълчанието на Люсил беше красноречив признак, че не остана доволна от предложението на Рейчъл. Но в следващата минута Рейчъл си спомни за една задача, която беше останала на заден план, заради напрегнатото развитие на събитията през последните тридесет и шест часа.

— Люсил, можеш ли да проследиш заради мен един телефонен пост? Номерът му започва с код 703, което означава, че въпросният абонат се намира някъде във Вирджиния.

— Продиктувай ми номера и веднага ще се заема с него — обеща Люсил. — Но каква връзка има този номер с Естърхаус?

Рейчъл набързо ѝ обясни как беше попаднала на номера в досието на сержант Дън. После ѝ продиктува цифрите, учудена от самата себе си, че бе успяла да ги съхрани в паметта си, въпреки страхотното нервно напрежение през последните две денонощия.

— Досега узнах само, че телефонът е бил прекъснат. Това обяснява защо не успях да открия кой е бил абонатът. Още не мога да напирам връзката между този тайнствен абонат и съдията Естърхаус, но той може да ни заведе при човека, пред когото Дън се е отчитал. — Рейчъл погледна часовника си. — Сега по моя часовник е десет и четиридесет и пет. Дай ми половин час.

Рейчъл за пореден път огледа улицата. Бяха се струпали още автомобили, отчаяно търсещи места за паркиране. Трима шофьори едновременно заковаха спирачки, когато усетиха, че се кани да потегли — в мига, в който отново се настани зад волана. Устните им се изкривиха в нецензурни ругатни, когато им даде знак с ръка, че не бива да се надяват да им освободи своите три метра край тротоара.

Младата жена измъкна полицейския си револвер марка „Булдог“. Огледа барабана — лъщеше като чисто нова монета от едно пени. Зареди го с онези, специално обработени патрони, с половин заряд, с кухня, запълнена с отрова, които експлодираха след проникването в мишената. Те обаче имаха сериозен недостатък — не гарантираха висока точност от по-голямо разстояние. Това беше смъртоносно оръжие най-вече при стрелба по близки цели — когато се налага да стреляш от упор. Както се случва, когато проникваш като нежелан гост в нечий дом.

Рейчъл хвърли още един поглед към къщата на Естърхаус. Ръката ѝ вече беше върху дръжката на колата, когато иззвъня клетъчният телефон в джоба ѝ. Сигурно пак беше Люсил. Нима бе успяла толкова бързо да проследи онзи телефонен пост във Вирджиния?!

Плътен, леко дрезгав глас прошепна в ухото ѝ:

— Очаквам те. Отдавна.

23.

Пръстите на свободната ѝ ръка инстинктивно стиснаха дебелата дръжка на булдога в мига, в който тя замръзна на седалката. Едва на третата секунда Рейчъл се осмели да надзърне през дясното си рамо. На тротоара нямаше никой. Никой не се бе приближил към седана откъм уличното платно. Нито една кола не бе спряла незабелязано до нейната.

„Кучи сине, къде си се скрил?“

Дрезгавият глас отново отекна в ухото ѝ:

— Рейчъл Колинс, още ли си там?

Трябваше по-рано да се измъкне от тази кола. Тук, с тези прозорци, открити отвсякъде, беше прекалено лесна мишена — уязвима и беззащитна. Той спокойно можеше да се приближи незабелязано, да опре дуло до прозореца на водача и да ѝ пръсне мозъка още с първия изстрел.

„Ами ако не е толкова наблизо? Нали предпочита снайпера пред пистолета? Може пък да няма удобна позиция за стрелба... И ще изчака да се покажа от колата, за да ме улучи от отсрещния покрив...“

— Рейчъл?

— Кой си ти?

— Ах, да! Бях забравил, че никога не сме се срещали. Но скоро ще поправим този пропуск. Ако обаче точно изпълняваш указанията, които ще ти продиктувам по телефона.

Рейчъл се опита да превъзмогне страха и гнева, от които мускулите на корема ѝ се сковаха като корава плоча.

— Не давам нито цент за проклетите ти указания! Няма да мръдна оттук, докато не чуя името ти.

— О, да, разбира се. Как можах да забравя името си. Но ти го знаеш отдавна: Саймън Естърхаус. Съдията Саймън Естърхаус.

Рейчъл отново се сви на седалката. За миг едва не изпусна дръжката на револвера си, измъчвана от новото си хрумване: „По дяволите! Никога не съм виждала съдията Естърхаус. Не зная нито как изглежда, нито как звучи гласът му. Зная само, че куриерът е много

близък с него. Нищо чудно сега да ме подлъже да вляза в къщата, за да ме ликвидира с първия изстрел“.

— Искаш да разговаряме, така ли? Правилно ли съм те разбрала?
— попита Рейчъл с привидно равнодушен тон, стараяйки се да печели време.

— Непременно трябва да си поговорим. Това е... Как да го кажа... Това е естествено, след всичко, което се случи. Дори е задължително.

— Но ти ме търсиш на телефон, който не е мой.

— И двамата знаем, че точно сега Логан Смит не е в състояние да разговаря по телефона. Не само от своя телефон, но и от всеки друг...

Рейчъл затвори очи.

— Но все пак си знаел къде да ме намериш.

— От прозорците на дома ми мога да те наблюдавам. Ето, и сега те виждам в колата. Седнала си зад волана.

— Тогава защо не излезеш на улицата?

Той се изсмя презрително.

— Не, нямам това предвид. Нито пък ти предлагам да ме посетиш в къщата. Ти не би приела тази покана, нали? Поне не и днес, при сегашните обстоятелства...

„Дяволски е прав!“

— Не може ли да се срещнем...

— При басейна „Тайдъл“, срещу сградата на Монетния двор. — След кратка пауза той добави: — Вземи днешния „Ню Йорк Таймс“. На четиринадесетата страница ще намериш моята снимка.

Връзката прекъсна. Рейчъл погледна към къщата на съдията Естърхаус. Като че ли успя да зърне как се спусна крайчеца на една от завесите, но не беше сигурна.

Още от прага Памела забеляза Инженера на ъгловата маса в градината към ресторанта до френския пазар на Уисконсин авеню. Според нея днес той беше по-привлекателен от друг път — слаба и стройна фигура, чудесен тен, слънчеви очила от колекцията на прочут моден дизайнер, гъста коса, рошена от вятъра. Усмихна се при мисълта

как би могла да го заведе някъде, насаме, за да се наслади по-отблизо на всичките тези прелести.

Тя си проправи път сред навалищата от купувачи, помъкнали торби и книжни кесии.

— Столът свободен ли е?

Инженера се усмихна и я покани с мълчалив жест. Не вдигна глава, но Памела прекрасно знаеше, че я бе забелязал още от ъгъла. И двамата бяха много опитни, така че никога не допускаха грешки, когато си уговаряха срещи.

Памела седна на стола и зачака, а той се огледа и младата келнерка веднага се приближи към масата. Поразителна беше способността му да въздейства на жените. Памела го знаеше от собствен опит.

Тя заговори чак след като ѝ поръча кафе.

— А сега какво следва?

— Сега ще чакаме.

Гласът му беше съвсем малко по-силен от шума наоколо.

— Наистина ли мислиш, че Саймън ще се осмели да разговаря с онова момиче? Или че тя ще отиде при него в къщата?

— За него нищо не мога да твърдя със сигурност, но тя няма друг избор. Всичко, до което засега Колинс се е добрала, свидетелства, че следите водят към Саймън. Точно сега тя е твърдо уверена, че ако се докопа до Саймън, ще може да изтръгне от него името на убиеца. — Той огледа алеята, разделяща на две ресторант-градината. — Така че няма друг изход, освен да се опита да се срещне с него — продължи той, но този път по-тихо. — О, да, тя за нищо на света няма да се откаже от решението си лично да залови убиеца. Но не знае, че нищо няма постигне. Никога няма да залови онзи, който изстреля куршума срещу най-добрия ѝ приятел, който може би щеше да играе в бъдеще и още една роля в живота ѝ — ролята на обожаван любовник.

Памела се засмя:

— Какво?! Колинс и Смит? Ти се шегуваш!

— Хората могат да кажат същото и за нас двамата, Памела. Ако се замислиш, ще стигнеш до извода, че в най-скоро време е напълно възможно и за нас да плъзнат подобни слухове.

— С тази разлика, че ние ще оцелеем в тази смъртоносна игра — кимна Памела.

— Да, но не защото сме по-добри от тях.

— Тогава защо ще оцелеем?

— Защото не вярваме в човешките добродетели. Не вярваме, че това е зло, а онова — добро. — Той ѝ се усмихна. — Ще ги надхитрим, защото сме по-умни и по-ловки от тях, защото знаем как да постигаме целите си.

Памела пое силната му, мъжествена ръка в дланта си и поднесе пръстите му към устните си.

— Понякога ме озадачаваш. Дори започвам да се съмнявам, че ще се влюбиш в нея.

— Аз? В Колинс? Не. Но дори и ти не можеш да отречеш, че за жена тя се справя доста добре.

— Наистина ли вярваш, че тя няма да се откаже от преследването и ще продължи да търси убиеца, каквото и да ѝ струва това?

— ... ще продължи да търси убиеца... — Инженера повтори думите ѝ и се замисли. — Да, мисля, че точно така ще постъпи, защото възприема всичко прекалено лично. Мисля, че никога няма да се примири със смъртта на Моли Смит. Зная също, че отчаяно жадува да се срещнем лице в лице, дори и само за една-две секунди. Искане да се добере до това разкритие, ако ще и да е миг преди да умре.

Донесоха кафето. Памела отвори пакетчето с подсладител и разбърка кафето в чашата.

— А после какво ще стане? — попита тя, преди да приближи устни към ръба на чашата.

Инженера се наведе напред и отметна кичура от челото ѝ. Тя усети как дъхът му стопли кожата ѝ.

— После всичко ще приключи и ти най-после ще получиш това, към което толкова отдавна се стремиш.

Съдията Естърхаус разклати коняка в чашата, съзерцавайки как кристалчетата се стопяват в скъпата течност с цвят на тъмен пчелен мед. Когато лекарството се разтвори напълно, той отпи една глътка и усети как подлудяващата болка във венците му затихна. Питието го успокои, отпусна го и му позволи отново да се унесе в спомените си — изпълнени с демонично раздвоение, със съдбоносни решения, със

заглушаване на истинските му желания, с безброй унижения. Помнеше всичко съвсем ясно, макар че му се искаше да забрави толкова много. Спомените драматично се блъскаха в съзнанието му като пеперуди в светеща лампа.

Алкохолът не само го сгря и успокои, но му вдъхна и смелост да се обади на Рейчъл Колинс. Естърхаус знаеше, че все още може да промени нещо, че не всичко беше безвъзвратно загубено и пропиляно. Нищо не го задължаваше да урежда тази среща край басейна „Тайдъл“. Нищо, освен измъчващата го съвест.

Съдията се вгледа втренчено в пламъците, танцуващи в камината. Вдигна ниската тумбеста чаша и отпи още малко от коняка. Напоследък, без сам да може да си обясни защо, натрапчиво го спохождаше образът на Логан Смит. Колкото и да се опитваше да го пропъди от мислите си, опитите се оказваха обречени на неуспех. Ето и сега отново се замисли как ли е изглеждал федералният агент в онзи склад, окървавен и проснат на пода.

После изплуваха другите кошмарни видения. Агентите, загинали в Аризона. И Моли Смит. И генерал Грифин Норт... Струваха му се като безкрайна верига, към която се бе оказал привързан и той от невидима, необяснима сила.

Но сред тях се открояваше един мъж, за който в спомените на съдията завинаги беше запазено по-специално място. Някога той беше негов приятел, на когото съдията може да разчита, който беше успял да спечели доверието му. Но този млад и многообещаващ юрист се бе провалил, защото нямаше нищо по-непростимо от това да се противопоставиш на силните на деня. Съдията беше принуден да го стъпче, да го унищожи, да съсипе кариерата му, макар сега да съжаляваше и да се измъчваше от чувството, че е виновен за непоправимото, което се бе случило с Коупланд.

От мига, в който Стивън Коупланд бе прекрачил за последен път прага на кабинета на съдията Естърхаус, и на двамата беше пределно ясно, че конфликтът между тях е неразрешим. Защото съдията вече беше предупреден от старшите съдружници в правната кантора, в която работеше Коупланд. От същите тези всемогъщи адвокати, на които съдията беше задължен за подкрепата в началните периоди на

кариерата си. От него поискаха да го мами, докато директорите на „Бел енд Робъртсът“ и „Рейлроудс“ подготвят всички „доказателства“ — достатъчно убедителни, за да се превърне Стивън Коупланд в главния виновник за банкрута на железопътната компания.

Саймън Естърхаус никога не беше забравял колко им е задължен. Никога не му бе хрумвало дори, че може да им откаже да се отплати за щедрата подкрепа. Докато на Стивън Коупланд съдията не дължеше нищо. Нищо, освен малко човештина.

„Ако тогава не го бях предал...“

Разбира се, тогава всичко щеше да бъде съвсем различно. Коупланд нямаше да се превърне в негов отявнен враг, нямаше да изгаря от желание за мъст. Може би той и Бети Ъндъруд щяха и днес да си останат влюбени един в друг, не беше изключено дори вече да са се оженили, но никога нямаше да се осмелят да надзърнат в тайните архиви на съдията Естърхаус. А това би означавало папката с данните за смъртта на генерал Норт да остане завинаги погребана в онзи безлюден склад, вместо да се превръща в инструмент за отмъщение, попаднал в ръцете на неуравновесен, озлобен и амбициозен млад юрист. Да, жалко. Много, много жалко, защото Коупланд беше не само амбициозен, но и доста способен.

„Можех тогава да ги спася, и то всичките. Дори и Стивън... дори и себе си.“

Но вече беше безнадеждно късно за благородни жестове, с които да изтрие петната от миналото. Оставаше му само един изход. И този изход, това пробуждане на съвестта беше до голяма степен провокирано от кошмарния телевизионен репортаж. Камерата с ужасяваща натуралистичност беше показала как изтича кръвта на Логан Смит, как безпомощно кълумва главата му, когато санитарите го поеха, за да го пренесат на носилката.

Той остави чашата с недопития коняк на масата, стана от креслото и се запъти към горния етаж, за да се освежи в банята. Написка лицето си със студена вода, но не посмя да се погледне в огледалото. Нямаше желание да се любува на физиономията си, защото знаеше, че няма на какво да се зарадва. Протегна ръка към чашата, в която държеше протезите си. И без тях можеше да говори сносно, но си го позволяваше само в присъствието на жена си. От един изтъкнат правист, от един бъдещ член на Върховния съд се изискваше

прецизна дикция и ораторска дарба, така че беше немислимо Саймън Естърхаус да излезе от дома си без протези. В никакъв случай не искаше да фъфли в присъствието на Рейчъл Колинс.

След като си постави протезите, Естърхаус си изми ръцете, взе си шлифера от гардероба и слезе по стъпалата. В преддверието се спря и се огледа. Това беше неговият дом, припомни си той, но вече не можеше да му предложи нито топлина, нито уют.

Русокосото момиченце надигна главица и я изгледа с любопитство, дори с подозрение, когато клетъчният телефон иззвъня в джоба на Рейчъл. Тя се усмихна на детето, което ѝ се изплези предизвикателно и веднага хукна към пейката, където го чакаше майка му.

— Къде си сега? — попита я Люсил. — Стори ми се, че чувам детски гласове.

— До басейна „Тайдъл“. — Рейчъл се огледа. — Знаеш ли малкия пристан, където дават лодки на час?

— Разбира се, че го знам.

— Днес в парка наоколо има много хора, защото времето е приятно и всички майки са решили да изведат децата си на чист въздух. Може би именно затова съдията избра това място за срещата — тук е шумно, пълно с хора, така че човек лесно може да остане незабелязан.

— А забеляза ли го?

— Не. Мисля, че още не е дошъл. — Рейчъл погледна днешния брой на „Ню Йорк Таймс“, разтворен на колене ѝ. — Но вече знам как изглежда.

— И аз си купих вестник. Изглежда ми много потаен, с една дума — неприятен тип — промърмори Люсил. — Най-лошото е, че може би дори и в този миг те следи отнякъде. Не вярвам да е пропуснал да извика хората си.

— Не, Люсил, не мисля, че е решил да ми залага капан. Не разполага с достатъчно време. В статията във вестника се споменава, че по-късно днес трябва да се яви на някаква важна среща на юристи от цялата страна. Дори предполагам, че няма да има много време за разговор с мен.

— Да, така е. Помниш ли онзи телефонен номер, който ми беше продиктувала? Принадлежи на една компания, нарича се „Уандърленд Тойс“. Главната квартира на компанията се намира не много далеч от летище „Дълес“. Тази информация подсказва ли ти нещо?

— Не. За пръв път чувам за такава компания.

— И аз за нищо не се досещам.

— Сигурна ли си, че се нарича „Уандърленд Тойс“?

— Да. Два пъти проверих в компютрите на телефонната компания „Бел Атлантик“.

„Странно... Каква може да е била връзката между сержант Дън и една компания за производство на детски играчки^[1]?“

— Сигурна ли си, че тази компания произвежда детски играчки?

— усъмни се Рейчъл. — Макар че с това име Уандърленд...

— И аз се съмнявам, че тук има нещо не наред — отговори Люсил. — Ще се опитам да узная повече чрез Бюрото за доходите на корпорациите към Финансовото министерство. Веднага се заемам с тази проверка.

Рейчъл се извърна, защото слънцето блестеше право в очите ѝ. За миг движението на групата деца, играещи около фонтана, привлече вниманието ѝ. Те се разпръснаха на всички страни, като гълъби, усетили приближаването на ястреб. И тогава го видя, на шестдесет метра от нея, бавно крачещ към пейката.

— Той идва — уведоми тя Люсил. — Няма да се отклоняваме от основните правила, нали? Ако не ти позвъня до тридесет минути, ще вдигнеш по тревога специалния отряд. Сигурна съм, че хората наоколо, като например продавачът на хотдог на ъгъла, ще ни запомнят, така че той няма да може да отрече, че никога не се е срещал с мен.

Той вече я беше забелязал и се насочи право към нея. Рейчъл се отдалечи от двете семейства на съседните пейки, които тъкмо започнаха да изваждат от саковете си сандвичи. Сега беше по-близо до учениците, ритаци топка на тревата зад пейките. Момичета, вероятно от същия клас, гледаха как момчетата тичат, крещяха и ръкопляскаха при всеки успешен удар. Зад импровизираното игрище се издигаше висок дъб. Без да откъсва очи от Естърхаус, Рейчъл се

отдалечи към дъба и се подпря на дебелия ствол. Грапавата кора се вряза в дланта ѝ. Другата ѝ ръка беше пъхната в джоба и стискаше револвера. В момента слънцето грееше в гръб и ѝ осигуряваше ценно предимство.

Съдията изглеждаше по-различен от снимката в „Ню Йорк Таймс“ — там беше с елегантен сив костюм и виненочервена вратовръзка. Но лицето беше същото. Едва когато той се приближи, Рейчъл забеляза повехналия му вид и бледата кожа на лицето, навярно неизлагано често на слънце. Беше облечен в тъмносин шлифер и сиви панталони, а на краката си носеше лачени обувки, грижливо лъснати. Тя се успокои малко, като видя, че шлиферът му беше разкопчан. Саймън Естърхаус крачеше с ръце, леко отдалечени от тялото, с разперени пръсти. Когато останаха само два метра между тях, тя долови мириса на коняк. Очите му бяха зачервени. Тя се огледа, но никъде наоколо не забеляза да са се появили други мъже или жени.

— Вие ли сте Рейчъл Колинс?

По време на службата си във Военната прокуратура Рейчъл неведнъж се беше сблъсквала с какви ли не нарушители. Сред тях имаше и много опасни типове, но имаше и жалки, дребни фигури. Никога досега обаче не бе попадала на личност, заплетена в такива престъпни комбинации. В първия миг тя дори не разбра, че го гледа хипнотизирано. Ала това би била естествената реакция на всеки нормален човек, пред когото се е изпречило олицетворението на злото. „Трябва да внимавам с него, и то извънредно много“, повтори си младата жена. А после, закани се тя мислено, когато съдията Естърхаус попадне зад решетките, може би отново ще се срещне с него, за да се опита да разбере мотивите му, но едва когато е спокойна, че той е на сигурно място, в строго охраняван затвор.

— Да, ясно ми е, че не изпитвате нещо друго към мен, освен омраза — смутено промърмори Естърхаус. — Но това би било доста неприятно, ако все пак желаете да преговаряме.

— Вече няма за какво да преговаряме. — Гласът ѝ прозвуча твърдо, без следа от уплаха, без да трепне нито за миг. Но не можа да устои на изкушението да го упрекне, поне веднъж: — Защото не останаха много живи играчи.

Естърхаус се загледа някъде далеч зад гърба ѝ, като че ли се опитваше да надникне отвъд хоризонта. Сякаш беше изпаднал в транс.

— Говорите така, защото нищо хубаво не сте запомнила досега — промърмори той. — Да, загинаха много, прекалено много... Но не всички. Все още не е късно да се сложи край на всичко това. — Той посегна към джоба си.

— Недейте.

— Но тогава как ще видите това, което съм ви донесъл? Не, не съм въоръжен.

Рейчъл не знаеше дали да му повярва — в дрехите му имаше достатъчно удобни места, за да се скрие пистолет. За всеки случай тя се приготви да измъкне своя револвер, преди той да е успял да стори каквото и да било. Проследи с очи ръката му, която бавно разтвори шлифера. Отвътре имаше два джоба. От единия се подаваха листа, сгънати наполовина.

— Документи. Мога ли сега да ви ги покажа?

Рейчъл знаеше, че може да измъкне оръжието си за някакви си три десети от секундата. Всяко движение на съдията, дори и той да се постарее да бъде внезапно, би било забавено, поради погълнатия алкохол.

— Извадете ги.

Естърхаус ги измъкна от вътрешния джоб. Страниците бяха хванати с телбод в горния ляв ъгъл. Стори й се, че бяха около двадесет — двадесет и пет.

— Какво е това?

— Не се ли досещате? Нали сте разговаряли с Бети? Не вярвам да е забравила за това досие. Сигурно ви е разказала за него.

На Рейчъл й се прииска да грабне листата от ръката му, но трябваше да прояви сдържаност.

Предпочете да се отдръпне встрани. Бяха почти еднакво високи, така че дулото на нейния револвер сочеше точно към десния му бъбрек. Рейчъл успя да надзърне зад гърба му, но бързо се успокои — наоколо беше чисто.

— Информация за последните дни на Норт, познах ли?

Естърхаус кимна, а Рейчъл си помисли, че дори би се усмихнал, ако въобще можеше да се усмихва. Той разгърна страниците, докато най-после намери тази, която го интересуваше.

На нея бе описан маршрутът на последното пътуване на генерал Норт — до базата на ВВС в Калифорния. Посочваше се в колко часа

самолетът ще излети от базата „Андрюс“, а след това и часът на пристигането в Палм Спрингс. Всички останали редове бяха задраскани с червена диагонална черта, а отгоре някой бе написал с едри печатни букви: „СЛУЧАЯТ Е ПРИКЛЮЧЕН“.

— Представям си как бие сърцето ви в този момент — заговори Естърхаус. — Макар че не мога да чуя ударите му. Но като че ли усещам задъханото ви дишане. Познахте ли тези страници?

Рейчъл предпазливо пристъпи към него, заставайки с гръб към ствола на дървото.

— Да, Бети ми беше споменала за този документ. — Тя го изгледа недоверчиво. — Защо досега не сте го унищожили? Някои страници тук вероятно са посветени на събития отпреди доста години. Защо още ги пазите? И защо, по дяволите, сте добавяли нови и нови?

— Вие сте следовател. Познавате психологията на престъпника. Може би и аз приличам по нещо на всички останали престъпници, които обичат да се връщат на местопрестъплението. Всички си приличаме по това — и убиецът, и джебчията... Обречени сме да си останем завинаги обвързани със спомените, въпреки страха, че можем да бъдем разкрити и съзнанието, че това може да се окаже решаващата улика.

Този път той наистина се усмихна — с болнаво помръдване на устните, разкриващи прекалено бели зъби, като че преди малко ги бе полирал и излъскал.

— Не посмях да унищожа тези страници. Вие сте млада, но когато ги прочетете, може би ще ме разберете по-добре. Навремето не вярвах, че някой друг ще надзърне в тях и че те завинаги ще си останат моя тайна. Но се оказа, че не съм взел под внимание прекомерното си високомерие и последиците от него. Разбирате ли за какво ви говоря?

— За гордостта, за прекалената гордост.

Съдията кимна, но в следващия миг примигна и притисна ръка към брадичката си. Рейчъл си помисли, че страда от зъбобол и е решил да разтрие челюст. Той избърса долната си устна, но когато отдръпна ръка, тя видя, че по дланта му се стича тънка бяла струйка.

— Трябва да ми съобщите името му.

Саймън Естърхаус я изгледа недоумяващо.

— Говоря за убиеца, нает от вас. Длъжен сте да ми го кажете.

— Да, длъжен съм да го предам.

Тя го изгледа учудено, когато той отново протърка челюст, но този път по-силно, след което изскърца със зъби.

— Ще се погрижа да ви задържат — продължи Рейчъл. — А сега искам да ми предадете тези страници. И без излишни движения.

Естърхаус се подчини. Рейчъл взе листата от ръката му и ги напъха в джоба си.

— Ще ви кажа кой е Инженера — бавно продума Естърхаус. — Макар че никой няма да ви разреши да го пипнете дори и с пръст, такъв играч е.

Рейчъл огледа парка, за да намери свободна от минувачи алея, по която да напуснат зоната.

— Наблизо ли е? — попита тя.

— Не му съобщих, че имам намерение да се срещна с вас.

— А защо ми казахте, че няма да можем да го арестуваме?

— Той не е от онези, над които се простира властта ви. Но ще го осъзнаете, едва когато ви разкрия кой е той.

За Рейчъл тази тирада звучеше безсмислено. Ако разполагаше с време и с помощници, би могла на всекиго да нахлузи белезниците. А сега разполагаше и с двете.

„Може би е глупаво... но защо да не опитам?“

— Зная за „Уандърленд Тойс“ — изрече тя.

Очите на Естърхаус се разшириха от изненада. Рейчъл осъзна, че държи в ръцете си силен коз. Това беше важна следа и Люсил трябваше да задейства своите хора веднага след като Рейчъл ѝ телефонира.

— Как успяхте да го разкриете?

Но думите се изтръгнаха от гърлото му по-скоро като стон. Лицето му се сгърчи, той простена още веднъж. Ръцете му стиснаха устата и коленете му се подгънаха. Съдията се свлече на тревата и започна да се гърчи като епилептик. Рейчъл изкрещя, когато тялото му се сви в страхотен спазъм. Тя приклепна до него, стисна го за брадичката с едната си ръка, а с другата се опита да отскубне пръстите му от лицето. Но главата му продължаваше трескаво да се мята и да се удря в земята.

Викът ѝ привлече вниманието на всички наоколо. Тя чу как хората се развикаха, после някой побягна.

— Обадете се на 911, веднага! — изкрещя тя през рамо.

Внезапно Естърхаус отпусна ръце. Рейчъл бръкна в джоба си за клетъчния телефон и го подхвърли на един от учениците, които бяха прекратили играта си, и ги наблюдаваха.

Тя погледна съдията. Очите му бясно се въртяха в орбитите, а челюстите му потракваха, като че ли се мъчеше да сдъвче нещо живо, мърдащо в устата му. Рейчъл разкъса ризата му и залепи ухо към гърдите. Сърцето му биеше до пръсване.

— Памела...

Произнесе името с ужасяващо прохъркване, след което шумно всмукна въздух и се задави.

Рейчъл с ужас видя как от устните му потече мътна бяла пяна.

— Името! Кажи ми името му!

Естърхаус се вторачи в нея като обезумял. Опита се да проговори, но успя да повтори само името на жена си. Нов спазъм разтърси гърдите му и той отметна глава.

— Памела го знае...

— Не! Няма да ти позволя да умреш сега! — шепнеше Рейчъл като побесняла. — Не сега!

Тя започна да масажира сърцето му, притискайки едната си китка върху другата. Натискаше силно, веднага отпускате, после пак натискаше. Искеше ѝ се да може да му влее поне част от желанието си за живот, но нищо не постигна. Зад гърба ѝ тълпата беше притихнала, само някой сподавено прошепна:

— Опитай уста в уста...

Рейчъл посегна да му отвори устата. Но оттам забълбва бяла пяна, примесена с кръв. Тя не можеше, никой не можеше да я застави да притисне устни към тази розовееща уста.

Бавно се отдръпна. Остана така за момент, на колене, със сведена глава. После някой ѝ подаде одеяло и тя покри трупа на съдията.

Рейчъл се изправи и огледа тълпата. Зърна момчето, на което беше дала клетъчния си телефон. Той тръгна към нея веднага щом погледите им се срещнаха.

— Обадох се. Линеяката скоро ще пристигне.

Рейчъл му показва служебната си карта и взе телефона.

— Ще помолиш ли тези хора да се отдръпнат? Но да останат наблизо до идването на санитарите.

— Да, ще им кажа.

И той се зае заедно със съучениците си да изтласкат тълпата назад. Рейчъл се облегна на ствола на дъба и се отпусна. Все още трепереше. Тя остана така, за да изчака хората да се отдръпнат и да образуват плътен кордон около мястото, където лежеше Естърхаус, след което бавно се отдалечи към изхода на парка.

---

[1] „Уандърленд Тойс“ буквално означава „Страната на чудесните детски играчки“. — Б.пр. ↑

24.

Рейчъл тичаше и трескаво се опитваше да подреди мислите си: „Естърхаус е мъртъв. Мъжът, когото той нарече с прозвището Инженера, или куриера, както го наричах аз, по някакъв начин се е добрал до него. Естърхаус призна, преди да издъхне, че Памела го познава. Дали тя знае, че на Саймън Естърхаус му остава малко да живее? И дали ще ѝ разкрие името на Инженера...“.

Една линейка профуча с вой по алеята към мостчето с гребните лодки. Хората покрай нея се спираха и обръщаха глави, но Рейчъл не спираше да тича като обезумяла. Сред тълпата около онзи дъб все ще се намери кой да разкаже на полицаите и санитарите за непознатата жена, коленичила край умирация, отчаяно опитваща се да му помогне, която после внезапно бе побягнала нанякъде. Може би най-добре я бяха запомнили учениците, ритащи топката на тревата. Рейчъл не можеше да си позволи точно сега да се остави да бъде разпитвана от вашингтонската полиция. Пресече улицата запъхтяна, прескочи ниската ограда пред градинката на ъгъла и продължи към колата си, паркирана на площад Раул Валенберг^[1].

Затръшна вратата и сграбчи с две ръце волана. Остана така няколко секунди, заслушана в бесния ритъм на сърцето си. Погледът ѝ попадна върху огледалото за обратно виждане и тя се ужаси от гневно искрящите си очи. Посегна към телефона в джоба си.

— Люсил?

— Господи, най-после! Крайно време беше да се обадиш. Изтече почти половин час. Добре ли си?

— Естърхаус е мъртъв. Приличаше на сърдечен пристъп. Мисля, че е погълнал някакъв невротоксичен препарат. Люсил, слушай ме внимателно! Той ми даде всичко. Е, почти всичко. Нарече убиеца с прозвището „Инженера“. А когато му споменах за „Уандърленд Тойс“, едва не онемя. Мисля, че трябва веднага да провериш тази компания за детски играчки. Много е съмнителна.

— По-сомнителна е, отколкото предполагаш. Когато се опитах да проверя в Бюрото за доходите на корпорациите към Финансовото

министерство, ми отказаха достъп. Забранено било да се проверява каквото и да било, свързано с „Уандърленд Тойс“.

— Пълна забрана за достъп?

— Нямаше откъде да го знаеш, но Логан и аз вече сме се сблъскали с нещо подобно. „Уандърленд Тойс“ е само фасада, нещо като прикритие на правителствената разузнавателна служба. Като онази, със седалище в Лангли.

— ЦРУ?

— Че кой друг.

На Рейчъл ѝ се зави свят.

— Но какво излиза? Че Инженера работи за ЦРУ?

— Научи ли името му?

— Естърхаус издъхна точно преди да ми го съобщи.

— Тогава ще ни отнеме много време да се доберем до този негодник.

— Може би няма да е толкова много. Естърхаус призна, че Памела го познавала. Памела е съпругата на съдията.

— А знаеш ли с какво се занимава тя? Важна клечка е в Министерството на правосъдието. Ръководи Федералната програмата за защитата на свидетелите.

Рейчъл се поколеба. Не знаеше как да реагира.

— Не разбирам, Люсил, какво общо има това с нас. Но може би тя е последната жива личност сред всички, които са познавали убиеца. Освен ако той вече не се е докопал и до нея...

— Рейчъл, зная, че веднага ще се заемеш с издирването ѝ. Но първо ме изслушай, и то много внимателно. След като разговарях с експертите от Бюрото за доходите на корпорациите, някой от Вашингтон грабна слушалката и с нетърпящ възражение тон ми нареди да го свържа с моя директор. Представяш ли си, с моя директор! Той ме извика след половин час в кабинета си и ме наруга така, както и баща ми не ме е ругал, когато още ходех на училище. Нахока ме за всичко — за Логан, за Бюрото за доходите, за опитите ми да проваля акции на ЦРУ под прикритие. Искаше обяснения. Да, включително и за теб. Опитах се да извъртам, но той ми кресна, че знаел всичко за теб, че съм ти помагала да осъществиш самоубийствения си план.

Люсил спря, за да си поеме дъх.

— Работата е там, че сега съм принудена да докладвам всяка своя стъпка в кабинета на директора. Нали сме държавни служители. Нямам друг изход. Съгласно последните му заповеди, трябва веднага да прекратиш разследването и...

— Не съм му подчинена! Няма право нищо да ми нарежда.

— О, Рейчъл, та той веднага ще позвъни на твоя шеф! Може би вече го е сторил.

— Кажи на твоя директор, при цялото уважение, което му дължа, че ако той или някой друг реши точно сега да бие отбой, Памела Естърхаус ще бъде мъртва най-късно до сутринта. Осигури им още малко време, Люсил! Кажи им за съдията. По-добре да го чуят от твоите уста, отколкото от новините по телевизията след час-два. Не ме изоставяй точно сега. Наближава край на играта... Остани с мен!

За миг пукотът от статичното електричество отекна гръмко в ухото на Рейчъл.

— Какво ще правиш сега? — попита Люсил.

— Ще побързам да открия Памела Естърхаус преди Инженера и да я скрия някъде, където ще бъде в безопасност.

— Но къде?

— В първото полицейско управление, което ми попадне пред очите. Или в сградата на ФБР. Тогава вече твоят директор може, ако пожелае, да ми вземе главата.

— Колко време ти е необходимо?

— Не зная. Люсил, чуваш ли ме? Обещавам ти, че ако ме притиснат до стената, ще вдигна такава олелия, че ще имаш повод да изпратиш момчетата от специалния отряд по следите ми.

— Добре, Рейчъл — тихо се съгласи Люсил. — Помъчи се да я откриеш, но не забравяй, че съм длъжна да съобщя на моя шеф плановете ти.

— Трябва да се опиташ да го убедиш, че ако Инженера пръв се добере до нея, ще бъде безнадеждно късно да й осигуряваме каквото и да било прикритие.

През дърветата край улицата и профучаващите автомобили Рейчъл успя да зърне мигащите светлини на полицейската кола по

отсрещната алея. От пронизващия вой на сирените стъклата на колата ѝ започнаха да вибрират. Тя набра номера на Памела Естърхаус.

Четири позвънявания — никакъв отговор. Накрая се чу женски глас.

— Министерство на правосъдието. Добър ден.

— Памела Естърхаус?

— В момента не е кабинета си.

„Може би ще прехвърлят разговора от кабинета ѝ в друга стая...“

— Името ми е Рейчъл Колинс, военен следовател, от Форт Белвоар. Налага се спешно да говоря с госпожа Естърхаус.

— Един момент, моля.

Паузата ѝ се стори безкрайна, Рейчъл започна да барабани с пръсти по волана. Наложил се да чака още толкова дълго, че по едно време се зачуди дали не са прекъснали линията.

— На телефона е Памела Естърхаус.

Гласът беше рязък, делови и хладен. Рейчъл внезапно се смути: как да съобщи мрачната вест на една жена, с която никога не се бе виждала?

— Госпожо Естърхаус, аз съм Рейчъл Колинс. — Тя спомена своя чин, а след него и номера на служебната си карта, за да спечели доверието на жената на другия край на линията.

— Какво мога да направя за вас, следовател Колинс?

Рейчъл се опита да събере сили и да съобщи на Памела Естърхаус, че вече е вдовица. Спря се само, за да изслуша приглушеното ѝ изхлипване, след което съобщи къде и кога беше умрял съдията.

— Колинс, наистина ли вие се обаждате?

Рейчъл затвори очи.

— Да, госпожо, аз се обаждам.

— Вие ли бяхте с моя съпруг, когато... когато това се случи?

— Да, аз бях.

— Но сега не сте при него, нали? Защо не ми се обаждат от полицията или от спешното отделение на някоя болница, а вие? Нищо не разбирам...

— Вашият съпруг почина от сърдечен пристъп, госпожо Естърхаус. Поне така изглеждаше. Но аз знаех, че беше убит. Зная също, че убиецът сега е по вашите следи.

— Саймън убит?! Да не сте полудяла?

— Обадете се в полицията, госпожо Естърхаус. Те ще потвърдят кога и къде се е случило. Ще ви кажат също, че очевидци са видели някаква жена с него. Това бях аз. Но полицията не подозира каква опасност е надвиснала над вас самата. Но аз зная. Само аз. И притежавам доказателства. Ще ви обясня всичко, когато се срещнем в кабинета ви в Министерство на правосъдието.

— В момента не се намирам в Министерство на правосъдието, а в сградата на Конгреса. Моята секретарка ви прехвърли тук.

„О, това не е добре! Никак не е добре!“

— Госпожо Естърхаус, къде точно се намирате в момента?

— В библиотеката на Конгреса.

— Има ли някой около вас?

— Не. Преди малко си тръгнаха хората, с които имах среща.

— Някаква охрана?

— Слушайте, това вече преминава всякакви граници! Не ви познавам, никога не съм ви виждала...

— Веднага тръгвам към библиотеката.

— Прекъсвам връзката, следовател Колинс, ако наистина така ви е името. А после ще се обадя в полицията...

— Но след като се убедите, че ви казвам истината, може ли да ми позвъните на номера, който ще ви продиктувам. Моля ви...

— Добре. Дайте ми проклетия номер!

Рейчъл изреди цифрите. Чу се рязко изщракване, а след него сигнал „Свободно“.

Тя отпусна глава на облегалката. Памела Естърхаус — тази „важна клечка“ говореше като надменна кучка.

„Как би реагирала самата ти, ако беше на нейно място? Ако някоя жена, напълно непозната, ти пробута подобна версия?“

Опита се да потисне гнева си. Засега най-важното беше, че Памела Естърхаус беше на сигурно място, в сградата на Конгреса. Там дори и Инженера не я заплашваше. Кабинетите бяха един до друг, а охраната — изключително строга.

Рейчъл измъкна свитъка, който ѝ бе връчил съдията. За миг го задържа в дланта си, за да усети тежестта му. Забеляза, че някои от страниците бяха по-жълти, следователно, по-стари от другите. Остана така, с листата в ръка, за да се наслади на триумфа си — тя държеше

доказателството, което можеше напълно да оправдае своеволните ѝ инициативи през последните дни и часове.

Отново погледна свитъка, след което се зае да прелисти набързо страниците. Прегледа ги съвсем бегло, макар че и това беше достатъчно, за да реши какво да предприеме. Но какво ѝ беше казала Бети Ъндъруд в Аризона? Че когато прочете тези документи, ще се убеди, че генерал Норт от години е бил обект на следене...

Да. Това беше очевидно още от беглия прочит, но въпреки това изглеждаше ужасяващо и абсурдно. Рейчъл не можа да се ориентира веднага, защото не можа да схване напълно връзката между описваните събития, докато търсеше пасажите, за които ѝ бе споменала Бети.

Една патрулна полицейска кола се появи в дъното на алеята. Полицията навярно разполагаше с нейното описание и вече я издирваха. Тя подкара колата, за да се влее в потока от автомобили. Потегли по Индипендънс авеню, за да стигне до сградата на Конгреса. Замисли се какво да предприеме, после погледна часовника си и се изплаши, че няма да стигне навреме. Вече наближаваше Музея на авиацията и астронавтиката, а оттам ѝ оставаха само няколко минути с колата. Извади клетъчния телефон и го стисна в ръка. Държа го така, докато корпусът му се стопли в дланта ѝ. Изводите, до които стигна след минута размисъл, изглеждаха налудничави. Толкова налудничави, че с никого не смееше да ги сподели.

„Но ако не проверя, дори и да получа куршум в главата, как ще се убедя дали съм права, или не?“

Рейчъл позвъни на Люсил и ѝ разказа всичко.

— Според мен, имаш право — тутакси се съгласи Люсил.

Рейчъл намери място за паркиране срещу ботаническата градина. Отдясно се издигаше сградата на Конгреса, масивна като крепост, с високия си купол, увенчан с бронзовата Статуя на свободата. Отляво беше по-малкото от двете изкуствени езера. През горещите летни дни там почти винаги се тълпяха хора, приседнали на ръба на басейна, рамо до рамо, потопили крака във водата. Но днес, въпреки възхитителната гледка, почти нямаше посетители. Рейчъл реши, че повечето от хората без работа бяха предпочели в този час да се

разходят покрай бреговете на Потомак, за да се полюбуват на последните топли есенни дни.

Рейчъл вдигна поглед към внушителните стъпала пред сградата на Конгреса. За такава видна личност като Памела Естърхаус е достатъчно само да звънне по телефона, за да предизвика паника сред служителите в държавните учреждения. Сигурно вече е разбрала къде са откарали тялото на съпруга ѝ. Разбрала е също и че вече нищо не можеше да се направи за него. Следователно можеше да допусне, че Памела Естърхаус не беше напуснала сградата на Конгреса, така че се надяваше да я намери в библиотеката на Конгреса или в кабинета ѝ в Министерство. Това беше последното действие на пиесата и тя беше длъжна да изиграе ролята си докрай.

Рейчъл тъкмо тръгна по стъпалата нагоре, когато клетъчният телефон в джоба ѝ избръмча.

— Следовател Колинс, обажда се Памела Естърхаус.

Рейчъл застина на място. Сухият тон беше отстъпил на по-мека интонация, пропита със скръб.

— Къде точно се намирате в момента?

Изглежда, че Памела Естърхаус не чу въпроса ѝ.

— Оказа се, че сте били права... относно съпруга ми. Откарали са го в болницата в Бетесда. — Думите едва се отронваха от устата ѝ. — Лекарят заяви, че симптомите наистина били като при инфаркт, но имало някои неясни моменти. Какво, по дяволите, може да означава това? Неколцина от свидетелите в парка описали пред полицаите външността на жената, която се опитала да помогне на Саймън. Според мен, това описание съвпада с данните за вашата външност.

— Госпожо Естърхаус, не може ли да уредите да ме пуснат при вас? Отвън съм, пред главния вход на сградата.

— Имам нужда да изляза на въздух. Не мога да остана повече тук, затова нека...

— Къде искате да се срещнем?

— До малкия басейн край изкуствената пещера.

— Да, виждам го от тук. — Рейчъл се затича. Клетъчният телефон се тресеше в ръката до ухото ѝ. — Само не прекъсвайте! Говорете, говорете!

— Нямам сили да говоря повече. Чувствам се... Не знам какво да кажа. Какво трябва да направя сега? Следовател Колинс, моля,

побързайте!

Рейчъл побягна с все сили.

„Само поддържай стабилно темпо, както на тренировките — каза си тя. — Вдигай високо колене! Дишай ритмично! Не спирай! Не спирай! Не изпускай целта от очи! Още триста метра и ще бъдеш възнаградена. Дори и с премия. Бъди нащрек. Ето ги дърветата. Слънцето грее, така че ще зърнеш отблясъка от дуло на пистолет, ако...“

На отсрещната страна на басейна се виждаха внушителни дървета, засадени в полукръг. Мястото беше закътано, встрани от оживените алеи, и рядко посещавано от туристи. Ето там, до пейката до басейна се показва женска фигура в елегантен костюм, с наведена глава. Тя ровеше в дребния чакъл, с който беше настлана пътеката около басейна с върха на обувката си. Жената беше съвсем на открито — чудесна мишена за снайперист.

В съзнанието на Рейчъл като моментен стопкадър изплува образът на Логан Смит в мига, в който куршумът го застигна отзад. В движение, тя дръпна ципа и бръкна в джоба, но реши да не изважда револвера. Когато видя, че Памела Естърхаус вдигна глава към нея, измъкна служебната си карта и я стисна пред гърдите си. До ръба на басейна оставаха броени метри.

Задъхана, с дробове, изнемогващи от недостиг на кислород, Рейчъл най-после стигна до пейката, без да откъсва очи от чакащата я жена. Нямаше и помен от шикозната елегантност на високопоставената дама. Изисканият ѝ костюм висеше като на закачалка. Сълзите бяха размазали грима ѝ. Тя вдигна зачервените си очи и измери Рейчъл от глава до пети. Обаче нещо необяснимо в погледа ѝ накара Рейчъл да застане нащрек.

Памела Естърхаус взе служебната карта на Рейчъл и внимателно я разглежда.

— Да, това обяснява защо размахвате този револвер пред лицето ми — промърмори тя. — Обяснява също много други загадки. Наистина се справяте много добре.

— Госпожо Естърхаус, нека да се отдалечим малко по-нататък, към онези дървета. Тук, на открито, сте изложена на опасност.

— За каква опасност става дума, следовател Колинс?

— Моля ви, госпожо!

— Не. Първо ми обяснете за какво е цялото това дебнене и какво общо има със смъртта на съпруга ми. Или с убийството, ако така предпочитате.

— Вашият съпруг ми разкри името на убиеца. Трябва да хвърля един поглед на бележника ви с телефоните.

— Какво?

— Той ми спомена още, че винаги носите със себе си малък бележник с телефонни номера и адреси. Кожен бележник, май че така каза. Дайте ми го и аз ще ви обясня какво имам предвид.

Памела Естърхаус се поколеба, но бръкна в дамската си чанта, която бе оставила на пейката. Бележникът наистина беше кожен — изящна изработка, от „Хермес“. Рейчъл набързо прелисти страничките. Имената бяха изписани с четлив, изящчен почерк. Очите на Рейчъл засмъдяха от виране.

— Следовател Колинс, моля ви, ще бъдете ли така любезна да ми покажете дланите си? И на двете ръце.

Имаше нещо неприятно, нещо смрадливо в този глас — напомнящ тежкото ухание на лилии, нахвърляни върху труп в незатворен ковчег — престорено благ, като на нехаен минувач, предлагащ шоколадче на просещо дете. Но въпреки това Рейчъл се подчини. Бележникът с телефонните номера се изплъзна от пръстите ѝ.

Памела Естърхаус се наведе, грабна го и веднага се дръпна настрана.

— Убий я! — заповяда тя.

Рейчъл светкавично се обърна. Той беше точно зад гърба ѝ — висок, с черна, леко къдрава коса. На фланелата му се виждаше емблемата на „Червенокожите“. Искаше ѝ се да може да види очите му, скрити зад тъмни очила. Ръката му беше насочила към гърдите ѝ колт 22-ри калибър.

— А сега ви моля да извадите револвера си. Излишно е да ви обяснявам как точно трябва да го направите.

С палеца и показалеца на лявата си ръка Рейчъл изтегли булдога от джоба си и го пусна на пътеката.

— Застреляй я! — повтори Памела Естърхаус, този път поистерично.

— Тя те притеснява, така ли? — небрежно подхвърли Инженера.
— Е, и мен ме притеснява, не мога да го отрека. Знаеш ли, Памела, че тя вече те беше набелязала?

Памела се обърна към него.

— Какво? Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

Инженера заговори, без да откъсва очи от Рейчъл:

— Защо, според теб, ѝ трябваше твоят бележник? Не търсеше някакво име там, нали, Рейчъл? Защото съдията не ти е споменал такова. Иначе веднага щеше да се втурнеш по следите ми. Помисли малко, Памела. Тя е искала само да сравни почерка ти, да провери дали съвпада с почерка от страниците, които е получила от Саймън. Познах ли, госпожице Колинс?

Рейчъл погледна към Памела Естърхаус, чието лице се сгърчи в гневна гримаса.

— Е? Съвпадат ли почерците?

— Да — сухо изрече Рейчъл.

— Успяхте ли да прочетете документите?

— По-голяма част от тях.

— Какво узнахте, Рейчъл?

Рейчъл отново се обърна към Памела Естърхаус, но този път с твърдото решение да не я щади:

— Твоят съпруг не е имал нищо общо с убийството на Норт, поне в началото. Ти си била тази, която е жадувала смъртта на генерала. Предполагам, че всичко може да се обясни с това, че той е бил твой любовник, и то не за месец-два. Но е решил да те изостави. Саймън Естърхаус е знаел за авантюрите ти. Трябвало е да прочетеш записките му. Много е изстрадал. Въпреки изневерите, въпреки срама, въпреки студенината ти, той никога не е спрял да те обича... Дори и когато си опръскала ръцете си с кръв.

Рейчъл млъкна, пое си дъх и продължи още по-бързо. Опасяваше се, че не ѝ остава много време.

— Норт ти е посочил вратата и ти не си могла да преглътнеш това унижение. По-късно той се влюбил в Моли, която за теб е била едно нищожество, при това в униформа. Как е могъл да постъпи така с теб? Този въпрос не ти е давал покой през дългите нощи. Честно казано, достатъчно е било само да се погледнеш в огледалото. Но ти не си свикнала да те отхвърлят, нали? Защото всички са длъжни да

коленичат в краката ти и да чакат да избереш това, което ще задоволи претенциите ти. Решила си, че си жертва, заслужаваща отмъщение. Била си готова на всичко, за да получи удовлетворение. Но как да посегнеш на един национален герой? Как да останеш наблизо, за да се насладиш на възмездието и в същото време никой да не те заподозре? Тогава си попаднала на Инженера — най-добрият професионалист в този смъртоносен занаят. Така започнала кървавата поредица. Но в един момент играта загрубяла. Замесени били вече прекалено много хора и нещата започнали да ти се изплъзват от ръцете. За щастие, съпругът ти все още те обичал и бил готов на всичко, за да те защити... Дори и да поеме обвинението, че той е в дъното на заговора срещу Норт.

Рейчъл прехапа устни, но бързо се окопити и продължи:

— Искам да ми отговориш на един въпрос: защо Моли трябваше да умре? Защо продължи да я преследваш, след като любовният ти роман с Норт вече е бил окончателно приключен?

Памела Естърхаус я удостои с изпепеляващ поглед.

— Не съм искала да умре! Но Саймън не повярва, че съм прекъснала връзката си с Грифин. Глупав, самоизтезаващ се маниак. Той следеше всяка моя стъпка. Знаел е за всичките ми срещи с генерала. Записвал си е местата, дори колко часове сме прекарвали заедно. Понякога се чудех дали нашата любов не му е доставяла перверзна наслада, дали...

— Мили дами, мисля, че достатъчно си побъбрихте — прекъсна я Инженера.

Но Памела Естърхаус вече не можеше да спре:

— Всичко беше безобидно, това негово отвратително воайорство, докато Коупланд и Ъндъруд не се добраха до бележките му. Коупланд жадуваше да си отмъсти и затова въввлече Моли Смит в интригата. Ако беше по-умна, щеше да остане настрана.

— След като си убила Норт?! — ахна Рейчъл. — Наистина ли си повярвала, че Моли е била способна да остане безучастна?

— Понякога обидата с нищо не може да бъде компенсирана. Мразех Моли, защото ми бе отнела този мъж. Никой не знаеше какви планове имах аз за Грифин Норт. Защото аз, единствено аз можех да го оценя. А с моите контакти щях да го превърна във водач на нацията. За

награда щях да му поднеса Белия дом на поднос. От него се искаше само едно — да ми позволи да го изведа до върха.

— Може би си щяла да успееш — подсмихна се Рейчъл. — А може би Норт е проумял същността ти — алчна за власт, бездушна кучка! Затова е решил да се откаже от недостойната роля да бъде твоя креатура. Беше силен мъж, нали? Макар че сигурно никак не му е било лесно да потиска страстта си към теб. По-лошо е дори от пристрастяване към хероина.

Памела се усмихна злобно.

— Той беше първият и единствен мъж, напуснал леглото ми, без да е бил изритан оттам. Не можеш да си представиш колко ме уязви. Не мога да забравя. Нито да простя. Искях и неговата кучка да страда. Жалко, че умря бързо. Искях да страда дълго, дълго... Защото тя беше влюбена в Грифин. Щях да я накарам да съжалява, че съдбата ѝ го е изпратила...

Рейчъл се обърна към Инженера:

— А Коупланд и Ъндъруд трябвало да бъдат ликвидирани, защото са намерили бележките на съдията. Но от тези записки се създавало впечатлението, че ти си бил нает от съдията, че заговорът за убийството на Норт е организиран от Саймън Естърхаус. След като си ги прочел, ти си решил, че могат да ти послужат като стабилно прикритие. Защото никъде в тях Саймън Естърхаус не е споменал, че целият му замисъл е бил подчинен на една-единствена цел — да предпази жена си. И тогава на сцената се появява сержант Дън, и то само защото е бил способен авиомеханик. Жалко оръдие, лесно за манипулиране. Но за съжаление, Дън имал слабост към алкохола и лесно би могъл да се разприказва. Кое то и направи в мое присъствие, миг преди да издъхне. До края си остана самохвалко. Аз пък споделих чувството с Моли и така двете се превърнахме в мишени. Ти я уби, а след нея — и Коупланд. Е, с Бети Ъндъруд не ти провървя, но сега тя не е толкова важна. Защото оставаше още една мишена, нали не греша?

Инженера кимна и я погледна в упор:

— Искам да запомниш едно нещо от мен, Рейчъл. От изключително значение е. Много са били кандидатите да ме заловят, но никой не е стигал толкова далеч, колкото теб. Да, случвали са се провали тук-там, но може би сега събитията се развиват не така, както съм очаквал.

С периферното си зрение Рейчъл долови как Памела Естърхаус се напегна като хищник, надушил кръв. Дори устните ѝ се присвиха. Но Рейчъл не можеше да отвърне глава от Инженера, който продължаваше да държи в ръката си пистолет, насочен към гърдите ѝ. Той го вдигна бавно, съвсем бавно, прицели се и тя видя дулото, насочено към челото си.

Следващите му действия останаха неясни за нея. Само чу изстрела, отекнал през заглушителя като лек пукот. Памела Естърхаус подскочи като улучена от мълния. Нещо остро убоде Рейчъл по бузата и едва сега тя осъзна, че това бе парченце от предни зъби. Инженера беше издебнал мига, когато Памела бе отворила уста, за да заговори, и бе пуснал куршума право в устата ѝ. Оловото бе заседнало дълбоко в тила ѝ.

Памела издъхна, още преди тялото ѝ да се стовари на тревата.

Рейчъл беше предусетила какво ще се случи миг преди той да натисне спусъка. Шансът ѝ да оцелее се оказа притиснат в интервала от милисекунди между фокусирането на очите му в устата на Памела и моментът, когато пръстът му натисна спусъка.

Рейчъл отскочи рязко, изпъна крайници и се гмурна в басейна. Водата беше много студена. Дълбочината беше малка — метър, най-много метър и тридесет. Но Инженера разполагаше само с пистолет 22-ри калибър, чиито патрони не бяха така точни във вода, както във въздуха.

Помогна ѝ началният тласък от ръба на басейна, но всъщност я спаси тинята по дъното, защото ѝ послужи като прикритие. Тя продължи с бясна скорост напред, очаквайки всеки момент да бъде пронизана от следващия куршум. Очевидно страхът и инстинктът за самосъхранение ѝ бе вдъхнал неподозирани сили, защото изплува, едва дишаща, чак на другия край на басейна.

Инженера беше на десетина метра, вперил очи в нея. Вместо пистолета сега той държеше в ръка револвера на Рейчъл. Тя се улови за каменния ръб и излезе на пътеката, трепереща от студ, без да откъсва поглед от него.

— Ти сбърка — извика той. — Имаше още две мишени. И ти го знаеше. Може би искаше да ѝ спестиш последния шок?

Рейчъл не отговори. Само вдигна глава към небето, откривайки пред него гърлото и гърдите си. Знаеше, че той ще оцени този жест —

застигнатият дивеч, останал без сили, заклещен в гъсталака, се подчинява на волята на ловеца. Запита се само дали ще разбере безсилния ѝ гняв, че трябваше да умре точно когато бе разкрила целия заговор.

В небето над Вашингтон хеликоптерите не са редки птици. Инженера не обърна внимание на звука, докато не го чу съвсем близо, прекалено ниско и силно, за да принадлежи на някоя от туристическите агенции. Пукотът долетя от снайпериста, седящ на отвора на кабината. Куршумът откърти част от каменната облицовка на басейна, само на метър от него. Вторият беше малко по-точен. Инженера отлично знаеше какво предстои. Пилотът не можеше да поддържа хеликоптера на постоянна височина, затова стрелецът беше принуден да се прицелва от нестабилната платформа.

Той погледна през рамо, после отново извърна поглед към Рейчъл, която преди малко беше там, напълно открита и готова да умре. Но сега отново се бе гмурнала под водата, възползвайки се от скъпоценните секунди, подарени ѝ от съдбата. Инженера изпразни целия барабан на булдога. Куршумите вдигнаха яростни пръски във водата.

Хеликоптерът се сниши. Инженера захвърли оръжието в басейна и изчезна сред дърветата. Той прекрасно познаваше процедурите, към които се придържаха всички отряди за бързо реагиране — щяха да го притиснат от въздуха, но това не го лишаваше от шанса да се спаси.

---

[1] Раул Валенберг (1912 — 1947) — шведски индустриалец, опитал се да спаси няколко хиляди евреи от нацистите в Будапеща през 1944 г. Предполага се, че е умрял в съветски концлагер. — Б.пр. ↑

Отривистият плясък на куршумите във водата ѝ напомни звука на гаснещи изгорели заряди от фойерверки. Водата погълна куршумите и омекоти скоростта им. Тя напрегна мускулите си в очакване на неизбежното, но нищо не усети. В първия миг отказа да повярва, че дори не е ранена. Повярва го едва когато пукотът от изстрелите заглъхна над повърхността на водата.

„Не, това не са специални патрони...“

За щастие, преди срещата с Памела Естърхаус пред сградата на Конгреса, Рейчъл бе сменила патроните в барабана на револвера. Ако Инженера беше изстрелял срещу нея откос от специално обработени патрони, те щяха да я разкъсат безпощадно, като шрапнели.

Рейчъл се вкопчи в ръба на каменната облицовка на басейна, с отчаяно усилие се надигна от водата и се отпусна на плочите. Сепна я бумтенето на ротора на хеликоптера. Изправи се, олюлявайки се, и тогава видя трите фигури в черно, насочили автомати към нея. Единият агент ѝ даде знак с дулото на автомата си да залегне на тревата, веднага се метна отгоре ѝ и я закри с тялото си. Останалите двама коленичиха и насочиха цевите на смъртоносните си оръжия към дърветата.

— Ранена ли си?

Рейчъл отвори уста, за да отговори, но тя бе пълна със стръкчета трева.

— Не ме улучи. Позволи ми да стана!

Не ѝ разрешиха, защото и тримата бяха залегнали в очакване. Тя чу зад гърба си трополене на ботуши и викове. Пристигаше подкрепление.

— Зоната е чиста! — изкрещя властен глас.

Едва тогава тежестта се свлече от плещите ѝ. Нечия ръка в черна ръкавица ѝ помогна да се изправи. На сантиметри пред лицето ѝ се изпречи якият врат на охраняващия агент. Тя го изпревари и се взря в лицето му, но зърна само очите в прорезите на черната маска.

Агентът махна с ръка към хеликоптера, увиснал над върховете на дърветата на тридесетина метра над тях.

— Готова ли си?

— Ще го пипнете ли? Избяга натам...

— Ще го открием. Обявено е общонационално издирване. Не всеки бандит получава привилегията за тревога с код единица. Няма начин да се измъкне.

Рейчъл се вгледа в напрегнатите му зеници.

— Не го познавате!

— И той не ни познава.

Рейчъл обърна глава. На няколко метра встрани лежеше Памела Естърхаус. Рейчъл се сепна и се спря тъй рязко, че агентът зад нея едва не я блъсна.

— Нищо не можем да сторим.

Рейчъл се наведе и притича към приземилия се хеликоптер. Един мъж от екипажа ѝ протегна ръка и ѝ помогна да се качи в кабината. Закопча ѝ колана и я загърна с одеяло. Рейчъл усети как съдържанието на стомаха ѝ се надига към гърлото едновременно с устремното издигане на хеликоптера.

От височината се виждаха като на длан черните фигурки на маскираните мъже, разпръснати навред из парка. Всички изходи бяха блокирани от колите на отряда за бързо реагиране. Рейчъл вдигна ръка към тавана на кабината и придърпа слушалките. Нагласи ги на ушите си и се заслуша в оживения радиообмен. Още го търсеха. Минутите се изнизваха в мъчително очакване, ала от Инженера нямаше и следа. В гърдите ѝ неумолимо пропълзя кошмарното усещане за поражение и пустота.

Рейчъл се обърна към агента на задната седалка — оказа се същият мъжага, който я бе прикрил с тялото си долу на тревата. Той отмести слушалките от главата си.

— Трябва ми полиетиленов плик за веществени доказателства — извика Рейчъл.

Агентът измъкна малък сак изпод седалката и извади от него полиетиленов плик. Подаде го на Рейчъл и тя постави в него листата, които бе получила от Саймън Естърхаус. Мазилото се бе размазало по измокрените страници, но тя не се обезпокои — онези магьосници от

лабораториите на ФБР ще възстановят всяка буква. Не се съмняваше, че завещанието на съдията ще бъде съхранено.

На хеликоптерната площадка на покрива на сградата на ФБР я очакваше медицински отряд. Агентите от специалния отряд за бързо реагиране, охраняващи площадката, разблъскаха санитарите, за да помогнат на Рейчъл да слезе и веднага я поведоха по стъпалата два етажа надолу. Тя се озова в просторна зала, а след нея в обширно помещение, обзаведено по-люксово дори от апартаментите в най-скъпите хотели.

— Банята е там — посочи агентът надясно. — Дрехите са в този гардероб. Ще намерите нещо подходящо за вашия размер. — Той я огледа изпитателно: — Сигурна ли сте, че не ви е нужен лекар?

— Искam само да ми съобщите веднага щом го заловите. Или след като се убедите, че е мъртъв.

— Лично аз ще ви съобщя. Но сега трябва да побързате, защото директорът вече е изгубил търпение. От половин час очаква да се срещне с вас.

— Откъде е разбрал, че съм негов тип?

Агентът се ухили.

— След всичко, което съм чувал за вас, не изгарям от желание да останем насаме.

— Ще отнесете ли тези листа в лабораторията?

— Лично аз ще ги предам.

Рейчъл се втурна в банята и започна да смъква мокрите дрехи, още преди да е чула бравата да изщрака зад гърба ѝ. Водата беше гореща, парата — гъста, а сапунът и шампоанът — от най-скъпите. Не ѝ се искаше да излезе изпод душа, но нетърпението, което я изгаряше, я принуди най-после да спре струята.

Загърнатата в плътна хавлия, тя пристъпи към гардероба. Намери вътре камуфлажни комбинезони, мъжки и дамски фланелки, дори бельо, както и маратонки от различни размери. Щом се облече, Рейчъл се върна в банята и без да затваря вратата зад себе си, се зае да подсуши косата си.

На дългата маса в предното помещение, обзаведено като всекидневна, съгледа четири телефонни апарата. Веднага щом се

отпусна в удобния фотьойл, тя набра номера в Лос Анджелис.

— До мен достигна слухът, че са те настанили в директорския кабинет — бяха първите думи на Люсил.

— Там ли съм попаднала?! — удиви се Рейчъл.

— Големият шеф го използва само по време на кризисни ситуации, и то когато обстоятелствата не му позволяват да напуска сградата.

— Не мога да отрека, че кабинетът е много удобен. Имаш ли някакви новини?

— Онова копеле е изчезнало като привидение. Никакви следи от него, но колегите продължават да го издирват, без да пестят усилия.

— О, Люсил, ще се скрие вдън земя...

— Не, няма да успее. Директорът на ФБР вече е уведомил президента, който, както трябваше да се очаква, е доста изненадан. Дори шокиран... Чух още, че специалните служби са вдигнати по тревога. От Белия дом са предупредили шефовете на ЦРУ да се подготвят за най-лошото. Очаква се да разпердушният „Уандърленд Тойс“. Дори и да се опита да се измъкне, Инженера няма да стигне далече. Имаме почерка му, снимките му, цялото му досие.

Рейчъл се замисли за казаното от Люсил. След няколко секунди внезапно смени темата:

— Какво става с Логан?

Гласът на Люсил веднага омекна.

— По всичко изглежда, че ще се възстанови. Бил е на крачка от смъртта, но след операцията е започнал да се подобрява. Според лекарите, сега се нуждаел само от почивка.

Очите на Рейчъл се навлажниха и тя извърна глава.

— Толкова се радвам...

— Трябва да прекъсвам, скъпа. Вече сме към края на проклетото преследване.

Рейчъл се сепна.

— Но аз си мислех, че...

— О, да, как можах да забравя да те предупредя! Излетяхме от Лос Анджелис преди няколко часа. Да се надяваме, че ще се възстановиш напълно, преди да кацнем. Малко остава да се срещнем, Рейчъл. Така се радвам, че най-после ще мога да ти стисна ръката. И въобще...

Рейчъл задържа слушалката в ръката си дълго след като Люсил беше прекъснала връзката. Още я стискаше, когато на вратата се почука.

Мъжът, който се появи на прага, изглеждаше обезпокоен — като че ли пред него се беше изпречило рядко, екзотично животно и той не знаеше какво може да очаква от него. Беше облечен във великолепен сив костюм. Само вратовръзката му струваше цяло състояние, а обувките му бяха лъснати до блясък — почти като плътно пригладената му назад черна коса.

— Вие трябва да сте Рейчъл Колинс? — Встъпителните му думи издаваха любопитство. — Аз съм Чарлс Скинър — директорът на ФБР.

— Да, сър.

Предпазливо си стиснаха ръцете.

— Казаха ми, че сте добре. Някакви травми?

— Нищо сериозно, сър.

Скинър приседна на гърба на дивана, кръстосал ръце на гърдите си.

— Още не сме го спипали. Говоря за мъжа с прякор Инженера. Един от членовете на специалния отряд за бързо реагиране спомена, че според вас едва ли ще успеем да го настигнем.

— Много е добър. Може би най-добрият в професията. Сега съм убедена, че идеята за срещата край малкия басейн не е била на Памела Естърхаус. Сигурно е успял да й внуши да уреди тази среща точно там. Което означава, че предварително си е подготвил пътя за отстъпление, в случай че нещо се обърка. Той винаги мисли поне с дванадесет хода напред, както казват шахматистите. Не оставя нищо на сляпата случайност.

— Разговаряхте ли с Люсил Паркър?

— Да, сър. След броени минути самолетът ѝ ще кацне във Вашингтон.

Скинър се опита да изглежда по-властен, но опитът му не беше от най-сполучливите.

— Какво си въобразява тя? Достъп от първо ниво беше разрешен само на Логан Смит, не и на нея!

— Сър, ако ми позволите да попитам, успяхте ли да разследвате връзката между Инженера и „Уандърленд Тойс“?

Лицето на директора помръкна.

— Да, разбирам, че Паркър ви е споменала за проблемите с Лангли. По дяволите, сега вече това няма значение. Всъщност, в момента вие знаете повече дори от мен за тази проклета история. След като се разделя с вас, заминавам оттук направо за Лангли. С благословията на президента ще им устроя такъв сюрприз, че ще има да ме помнят. Нищо няма да остане от техните вечни игри на шпионаж и интриги. Ще има да съжаляват за мига, в който им е хрумнала идеята за създаването на „Уандърленд Тойс“!

Директорът прекъсна гневния си изблик и се вторачи в пода.

— С Логан сме стари познати. Като си помисля какво сте направили за него, не ми остава нищо друго, освен да ви благодаря.

— Ще може ли да го видя пак, сър?

— Вашето име е сред първите три в списъка на колегите, получили разрешение да го посещават. Паркър ще ви заведе в клиниката.

Скинър се спря на прага и се обърна назад.

— Ако обстоятелствата го наложат, ще можем ли да разчитаме отново на вас?

— Мисля, че ще се справя, сър.

Бил Ролинс отлично знаеше, че при достатъчно силно желание от центъра във Вашингтон до Лангли се стига само за двадесет минути. Преди половин час му беше позвънил Инженера, за да го предупреди, че директорът Скинър е тръгнал към Лангли. Бил Ролинс разполагаше само с още тридесетина скъпоценни секунди, за да проумее какъв ураган ще врхлети в кабинета му. Но опитният Ролинс, преживял не една или две кризи, не се нуждаеше от много време, за да реагира.

Секретарката му позвъни, за да докладва, че хеликоптерът от ФБР току-що се е приземил на площадката за кацане. Явно Скинър не си губеше времето, но не можеше да бъде по-бърз от суперкомпютрите на ЦРУ.

Ролинс се озърна — намираше се в кабинета на Сам Питърсън, наричан Инженера от най-близките си сътрудници, чийто крак вече никога нямаше да стъпи тук. Погледът му попадна върху миниатюрната влакова композиция. От всичкото, с което Инженера

трябваше да се раздели, според Ролинс, той щеше да страда най-много за влакчетата си.

Вратата на кабинета рязко се отвори и на прага застана Скинър, ескортиран от трима федерални агенти и от един униформен сержант от охраната в сградата на ЦРУ. Единият от тримата агенти профуча покрай Ролинс, устремен към компютъра върху писалището на Инженера.

— Здравей, Бил.

— Здравей, Чарли. Бих искал да се бяхме срещнали по приятен повод.

Скинър се намръщи, но само го измери с преценяващ поглед. Издигнал се с много усилия от дъното на обществото в бедните предградия на Ню Йорк, пословичният с тежкия си характер Чарлс Скинър никога не бе харесвал изискано облечените сноби, към които, според него, се числеше и Робърт Ролинс.

— Ти не би трябвало сега да си тук, Бил. Тази история няма нищо общо с теб.

— Тъкмо обратно. Аз съм заместник-директор и съм задължен да следя хода на повечето операции. Много добре знаете, сър, че притежавам съответните пълномощия.

Скинър само сви рамене, после се обърна и кимна на двамата агенти. Те се заеха да изпразват съдържанието на чекмеджетата от писалището и шкафовете в големи кашони, които междувременно бяха домъкнали от стаята на секретарките.

— Спрете! Какво е това, по дяволите?

Скинър веднага се приближи към агента, застанал пред компютъра.

— Какво има?

— Длъжен бях да проверява данните, сър. Но точно когато опитам с резервна парола, за да неутрализирам персоналната парола на Сам Питърсън, неговите файлове сами започнаха да се изтриват.

На екрана примигваше злокобно само едно съобщение: „ВНИМАНИЕ! ИЗТРИВАНЕ НА ДАННИТЕ...“. Директорът се нахвърли върху Ролинс:

— Бил, прекрасно знаеш, че изпълнявам президентска заповед! Ако си решил да се подиграваш с мен, ще...

Ролинс безпомощно разпери ръце.

— Заклевам се, Чарли, че пръстът ми не се е докосвал до тази проклетата машинария!

— Вече глътна всички персонални записи на Питърсън! — изкрещя агентът, облешил очи към екрана. — А сега се захвана с нещо друго. — Пръстите му бясно захвърчаха по клавишите. — Може да е вирус. Или нещо друго, поразяващо файловете в друг терминал.

— Не можеш ли да го проследиш? Или поне да го спреш?

— Ще опитам всичко, сър!

Агентът заработи светкавично, но всеки път на екрана изплуваше едно и също лаконично, вбесяващо с равнодушието си лаконично съобщение: „ДАННИТЕ ИЗТРИТИ“. Задъханият оператор яростно изруга.

— Не, никак не става! Не мога да му забраня да поглъща файловете.

Скинър отправи изпепеляващ поглед към Ролинс.

— Трябва ми снимката му, Бил. Веднага! Заедно с отпечатъците му, номерата на паспортите му, банковите му сметки, поверителното му досие. Въобще всичко за този негодник. И то незабавно!

— С радост бих ти ги предоставил, Чарли — отвърна Ролинс, — но всичко беше записано в компютъра му.

За миг Скинър си представи главата на Бил Ролинс като боксовата круша, на която беше посветил толкова много часове в младостта си. Но успя да се окопоти и вместо да стовари един десен прав в брадичката му, той сграбчи най-близкия телефонен апарат.

— Говори Скинър! Тръгваме.

Гласът от другия край на линията принадлежеше на водача на отряда, изпратен на летище „Дълес“, за да обискира офисите на компанията „Уандърленд Тойс“.

— Сър, изглежда, че имаме сериозен проблем.

— Подробности!

— Изглежда, че някой е тършувал тук. Всички блокировки са повредени. Алармената инсталация е изключена. Май всичко е извън строя. Няма оставени съобщения. Най-странното обаче е, че компютрите още работят. Това може да...

— Изключете ги! — изрева Скинър.

— Сър?

— Тогава ги счупете! На парчета! Дръпнете щепселите, пък да става каквото ще!

Скинър се извърна към Ролинс.

— Какво знаеш за „Уандърленд Тойс“?

— Много малко, по-скоро нищо. Забрави ли, че тук всеки има информация само за операциите в своя отдел?

— Какъв заместник-директор си тогава? Имал си достъп до всички архиви! Докладвали са ти списъка със задачите преди брифинга в началото на всяка нова седмица. Не може да не знаеш нищо за тази компания!

— За какво намекваш, Чарли?

— Струва ми се, че това, което унищожи файловете на Сам Питърсън, не идва от тази сграда. Някой е проникнал в „Уандърленд Тойс“. Някой, който е знаел как да се справи с алармената система. Някой, който не е проникнал там за грабеж, а за да затрие всичко ценно в проклетите компютри. Готов съм да се обзаложа, че това са именно тези хора, които търся в момента.

— Нищо не зная за това. Наистина!

Скинър отстъпи крачка назад, за да измери още веднъж Ролинс с гневен поглед, сякаш му взимаше мярка за клупа на бесилката.

— Моли се на Бога да не те хвана в лъжа, Бил. Защото първото, което сега ще проверят моите хора, са твоите файлове. Особено списъка с последните ти телефонни разговори. Ако се добера до следа, водеща към...

По лицето на Ролинс не трепна нито едно мускулче. Но нямаше как да скрие тънките струйки пот, оросили слепоочията му — гледка, която искрено зарадва Скинър.

Надеждата отново се възроди у Рейчъл, когато една жена — агент от ФБР, донесе лаптоп в кабинета. Новодошлата — специалистка по съставяне на компютърни портрети на издирвани лица — ѝ обясни, че директорът на ФБР наредил Рейчъл веднага да състави портрет на Инженера по описание. И то без никакво протакане.

Рейчъл не загуби нито минута с излишни въпроси — нямаше време за суетене. Трябваше да си припомни сцената край малкия басейн и Инженера, изправен пред нея с револвер в ръка. На всяка

цена трябваше да възстанови в паметта си образа му, като изтрие всичко останало.

Специалистката по компютърни портрети се оказа много опитна. След двадесет минути от екрана ги гледаше лице, доста сходно с физиономията на Инженера. Образът беше много по-сполучлив от скицата, изпратена от полицията в Балтимор. На Рейчъл не ѝ оставаше нищо друго, освен да се надява, че ограниченото време няма да му позволи да се дегизира до неузнаваемост.

„Не му е стигнало времето да подправи персоналните си файлове, затова е стартирал програмата за изтриване...“

— Прилича ли на оригинала?

Рейчъл кимна. В следващия миг се обърна към вратата — на прага се появи чернокожа жена на средна възраст във вълнен костюм, с шал на червени, сини и зелени райета. Щом се усмихна, Рейчъл разбра, че пред нея стои Люсил Паркър.

Люсил внимателно огледа кабинета, преди да пристъпи към Рейчъл и да я прегърне.

— Логан никога не ми беше споменавал, че си толкова млада. — Люсил я изглежда, докато Рейчъл носеше лаптопа към вратата. — Какво става тук?

— Скинър се е заел да пораздруса конкурентите от ЦРУ. Опитва се да сложи ръка на всички файлове в компютъра на Инженера. Искаше да се добере до данните от досието му, но не успя. Дори снимките му бяха изтрети.

— В Лангли винаги са се грижили за своите хора — поклати глава Люсил и протегна ръка към телефона. — Долу ме чака отряд, специално обучен за кризисни ситуации. Да видим какво ще ни съобщят по горещата линия.

Заслушана в разговора, Рейчъл забеляза как чертите на Люсил се изкривиха от гняв.

— Скинър се е насочил насам — обясни тя на Рейчъл. — В Лангли с нищо не са му помогнали и той е бесен.

— Мисля, че в този момент Инженера е на борда на някой самолет — замислено промърмори Рейчъл. — Не мога да допусна, че не е разполагал с план за бягство.

— Но за къде е отлетял?

— Не зная. Само логиката може да ни помогне. Вероятно планът за отстъпление е бил разработен доста отдавна. Разбира се, Скинър нищо не е намерил за този план в компютрите на ЦРУ, защото Инженера е успял да го изпревари. Притежавал е високо ниво на достъп до всички компютърни файлове, така че не е имал никакви затруднения.

— Нищо чудно да е имал подготвени три, дори четири фалшиви комплекта от паспорти, служебни и кредитни карти.

— Имаш ли някаква представа къде може да се скрие?

Рейчъл поклати глава.

— Ролинс трябваше да подсказе нещо на Скинър. Името на Инженера е Сам Питърсън или поне така е записан в регистрите на ЦРУ. Отговарял за тяхната програма за защита на свидетелите, с кодовото име „Лупа“. Преди години е действал в Хонконг. Повечето му агенти са били от Китай. Но после нещо се е случило и той е трябвало да напусне Югоизточна Азия.

Рейчъл се замисли. Каква ирония на съдбата!

— Задачата му е била да организира канали за укриване на бегълците от чужбина. Нямало по-добър от него. А ето че сега трябва да се погрижи за своето прикритие.

— Именно той е убил генерал Грифин Норт по настояване на Памела Естърхаус — продължи тя. — Как ти се струва това обяснение?

— Разкажи ми повече подробности — помоли я Люсил.

Рейчъл я запозна с всичко, до което се бе добрала, но наблягаше предимно на доказаните факти — ненаситната жажда на Памела Естърхаус да отмъсти на бившия си любовник, опитите ѝ да използва Инженера като оръжие, любовта на Саймън Естърхаус като причина да защитава жена си до смърт, като фалшифицира данните от разследването на сенатската комисия относно гибелта на Норт, така че истината да не излезе на бял свят.

— Ако съдията не беше предал Стивън Коупланд и ако Стивън не беше решил да го накара да съжалява горчиво за подлата си постъпка, досега всичко щеше да е затихнало.

— Но нали на сцената се появява сержант Дън — напомни ѝ Люсил.

— Това е може би единственият случай, когато Инженера не е действал безупречно — отговори Рейчъл. — Дън е трябвало да загине, защото той е подготвил саботажа със самолета на генерала. На всичкото отгоре бил доста приказлив. Инженера е трябвало да го отстрани тихомълком, но вместо това той решил да заложи на алчността на Дън. Анонимното обаждане до полицията в Балтимор е работа на Инженера. Знаел е, че полицаите ще притиснат сержанта до стената, той ще окаже съпротива и по всяка вероятност ще бъде застрелян. Преди да издъхне, Дън успя да изпее, че е замесен в заговора срещу Норт, но признанието му не можеше да послужи като доказателство. Ръцете на Моли обаче си оставаха вързани без бележките на съдията Естърхаус, до които се бяха добрали Коупланд и Ъндъруд.

— И така, следите те отведоха до Инженера, който е въздавал „правосъдие“ във времето, свободно от задълженията му към Лангли — довърши вместо нея Люсил.

Рейчъл кимна.

— Каквото и да е вършел в Хонконг, справял се е много добре. От онези години е придобил навици, които и досега не са му изневерили.

Люсил се приближи към прозорците от армирано стъкло и погледна към часовниковата кула на старата сграда на пощата.

— И ти си уверена, че той е взел някой самолет?

Рейчъл се доближи до нея. В далечината се виждаше следата от реактивен самолет, излитащ от летище „Дълес“.

— Нищо чудно да е излетял тъкмо с този самолет — замислено процеди тя.

— Скинър ще претърси летищата в трите щата. Дори и най-малките. По-главните, като „Дълес“, „Нешънъл“ и „Бостън Вашингтон Интернешънъл“ вече са пълни с негови агенти. Няма да му позволят да се изплъзне.

— Блокирането на летищата ще свърши работа само ако той не е променил външността си — отбеляза Рейчъл. — Ще го изпуснат, дори и да разполагат с компютърния портрет, за който ми изпратиха онази жена. Не можеш да си представиш, Люсил, колко ловък е този тип!

— Не забравяй, че сама успях да се убедя в това.

— Нали ми спомена, че е работил с китайски агенти. Може би в Хонконг се чувства като у дома. Вероятно там има свое убежище, където ще живее в азиатски комфорт, сред славните си спомени. Нищо чудно да възобнови старите си контакти.

Люсил се върна към телефона. Разговорът се оказа продължителен — цели десет минути.

— Половин дузина самолети ще излетят от „Дълес“ за Азия в следващите три часа — съобщи тя на Рейчъл. — За Токио, Тайпе, Хонконг и Банкок. Скинър нареди да ги държат под око.

— Няма да успеят да го заловят — въздъхна Рейчъл и се обърна към нея. — На всяка цена трябва да видя очите му. Ако се изпречи пред мен и го погледна в очите, ще го позная. Само така ще го заловим.

Замислена, Люсил прехапа устни.

— Скинър ми заповяда да се погрижа да не напускаш този кабинет. Да останем тук и да поговорим за твоите прекеждия... Това бяха последните му нареждания.

— А според теб, Люсил, винаги ли трябва да се подчиняваме на мъжете?

Паназиатските авиолинии бяха най-новият член в многолюдното семейство на презокеанските превозвачи. Преди четири години компанията беше основана от сингапурската мафия, прочута с бездънните си сейфове. Сега, заякнала от съперничеството с гигантите в този бизнес — „Юнайтед“, „Катуйей Пасифик“ и „Джапан Еърлайнс“ — компанията се радваше на внушаващия респект седемнадесетпроцентов дял от пазара. Стотици американци бързаха по-скоро да се намесят в екстензивно развиващите се азиатски пазари и Паназиатските авиолинии едва насмогваха да обслужат всички пътници, въпреки че денонощно предлагаха директни полети от летище „Дълес Интернешънъл“ до Хонконг.

В кабинета си на втория етаж, над представителствата на международните компании на летище „Дълес“, главният координатор на полетите на Паназиатските авиолинии с нетърпение изчакваше принтерът да спре да печати. Грабна трите най-горни листа от купчината и се вторачи в първия. Записани бяха триста и дванадесет

пътници на борда — при всичко 364 места — разпределени в трите класи. Екипажът наброяваше четиринадесет човека. Той провери имената на пилота, на втория пилот, на бордовия инженер. Познаваше ги лично. При второто, по-грижливо изчитане на списъка той обърна внимание на две от стюардесите, които познаваше отблизо, на по-интимно ниво.

— На мен ми изглежда чисто — измънка той пред федералния агент, застанал до него.

После му връчи списъка и се взря в лицето на агента, вперил напрегнат поглед в поредицата от имена.

Главният координатор още не бе потиснал раздразнението от нахлуването на федералните агенти в кабинета му, въпреки че те се бяха опитали да го успокоят още с влизането си — нямало бомбени заплахи, нито планирани опити за отвлечение на самолети. Преследвали някакъв беглец, опитващ се да се измъкне от страната. Координаторът се опита дискретно да се осведоми от колегите от другите авиокомпании и узна, че федералните навсякъде представили същата версия. Може би не лъжеха, но никой не им повярва. Според координатора, в момента само в терминала за външни полети имаше поне сто агенти — внушително число, и то само заради някакъв беглец.

— Какво означават тези цифри?

Координаторът се взря в списъка — там, където сочеше пръстът на агента — до името Дейвид Макфейдън беше отпечатан някакъв цифров код, което бе причина за недоумението на агента.

— Той работи при нас като старши стюард. Тези цифри означават, че има право на безплатно връщане в Хонконг.

— Познавате ли го?

— Разбира се. Можете да намерите името му в списъците на персонала ни.

— Все пак нека да проверим.

Координаторът сви рамене и извади от бюрото си списъците на персонала на компанията. Наистина в тях беше вписан Дейвид Макфейдън, канадец, командирован за представителството в Хонконг. Паназиатските авиолинии разширяваха дейността си в тази част на света и този факт беше обясним. На снимката се виждаше приятен

наглед мъж, наближаващ четиридесетте, с червеникавокафява коса, грижливо пригладена, с мустаци със същия цвят и зелени очи.

— Това е той — уточни шефът.

Но именно тези две думи го издадоха. Федералният агент се усъмни, че шефът познава господин Макфейдън само по документите в досието му, но никога не го е виждал. И то само защото това име често е присъствало в списъците със служители на авиокомпанията, пътуващи със служебни билети. Нямаше откъде да узнае, че Дейвид Макфейдън е служител фантом, съществуващ само на хартия, включен в картотеката със съдействието на един от концерните, основатели на Паназиатските авиолинии. Всички данни за личността му бяха изпипани до съвършенство и своевременно обновявани — платежни ведомости, работни отчети, медицински прегледи. Но ако бъде запитан който и да е член от летателните екипажи, никой няма да си спомни някога да е имал нещо общо с този мистериозен Макфейдън.

— Окей — кимна агентът. — Трябва да взема този списък, за да го покажа на нашите хора в залата на долния етаж. Ако възникне някакъв проблем с пътниците, пристигащи в последните минути преди полетите, повикайте ме. Както и ако се появи някой, чието име не е включено в списъка.

Координаторът тъкмо посягаше към телефона, за да рапортува на ръководителя на полетите на Паназиатските авиолинии за Северна Америка, когато един от помощниците му подаде бележка. Зареждането на самолета за полет 66 изоставал от графика — не достигал хайвер за първа класа. Координаторът кисело измърмори нещо и вместо на ръководителя на полетите реши да се обади първо в кухнята, зареждаща излитащите самолети.

Оказа се, че и този път очакванията на Инженера се бяха оправдали — за служителите на авиокомпанията беше запазен прилично обзаведен салон. Екипажите на Паназиатските авиолинии обикновено нощуваха в наскоро открития хотел „Хайят“ — на двадесет минути пеша от летището. Ако нямаше промени в състава на екипажа в последните минути, членовете му се отправяха от хотела направо към терминала.

Инженера се огледа в огледалото, заемащо цялата стена в мъжката тоалетна. След продължителния престой под душа и ленивото бърснене се усещаше чист и освежен. Провери дали пребоядисаната му коса не вдъхва подозрение. Мустаците си оставаха сигурно прилепнали към горната му устна, въпреки парата в помещението. Добре изгладената униформа на старши стюард му прилягаше чудесно.

Мислите му още блуждаеха хаотично, когато Инженера завърши тоалета си с пристягане на вратовръзката. Досега не вярваше, че ще настъпи денят, в който ще се наложи да използва за прикритие името Дейвид Макфейдън. Пазеше го за извънредни ситуации. Никога повече нямаше да го използва. Преди да смени професията си, Инженера се бе погрижил да уреди всичко около напускането си от „Уандърленд Тойс“. Името на старши стюарда Дейвид Макфейдън ще се появява редовно във всички ведомости на Паназиатските авиолинии до края на командировката му в Хонконг. Никакво значение нямаше да окаже фактът, че старши стюард с това име нито веднъж не ще се появи в представителството на авиокомпанията за Югоизточна Азия. Като се има предвид натовареният график в офисите на компанията, едва ли някой ще разполага с излишно време за по-задълбочено проучване.

Но този път Инженера не се чувстваше комфортно. И то не защото се съмняваше в успеха на новата си самоличност. Отлично съзнаваше, че федералните агенти ще покрият плътно всички летища около Вашингтон. Не се безпокоеше и заради Ролинс. Дори и да склони да сътрудничи на директора Скинър — което оставаше под съмнение — Бил Ролинс не може да го издаде, понеже не беше запознат с плана за измъкването му от Щатите и нямаше представа за прикритието му под името Макфейдън.

Съвсем друга беше причината за неясната му тревога — може би съжаляваше, че му се наложи да прекрати операцията, която до този момент се развиваше безупречно. Едва сега осъзнаваше, че би трябвало да се позанимае много по-сериозно с военен следовател Рейчъл Колинс. Всъщност, най-добре би било, ако още в онази нощ в Балтимор беше отклонил мерника на снайпера към нейната фигура на съседния покрив. Един изстрел в главата и всички проблеми щяха да отпаднат. Останалите играчи щяха да изпълняват безропотно всичките му заповеди.

Но може би някаква част от мозъка му тръпнеше от безпокойство заради съмнението дали Рейчъл наистина е мъртва. Достатъчно беше само да прослуша вечерните новини, но този път федералните агенти явно бяха успели да се справят с любопитните репортери — никъде нито една дума не споменаха за съдбата на военен следовател Колинс.

Инженера затегна за последен път възела, опъна тъмносиньото сако и оправи емблемата на ревера си. Към джобчето на сакоето беше закрепен служебен пропуск от авиокомпанията. Взе пътната чанта от пода и се насочи към чакалнята. Забавляваше го мисълта, че ще прекоси половината свят, преди да приключи нощното дежурство на федералните агенти в чакалнята. Но още повече го радваше мисълта за това, което го очакваше в Хонконг — купища пари, внушителен комплект нови паспорти, стари приятели, които щеше да потърси, когато му дойде времето.

Инженера се надяваше в един прекрасен ден Бил Ролинс да се появи в Югоизточна Азия. Ролинс умееше да оцелява и вероятно няма да пропусне да установи връзка с най-добрия си резидент, организирайки най-мощната агентурна мрежа в Китай. Естествено, федералните ще претърсват „Уандърленд Тойс“ от пода до тавана, но нищо съществено няма да открият. Ръководителите и служителите в компанията са снабдени с изкусно подготвени досиета и непоклатимо алиби за всякакви извънредни обстоятелства. Колкото до досадниците, които ще проявят интерес към данните в неговия компютър, резултатът ще бъде отчайващ — нищо няма да измъкнат от изтритите файлове. Така че неговият отряд от „Уандърленд Тойс“ ще бъде готов отново да се заеме с шпионски задачи и когато му дойде времето, по страниците на „Интернешънъл Хералд Трибюн“ ще се появят невинни, но изпълнени с многозначителен подтекст обяви за наемане на нови кадри.

Бъдещето изглеждаше доста обещаващо.

Люсил здраво настъпи педала за газта, решена да си пробие път по претоварената федерална магистрала. Рейчъл си каза, че първото, с което ще се захване след залавянето на Инженера, ще бъде искането към шефовете на ФБР да я включат в курса за скоростно шофиране.

Пътуването до летище „Дълес“ им отне по-малко от тридесет и пет минути.

— На пода до задната седалка има полеви комплект — съобщи й Люсил. — Може да ни потрябва.

Рейчъл се наведе към задната седалка, но замря за миг, докато Люсил изпреварваше един мерцедес, след което сграбчи брезентовата торба. Вътре намери синьо яке, белезници, сълзотворен спрей и деветмилиметров зиг зауер. Рейчъл отпусна пистолета на дланта си и погледна въпросително към Люсил.

— Стандартен модел, масово използван от ФБР. Но поражява безпогрешно. Ако се озовеш наблизко, трябва да провериш дали няма някой зад гърба му.

Рейчъл нагласи ремъците към кобура на пистолета, загърна се в якето си и се облегна назад, докато Люсил продължаваше да си проправя път по претоварената магистрала. Щом застигна една полицейска кола, тя размаха картата си през прозореца и в отговор отсреща ѝ вдигнаха палец като пожелание за успех.

— Нека да направим една тренировка, малката.

Рейчъл беше излитала няколко пъти от „Дълес“, но бе забравила какъв огромен комплекс представлява летището. Като повечето обитатели на Вашингтон, тя предпочиташе по-малкото летище „Нешънъл“, много по-близо до центъра на столицата и до Форт Белвоар.

За международните летища неделните следобеди не са време за отдих. Рейчъл долови откъслечни фрази поне на дузина езици, докато прекосяваше огромната чакалня. На два пъти се наложи да си пробива път с лакти сред струпаните туристи. Люсил ѝ махна с ръка да се приближи към безмитния магазин. По екраните на мониторите над витрината бяха изписани данните за полетите към Азия. Изходите за тези полети бяха от зала „С“.

— Първо ще излети самолетът за Токио — отбеляза Рейчъл. — Ще стигнем до изхода преди последното повикване. После следват полетите за Банкок и Хонконг.

Люсил ускори крачка. Рейчъл забърза след нея по дългия широк тунел и после по ескалатора. През целия път Люсил оглеждаше лицата на пътниците наоколо.

Пред изхода за полета на „Джапан Еърлайнс“ имаше внушителна навалица. На гишето служителите припряно обслужваха последните пътници. Рейчъл застана зад гишето, за да огледа лицата на пасажерите, но те до един се оказаха японци. Пристигнаха стюардесите, бърбейки оживено, докато тласкаха количките с багаж. Пилотите и останалите членове на екипажа се държаха по-сериозно. Не беше трудно да се забележат двамата представители на бялата раса от двете страни на изхода. Изглеждаха небрежни, едва ли не попаднали там по недоразумение, но ги издаваха слушалките с телесен цвят и трескаво шарещите им погледи.

Рейчъл се обърна към Люсил:

— Не ми се вярва Инженера да се опита да се промъкне през зала „С“ — сподели тя с Люсил, докато бързаха към изход 2, определен за полета към столицата на Тайланд. — Как ще се скрие сред тези азиатци?

— Видя ли нашите хора?

— Разбира се. Но и той ги е видял.

Пред погледа на Рейчъл се простираше море от непознати лица. Веднага извърщаше очи, щом пред тях се изпречваше азиатска физиономия. Не забравяше също, че колкото и да беше опитен в маскировката, Инженера не можеше да промени ръста си.

— Наближава десет — нервно прошепна Люсил.

Рейчъл погледна наляво и видя двама мъже и една жена, пристъпващи край изхода за полета до Банкок. Справяха се отлично. Следяха зорко цялата зона пред себе си, като обръщаха внимание най-вече на забързаните пътници от бялата раса и от мъжки пол. Рейчъл видя как жената, малко над тридесет години, за секунди си размени закачливи погледи с един бизнесмен, след което извърна глава към мъжете зад него.

После Рейчъл зърна още една група американски туристи, предимно възрастни хора. На реверите си носеха надписи „Фиеста в Ориента!“, под които бяха изписани имената им с печатни букви. Младата жена ги огледа внимателно. По-лесно беше Инженера да се дегизира като по-възрастен — с помощта на качествена сива перука и умело подбран грим. Можеше дори да накуцва, подпирайки се на тръстиков бастун.

— Не зная дали въобще има смисъл да оглеждаме залата — промърмори Люсил. — В тази тълпа всеки може да се укрие. Но ако продължаваме да висим тук, ще изпуснем полета за Хонконг.

Рейчъл вдигна очи към монитора на стената. Оставаха двадесет и пет минути до полет 66 на Паназиатските авиолинии. Ако побърза, ще успее да огледа набързо пътниците. Но можеше да остане тук, за да помага на Люсил.

— Искам да огледам пътниците за полет 66 — обади се Рейчъл. — Единственото, което знаем за него, е, че е живял дълго в Хонконг.

— Което означава, че ще избягва като чума директните полетите за Хонконг. Готова съм да се обзаложа, че и нашите хора разсъждават по същия начин. — В този миг улови блясъка в очите на Рейчъл. — Добре де, върви, щом така си решила. Аз ще остана тук.

Рейчъл се затича през залата. След всяка крачка се опитваше да ускори ход, подтиквана от настойчивия вътрешен глас, който не се уморяваше да повтаря: „Ще отлети, ще отлети, ще отлети завинаги...“.

Внезапно пред погледа ѝ се мерна зейналата врата на служебната зала, разрешена само за членове на екипажите. Оттам излезе един мъж — облечен в строг делови костюм, но с издайническа подутина ниско долу под левия крачол. Там обикновено ченгетата криеха резервния си пистолет.

„Чудесно! Скинър се е погрижил да покрие дори и служебните помещения.“

Останаха ѝ двадесет метра до дъното на залата, където се издигаше единичният изход с подковообразна арка. Стотици хора се разтъркваха наоколо. Опашката пред гишето достигаше тридесет метра. Рейчъл първо огледа чакащите пред гишето, но после ѝ хрумна, че Инженера може да предпочете да се яви пред изхода в последния момент.

Появи се екипажа за полет 66 — трима високи мъже, изглеждаха американци, всичките загорели и добре сложени. Рейчъл побърза да се доближи до тях, но увлечена да не изостане, тя едва не връхлетя върху капитана. Той успя да я хване за ръката.

— Спокойно, не бързайте толкова. Няма да изпуснете полета.

Акцентът му безпогрешно издаваше австралийски произход — както при втория пилот и бордовия инженер. Рейчъл отстъпи крачка назад, за да се съсредоточи върху стюардите и стюардесите — девет

жени, пет от които азиатки и четири бели, а сред четиримата мъже жълтата и бялата раса бяха представени по-равно. Тя ги заобиколи и видя още един федерален агент, увлечен в разговор с двамата бели стюарди, размахващ билет в ръка. Те го изслушаха внимателно и му посочиха гишето за билети. Агентът за последен път ги измери с поглед от глава до пети и учтиво им кимна. Двата стюарди се отдалечиха към изхода.

„Ще отлети, ще отлети, ще отлети завинаги...“

Обявиха първото повикване и хората се засуетиха, стиснали в ръце дръжките на чантите и саковете. Рейчъл проследи количката, отнасяща багажа на пътниците, неподлежащи на митническа проверка. Двама мъже, около двадесет и пет годишни, пристъпиха към гишето, награбили найлонови торби с емблемата на прочута марка цигари. Рейчъл ги огледа набързо и веднага отклони поглед от тях.

Струпах се няколко майки с бебета в едната ръка, държащи поголемите си деца с другата. Бащите се усмихваха смутено, докато се опитваха да предпазят жените си от напираници от двете страни пътници, без да изпускат дръжките на количките. Старците упорито тътреха нозе метър по метър. Рейчъл зърна блясък на метал, но бързо осъзна, че е от дръжката на една инвалидна количка — в нея седеше добре облечена дама със синкава коса, около шестдесетгодишна. Строен млад негър в летищна униформа лениво тикаше количката към изхода.

Рейчъл се отмести и в този момент чу един кънтящ властен глас, с британски акцент:

— Младежо! Хей, младежо!

Рейчъл се извърна назад и видя как жената в инвалидна количка удари с ръка служителя от Паназиатските авиолинии. Той беше с гръб към Рейчъл, но тя успя да зърне ръкавите на сако му. Липсваха ивиците, задължителни за униформите на пилотите. Явно беше старши стюард, пристигнал в последния момент.

— Младежо!

Стюардът забави крачка, но не се обърна. На Рейчъл ѝ стана симпатичен: „Младежът закъснява за полета си, а жената в количката му досажда с капризите си...“.

— Младежо, да не сте глух? Моля ви, откарайте ме до изхода! Не съм длъжна да минавам през митническата проверка...

Рейчъл забеляза как стюардът се поколеба за миг. Той беше в униформа. Как можеше да откаже да помогне на един безпомощен пътник?

— Разбира се, госпожо. Ако ми покажете квитанцията за багажа.

Рейчъл замръзна. Глас, смрадлив като тежко ухаещи лилии върху труп в ковчег, престорено благ като на педофил пред дете просяк. Същият глас, който беше просъскал в лицето ѝ: „Следовател Колинс, моля ви, ще бъдете ли така любезна да ми покажете дланите си? И на двете ръце“.

Тя изчака Инженера да поеме квитанцията от ръката на жената, за да го връчи на най-близкия митничар, който веднага се зае да свери номерата от квитанцията с номерата върху етикетите на куфарите и саковете. Инженера се наведе и повдигна един от саковете. Рейчъл чу изтракването на стъкло. Навярно сакът беше пълен с бутилки алкохол...

„Сега, когато ръцете му са заети!“

С лявата си ръка Рейчъл избута пътника, застанал зад Инженера и го запрати на пода, заедно с хората от лявата му страна, докато дясната ѝ ръка, стиснала вече дръжката, измъкваше пистолета от кобура под якето. Инженера чу вика на мъжа и шума от падането на пътниците по пода. Тогава зърна Рейчъл Колинс с пистолета в ръка, насочила дулото към гърдите му. Бутилките в сака издрънчаха, той се изви рязко и запрати сака към стената. Отекна звън от счупено стъкло, по пода потече уиски. Инженера беше докопал това, което му беше нужно — остро като нож парче, стърчащо от гърлото на бутилка, за да го опре в гърлото на старата жена в количката и да предизвика суматоха, като постави на изпитание решителността на Рейчъл. Знаеше, че тя никога нямаше да стреля в гъста тълпа. Никога.

Рейчъл трепна, когато чу как се счупиха бутилките, но ръката ѝ не се спря. Видя как Инженера захвърли квитанцията и сграбчи счупената бутилка, видя го как се надигна на пръсти и изправи ръката си, стискаща гърлото на бутилката. Тъкмо беше започнал да я спуска към лицето на жената в количката, когато Рейчъл натисна спусъка. Един изстрел, после още един.

Ръката на Инженера подскочи нагоре. Бликналата кръв изтръгна писъци от гърлата на пътниците около Рейчъл. Хората залегнаха, запълзяха назад и за секунди тя изгуби Инженера от погледа си. Ето че

отново го зърна, но сега двама непознати се изпречиха пред пистолета ѝ. Тя изкрещя нещо, не разбра какво точно, после отново го зърна, опрян с гръб в стената, опитващ се да се задържи на крака, с безпомощно полюшкваща се лява ръка, цялата в кръв.

Погледите им мълниеносно се срещаха. Тя видя как устните му се изкривиха в гримаса. Може би искаше да ѝ се усмихне. За последен път. Ала в следващата секунда ръката му се плъзна в джоба.

— Не го прави! — извика тя.

Той се озърна и политна напред. Дрезгавият му глас, сподавен от болката, я накара да изстине.

— А ти ще натиснеш ли спусъка?

Тръгна към нея, олюлявайки се, но по-бързо, отколкото очакваше. На петата му крачка тя стреля още веднъж. Куршумът го прониза от упор, разпръсквайки кръв, плът и парченца от костите му, и издълба дупка колкото юмрук в стената зад гърба му.

ЕПИЛОГ

Всичко се изясни, преди да са изтекли двадесет и четири часа след кървавата сцена на летище „Дълес“.

Трупът беше идентифициран като принадлежащ на Дейвид Макфейдън, канадски гражданин, с постоянен адрес в Хонконг, старши стюард към Паназиатските авиолинии през последните пет години. От авиокомпанията веднага предадоха служебното досие и медицинския картон на господин Макфейдън, за да докажат, че е бил образцов служител. Но при аутопсията му бе открит мозъчен тумор с размери на орех. От архивите изровиха подобен случай — Ричард Спек — серийният убиец на медицински сестри в Чикаго — беше страдал от подобно заболяване. След грижливи изследвания бяха доказани както приликите в мозъчните симптоми, така и аналогия в поведението на двамата престъпници.

Колкото до възрастната дама в инвалидната количка, взета за малко от Макфейдън за заложник, тя се оказа агент на ФБР под прикритие, изпратена на летището заедно с отряда за залавянето на Инженера. Но поради паниката, предизвикана от стрелбата, свидетелските показания за нея бяха смътни и противоречиви.

Медиите не свързаха инцидента на летището с убийството на Памела Естърхаус — висш служител от Министерството на правосъдието. Но източници, близки до Сената потвърдиха, че председателката на Комисията по федералната програма за защита на свидетелите се е намирала в сградата на Конгреса, когато узнала за смъртта на съпруга си, съдията Саймън Естърхаус. По пътя към болницата Памела Естърхаус била нападната от крадци. Имало признаци, че е оказала съпротива, но нападателите били безмилостни. Когато открили трупа ѝ, липсвали парите и скъпоценностите ѝ, включително и венчалната ѝ халка.

Трагедията на съпругата, нападната и убита точно когато е бързала за последната среща с умиращия си съпруг, беше представена в медиите като достойна за перото на Шекспир. По ирония на съдбата

смъртта на Саймън Естърхаус остана на заден план — описаха я като естествена кончина, причинена от сърдечен удар. На набързо свиканата пресконференция президентът заяви, че е шокиран и потънал в скръб от загубата на „две толкова способни и изцяло посветени на благото на страната благородни личности, чийто принос за благото на родината ще се помни дълго“. Президентът отклони въпроса за заместника на Саймън Естърхаус като кандидат за овакантеното кресло във Върховния съд.

Рейчъл научи всичко това, заедно с още много подробности по операцията, в лазарета във Форт Белвоар. Откараха я с хеликоптер веднага след прекратяването на стрелбата. От изхода към подвижния ръкав изскочиха като че ли изпод земята седем агенти секунди след първия изстрел на Рейчъл. Веднага я взеха на мушка, но Люсил се хвърли към тях с вика: „Наша е! Тя е от нашите!“. Ако не беше се намесила Люсил, два или три откоса щяха да пронижат Рейчъл в следващите секунди. Люсил я измъкна през изхода към пистата, където ги очакваше хеликоптер с емблемата на ФБР. Във Форт Белвоар двама военни полицаи посрещнаха Рейчъл и веднага я отведоха в лазарета.

— Ранена ли сте, следовател Колинс?

Рейчъл още не можеше да се окопоти. Нужни й бяха няколко секунди, за да осъзнае, че пред нея е застанал генерал-майор Ричард Холингсуърт. Шестдесет и две годишен, той изглеждаше твърд като кремък, но се носеха слухове, че е готов на всичко, за да защитава хората си. Генералът й се стори уморен, като човек, който е спал само два-три часа. Ако можеше да се говори за някакъв негов недостатък, то това беше единствено стремежът му на всяка цена да стига до истината при всеки случай, разследван от подчинените му. Съдейки по това, което преди малко беше узнала от телевизионните новини, Рейчъл реши, че за нея няма друго спасение, освен да разкрие цялата истина пред генерала.

— Добре съм, сър. Извинете ме.

— Докторите прегледаха ли те?

— Да, сър.

Лекарите ѝ бяха дали успокоителни. След като изми следите от кръвта, прахта и барута, Рейчъл изгълта хапчетата. Поне засега те премахнаха кошмарите ѝ, макар че още на следващата сутрин щеше да се събуди, плувнала в пот след мъчителен сън.

— Сигурно си чула какво говорят федералните — рече намръщеният Холингсуърт. Очите му святкаха застрашително зад очилата с рамки от неръждаема стомана.

— Чух какво казаха по новините, сър.

— Винаги пеят една и съща песен. Знаеш, че всичко това е пълен боклук. — Изразът на лицето му малко се смекчи. — Но ти знаеш много повече за тази история, нали?

— Готова съм да напиша подробен рапорт, сър.

Холингсуърт ѝ подаде своята писалка заедно с кожения бележник, оставен на бюрото пред него, след което се облегна назад, с ръце зад тила. Рейчъл проследи погледа му, обхождащ кабинета. Никога не беше стъпвала тук. Каза си, че обстановката е по-скоро спартанска, също като обитателя на кабинета.

— Изглежда, че никой не иска от теб да напишеш този рапорт, Колинс. От ФБР не се обадиха, а от Пентагона получих само преди един час следното съобщение: „Тъй като военните не са замесени нито в инцидента на летище «Дълес», нито в смъртта на Памела и Саймън Естърхаус, рапорт по случая не се изисква“.

Той се замисли и добави:

— Пазят си задниците като зениците на очите си, така ли се получава?

— Не, сър. С изключение на...

— Какво?

— Всички по-важни фигури в тази афера са мъртви. Нито един не остана, който да предложи своя версия или да оспори моята. Така че, ако напиша рапорт, от него няма да има полза, сър.

— Нима искаш да оставиш всичко това да приключи просто така?

— Ще направя това, което ми заповядате, сър. Но ми се струва, че с този рапорт нищо няма да постигнем. Освен едно — вие ще узнаете какво точно се случи.

Холингсуърт се замисли. Ако приеме рапорта ѝ, няма да устои на съблазънта да го прочете. Генералът притежаваше достатъчно опит, за

да знае, че за някои събития е по-разумно да не задълбава и да ги остави да отшумят. Очевидно следовател Колинс беше или по-мъдра за годините си, или прекалено изплашена от последиците. Генералът не можа да определи кое от двете беше по-вярно.

— Колинс, защо не зарежем тази история?

Рейчъл си бе задавала този въпрос много пъти. Изненада се само от собствения си тих глас. Може би отдавна беше готова за подобно споразумение.

— Искях само последната дума да бъде наша, сър. Само това исках. Само това има значение за мен.

Това беше отговорът, който очакваше генерал-майор Ричард Холингсуърт. Отговорът, който го зарадва. Той се наведе над писалището си.

— Ако помислиш малко, какво би решила — ще го убиеш ли още веднъж, ако съдбата ти го изпрати?

Рейчъл разбра, че Холингсуърт знаеше много повече, отколкото показваше — явно някой му бе докладвал за престрелката на летището. Пред очите ѝ отново изплува последната сцена, когато зениците на Инженера угаснаха завинаги.

— Да, сър. Ще го убия. Заради Моли.

Холингсуърт кимна. Той разбираше този език, с недоизказани мисли, с неписани правила, скътан в сърцето на всеки воин. Някои поизискани личности биха го нарекли „удовлетворение“, обаче за генерал Холингсуърт това беше само едно — справедливо отмъщение.

Генералът се надигна от креслото и Рейчъл се изправи.

— За днес си освободена от задължения, Рейчъл — с внимание ѝ каза той. — Ще се срещнем на гробището.

Рейчъл се прибра във временната си квартира. Премери новата си униформа — стоеше ѝ безупречно. След четвърт час вече пътуваше с колата по Пенсгейт авеню към военното гробище Арлингтън.

Церемониалната военна част, заедно с представителите на „Старата гвардия“, вече се бяха събрали край гранитната плоча. Присъстваха също шестима морски пехотинци, придържащи краищата на знамето, почетен караул от седем стрелци и един тръбач, за да изсвири сигнала за почест. Рейчъл огледа безкрайните редици от

смълчани белокаменни кръстове и си спомни, че за последен път ги бе видяла от прозореца на самолета. Тогава ѝ се сториха като нежни цветни пъпки. От въздуха гледката беше много по-поносива.

Ковчегът беше обгърнат с националния флаг. До него бяха подредени празни столове в две редици, а в края се издигаше купчинка пръст, скрита под зелена мушама. Рейчъл се приближи до нея, леко докосна черната влажна земя, след което погали знамето.

— Да бъде от Бога благословена и завинаги да остане в душите ни като...

Тя отметна глава назад и зарея поглед в бездънната синева на небето, за да възпре напиралите сълзи. Пред замъгления ѝ поглед изплува спомена от последната им среща, при която Моли се бе засмяла на някаква шега — двете тогава бяха на крайната маса до парапета на терасата, в онзи уютен ресторант край брега на Потомак. Бяха си поръчали раци. Разчупваха ги с ръце... Внезапно я сепна загрижен мъжки глас, долетял някъде иззад гърба ѝ:

— Рейчъл...

Логан Смит стоеше само на два метра от нея, с ръце в джобовете на шлифера си. Високата яка на полото скриваше бандажа около врата му, по-дебел откъм лявото рамо. Застаналата до него, Люсил пристъпи към Рейчъл, прегърна я сърдечно, а после двете жени се отдръпнаха встрани.

Рейчъл се доближи и докосна лицето му с ръка. Още беше болезнено пребледнял. Но очите му отново блестяха, като че ли очакваше Моли да възкръсне и той да я прегърне.

Логан изви глава към Рейчъл, но по-бавно и предпазливо от друг път. На нея този миг ѝ се стори безкрайно дълъг. Той се приведе, пое дланта ѝ в своята и я поведе, придържайки я нежно, към редицата столове. Седнаха един до друг, с преплетени пръсти, заслушани в песента на вятъра, играещ сред смълчаните белокаменни кръстове.

Издание:

Филип Шелби. Разплата

Американска. Първо издание

ИК „Бард“ ООД, София, 1999

Редактор: Саша Попова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.